Reisverslag Anloo

Australië

De reis van dag tot dag

1-3-2002 tot 1-3-2003

Inhoudsopgave

De Route 7
Het laatste stukje voorbereiding 8
Anloo 8
Waddinxveen 9
Amersfoort 11
Vertrek 12
Waddinxveen 12
Ergens bij Stuttgart 13
skiën in Niederau 14
Italië 15
Ergens op de Brennerpas 16
Lucca Toscane 16
Sienna 17
Assisi 18
Napels 19
Etna 20
Agrigento 22
San Vito lo Capo 23
Palermo 23
Cefalu 25
Brindisi 25
Griekenland. 27
Igouminista 27
Ioamina 30
Vikos Gorge 30
Meteora 33
Thessaloniki 34
schiereiland Sithorio 35
Alexandroupoli 35
Turkije 37
Istanbul 38
Bursa 40
Kusadasi 41
Ephesus 43
Pamukkale 43
Marmaris 44
Turtle island 46
Oludeniz 48
Kayakoy 49
Kas 50
Olympos 51
Antalya 52
Anamur 52

Kapadokya 53
Goreme 55
Iskenderin 56
Gaziantep 57
Nemrut Dagi 58
Malatya 59
Tavtan 60
Van 61
Dogubayazit 64
Iran 67
Qareh Kalisa 67
Tabriz 69
Ardabil 73
Masulah 74
Rasht 75
Chadus 75
Teheran 77
Soltaniyeh 78
Takht-e-Soleiman 79
Ali Sadir 80
Hamadan 81
Qom 83
Kashan 85
Abyaneh 85
Esfahan 86
Shiraz 90
Persepolis 92
Yazd 93
Kerman 96
Bam 97
Bandar Abas 99
Verenigde Arabische Emiraten & Oman 104
Dubai 104
Oman 110
Dubai 111
Singapore 113
Singapore 113
Maleisië 119
Ergens aan het strand 119
Melaka 120
Port Dickson 121
Kuala Lumpur 122
Teman Negara nat. park 124
Cherating 127
Marang 130

Pulau Kapas 131
Kota Bharu 131
Thailand 135
Naktom 136
Ko Samui 137
Prachuap Khiri Khan 142
Floating market 143
Bangkok 145
Ayuthaja 147
Bangkok 149
Indonesië 151
Thailand-Indonesië 151
Lovina Beach (Bali) 152
Labuhan labang 154
Yogyakarta 155
Borobodur 156
Prambanan 156
Probolingo 157
Bromo vulkaan 158
Kuta 159
Komodo 163
Sumbawa 164
Ubud 165
Kuta 168
West Australië 170
Fremantle 170
Perth 174
The Pinnacles 177
Kalbarri national park 178
Francois Peron park 179
Monkey Mia 180
Coral bay 182
Ningaloo Marine Park 184
Exmouth 188
Coral Bay 189
Ningaloo Marine Park 190
Exmouth 192
Tom Price 193
Karijini national park 195
Tom Price 197
Millstream national park 198
Port Hedland 199
Eighty miles beach 202
Port Hedland naar Broome 202
Broome 203

Derby 205
Gibb river road 206
Windjana gorge Kimberleys 207
Tunnel creek 208
Bungle Bungle 210
Kununurra 211
Northern Territory 213
Gregory national park 213
Katherine 215
Litchfield national park 215
Darwin 217
Kakadu national park 219
Devil's Marble 225
Alice Springs 226
West Mc.Donnell nat. park 227
Finke gorge 228
King's Canyon 229
Kata Tjuta of de Olga's 230
Amata community 232
South Australia 240
Cooper Pedy 240
Ergens in de Outback 241
Queensland 243
Innamincka 243
Fraser Island 244
Brisbane 249
New South Wales 253
Surfers paradise 253
Byron bay 253
Ballina 254
Newcastle - Sydney 257
Sydney 258
de Blue Mountains 263
Canberra 266
Victoria 269
Ergens in Victoria 269
Iets boven Melbourne 270
Melbourne 271
Philip island 272
Melbourne 274
the "Great ocean road" 275
Grampians national park 277
South Australia 278
Adelaide 278
Flinders Range nat. park 280

Port Augusta 282
West Australia 284
The Nullarbor Plain 284
Esperance 285
Cape le Grand nat. park 286
Bremers bay 287
Albany 288
Pemberton 292
Margret River 293
Bunburry 295
Billingup 296
Bunburry 296
Fremantle 298
Rottnest island 299
Fremantle 300
Perth 303
Thailand 305
Jakarta (Indonesië) 305
Bangkok 306
Cambodja 308
Siem Raep 308
Angkor Wat 309
Siem Raep naar Bangkok 311
Thailand 313
Bangkok 313
Ko Chang 315
Bangkok 317
Nederland 319
Amsterdam 319
Index 284

De Route

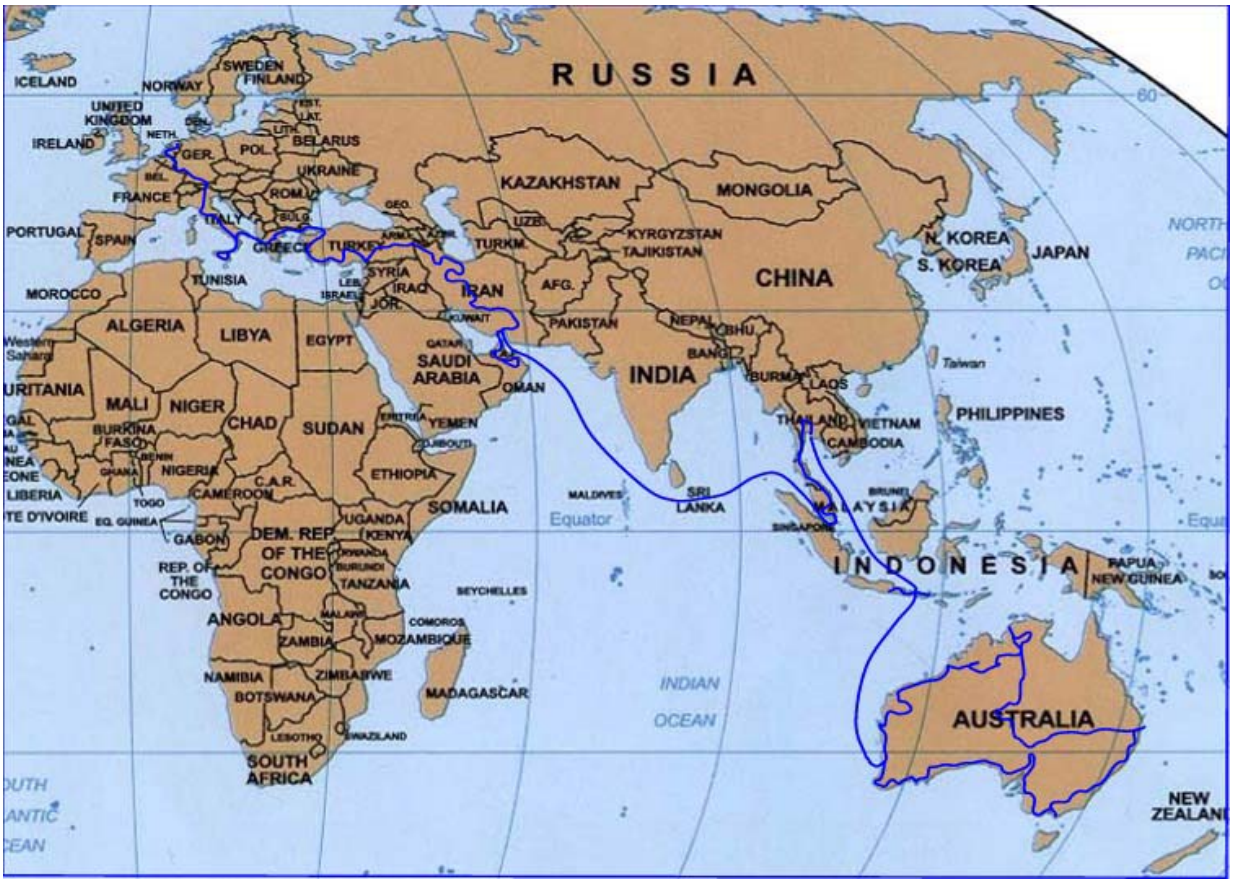
RUSSIA
ICELAND
NORWAY
SWEDEN
FINLAND
UNITED KINGDOM
IRELAND
NETH.
GER.
POL.
BELARUS
UKRAINE
FRANCE
ROM.
ITALY
PORTUGAL
SPAIN
GREECE
TURKEY
KAZAKHSTAN
MONGOLIA
UZB.
TURKM.
KYRGYZSTAN
TAJIKISTAN
CHINA
N. KOREA
S. KOREA
JAPAN
TUNISIA
MOROCCO
SYRIA
IRAQ
IRAN
AFG.
PAKISTAN
NEPAL
BHU.
BANG.
ALGERIA
LIBYA
EGYPT
SAUDI ARABIA
OMAN
INDIA
BURMA
LAOS
THAILAND
VIETNAM
CAMBODIA
PHILIPPINES
Taiwan
MALI
NIGER
CHAD
SUDAN
ERITREA
YEMEN
DJIBOUTI
BURKINA FASO
NIGERIA
GHANA
C.A.R.
CAMEROON
ETHIOPIA
LIBERIA
TOGO
EQ. GUINEA
SOMALIA
MALDIVES
SRI LANKA
Equator
BRUNEI
MALAYSIA
SINGAPORE
UGANDA
KENYA
GABON
DEM. REP. OF THE CONGO
RWANDA
BURUNDI
TANZANIA
REP. OF THE CONGO
SEYCHELLES
INDONESIA
PAPUA NEW GUINEA
ANGOLA
MALAWI
COMOROS
ZAMBIA
MOZAMBIQUE
NAMIBIA
ZIMBABWE
BOTSWANA
MADAGASCAR
INDIAN OCEAN
AUSTRALIA
LESOTHO
SWAZILAND
SOUTH AFRICA
NEW ZEALAND

Het laatste stukje voorbereiding

Vrijdag 01-03-2002 **Anloo**

Onze eerste officiële vrije dag van het sabbatical year. Naar deze datum hebben we al die maanden uitgekeken en nu is het opeens zover. Dat dringt nog niet echt door. We besteden de dag met heel veel dingen regelen. Ik zit in Den Haag om alle visa bij de ambassades te krijgen en Remco regelt de boodschappen bij de Lucas Klamer voor ons feestje van morgen. 's Avonds gezellig met z'n vieren gegeten. Het is heel leuk zo even met Jolanda en Frans samen te wonen.

Zaterdag 02-03-2002 **Anloo**

's Ochtends nog de laatste boodschappen halen en alles klaarzetten. Gelukkig is Jolanda in charge of de hapjes, dus dat komt wel goed. We zetten de complete uitrusting neer met tent, zonnescherm, keukentje etc. Zo kan iedereen ons huis voor het komende jaar goed bekijken. De tijd gaat weer veel te snel en voor we het weten staan de eerste gasten al op de stoep. Ik heb het idee alsof de avond in een roes is omgevlogen. Gelukkig wel de tijd gehad om even met iedereen te praten maar het is toch eigenlijk te kort. Voor we het weten moeten we alweer één voor één afscheid nemen van mensen. Afscheid voor een jaar, dat is iets wat je je moeilijk kunt voorstellen. Het voelt heel raar en onwerkelijk. Het was een hele gezellige avond die heel laat eindigt met de laatste feestbeesten die blijven slapen.

Zondag 03-03-2002 **Anloo**

Na een gezamenlijk ontbijt gaan de laatste mensen er vandoor. De boel opgeruimd en daarna nog maar weer even in bed gekropen om wat slaap in te halen. 's Middags nog even in Elp geweest. Bij alles zit ik te denken hier komen we nu een jaar niet meer, of dit moeten we een jaartje missen. Jolanda en Frans zijn op stap en we hebben het huis dus voor onszelf. Maar het is ons huis eigenlijk al niet meer met al die vreemde spullen. Voor het eerst heb ik een beetje een rotgevoel, voel me niet echt thuis in m'n eigen huis.

Anloo **Maandag 04-03-2002**

De hele dag besteed aan klusjes en inpakken. Er is nog zoveel te doen. Voor het laatst met z'n vieren gegeten. Heel gezellig. We krijgen Yogiman cadeau die ons geluk moet brengen onderweg. Remco en Frans duiken de schuur in voor wat laatste uitleg over het zwembad. Ik zit nog even lekker met Jolanda te kletsen. Alles zal zo anders zijn als we terug zijn, dan hebben ze een kleine koter rondlopen. Paula komt nog langs en Tom en een vriendin komen nog een zelf opgenomen bandje brengen. Het is een gekke drukke avond. Aan het eind zeggen we Frans gedag want die vertrekt 's morgens al heel vroeg.

Anloo Dinsdag 05-03-2002

Na een hectische morgen, toch nog weer een boel dingen doen, is het moment aangebroken: het vertrek uit Anloo. Remco rijdt eerst met de Focus weg want gaat nog even langs in Apeldoorn. Na een half uurtje moet ik ook maar vertrekken want met die grote bak gaat het niet zo snel naar Utrecht naar Cap Gemini waar we elkaar zullen zien. Afscheid nemen van Jolanda en het huis valt zwaar, voor het eerst toch wat traantjes. Maar het voelt ook wel heel stoer om Anloo uit te rijden in de wetenschap dat we een jaar op pad gaan. Bij Cap Gemini wordt de auto aan alle kanten bewonderd door jaloerse collega's. We krijgen nog wat aardige kadootjes en maken de blits met onze bak op de parkeerplaats vol lease auto's. Dan rijden we naar Waddinxveen.

Waddinxveen Woensdag 06-03-2002

Ik weet niet zo goed meer wat we deze dag gedaan hebben. Remco heeft de gehele dag bij Toyota van Leeuwen de auto een grote beurt gegeven en APK gekeurd. Dit APK moet gebeuren omdat we een jaar wegblijven en deze anders verloopt. Zelf heb ik wat boodschappen gedaan. We zijn nog even bij Mark wezen kijken in het nieuwe huis. Daar is al een boel gebeurt en het ziet er heel mooi uit.

Donderdag 07-03-2002 **Waddinxveen**

Remco is de hele dag op pad geweest om de extra benzinetank onder de auto te bouwen. Het koste een lange dag werk om de tank eronder te bouwen, wat mede kwam doordat de monteur die dit soort werk normaal gesproken uitvoerde ziek was. Samen met z'n hulpje heeft Remco de helft van het werk zelf gedaan om het op tijd af te krijgen. Ik ben naar Gouda gefietst om de autosleutel bij te laten maken en nog nieuwe schoenen gekocht. 's Avonds zijn we even gedag gaan zeggen in het zwembad. Heel leuk om een aantal oude bekenden weer even te zien. Het lijkt net of er niet veel veranderd is en of het pas kort geleden is dat we elke week ongeveer in het zwembad met deze mensen zaten.

Vrijdag 08-03-2002 **Waddinxveen**

Remco is weer aan het werk bij de Jong. Ik haal de rest van de boodschappen en kom een aantal bekenden tegen Carolien Baas en Suzan en de moeder van Paulien met Joost. Even bloemen gehaald voor de beide moeders alvast als bedankje voor al hun hulp. 's Avonds gaan we uit eten met alle ouders en Wendy. Esther en Mark gaan vanavond in de trein naar Niederau. Hele gezellige avond die veel te snel om is. Op de parkeerplaats nemen we afscheid van Wendy. Weer een stapje richting het echte vertrek.

Zaterdag 09-03-2002 **Waddinxveen**

De laatste klusjes gedaan. Ben nog naar Gouda geweest voor een douchegordijn en voor het laatst naar de Appie voor de verse boodschappen waaronder twee grote stukken hollandse kaas en natuurlijk pakken vla en yoghurt. 't Is wel vreemd om zo door Waddinxveen te fietsen, op sommige plekken ben ik echt al heel lang niet geweest. 's Avonds bij Astrid gedag gaan zeggen en lekker een filmpje gekeken: Bridget Jones.

Amersfoort	Zondag 10-03-2002

De laatste dag voor vertrek is echt een afscheid nemen dagje. Eerst gaan we naar de oma van Remco en zitten even te kletsen met wat tantes die het allemaal maar een avontuurlijk plan vinden. Daarna naar Amersfoort naar Wolter en Majonne. Die zijn druk aan het klussen in hun nieuwe huis. We drinken koffie op het dakterras in het zonnetje. Als we weg rijden zien we dat we zowaar een parkeerbon hebben gekregen. Leuk afscheid van Nederland, wat een kinderachtig gedoe. In een lege straat op zondag een bekeuring gaan uitschrijven! 't Is maar goed dat Remco het niet gezien heeft anders had íe denk ik nog even een agent aangevallen voor vertrek. Door het bos rijden we naar Soesterberg naar de volgende oma. Daar gezellig zitten kletsen en onze route doorgenomen. We blijven eten bij oma en vertrekken dan naar Woerden voor het laatste en moeilijkste afscheid. Het is een vreemd gevoel om nog een beetje te zitten kletsen maar te weten dat we zo voor een jaar afscheid moeten gaan nemen. Ik heb het er heel moeilijk mee, m'n moeder misschien nog wel meer. Heel veel tranen en het enige wat er op zit is maar snel wegrijden.

Vertrek

Maandag 11-3-2002

Waddinxveen

Maandagmorgen rijden we om 10.00 uur weg uit Waddinxveen, eerst even langs de weegbrug: 3100 kg schoon aan de haak. En dan echt weg, het voelt heel raar, we kunnen het nog niet echt geloven. Hier zijn we anderhalf jaar mee bezig geweest en nu zitten we dan op de snelweg richting Utrecht. Iedereen is aan het werk en wij op weg naar Australië..... De eerste stop is midden in Maastricht, een visje eten op het Vrijthof. Al op de eerste dag mooi weer, we hebben het idee dat we vanaf nu een jaar lang mooi weer zullen hebben

(dat zal vast nog wel eens tegen kunnen vallen, maar goed...) In Luxemburg voor het eerste tanken en gelukkig staat er niemand achter ons want het duurt wel even zo'n extra tank vullen. We hebben van Groningse vrienden een map meegekregen met gesloten enveloppen die we op gezette tijden in de reis mogen openen. Bij vertrek was het de enveloppe van Robbert en Jacqueline. Om 21:00 uur stoppen we ermee en vinden een grote parkeerplaats bij Stuttgart. Als echte Hollanders beginnen we ons eigen potje te koken met aardappelen en boontjes. Het moet wel een maf gezicht zijn; begin maart 2 idioten die zelf gaan koken terwijl ze ongeveer naast een restaurant staan. Het voelt ook nog steeds raar, daar staan we dan met ons huis, met een glas wijn en bier in de hand lopen we rond de auto en schieten telkens weer in de lach over deze vreemde situatie.

Ergens bij Stuttgart Dinsdag 12-3-2002

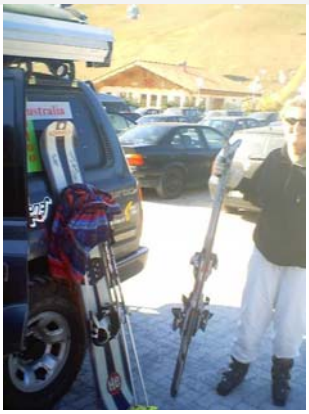

Lekker geslapen, maar het was wel wat koud, maar wat wil je half maart. Rond half drie zijn we in Niederau, het dorpje waar Mark en Esther aan het skiën zijn. In ons T-shirt wat rondgelopen, ongelofelijk wat een mooi weer. De pistes zien er dan ook akelig bruin uit voor zover het nog pistes zijn. We bellen Mark en Esther en rijden 2 dorpjes verder waar ze aan het snowboarden zijn . Het is superleuk om elkaar ineens in de sneeuw te zien. Er is nog een kamer in hun Sport Klause hotel en die nemen we, omdat deze precies binnen ons dagbudget valt. (Anders waren we misschien op de camping gaan slapen…). 's Avonds gezellig met de hele groep gegeten en we vallen met onze neus in de boter, want de Nederlandse eigenaar heeft een fakkeltocht op het programma staan. Leuk hoor een beetje met een fakkel door Niederau lopen. Maar goed, daarna is er glühwein in de bar en we zijn lekker op weg naar Australië.

Woensdag 13-3-2002 **skiën in Niederau**

Na de oostenrijkse ontbijt broodjes, gaan we skiën in Auffach. Het is weer supermooi weer, dus lekker in de fleese-trui. Mark en Esther kunnen ook al aardig goed overweg met het snowboard en al met al wordt het een heerlijk dagje in de sneeuw. Dan nog even douchen in het hotel en het is tijd voor het laatste afscheid. Het is niet zo leuk afscheid nemen van Mark en Esther want een jaar lijkt dan ineens wel weer heel erg lang. We rijden maar snel weg, uitgezwaaid door ongeveer het hele hotel. We maken een heerlijke maaltijd langs de weg. Ideaal is het keukentje wat Remco samen met zijn vader in elkaar heeft geklust. We hebben een beetje een Noorwegen dejavu, want toen zaten we ook altijd met dikke jassen en truien 's avonds. Toen was het echter midden in de zomer en nu half Maart en minimaal 5000 km zuidelijker. We vinden een verlaten parkeerplaats op de Brennerpas waar we kunnen overnachten. Zal ook wel weer akelig koud worden denken we.

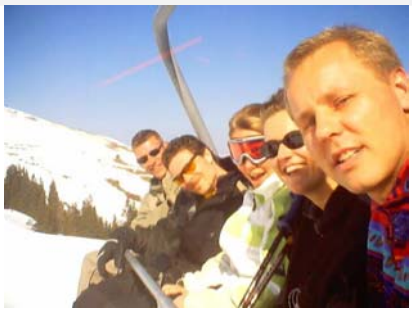

Italië

SWITZERLAND
AUSTRIA
HUNGARY
SLOVENIA
CROATIA
FRANCE
BOSNIA AND HERZEGOVINA
Ligurian Sea
Adriatic Sea
Tyrrhenian Sea
Mediterranean Sea
Ionian Sea
Gulf of Venice
Golfo di Taranto
Strait of Sicily
ISOLE EOLIE
ISOLE PELAGIE (IT.)
Corsica (FR.)
Sardinia
Sicily
Italy
International boundary
National capital
Railroad
Road
0 50 100 Kilometers
0 50 100 Miles
Lambert Conformal Conic Projection, SP 40N/56N
TUNISIA
MALTA
Valletta
Rome
Venice
Milan
Naples
Palermo
Trapani
Reggio di Calabria
Serbia and Montenegro have asserted the formation of a joint independent state, but this entity has not been formally recognized as a state by the United States.

Donderdag 14-3-2002

Ergens op de Brennerpas

'T was inderdaad weer aardig koud vannacht. We hebben ondanks dit uitgeslapen tot een uur of negen en dan vertrekken we weer op zoek naar ontbijt. We passeren al snel de grens met Italië en verorberen het in Oostenrijk gekochte ontbijt op een Italiaanse parkeerplaats van een ski-lift. Het zesde land in vier dagen, dat zal wel niet zo snel meer voorkomen. We nemen alleen binnenwegen, omdat we geen haast hebben, niet snel kunnen rijden en het tolgeld bespaart. Die snelheid is wel even wennen, waar we voorheen overal voorbij scheurden en de afstanden op de kaart zeer gering leken, worden we nu af en toe zelf door vrachtwagens ingehaald en schiet de kaart maar niet op. We rijden de hele dag door tot ongeveer 30 km voor Lucca (Toscane). Op een zijweggetje vinden we een perfect afgelegen plek om te koken en te overnachten. Maar helaas, als we nog even na het eten de computer aan doen, staat er opeens iemand naast ons die erg veel weg heeft van een eigenaar van het hoger gelegen bedrijfspand. Met zijn ouwe gammele bus kan hij er niet langs en er zit voor ons niets anders op dan te vertrekken. Op zoek naar een nieuwe geschikte plek komen we nog langs een middeleeuws brug waar we enkele jaren geleden ook al eens met daglicht waren geweest. Na een fotootje vervolgen we onze zoektocht welke eindigt op wederom iets wat op een parkeerplaats lijkt. In het donker heb je niet precies een idee waar je terecht komt en de ochtend is daarom altijd weer een verrassing.

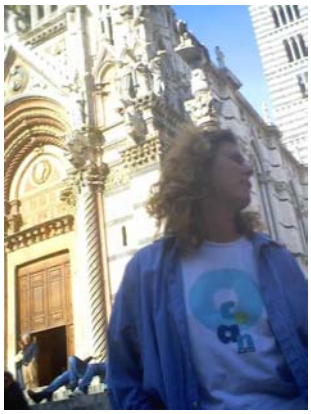

Vrijdag 15-3-2002

Lucca Toscane

Waar we 's avonds niet precies zagen waar we reden, en wel iets hoorde kraken, bleek het 's ochtends een bierflesje te zijn waar we overheen gereden waren. Hierdoor helaas een behoorlijke snee in het loopvlak van de band, waar we met een zakmes de glasscherven uit hebben moeten peuteren. Misschien moet dit maar een reservewiel worden. Naast een gescheurde deksel van de Duo Pennoti chocolade pasta pot is dit al de tweede tegenvaller.

We ontbijten in Lucca en rijden dan door naar Pisa. Met het zonnetje erbij ziet de toren en de kathedraal er heel mooi uit. 't is echt lente. In de krant die we kopen lezen we later dat het in Groningen 4 graden was. Yes, yes, yes binnenpret!!! Na de nodige foto's gaan we s' middags op zoek naar een camping, er zijn er in deze tijd van het jaar nog niet veel open, maar de ANWB gids zegt ons dat in Montecatine een camping het gehele jaar geopend is. Na even zoeken blijkt de camping inderdaad open en het toeval wil dat ook deze nederzetting een Nederlandse eigenaar kent. Na twee nachten op parkeerplaatsen zonder douche verwelkomen we de warme douches met open armen. Er is gelukkig genoeg warm water want met een Duits en later een Pools stel zijn we de enige gasten. Montecatine Alto is overigens een leuk dorpje op de top van een berg met een alleraardigst uitzicht, constateren we zelf na een korte rondwandeling.

Sienna Zaterdag 16-3-2002

Ongelofelijk ik dacht dat het niet kouder kon dan op de Brennerpas, maar toch wel dus. Zelfs Remco had het koud en dat wil wat zeggen. Maar wel wakker worden met supermooi weer, dus dat maakt een hoop goed. Eerst nog even genieten van een warme douche op de camping, want de volgende nacht zullen we wel weer ergens illegaal op een landweggetje of parkeerplaats slapen. We gaan op pad naar Sienna, prachtig zo hoort Italië te zijn met een blauwe hemel door de oude stad lopen. Sienna is en blijft supermooi. Drinken een echte Italiaanse espresso en cappuccino en rond een uur of vier weer op pad richting Assisi. We willen onderweg nog even wat boodschappen halen en stoppen bij een hele grote supermercado . Op zich prettig dat je veel keus hebt maar omdat het zo groot is wordt het weer erg onhandig zeker als je maar een paar boodschappen nodig hebt. Rond Assisi gaan we weer opzoek naar een illegale overnachtingsplek en vinden die op een klein landweggetje. En nemen even de tijd om wat reisverhalen in te kloppen. Er komen wel wat auto's voorbij, maar die rijden allemaal door, deze keer hebben we dus geluk en kunnen lekker blijven pitten.

Zondag 17-3-2002 **Assisi**

Wakker geworden van de kerkklokken van Assisi. Na het ontbijten gaan we dit stadje bekijken en het is werkelijk fantastisch mooi, die Italianen wisten vroeger wel wat bouwen was. Omdat het zondag is lopen alle Italianen op hun zondags best en vallen wij wel een beetje uit de boot met ons wereldreizigers tenue. Van de aardbeving is in de kerk vrijwel niets meer te zien. 'S middags rijden we door naar Rome, ongeveer twee en een half uur rijden via een prachtige weg binnendoor. We nemen nog steeds geen snelwegen en dat bevalt goed. In Rome is een camping op z'n Italiaans aangegeven, wat betekent dat er twee borden zijn geplaatst, eentje ergens op de rondweg en eentje boven de ingang van de camping. We vinden 'm ondanks dit toch aardig snel. Verder de rest van de middag lekker niets doen, een beetje lezen radio luisteren en wat mailtjes en dit verslag afmaken. Morgen zijn we al weer een week onderweg , wat gaat de tijd toch akelig snel. Je zal maar drie weken vakantie hebben. Morgen gaan we Rome bekijken, het is nu 20:17, al donker en nog niet zo koud, we gaan macaroni koken en morgen sturen we alle digitale onzin die we geproduceerd hebben de wereld in.

Maandag 18-03-2002 **Rome**

Uitgeslapen en lekker ontbeten in de zon. De bus naar het Vaticaan stopt voor de camping dus dat is perfect. Vorige keer toen we bij de Sint Pieter waren moesten we om beurten naar binnen omdat we slechts 1 lange broek bij ons hadden. Vandaag kunnen we samen naar binnen en we beklimmen de koepel. Boven heb je echt een waanzinnig mooi uitzicht over de stad, maar het is ook heel bijzonder om vanaf boven in de koepel de kerk in te kijken. We voelen ons echt geluksvogels, het is gewoon maandag en wij slenteren door Rome. De rest van de middag lopen we als echte toeristen langs alle mooie plekjes: het Colosseum, Forum Romano, de Trevi fontein en de Spaanse trappen. Na de zonsondergang boven aan de Spaanse trappen gaan we opzoek naar een restaurantje.

We belanden in een supertoeristische tent, maar het ziet er in ieder geval nog gezellig uit en met een litertje vino de casa wordt het steeds leuker. De chagrijnige serveerster krijgt maar geen fooi, misschien begrijpt ze dan de hint en wij gaan er vandoor terug naar de camping.

Napels **Dinsdag 19-03-2002**

Relaxed ochtendje op de camping. Rond twaalven rijden we weg richting Napels. Een prachtige route die ook nog eens lekker opschiet dus rond halfvier rijden we Napels binnen. We willen hier eens informeren naar de prijs van een enkele reis varen naar Palermo. Dat blijkt nog aardig prijzig 160 Euro, dus besluiten we om nog maar wat extra kilometertjes te rijden… Al gauw komen we terecht in het echte Napolitaanse chaotische verkeer, waar het recht van de sterkste geldt. Coureur Remco heeft het met het beest prima naar zijn zin tussen al die idiote Italianen, maar ik kijk af en toe maar even niet. En jawel, je kon er op wachten de eerste aanrijding is een feit! Een dametje in een witte Fiat denkt er nog even tussendoor te kunnen, fout dus en een kras en een ram tegen de spiegel zijn het gevolg. Maar ach dat hoort er allemaal een beetje bij in Napels en er wordt niet eens gestopt. Wat er ook bij hoort is het constant toeteren op momenten dat het compleet zinloos is, it's a way of life. Je ziet hier ook geen enkele auto zonder deuken. Na een dik uur opstoppings-ellende glippen we de stad uit. Weg uit de drukte.We trakteren onszelf op een paar kilometertjes tolweg. Als het donker wordt gaan we opzoek naar een slaapplek en vinden een perfecte spot. Aan zee op een afgelegen weggetje. Eten klussen en dan een wandeling over het strand onder de sterren.

Napels Woensdag 20-03-2002

Vroeg op gestaan (voor ons doen) en al om half negen op weg. Vandaag gaan we voor een lange dag autorijden om een eind naar het zuiden te zakken. Helaas wat wolkjes vandaag, maar daardoor prima rij-weer. Een fantastisch mooie kronkelweg langs steile bergkliffen met beneden de zee.

Eigenlijk willen we iets boven Reggio overnachten, maar daar vinden we geen camping dus varen we nog maar over naar Sicilië. Daar wel gauw een mooie camping gevonden en nu zitten we plannen te maken voor de komende dagen. Gillian moet in Catania spelen en dus gaan we eerst met de auto die richting op en de Etna bekijken. Daarna zien we wel weer.

Donderdag 21-03-2002 **Etna**

Opstaan met mooi weer, dat is waar we de laatste weken tijdens de voorbereidingen aan gedacht hebben. We rijden via Messina richting de vulkaan de Etna. Het is zulk lekker weer dat we eerst maar even een uurtje in de zon gaan zitten. Sicilië is echt heel mooi, vooral nu alles in bloei staat. Het valt op dat alles er een stuk netter uitziet dan in zuid Italië. Alles is groen en overal cactussen, sinasappel en citroen bomen en bloeiende Mimosa. We komen door Taomina een prachtig stadje in de bergen met een ongelofelijk uitzicht over de baai. Het is ondertussen al vijf uur en we moeten op zoek naar een slaapplek nu het nog even licht is. We gaan het natuurpark in rondom de Etna. Helaas hangen er wat wolken rond de top dus we kunnen 'm nog niet goed zien. In de bergen wordt het algauw rustig en we vinden een bospad wat ons in the middle of nowhere brengt boven op een berg. Prima plekje voor ons om te overnachten, maar wel wat koud. Eten bij maanlicht en nog even de sterrenhemel bekeken.

Vrijdag 22-03-2002 **Etna**

Geslapen op een uitloper van de Etna en nu willen we die top wel eens zien. We hebben mazzel want het is mooi helder. We komen uit op een verlaten parkeerplaats met een aantal sneeuwschuivers en een skilift. Het skiseizoen is duidelijk al voorbij. Het uitzicht op de Etna is schitterend. De bergen rondom de 3300 meter hoge top zijn nog volop besneeuwd. Iets verderop vinden we de "I" (toeristeninformatie) waar we beneden in het dorp al naar op zoek waren. Helaas spreekt de vriendelijke dame weinig engels. Uit datgene wat we begrijpen maken we op dat het zomers wel mogelijk is om naar de rand van de krater te wandelen. Nu ligt er helaas nog veel te veel sneeuw en kunnen we alleen een

stuk wandelen om een nog beter uitzicht te krijgen. Er staat boven een enorm harde wind en we worden dus aardig gezandstraald. Na een heleboel foto's rijden we richting de kust langs hele velden met geharde lavastromen. 's Middags vinden we een camping 30 meter van zee, maar dan verticaal gezien, en zitten lekker in de zon.

Waterpolo Catania — Zaterdag 23-03-2002

Vandaag staat de waterpolo wedstrijd op het programma in Catania. We hebben instructies gekregen om het zwembad te vinden via een sms-je en rijden er in 1 keer naar toe. Het is nog te vroeg dus nog even de stad in om te pinnen. De GPS is nu wel superhandig want waar je ook zit hij leidt je keurig terug naar het zwembad wat we gemarkeerd hadden. Op de parkeerplaats bij het zwembad staan we net op het punt een bakkie soep te maken als de spelersbus met de dames uit Palermo arriveert. Gillian speelt samen met nog een Nederlandse speelster en er zijn ook nog 2 vriendinnen van het Nederlands team. Wij hadden ons een grote drukte, spandoeken en hordes fanatieke Italianen voorgesteld, maar we zijn zo'n beetje de enige toeschouwers in dit enorme zwembad. Na een paar minuten wedstrijd vragen we ons af bij welke sport we beland zijn, is dit waterpolo? 'T is weer eens wat anders dan een avondje Trivia. Ongelofelijk hard, alles schijnt hier te mogen. Bovendien is het veld ook nog eens dertig meter, dus er komt geen eind aan al dat gezwem. En voor de rest is het vechten en survival of the fittest. Wat een sport. Na vier keer 7 minuten eindigt de wedstrijd in 4-4. De coach is redelijk tevreden en nodigt ons uit voor een biertje in de bar. Daarna vertrekt de spelersbus richting Palermo en wij verder richting het zuiden van Sicilië. We willen eerst nog even wat boodschappen halen en zijn op weg naar de supermercato als we de tweede aanrijding krijgen. Een snelle Italiaan in een Fiatje uno wil er nog even voorbij maar heeft er niet op gerekend dat Remco niet aan de kant gaat zoals andere toeristen waarschijnlijk, maar gewoon rechtdoor rijdt. Ons Italiaantje blijft ook doorrijden en knalt tegen de zijkant. Woedend komt hij op ons afgestormd en wil de politie erbij halen. Tenminste dat denken we op te maken uit zijn geschreeuw. Een andere automobilist bemoeit

zich ermee en we rijden door. 's Avonds belanden we op een mooie open plek midden in een sinaasappelboomgaard. We staan wel net op de grens waar ze met plukken zijn opgehouden dus zetten maar vroeg de wekker om niet betrapt te worden

Zondag 24-03-2002 **Agrigento**

Om half acht is er nog niemand te bekennen dus we gaan er maar gauw vandoor. Pas op weg bedenken we dat het zondag is en dat we dus waarschijnlijk voor niets zo vroeg zijn opgestaan. Het was vannacht weer akelig koud, aan het begin van de nacht valt het nog mee maar tegen de ochtend lig je echt met al je kleren aan te vernikkelen. We ontbijten aan zee , maar helaas is het vandaag redelijk koud en staat er een harde wind. Ik kan Remco er duidelijk nog niet van overtuigen te gaan surfen. Hebben we al 2 weken planken op het dak, maar surfen is er nog niet bij. We gaan kijken bij een aantal Griekse tempels in Agrigento, heel mooi, maar op het laatst moeten we wel rennen voor de regen. Dan maar op zoek naar een camping. Het duurt even voordat we er één gevonden hebben die open is en warm water heeft en geen absurde prijzen als 20 euro per nacht vraagt. Uiteindelijk vinden we er één van een vriendelijke Duitssprekende Italiaan. De rest van de middag een beetje luieren en de dropwodka maar open gemaakt om het nog enigszins warm te krijgen. Dit lukt aardig. (Jeroen, je bent geweldig!) Allejemig wat is het koud. Op de wereldomroep horen we dat het in zuid europa zoals bv Spanje al boven de 25 graden is, alleen Italië en Griekenland blijven koud en bewolkt. Onze temperatuurmeter geeft 5 graden aan vanavond, en bedankt. Leuk hoor zo'n wereldreis. Maar na een heerlijke maaltje pasta al tonno en wat glazen witte wijn er dropwodka hebben we iets minder medelijden met ons zelf. Vergeet ik toch helemaal de aanrijding nr 3 te vermelden in Agrigento staat een opaatje te slapen na een paar borrels op de zondag ochtend en zakt op een helling achteruit tegen de bullbar. Licht kapot en de bullbar weer opgepoetst. Opa moppert wat in het Italiaans en is vooral teleurgesteld in zijn kapotte fiat pinda.

San Vito lo Capo

Maandag 25-03-2002

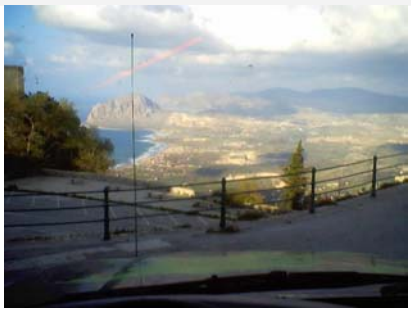

's Ochtends zit onze kleine vriend trouw op ons te wachten. Het is een heel vies mager schurfterig, maar wel lief klein hondje. Gisteren heeft hij al meegenoten van de pasta al tonno en ook het ontbijt smaakt hem prima. Het weer ziet er wat beter uit, maar toch nog wel een koude wind. We besluiten om nog maar 1 nachtje wild te kamperen voor we gaan bijkomen bij Gillian in Palermo en gaan naar de Griekse opgraving bij Selinunte. Helaas wordt het weer slechter, op naar de volgende opgraving. Hier eerst maar eens een lekkere lunch maken. We verbazen ons over de gigantische prijzen van de souvenirs prullen, maar ongetwijfeld zijn er toeristen die een beschilderd bordje van 26 Euro de moeite waard vinden. Aan het eind van de middag bezoeken we Enrice. Een prachtig bergdorpje en vast de moeite waard om in rond te slenteren maar het is zo ijzig koud, dat trekken we echt niet meer, dus sightseeing Enrice vanuit de auto. Om te overnachten rijden we naar het puntje van de landtong bij San Vito lo Capo. De zee is zeer ruig. Met ons beest kunnen we makkelijk het strand op en maken een paar mooie foto's. Bij de ingang van het natuurpark blijven we slapen. Hier houdt de weg en alles verder op, dus dat zal wel rustig zijn. Vanavond is het zo snoeikoud (4 graden!) dat we zelfs binnen koken, 't is net een campertje die auto.

Palermo

Dinsdag 26-03-2002

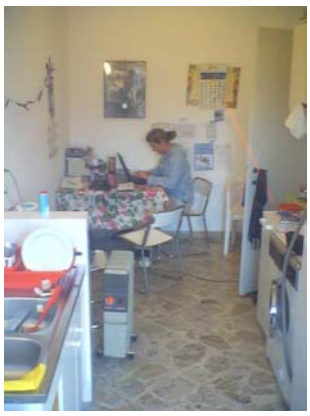

Een vroege start vanmorgen want al om kwart voor zeven beginnen de eerste mannen bij het natuurpark. Waarschijnlijk zijn ze wel enigszins verbaasd zo'n auto met slapende toeristen voor de deur te zien, er wordt zo te horen flink over ons gepraat. Dus gaan we er maar vandoor en een stuk verderop ontbijten. Vandaag gaan we naar Palermo, maar eerst nog even een kleine omweg. We willen namelijk graag even een foto van het bordje van de stad Corleone. De stad zelf schijnt niets bijzonders te zijn en doet hard zijn best om van het maffia imago af te komen, maar wij vinden het toch bijzonder genoeg om even op de foto te zetten. Na een tukje langs de weg, het was wel heel erg vroeg vanmorgen, rijden we het laatste stukje naar Palermo en parkeren bij het zwembad waar Gillian ons oppikt. Het beest mag op de parkeerplaats van het zwembad blijven

en dat is wel zo veilig in deze stad. Daarna lekker theedrinken en lunchen in het appartement van Gillian en 's middags een terrasje aan zee. Wat een leven. Remco gaat 's avonds mee trainen en komt redelijk afgepeigerd terug. Ik kijk samen met Esmé naar Friends op video en pak een douche. Heerlijk hoor even weer in een huis nu het zulk koud weer is. Om een uur of tien gaan we eten, wij stikken inmiddels van de honger, maar voor tienen naar een restaurant is not done hier.

Woensdag 27-03-2002

Palermo

Uitgeslapen en na een luxe ontbijtje lenen we de mountainbikes om te stad te gaan verkennen. De eerste stop is het internetcafe. Het is nu al superleuk om mailtjes van iedereen te krijgen. We slaan de nieuwe mailtjes op en sturen de voorbereide mailtjes weer weg. Palermo heeft een aantal mooie gebouwen zoals het theater en vooral de kathedraal. Verder zwerven we wat over de markt en kijken met verbazing naar een aantal herdershonden die er een sport van maken om mensen op scooters aan te vallen en in de kuiten te bijten. Maar even afstappen en een stukje lopen dus. Een stad op de fiets bekijken is perfect je rijdt overal zo even heen. Het is hier alleen wel goed uit kijken in dat drukke verkeer. Aan het eind van de middag wat mailtjes schrijven. De dames zijn winkelen en zijn pas laat terug. Geen trainen vanavond, wel lekker uiteten en swingen. Wij vallen wel wat uit te toon in onze spijkerbroek tussen al die hippe Italianen, maar hebben het prima naar ons zin.

Cefalu Donderdag 28-03-2002

Het was een beetje laat gisteren dus worden we pas om tien uur wakker. Weer verwend met een lekker vers ontbijtje en ook de was is weer schoon en droog. Er wordt hier goed voor ons gezorgd. We sturen nog even snel wat mail weg en gaan er dan vandoor. Uitgezwaaid door Gillian en Esmé die nog een heerlijk dagje zon hebben voor ze vrijdag naar Nederland gaan. Op aanraden van Gillian is onze eerste stop vandaag Moreal, vlakbij Palermo. Hier het prachtige mozaïek van de kathedraal bewonderd. Daarna rijden we naar Cefalu, een supermooi stadje aan zee. Eindelijk is het dan zover, ons eerste echt italiaanse ijsje in de zon! Dat is genieten geblazen. We rijden door tot zo'n 35 kilometer voor Messina en vinden een plekje op het strand. Vanavond even geen pizza of pasta, maar lekkere hollandse pot met spinazie, aardappelen en kipfilet. Remco laat zo handig als hij is zijn bergschoenen achter op een parkeerplaats bij Moreal, hier komen we alleen helaas wat later achter en kunnen ze dus niet meer even ophalen.

Brindisi Vrijdag 29-03-2002

Vroeg op pad, wakker geworden onder het oog van een aantal vroege vogels die hun hond uitlaten en aan het vissen zijn. We nemen afscheid van Sicilië. Het zal wel een tijdje duren voor we hier terug komen, maar we willen zeker nog een keer terug en dan hopelijk met wat warmer weer. We nemen de snelweg om een erg stukje bergweg te vermijden en we ontdekken dat we hier geen tol hoeven te betalen en als het gratis is maken we hier graag gebruik van. Het schiet dus lekker op en voor de lunch nemen we even een zijweggetje naar de zee. We komen op een prachtig strand en jawel er is een lekker zonnetje. Heerlijke lunch geknutseld met wat tonijn, tomaten, ui en augurkjes aangemaakt met wat mayonaise, die we pal aan zee opeten. Rond vijven zijn we in Brindisi. Al gauw hebben we een ticket op zak en er wordt ons wel gezegd om meteen naar de boot te gaan want het wordt druk vanavond met veel vrachtwagens. We nemen ons luchtbed en slaapzak mee op de boot samen met wat

proviand en een fles wijn voor de nacht. Het is altijd mooi om te zien hoe zo'n schip volgeladen wordt met vrachtwagens en te zien hoe de chauffeurs reageren van de vrachtwagens die er niet meer in kunnen. Ons autootje krijgt een plek als vulmiddel tussen twee kolossen. Precies op tijd om acht uur vertrekken we en verlaten Italië. Op naar het volgende land. Het ranzige zelfservice restaurant heeft niet veel keus, maar gelukkig wel een warme hap spaghetti en koude kip met patat. De wijn maakt gelukkig een hoop goed. We zullen om 6 uur aankomen dus blazen we ons grote tweepersoons luchtbed vroeg vol met (alcohol)lucht. We hebben in de planning rekening gehouden met rumoerige nachten en hebben hiervoor oordopjes meegenomen. Moet je deze echter niet in de auto laten liggen, want op een oud schip ontworpen door iemand die nog geen rekening gehouden heeft met geluidsisolatie, heb je ze echt nodig. Maar goed WC papier in de oren en wijn achter de kiezen werkt ook wel redelijk. Het is super rustig want alle chauffeurs hebben een cabine, dus wij hebben bijna de gehele slaapstoelen ruimte ter beschikking.

Griekenland.

Greece
International boundary
National capital
Railroad
Road
0 50 100 Kilometers
0 50 100 Miles
Lambert Conformal Conic Projection, SP 12N/36N
BULGARIA
ALBANIA
TURKEY
Aegean Sea
Ionian Sea
Sea of Crete
Mediterranean Sea
Black Sea
Sea of Marmara
NORTHERN SPORADES
CYCLADES
DODECANESE
Athens
Crete
Rhodes
Skopje
THE FORMER YUGOSLAV REPUBLIC OF MACEDONIA
Tirunë
Igoumenitsa
Kérkira
Corfu
Kefallinia
Zákinthos
Lésvos
Limnos
Samothráki
Thásos
Skiros
Évvoia
Andros
Tínos
Náxos
Ikaría
Sámos
Khíos
Kithira
Thira
Kárpathos
Çanakkale
Istanbul
İzmir
Bursa
Edirne
Alexandroúpolis
Thessaloniki
Kalámai
Sparta
Pátrai
Pírgos
Trikala
Lamia
Khalkis
Khaniá
Iráklion
Réthimnon
Sitía
Bodrum
Marmaris
Ródhos
Meylisi
Denizli
Manisa
Balıkesir
Kütahya
Afyon
Eskişehir
Ankara
Konya
Antalya
Adana
Mersin
Gaziantep
Kahramanmaraş
Malatya
Elazığ
Diyarbakır
Batman
Siirt
Şırnak
Hakkâri
Van
Muş
Bitlis
Erzurum
Erzincan
Sivas
Yozgat
Kırıkkale
Aksaray
Niğde
Nevşehir
Kayseri
Karaman
Isparta
Burdur
Afyonkarahisar
Uşak
Manisa
Aydın
Denizli
Muğla
Çanakkale
Tekirdağ
Edirne
Kırklareli
Lüleburgaz
Çorlu
Silivri
Büyükçekmece
Bakırköy
Üsküdar
Kadıköy
Pendik
Gebze
İzmit
Adapazarı
Bolu
Düzce
Zonguldak
Karabük
Çankırı
Kastamonu
Sinop
Samsun
Amasya
Tokat
Ordu
Giresun
Trabzon
Rize
Artvin
Ardahan
Kars
Iğdır
Ağrı
Bingöl
Tunceli
Erzincan
Bayburt
Gümüşhane
Osmaniye
Hatay
Kilis
Şanlıurfa
Mardin
Adıyaman
Kahramanmaraş
Kırıkkale
Aksaray
Niğde
Nevşehir
Kırşehir
Yozgat
Çankırı
Karaman
Isparta
Burdur
Afyonkarahisar
Uşak
Kütahya
Eskişehir
Bilecik
Sakarya
Düzce
Bolu
Zonguldak
Karabük
Kastamonu
Çankırı
Sinop
Samsun
Amasya
Tokat
Ordu
Giresun
Trabzon
Rize
Artvin
Ardahan
Kars
Iğdır
Ağrı
Bingöl
Tunceli
Erzincan
Bayburt
Gümüşhane
Osmaniye
Hatay
Kilis
Şanlıurfa
Mardin
Adıyaman
Kahramanmaraş
Malatya
Elazığ
Diyarbakır
Batman
Siirt
Şırnak
Hakkâri
Van
Muş
Bitlis
Erzurum
Erzincan
Sivas
Yozgat
Kırıkkale
Aksaray
Niğde
Nevşehir
Kayseri
Karaman
Isparta
Burdur
Afyonkarahisar
Uşak
Manisa
Aydın
Denizli
Muğla
Çanakkale
Tekirdağ
Edirne
Kırklareli
Lüleburgaz
Çorlu
Silivri
Büyükçekmece
Bakırköy
Üsküdar
Kadıköy
Pendik
Gebze
İzmit
Adapazarı
Bolu
Düzce
Zonguldak
Karabük
Çankırı
Kastamonu

voor lunch en we trakteren op een super broodje hamburger met een colaatje op een terrasje in de zon. Het is heerlijk weer en daar willen we van genieten dus snel op zoek naar een camping, die we iets buiten Igoumenista vinden. Op een plekje aan zee doet Astrid gauw even de was en dan is het plan in de zon liggen. Maar helaas het is echt niet leuk meer want overal waar wij komen is het of wordt het slecht weer. Eerst al op Sicilië en nu wordt de lucht hier ook al dreigend grijs. Al gauw zitten we weer in de auto omdat het af en toe regent en het bovendien akelig koud is. Wat een drama. Op de wereldomroep horen we dat het overal in europa een prachtige paas wordt, ook in zuid Italië en zelfs in Nederland, behalve in….. waar wij zitten in Griekenland. Remco gaat maar koken daar krijg je het tenminste weer een beetje warm van.

Zondag 31-03-2002 **Igouminista**

Het helpt toch wel een beetje als je eens goed klaagt over het weer. We staan op met een blauwe lucht. Een paasontbijtje in de zon, uitkijkend over de blauwe zee. We zitten echter nog niet of het gaat weer waaien. Wat is dat toch met ons? We gebruiken de ochtend om wat klusjes te doen zoals de was bijvoorbeeld en natuurlijk de watertanks vullen want vanavond gaan we weer een plekkie in het wild opzoeken. Onze duitse buren geven ons het advies om vooral niet zo laat nog naar Meteora te vertrekken. Wij denken nog steeds dat het half een is maar met een uur tijd verschil en de zomertijd die is ingegaan is het in werkelijkheid al half drie. Maar we zijn toch niet van plan naar Meteora en willen ergens dicht in de buurt een mooie stek zoeken. Na even gereden te hebben en een internet café te hebben bezocht vinden we deze plek. Prachtig bij een verlaten strandje met prachtige azuurblauwe zee. Dit is het echte leven. Na drie weken wordt het ook eens tijd om die goede voornemens in de praktijk te brengen, buikspieroefeningen dus op het kiezelstrand, dat is afzien. Het wordt zowaar voor het eerst echt zomers en Remco krijgt het op z'n heupen en sprint spontaan de zee in en met dezelfde snelheid er ook weer uit. Een heerlijke dag genieten van de zonsondergang met een

wijntje. Het wordt nu wel weer wat kouder maar daar zijn we ondertussen aangewend. Als het donker is zonder maan is het echt verlaten en we worden alleen omringt door ontzettend veel sterren en af en toe langs varende ferry's.

Igouminista Maandag 1-4-2002

Zodra we wakker zijn de klep open en we hebben vanuit ons bed een prachtig uitzicht op de blauwe zee. We blijken ook een flink aantal bezoekers te hebben vanmorgen in de vorm van grazende koeien en een nieuwsgierige bruine geit. Hij vindt ons hoogst interessant, maar is net nog te schuw om echt dichtbij te komen. We hebben prima geslapen, alleen Remco heeft gedroomd dat de auto toch niet goed op de handrem stond en we achteruit de diepte instortte. Gelukkig is het maar een droom. Het is ideaal zo dat wild kamperen, helemaal vrij van alles en iedereen op een prachtige plek. Vandaag is het zelfs bikini/zwembroek weer dus dat maakt het helemaal perfect. Het enige wat we vandaag "doen" is even naar het internetcafe om nog een plaatje voor de site te vinden. Verder hebben we mazzel en vinden een telegraaf, een hele dikke van zaterdag. Weer snel terug naar onze "camping" om van die zonnestralen te gaan genieten op ons privé strandje. Van een heleboel berichten in de krant worden we niet vrolijk. Geloof niet dat we al veel gemist hebben in Nederland. We sluiten deze tweede paasdag af met een maaltje pasta, nog een beetje computeren en naar de sterrenhemel staren. Zijn benieuwd of Jolanda en Frans inmiddels al papa en mama zijn geworden. Nog even met het thuisfront gebeld. Het is een mooie pasen geweest en alles gaat goed met iedereen.

Dinsdag 2-4-2002 **Ioamina**

We worden wederom pas weer rond tienen wakker. Het is echt niet te geloven hoeveel wij slapen. We gaan toch rond een uur of elf naar bed, maar slapen gerust 10 uur per nacht. We verlaten ons prachtige plekje aan zee om naar Ioamina te gaan. Dit betekent een prachtige rit door de bergen. Griekenland in het voorjaar is heel mooi. Alle bomen lopen uit en we zien een heleboel felpaarse bloesembomen. Het valt op dat dit stuk van Griekenland er veel verzorgder en gezelliger uitziet dan zuid Italië, maar misschien komt dit beeld ook een beetje door het fantastische weer. Vroeg in de middag komen we in de stad aan, maar dat betekent hier siesta-tijd en dus gaan alle winkels dicht. Jammer, want we hadden net wat winkels voor bergschoenen ontdekt. Dan gaan we eerst maar wat luieren op de camping die aan het meer is. Helaas, helaas geen warm water, dat is een beetje een tegenvaller. We hangen zelf maar onze douche-zak in de zon. Rond zessen gaat alles weer open en gaan we op jacht naar bergschoenen. Uiteindelijk slagen we in een winkel met allerlei buitensport kleding en schoenen. Dimitri geeft nog wat tips over waar je in de omgeving goed kan wandelen en wij laten hem onze site zien want hij keek wel erg verrast toen we hem vertelden dat we in de Himalaya wilden wandelen en dat we op weg zijn naar Australië. We doen eens gek en gaan spontaan uiteten. Langs het water bij de oude stad zitten heel veel terrasjes en restaurantjes. Het moet hier zomers ook supergezellig zijn. Nu is het nog een pietsie te koud om buiten te zitten en daarom eten we onze souvlaki en kip binnen op. Op de camping nog even bikkelen voor de auto met onze eigen douche en schoon naar bed.

Woensdag 3-4-2002 **Vikos Gorge**

Een veertig kilometer ten noorden van Ioamina liggen de dorpen die de Zagorohoria worden genoemd. Ze zien er heel speciaal uit door de manier waarop de huizen gebouwd zijn van gesteente uit de omgeving. Ook de daken zijn gemaakt van gestapelde stenen. Ze passen precies bij de rest van de omgeving. Wij bezoeken Monodendri waar we een prachtig uitzicht hebben op de Vikos Gorge een kilometer diepe kloof in een gebied dat ook nationaal park is. We lopen naar het klooster voor

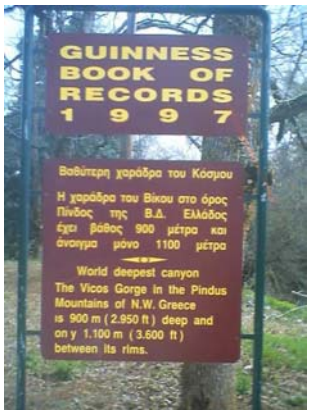

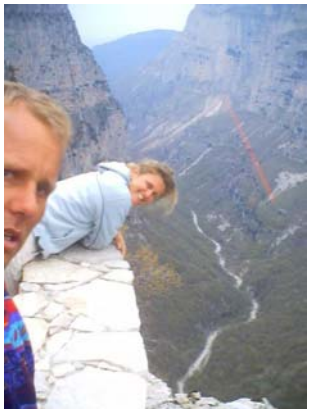

een spectaculair uitzicht en vandaar loopt er nog een pad de bergen in. Ik heb niet echt hoogtevrees, maar op zo'n smal paadje met naast je metersdiepe afgrond, dat geeft toch wel een lichte buikpijn. In de lonely planet lezen we dat er iets verder de bergen in een plek moet zijn waar het uitzicht nog mooier is en dat willen we wel eens even checken. Na 5 km hobbelen over onverharde weg klopt het inderdaad. Dit uitzicht is echt breath taking zoals in de lonely planet te lezen valt. Nog maar meer foto's schieten en we besluiten ook op de berg te blijven slapen. We vinden hiervoor een prachtig grasveldje van alles en iedereen verlaten. Het schijnt dat er hier nog beren in het wild voorkomen, dus vanavond maar alle etensresten opbergen. Het zal vannacht ook wel koud worden dus opperen we het plan om een kampvuur te maken. Dit opperen hebben we in Noorwegen al eerder gedaan en toen ging het regenen wat ook hier wederom het geval is. Van kampvuur dus geen sprake. Voorlopig is het 5.4 graden en stervenskoud. Ik zit dus maar weer in de auto te schrijven. Tijd voor een glaasje dropwodka.

Vikos Gorge Donderdag 4-4-2002

Wat een dag, zo eentje om nooit te vergeten. Het begon 's morgens al goed, wakker worden in de sneeuw. Toen we gisteren gingen slapen stond er –1,5 op de thermometer, maar we staan op met –2,9 en alles om ons heen is wit. Een hele vreemde gewaarwording. Ik vond het ook al zo verdacht koud 's nachts. We rijden nog even terug naar het uitzichtpunt voor wat foto's in de sneeuw. Dan gaan we naar Konista in de buurt van de Albanese grens. In het boek staat een mooie wandeltocht beschreven naar een klooster in de bergen. Het pad gaat eerst een eind langs de rivier en dan redelijk steil omhoog de bergen in. Er was ons een waterval beloofd, maar dat blijkt een zielig stroompje te zijn, en als we bezweet boven komen blijkt het klooster dicht en verlaten. Maar goed, we hebben even lekker een stukje getippeld en da's in ieder geval goed voor de conditie. Na tweeënhalf uur zijn we weer terug bij de auto. Het volgende traject wat we hebben uitgestippeld, is een dun wit weggetje op de kaart en die blijkt zijn naam eer aan te doen. Het begint nog heel vriendelijk door de bergen en dwars door kleine

bergdorpjes. Op een gegeven moment denken we dat we verkeerd zitten als het asfalt overgaat in een onverhard pad. Maar als we weer een dorpje kunnen ontcijferen wat op de kaart staat, maken we ons geen zorgen meer en hobbelen vrolijk verder, kilometer na kilometer, er komt geen einde aan. Maar opeens was er schijnbaar weer geld voor asfalt, want de weg wordt weer prachtig glad. Dan kunnen we mooi nog opschieten op het laatste stukje. Inmiddels zien we prachtig besneeuwde bergtoppen en we vragen ons nog hardop af of we tot de sneeuwgrens zullen komen. (dat blijkt achteraf een wat foute uitspraak) langzaam aan komt er wat sneeuw tussen de bomen, dan op de bomen en dan zelfs wat op de weg. Maar met ons beest is dat geen enkel probleem natuurlijk (denken we) Opeens komt het busje met het engelse stel ons tegemoet die we gisteren ook zagen in Monodendri. Zouden ze nu van de ander kant komen of gekeerd zijn… ach ja, zij hebben natuurlijk van die dunne bandjes en geen 4 wheel drive. Wij wel, dus wij gaan door. Het is betoverend wit en heel mooi om als eerste over de besneeuwde weg te rijden. Tot we de bocht om komen en er een enorme sneeuwduin op de weg ligt. Shit, wat nu, keren betekent het hele einde weer terug. Dat is ons te min, zo'n beetje sneeuw houdt ons niet tegen. We proberen het en zitten even later muurvast. Om het extra avontuurlijk te maken komt er ook nog even een buitje over met een gure koude wind. Tsja, daar staan we dan, op weg naar Australië, vast in de sneeuw. Gelukkig zijn we goed uitgerust, dus de schep komt te voorschijn. De berg sneeuw zit echter tot aan de bodemplaat van de auto en dat schep je niet even weg. Remco besluit de rijplaten er maar bij te halen, die hebben we tenslotte niet voor niets. Na een paar keer proberen en nog wat scheppen zijn we los. We doen nog een poging om iets verder te rijden, maar het is echt onbegonnen werk, de weg houdt gewoon een beetje op te bestaan. Heel voorzichtig glibberend keren en de terugweg aanvaarden is het enige wat erop zit. Dat hele takke eind weer terug, dat vraagt om een cassettebandje met humor. Alfred en Karin bedankt, jullie bandje heeft ons er echt doorgeholpen vooral het stukje over kamperen van Bert Vischer. Eindelijk, drie en half uur later dan dat we wegreden uit Konista, staan we weer op exact dezelfde plek bij de brug. Het plan was om daar dan maar te gaan slapen, maar ernaast

blijkt een hotel te zijn en dat lijkt ons vragen om moeilijkheden. Weer rijden dus, op zoek naar een slaapplek want campings kun je hier wel vergeten en hotelgeld hebben we niet. Niet zo gek ver vinden we een stenenpad omhoog en komen bij een rotsafgraving terecht. Tot hier en niet verder. Dat laatste blijkt helaas ook letterlijk. Als Remco de auto nog even wil keren om uit de wind te staan is 'ie met geen mogelijkheid meer te starten. Het wordt inmiddels ook al bijna donker en om het kleine drama kompleet te maken gaat het ook nog regenen. We kunnen er dus weinig meer aan doen, dus maar koken en eten. Het grote Toyota-boek is inmiddels te voorschijn gehaald en daar wordt druk in gebladerd. Dan schijnen er twee grote koplampen naar binnen, wat zullen we nu weer krijgen. Gelukkig politie, die kunnen ons vast helpen. Van de Griekse agente krijgen we te horen dat het dangerous is om op deze plaats te blijven staan en dat we weg moeten dus. Ja dat willen wij in theorie ook wel, maar euh… auto kaput, ons Grieks is nog steeds beperkt, het Engels en Duits van de Griekse politie helaas ook….het gebaar van duwen is gelukkig internationaal en de auto start als hij bergje af en beetje vaart heeft. Perfect, maar wat nu, uitzetten durven we niet meer, de dichtstbijzijnde Toyota, dealer blijkt in Ioanina, waar we gisteren ook al waren. Rond elven zijn we er weer en na even zoeken is de Toyota dealer gevonden. Daar gaan we dan maar voor de deur slapen. Even kijken of hij niet toch per ongeluk weer start nu, maar nee het is weer finito. In bed vragen we ons nog steeds af wat er nou eigenlijk zo gevaarlijk was op dat plekje; de afgraving of het feit dat we dicht bij de Albanese grens stonden.

Meteora Vrijdag 5-4-2002

Vroeg op want we willen natuurlijk graag weten wat er met ons autootje aan de hand is. Er komt meteen al een vriendelijke monteur aangelopen. Wat nu volgt kan het beste worden omschreven met Remco's most embarassing moment. Remco start de auto en de monteur roept; da's de accu. Nee, zeggen wij, want alle verlichting en radio etc. deed het gewoon de hele tijd. Maar na een kort onderzoek blijkt de goede man toch gelijk te hebben. Waarschijnlijk is door de vreselijke hobbelweg van gisteren één van de accupolen los getrild.

Even vast draaien en starten maar. Als extra service

worden de accu's even doorgemeten en goed bevonden. Niet zo gek want ze waren gloednieuw. Je ziet die monteurs denken "en dat moet helemaal naar Australië ??" We gaan snel richting de Katara pas. Hier staat wel een bord dat de pas geopend is, ik weet nog een plek waar zo'n bord ook handig zou zijn… Deze pas voert ons tot ruim 1600 meter en we rijden weer in een schitterend sneeuwlandschap. De zon breekt er ook nog doorheen en het is echt fantastisch mooi. Lunchen doen we op een uitzichtpunt tussen de kloosters van Meteora. We waren al een keer hier, maar dit is echt een bijzonder plek. De kloosters boven op de afgeslepen rotspunten zijn uniek. Helaas zonder zon, want het begon zo goed boven op de pas, maar nu is het weer grijs, koud en het gaat weer regenen. We rijden via Larissa naar de kust, met een korte stop voor boodschappen. Vanaf Larissa gaan we een stuk op waar we nog nooit zijn geweest en de wereldreis begint weer een beetje echter te worden. Aan de kust stonden heel veel campings aangegeven. Die zijn er ook wel, maar de meesten zijn of nog dicht, of hebben geen warm water. Uiteindelijk gaan we toch maar op eentje staan. Maar duimen dat hier wel warm water is, want na 3 dagen zijn we daar wel aan toe. Voor het eerst de tent maar eens opgezet wat perfect is, lekker warm binnen zitten.

Zaterdag 6-4-2002

Thessaloniki

Na het ontbijt pakken we de helaas natte tent in en gaan op weg naar Thessaloniki, de tweede stad van Griekenland. Mooie boulevard vol met hippe cafés, daar zijn ze dol op die Grieken, met heel veel hippe mensen op het terras. Wij vallen een beetje uit de toon met bergschoenen en spijkerbroeken. We gaan op zoek naar een internetcafe en een engelse boekenwinkel om te kijken of we de Loney planet gidsen van Turkije en Iran kunnen kopen. LP's genoeg van de meest exotische bestemmingen, maar van buurland Turkije en Iran nou net niet. Het is een mooie stad, maar naar een paar uur lopen hebben we het een beetje gehad. We slaan nog wat voorraad in en gaan weer op pad. We rijden door tot het schiereiland Sithorio. Hier zijn genoeg beboste heuvels om een mooi slaapplekje te vinden. Een onverhard pad waar naartoe een aantal dorpjes staan

aangegeven brengt ons op een mooi uitzichtpunt over de baai. Daar slaan we ons kamp op, wat er bij ons op neer komt dat de stoelen en het tafeltje uit de auto komen en een biertje en de radio voor het luisteren naar de wereldomroep.

schiereiland Sithorio Zondag 7-4-2002

Om een uur of negen doen we vol verwachting de klep open om het weer te bekijken. Vannacht was het helemaal helder en Marjon de Hond had ons ook beter weer beloofd in Griekenland. Maar helaas, zelfs op Remco's verjaardag geen mooi weer. Dan nog maar even verder slapen. Om 11.00 uur doen we een nieuwe poging en het breekt zowaar een beetje open. We zoeken snel een camping op en vinden er eentje die prachtig ligt en waar we zo'n beetje op het strand staan. De rest van de dag lekker rustig aan gedaan want helaas heb ik ergens in al die kou een pittig griepje opgelopen en loop nu te snotteren. We maken plannen voor het volgende stuk van de reis. Misschien willen we toch ook nog Syrië gaan bekijken en maken de balans op van 1 maand reizen qua financiën en benzine. (we liggen precies op schema) 's Avonds komt eindelijk het telefoontje van Frans waar we al een tijd op hoopten: een dochter Fleur Marloes geboren op 31 maart. Wij, sukkels, hadden pas vandaag door dat ons beltegoed te laag was en waren dus een tijd lang niet bereikbaar. We zijn superblij dat alles goed blijkt te gaan.

Alexandroupoli Maandag 8-4-2002

Helaas is dit Griekse griepje toch iets hardnekkiger dan ik dacht want ik sta alleen maar beroerder op, na een nachtje spoken. Toch gaan we rijden want hoewel de zon schijnt is het toch vrij koud en niet echt weer om aan het strand te zitten. Ik kan lekker achterin in m'n bedje liggen, Remco regelt de rest. Ik maak dan ook niet zo veel van de dag mee, maar aan het eind van de dag zijn we in Alexandroupoli, 40 kilometer van de grens met Turkije. Keer op keer bewijst het hebben van zo'n 4 wheel drive zich.

Je rijdt er zo de bergen mee in en komt via onverharde paadjes op de mooiste plekjes. Een slaapplek is dan ook weer zo gevonden. Koken en vroeg naar bed om uit te zieken

Dinsdag 9-4-2002

Alexandroupoli

Na weer onze gebruikelijke 12 uur in bed te hebben doorgebracht (dat is toch niet gezond meer), rijden we de berg af op zoek naar brood. Onderweg aangestaard door iedereen in het dorpje, waar komen die toeristen vandaan? Bij de Griekse bakkertjes kun je de lekkerste dingen kopen en bij deze bakker ook zelfs bruin brood. Dat is ook wel weer een keer lekker. Gauw naar een camping en de rest van de dag helemaal niets gedaan! Verder uitzieken want morgen willen we naar Istanbul. Weer is het koud, we zijn het zo langzamerhand een beetje zat, zou het ooit nog zonnig worden?

Turkije

Instanbul Woensdag 10-4-2002

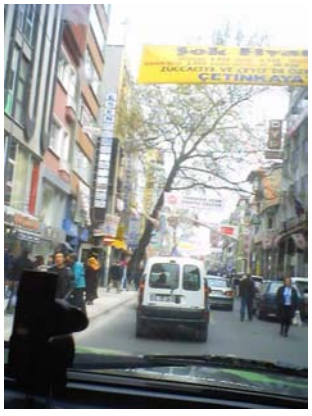

Vroeg opgestaan en op weg naar Turkije, rond half twaalf zijn we bij de grens. Griekenland zijn we gauw uit, maar dan Turkije in. Heel veel belangrijke heren achter heel veel loketten. Waarbij we uiteindelijk middels hulp van verschillende mensen achter de juiste volgorde van deze loketten komen. Bij elk loket een stempeltje, handtekening of wat geld achter laten. De gegevens van de auto worden in het paspoort bijgeschreven en waarschijnlijk hierom hebben we een visum nodig die voor ons beiden 25,50 euro kost. Normaal gesproken heb je namelijk geen visum nodig om Turkije in te komen. Na de laatste check van de laatste politie man mogen we Turkije in, en viel de grens eigenlijk wel mee, de auto is bijvoorbeeld helemaal niet gecontroleerd. Ongelofelijk wat het simpel oversteken van een grens een verschil in land kan laten zien. De eerste indruk is dat het veel leger en kaler is dan in Griekenland, maar dat het wat verder van de grens best wel westers is. Het is bijvoorbeeld niet te vergelijken met het verschil tussen Spanje en Marokko. Na de grens is het nog ongeveer 2 uur rijden naar Istanbul. Het rijden door de stad gaat eigenlijk heel soepel. Het is geen grote toeterende chaos zoals in Napels. Het gebied wat we hadden

uitgekozen om op zoek te gaan naar een hotel is ook redelijk gemakkelijk te vinden en voor we het weten staan we zo'n beetje naast de Aya Sofya. We zoeken een hotel met een goeie plek om te parkeren en die vinden we bij het Mavi Guesthouse. De auto kan daar voor de deur staan en wij kunnen in een slaapzaal aan de straatkant slapen. Overdag is er een parkeerwacht die de boel in de gaten houdt en 's nachts moeten we zelf luisteren. Zo sta je nog op een camping in Griekenland, en zo zit je tussen de backpakkers uit Australië en Uruguay in een guesthouse midden in Istanbul. Ons hotel is vlak achter de Aya Sofya in het oude gedeelte van Istanbul. Een perfecte lokatie van waar je zo naar alle mooie plekjes loopt. We lopen wat rond de Blue Mosque en het park ervoor en komen in de overdekte bazar terecht. Daar kun je werkelijk alle souveniers kopen die je je maar kan wensen. We moeten nog wel even wennen aan de vraag "where are you from"en you my friend have a look at my carpets. Onszelf maar even verwend met een verse Telegraaf van vandaag nog wel. In het hotel is het beneden in de lounge gelukkig lekker warm om even bij te komen. Het blijkt al weken extreem koud weer te zijn met veel regen. Alweer lezen we dat het in Holland mooier is dan normaal. 's Avonds kebab eten in een door de Lonely Planet aanbevolen restaurant en vervolgens op tijd naar bed. Het is wel even wennen, met 8 personen in zo'n klein kamertje slapen, dus de oordoppen maar in.

Donderdag 11-4-2002 **Istanbul**

Rond negen uur opgestaan en de dag begonnen met een ontbijtje in het hotel. Daarna vragen we de parkeerwacht ons plekje voor de deur vrij te houden want we willen even naar de ambassade van Syrië om te informeren naar een visum. Het is vrij eenvoudig te vinden en rijden in deze stad is geen enkel probleem. Helaas blijkt een visum heel duur en bovendien moeten we een letter of recommendation hebben van onze eigen ambassade. Dat is ons de moeite niet waard en we gokken er maar op dat wanneer we toch nog naar Syrië willen we een visum aan de grens kunnen krijgen. Terug naar het hotel en dan lopend de stad in. Eerst naar de oever van de Bospores, kijken naar alle boten en vissende mannen. De hele brug staat er vol mee en ze

hebben allemaal een redelijk volle emmer achter zich staan, het moet dus wel een goed stekje zijn. In de stad valt het op dat veel straten vol zitten met dezelfde winkels, er is een gereedschapstraat, fotozakenstraat, auto-onderdelen straat etc. Na de lunch lopen rondom de Aya Sofia en gaan we blauwe moskee in. Hiervoor moeten de schoenen uit en de hoofddoek om. Binnen is het echt prachtig. Wat een enorme ruimte met fantastisch mooi beschilderde plafonds en betegelde wanden. Heel indrukwekkend. 's Avonds wederom kebab en nog even zitten kletsen met wat mede reizigers in het hotel. Het is wel een grappige overgang om vanuit Griekenland waar we ongeveer de enige toeristen waren nu in een guesthouse te zitten met mensen vanuit de hele wereld Australiers, Chinesen, Amerikanen en zelfs mensen uit Uruguay.

Istanbul Vrijdag 12-4-2002

Ik bel 's morgens eerst Ozlem mijn Turkse collega van Philips. Ze is er gelukkig en vindt het heel leuk als we 's middags langs kunnen komen. We gaan eerst het Topkapi paleis bezoeken, waar door de eeuwen heen verschillende sultans met hun harem hebben gewoond. Heel mooi om een paar uur in rond te dwalen en te fantaseren over hoe het er toen moet hebben uitgezien. Tijdens de lunch maken we een ouderwets voorbeeld van toeristje oplichten mee. Een supervriendelijke man belooft ons kebab voor een prima prijs. Vervolgens komen er heel veel schalen op tafel met heerlijk eten waar we ons flink te goed aan doen. De rekening laat natuurlijk een veel hoger bedrag zien dan afgesproken. Na wat heen en weer gepraat en het argument van onze kant dat we alleen kebab hadden besteld wordt de rekening gehalveerd, maar het blijft toch altijd een beetje irritant zulke dingen. We waren van plan om hier vanavond ook te gaan eten want het is een superleuk restaurantje, maar dat idee is gauw over. Om twee uur worden we opgehaald door Ozlem en één van haar salesmanagers. We scheuren de stad door naar het Aziatische deel waar het kantoor is. Daar krijgen we een rondleiding en een hele hoop goede tips over mooie plaatsen in Turkije. Aan het eind van de dag worden we meegenomen naar de grootste winkelstraat van Istanbul waar het op vrijdagavond stampvol is, maar wel heel gezellig. We gaan samen met Ozlem eten in een Turks

specialiteiten restaurant. Superchique tent, dus wij vallen wat uit de toon met ons toeristenkloffie. Heerlijk gegeten en gezellig zitten kletsen en ook nog wat Turks voor beginners geleerd. We worden heel luxe voor ons hotel weer afgezet. Nog even zitten kletsen in het hotel en dan het laatste nachtje in het guesthouse, morgen weer lekker met ons eigen autootje op pad.

Zaterdag 13-4-2002 **Bursa**

Na het ontbijt nemen we afscheid van de vriendelijk eigenaar van het Mavi guesthouse. We beloven z'n hotel op onze website aan te prijzen. We rijden nog even met de auto langs de Aya Sofia en de blauwe moskee voor wat mooie plaatjes. Dan gaan we de brug over de Bospores over en zijn in Azie! Hier mogen we weer een envelop openmaken namelijk die van Wolter en Majonne. Superleuk om elke keer zo'n verrassingsenvelop open te maken. Buiten Istanbul wordt het al gauw een redelijk zooitje langs de weg. Heel veel halfafgebouwde huizen en betonnen flats. Het ziet er niet echt aantrekkelijk uit. We rijden via Bursa, een redelijk grote stad. Er zou hier een mooie moskee moeten zijn, maar op zaterdagmiddag om half zes is het zo druk met verkeer dat we de moskee de moskee laten en snel doorrijden. Rond zeven uur verlaten we de hoofdweg en gaan op zoek naar een stil plekje. Eerst nog een klein dorpje door waar we redelijk aangestaard worden. We rijden een smal bospad op en Remco stapt uit om even rond te kijken. Iets verderop is een mooi plekje, maar dan moeten we eerst nog een modderig stukje door. Kan wel, zegt Remco en probeert het, maar de modder blijkt toch dieper dan verwacht en bovendien staan we op een schuin stukje en dus glijden we steeds verder weg en staan we al gauw muurvast in de dikke modder. Ook de rijplaten doen weinig deze keer en dus moet de handlier erbij komen. Gelukkig staan er op strategische plekken redelijk stevige bomen die we kunnen gebruiken met lieren. Het is even spannend of het allemaal gaat lukken want het is immers de eerste keer dat we de lier gebruiken, maar stukje bij beetje komt de auto eruit. Hard werken voor Remco en ik probeer af en toe of we alweer grip hebben om er zelf uit te rijden. Na anderhalf uur zijn we zover dat dit lukt en kunnen we

achteruit rijden het pad op. Net op tijd, want het begint al te schemeren. Dit paadje wordt dan nu ook maar onze slaapplek voor vannacht. We koken een beetje in het donker, want er komen nog aardig wat auto's voorbij en we hebben liever niet dat iemand ons ziet. Na dit avontuur lekker moe naar bed.

Kusadasi Zondag 14-4-2002

We worden wakker met mooi weer, dus dat is goed nieuws. Voor we alle spullen weer op kunnen bergen is het eerst nodig de boel een beetje modder vrij te maken. Vooral de rijplaten zijn een grote modderzooi. Gelukkig stroomt er achter ons een beekje waar we eens goed kunnen poetsen. De bergschoenen worden ook weer van plakkaten modder ontdaan en met plastic zakken om onze schoenen klauteren we de auto in en verlaten we het bospad. Het is nog een paar uurtjes rijden naar Kusadasi. In Izmir gaan we op zoek naar een goedkoop tankstation, maar dat kun je hier in Turkije wel vergeten, ongelofelijk wat is alles hier prijzig en ook de diesel: 90 Eurocent per liter. Maar goed tanken moet je toch en dus volgooien maar. De pomp raakt er van slag van zoveel liters dat kan íe niet aan. Uiteindelijk moeten we 192 liter afrekenen dat hakt erin. Vanaf Izmir is het nog maar een klein stukje naar Kusadasi aan de kust. Hier vinden we een camping aan de overkant van de jachthaven. De rest van de middag is voor wassen (was ook wel weer eens nodig) en de auto verwennen met een wasbeurt. Dit alles heerlijk in de zon met zo'n dertig graden.

Kusadasi **Maandag 15-4-2002**

Nadat we wat boodschappen gedaan hebben bij de Migros en ons weer verbaasd hebben over de prijzen hier, hoe moeten de locale bewoners dat betalen, zien we een uithangbord van OAD. In Niederau, waar we de tweede dag waren, had Ruben ons al gezegd dat hij in Kusadasi het zomerseizoen zou doorbrengen. We gaan maar eens even informeren of ze hem hier misschien kennen. Wat blijkt, hij is hier al twee weken en zit keurig achter z'n bureau te werken. Heel grappig om ineens zo ver weg een bekende te zien en helemaal omdat we hem aan het begin van de reis in de

Oostenrijkse sneeuw ook al zagen. We gaan even koffie drinken op het terras.
's Middags, het begint nu echt op te vallen, betrekt het weer en zitten we plotseling in ons t-shirtje in de regen. Dan maar weer de tent eruit, we zijn echt superblij dat we die bij ons hebben, en lekker binnen mailtjes schrijven.

Dinsdag 16-4 2002 **Kusadasi**

Pas om 11.00 uur worden we wakker, da's echt niet meer gezond. Maar we hebben nog niets gemist want het plenst alsof we in Nederland zijn. Na de brunch de stad in. We gaan op zoek naar dollars want uit de Loney Planet hebben we begrepen dat betalen in Iran alleen mogelijk is met cash dollars. (op zich vreemd want als ze ergens een hekel aan hebben is het aan alles wat Amerikaans is). Travellercheques kun je er haast niet inwisselen en al helemaal niet de American express cheques die wij hebben en ook bankautomaten zijn er alleen voor lokalen. In Kusadasi dollars zat, maar het kost je wel een berg aan commissie. Die banken weten wel wat geld verdienen is. Maar na even zoeken vinden we een bank die 5% genoeg commissie vindt en we verzilveren 1000 dollar. Daarna met een hoop cash op zak, een uurtje mailen naar iedereen, via een wederom veel te trage verbinding.

's Avonds gaan we uit eten met Ruben en zijn vriendin Esmaralde in een echte Turkse eet gelegenheid. Het is erg gezellig en we nemen het er goed van met twee flessen wijn en verder alles erop en eraan. Het enige nadeel hiervan is de gepeperde rekening achteraf die de hoogte heeft van een restaurant in Nederland. Maar goed een dagje het budget overschrijden mag ook wel eens. Na het eten onze gasten uitgenodigd voor een borrel in de tent, wat als gevolg heeft dat de fles dropwodka ook de bodem laat zien. 't Was een gezellige avond en we spreken af morgen even wat foto's te maken voor het kantoor van Oad.

Ephesus **Woensdag 17-4-2002**

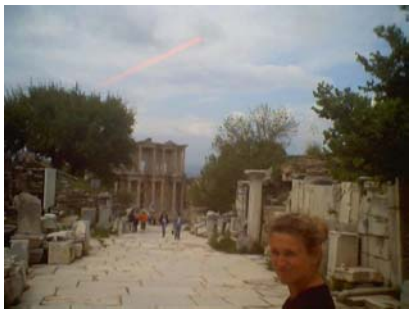

Na het ontbijt en de afgesproken foto's voor Oad, nemen we afscheid van Ruben en Esmaralde en gaan we op weg naar Ephesus, een Romeinse opgraving van een stad waarvan wordt gezegd dat het de beste bewaarde is na Rome. Het is niet ver weg van Kusadasi, dus we zijn er zo. Na wederom een, zelfs volgens de Turken te hoog entree te hebben betaald van 15 miljoen per persoon, constateren we dat er niets te veel is gezegd. Ephesus is een hele mooie site waar nog veel van de oorspronkelijke bouwwerken overeind staan, of zijn gezet. Dit laatste maakt eigenlijk niet uit want het gaat er toch om een indruk te krijgen van hoe het vroeger is geweest en dat krijg je nu eenmaal beter als je nog gebouwen of delen hiervan ziet, in plaats van enkel hopen stenen. We besteden hier ongeveer 3 uur en te veel foto's waarna we nog even langs een strand rijden waar het net te koud is om aangenaam te verblijven.
Dus gaan we terug langs de supermarkt, richting camping en besluiten een gisteren ontdekte kip aan spit aan te schaffen en samen met een patat en salade hier een hele vorstelijke maaltijd van te bereiden. Tussendoor hebben we ook nog even een adres van een DHL kantoor in Oost Turkije achterhaald en deze met enkele gisteren vergeten mailtjes richting Nederland gestuurd. Na de gehele dag veel bewolking te hebben gehad zonder veel kou en nattigheid, gaat het 's avonds gelukkig weer regenen. Erwin Krol op de wereldomroep laat gelukkig ook weten dat deze regen er ook morgen zal zijn.

Pamukkale Donderdag 18-4-02

Vandaag een reisdag naar Pamukkale in de regen. Na zoals gebruikelijk te laat te zijn opgestaan is het broodhalen bij het supermarktje, ontbijten en de natte tent inpakken. We hebben zo ongemerkt alweer vier dagen in Kusadasi gestaan en hebben ondanks dit het idee net aangekomen te zijn. Onderweg proberen we een campinggaz flesje te laten vullen, wat helaas niet lukt omdat er in Turkije alleen speciale gasflessen te krijgen zijn. Maar gelukkig na heel wat navragen komen we een engels sprekende turk tegen die uitlegt dat er alleen in Izmir gevuld wordt, maar dat een turkse gasfles inclusief vulling maar 7 miljoen en 300 turkse lire kost en dat is omgerekend ongeveer 7 euro. De vulopening

past ook nog op de drukregelaar, dus besluiten we als we ook door de andere in Griekenland omgewisselde gasfles heen zijn, in Turkije een Turkse fles te kopen. In Pamukkale kijken we eerst even naar de bezienswaardigheid, witte volgens ons zoutbaden in de bergen waar water overheen stroomt. Het is heel interessant, maar voor morgen, dus zoeken we een camping. We vinden een hele eenvoudige plek met twee net gevulde zelfgemaakt zwembaden. We zijn de enige gasten en krijgen, misschien wel daarom, Turkse thee van de vrouw van de eigenaar. Ondertussen regent het weer met bakken en bovendien onophoudelijk, dus is het plan om maar vroeg, met een volle spaghetti buik, richting ons nestje te gaan. Maar eerst nog even dit typen onder het gezang van de imam van Pamukkale. Vijf maal per dag van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat (het is nu 21:20u) worden deze gebeden via luidsprekers over de dorpen en steden uitgestrooid.

Vrijdag 19-4-02 **Marmaris**

De Pamukkale zoute of eigenlijk travetin witte baden vallen tegen en dat komt vooral omdat het zwaar bewolkt is en ze dus niet oogverblindend wit zijn, maar er meer uitzien als oude smeltende bruine sneeuw. We besluiten dus om niet voor wederom zoveel miljoen Turkse roepies de baden van dichtbij te bekijken, maar ze vanuit het dorpje te aanschouwen. Van de campingeigenaar krijgen we te horen dat het nog wel tien dagen zal regenen en we vragen ons af waar hij toekomst voorspellen heeft geleerd. Rond een uur of twaalf stappen we weer in de auto en rijden richting de kustplaats Marmaris. Hier komen we na ongeveer drie uurtjes sturen aan en na boodschappen doen bij de Tansas, komen we erachter dat de camping niet meer bestaat. Het plan om even naar Rodos te varen gaat ook niet door omdat het per persoon 40 euro kost en we er dat niet voor over hebben. We moeten dus opzoek naar een andere camping of een mooie plek in het wild. We kiezen voor het laatste en vinden in de bergen rond Marmaris een schitterende afgelegen plek waar geen Turk te bekennen is. Gisteren hadden we wat veel spaghetti gemaakt en dat komt nu mooi van pas, want we zijn en blijven echte Hollanders die een doggybag bewaard hebben, en dus eten we wederom spaghetti.

Marmaris Zaterdag 20-4-02

We hadden gisteren wat plannen gemaakt voor vandaag, maar… we doen vandaag helemaal niets en dat is fantastisch. We staan op met supermooi weer en na het ontbijt in de zon besluiten we dat we het hier op dit plekje eigenlijk ook perfect hebben. We hebben genoeg water en boodschappen om het een dagje uit te houden. We halen het luchtbed eruit en installeren ons in de zon. Later op de dag knallen we ook de champagne open die al die kilometers al in onze koelkast stond en dan kan de dag helemaal niet meer stuk. Lekker lunchen en weer verder luieren. De hele dag heeft het douchewater in de zon gehangen en dus hebben we zelfs aan het eind van de dag een redelijk warme douche. Niets doen en toch vliegt de tijd voorbij. We schrijven wat mailtjes aan onze contacten in Pakistan. Op internet hebben we een aantal dagen geleden de sites bekeken van de ministeries van buitenlandse zaken van de US, UK en Nederland en daarin kregen we de indruk dat de situatie in Pakistan aan het verslechteren is voor buitenlanders. Daar willen we eerst zekerheid over hebben, anders moeten we onze alternatieve route gaan overwegen.

Marmaris Zondag 21-4-02

Weer heerlijk weer en nu gaan we wel op pad. Eerst weer terug naar Marmaris via een redelijke niet geplande omweg. Hoewel het zondag is zijn de meeste winkels open en is er ook een markt waar we een hoop groenten en fruit inslaan. Toetjes zijn hier gillend duur, maar verse aardbeien kosten haast niets en dus eten we al een aantal dagen aardbeien met suiker toe. Helaas kapen twee suffe Nederlandse toeristen de laatste Telegraaf van zaterdag voor onze neus weg. Even mailen weer, het hele cafe zit vol en het gaat dan ook allemaal heel langzaam. We hebben op de kaart een spectaculair binnendoor weggetje gezien dat aangegeven staat als non surfaced road, da's dus echt iets voor ons en het zou ons bij een groot strand moeten brengen waarna we door kunnen rijden naar een site die we ook graag willen zien. Op de kaart moeten we de bergen over kunnen steken maar dan moet je wel eerst dat weggetje kunnen vinden. Op een gegeven moment komen we bij militair terrein terecht

en er wordt ons vriendelijk verteld dat we hier echt niet verder kunnen en het maar verderop moeten proberen. Opeens zien we een stenenpad wat wel de goede richting in lijkt te gaan. We volgen het een heel eind en hebben het idee dat we goed zitten als we plotseling uitkomen bij een groot bord "forbiden zone"Dat is geen goed nieuws, we zijn schijnbaar via een sluipweg weer op het militaire terrein terecht gekomen. Maar terug gaan over datzelfde pad willen we ook niet, dus volgen we de asfalt weg terug naar de controlepost waar we eerder waren. Daar is men lichtelijk verbaasd als we vrolijk van de andere kant komen aanrijden, maar gelukkig kunnen ze er wel om lachen. We hebben genoeg in de auto gezeten met dat mooie weer en geven het op. Zo snel mogelijk een strandje gezocht en dan komt voor het eerst de surfplank van het dak, want er staat een redelijk windje. Na een uurtje gaat de wind liggen en Remco is precies op tijd weer aan de kant. Spullen opruimen en dan gaan we maar weer naar onze eigen camping van vanmorgen. Super lekker diner vanavond met gebakken aardappelen, snijboontjes en kipfilet.

Maandag 22-4-02 **Turtle island**

Wolken! 't Is mooi spul om naar te kijken zeker een onweerswolk en vooral als deze in het binnenland ligt en de kust, waar wij zijn, is vrijwel onbewolkt. Als dan ook nog eens de avondzon erop schijnt kun je gerust zeggen indrukwekkend. De wolk verandert continu maar als je er naar kijkt zie je die verandering niet. Dus maar eens met de verrekijker de wolk bestuderen. Je ziet 'm niet bewegen en hij lijkt statisch toch als je even niet gekeken hebt naar een bepaald deel en kijkt dan weer dan is 'ie wel degelijk veranderd. Mooi spul die stapel watten, ik neem er dan ook ruim de tijd voor deze in de avondschemering onder het genot van een biertje te bestuderen. We staan vanavond al voor de vierde avond achtereen in het wild en het bevalt prima. Astrid zegt dat dit door het mooie weer komt. Vanochtend zijn we opgestaan op onze vaste wildkampeerplek in de buurt van Marmaris en zijn we vertrokken richting Turtle island wat vermeld stond in een toeristisch folder. We zijn

met de ervaring van gisteren maar over de grote weg gegaan wat een omweg van ongeveer 60 km betekende. Bij navraag onderweg naar een op de kaart nieuw ontdekt binnendoor weggetje kregen we gelukkig te horen dat hier aan het eind een rivier ligt waar je niet overheen of doorheen kunt, vandaar dat we vandaag niet verkeerd gereden zijn. 't Is overigens een slechte kaart waarop alleen dorpen staan vermeld die niet op de borden staan. Wat natuurlijk ook aan de borden kan liggen, maar we zijn nu eenmaal gewend aan Michelin kaarten en deze is van een ander in dit geval Duits merk dus ligt het aan de kaart. Aangekomen bij Turtle Island, zover we dit van tevoren wisten, blijkt het een indrukwekkend en lang gerekt strand te zijn, waar over het waait maar net niet hard genoeg om te surfen. Dus lezen we het AD die we 's ochtends hebben gekocht in Marmaris en lopen vervolgens in ongeveer 2 uur het strand op en neer en zien in de verte de uithouwingen van de ruines van Kaunos in de bergen waar we morgen heen zullen gaan.

Oludeniz Dinsdag 23-4-02

Remco zei vannacht al dat hij de reserveband eraf wilde halen en dat is dus de eerste actie 's morgens. Door het gehobbel over onverharde weggetjes is er een klein scheurtje gekomen in de ophanging van de reserveband (constructie-foutje…) Om geen risico te lopen dat dit verder scheurt moet de band dus boven op het dak en moeten we opzoek naar een bedrijfje waar ze een versteviging kunnen maken. We rijden terug naar Dalyan en hebben een mooi uitzicht op de ruines van Kaunos. Dit zijn een soort voorgevels van tempels uitgehakt in de berg. Met de zon erop een heel mooi gezicht. We kijken wat rond en ontbijten. Daarna vervolgen we onze weg naar Gocek. Dit staat beschreven als schilderachtig klein vissersdorpje, echt wat voor ons dus. Maar een klein vissersdorpje was het waarschijnlijk lang geleden toen het baaitje nog niet ontdekt was door zeiljachten. Nu ligt het vol met dure boten en is zeer toeristisch, weinig vissers te zien ook. Wat echter wel een voordeel is, is dat we een bedrijfje vinden dat schepen repareert en dus zeer moderne lasapparatuur heeft staan. Na de lunch heeft men wel tijd om ons te helpen. We gaan dus zelf ook maar een hapje in elkaar klussen en melden ons na een uurtje weer. Na twee uur is de klus geklaard en

kunnen we weer verder. Het is nog maar een klein stukje naar Oludeniz waar we willen kamperen. De camping is snel gevonden en er blijken een hoop backpakkers te staan . 's Avonds zitten we dan ook met een redelijk internationaal gezelschap te kaarten. Een variant van pesten met Belgische, Australische, Engelse en Turkse regels door elkaar heen. Na 4 dagen in de bush is het heel gezellig om weer eens wat mensen te spreken.

woensdag 24-4-02 **Oludeniz**

We zijn 's morgens heel benieuwd waar we nu eigenlijk staan, want deze baai staat beschreven als het mooiste plekje aan de Turkse kust. Dat willen we natuurlijk zien en inderdaad is het supermooi. Wit strand met azuurblauw water. De camping ligt aan een soort lagune die uitkomt in deze baai. Boven ons zweven heel veel paragliders. Het schijnt hier een perfecte plek te zijn daarvoor. Wat ook niet verkeerd is, is dat het begint te waaien en dus is het zaak om snel terug te gaan naar de camping want er moet natuurlijk gesurft worden. 's Middags neemt de al weinige wind nog verder af en wordt het tijd voor een late lunch en wat klusjes. Dit alles tussen een paar fikse regenbuien door.Via een Duitser die hier al vijftien jaar komt komen we in contact met iemand die ons gasflesje wel kan vullen. 's Avonds wat mail verstuurd, wat hier ongelofelijk langzaam gaat.

donderdag 25-04-02 **Oludeniz**

Opstaan met werkelijk stralend weer, een blauwere lucht bestaat niet. Ik kan haast niet wachten om heerlijk naar het strand te gaan. Boeken, water en zonnebrand mee en bakken maar. Prachtig uitzicht op de baai en fantastisch (nog wel fris) blauw water. We zijn precies op tijd om een Australisch stel en een Belg die we op de camping ontmoet hebben naar beneden te zien gaan met paragliding. Na een paar uur in de zon wat bijkomen op de camping. We hebben mazzel want mogen van onze Duitse bekende de Zodiac lenen. Bootje varen is altijd super. We varen de lagune rond en een stuk op zee langs de stranden. De boodschappen zijn redelijk op dus eten we in het restaurant van de camping. Als afsluiting van deze heerlijke dag nemen we een fles rode

wijn mee naar het kampvuur wat inmiddels in volle gang is. Lekker slap ouwehoeren met alle verschillende nationaliteiten: Australiers, Engelsen, Turken, een Belg en een Duitser. We krijgen al heel wat griezelverhalen te horen over Australische spinnen, slangen, schorpioenen en haaien. Erg gezellig allemaal.

Kayakoy vrijdag 26-04-02

Het is erg leuk als je op een camping wat mensen ontmoet, maar het nadeel van sommige mensen is, dat ze wel heel erg vaak een praatje komen maken. Er lopen er hier 2 rond die daar wel een handje van hebben en je bent je bed nog niet uit of ze staan er al weer. Het is dus de hoogste tijd om weer eens een stukje verderop te gaan kijken en om vanavond weer eens lekker in het wild te kamperen. Water bijvullen en dan wegwezen. We willen eerst van het uitzicht gaan genieten op de Baba Dag, de hoogste berg in de omgeving waar alle paragliders vanaf springen. Al snel komen we het busje tegen waar de Turkse paraglider in zit die we op de camping ontmoet hebben. We volgen hen naar de top op 1750 meter. Het uitzicht is hier echt onbeschrijfelijk mooi, dus dat ga ik ook maar niet proberen. We nemen de tijd om de verschillende groepjes paragliders te zien opstijgen en dat gaat niet altijd helemaal vlekkeloos, maar uiteindelijk is ook de laatste vertrokken en gaan wij weer over het rotspaadje langs de afgronden naar beneden. Er is nog iets wat we in deze omgeving willen bekijken en dat is Kayakoy, een soort spookstad. Dit blijkt heel erg de moeite waard te zijn. Het is wel een vreemd gezicht, een hele grote stad waarvan alleen nog ruines van huizen en een paar kerken staan. De stad was er al sinds de zeventiende eeuw en werd bewoond door Grieken. In 1923 toen de Turkse republiek werd gesticht moesten de mensen hun dorp verlaten en werden "geruild"met Turken uit een Griekse provincie. Sindsdien is de stad verlaten en vervallen.
Op weg terug slaan we maar weer eens onverhard weggetje in en vinden een plekje om te overnachten.

zaterdag 27-4-2002 **Kas**

Vandaag gaan we na in het wild te hebben gekampeerd, verder richting het oosten. We bezoeken een goed aangeschreven oude opgraving en constateren dat er niks te zien is, dus rijden we gauw weer verder. Volgens de Lonely Planet zijn er incredible 20 km long beaches bij Patara. Dit zou best eens het geval kunnen zijn, maar de Turken hebben gemeend hiervoor weer entree te moeten heffen. En als ze dit doen, doen ze het goed 10 miljoen turkse lires per persoon omgerekend iets minder dan 10 euro, maar dan krijg je er wel een oude opgraving bij. No f.ck.ng way, we hebben al genoeg oude zooi gezien en gaan nooit van ons leven 10 euro pp betalen om een stuk strand op te mogen. Ook hier rijden we maar weer verder zodat we vroeg in de middag bij Kas aankomen. Een schitterend gelegen dorpje aan een Turkse baai met uitzicht op een wederom Grieks eiland. Het is ongelofelijk hoe de Grieken het voor elkaar hebben gekregen, maar ongeveer elk klein eilandje op soms zwemafstand van Turkije is Grieks. Ik vind het absoluut niet gek dat die Turken Cyprus niet opgeven, en zal ze zeker steunen als ze een keer een ander eiland annexeren.

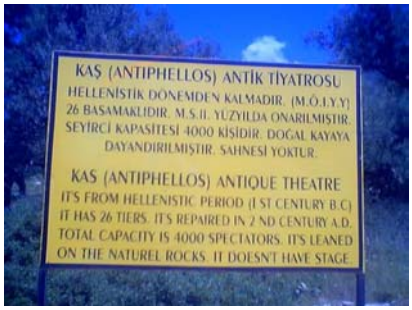

De camping is net zo mooi gelegen als het dorpje en deze keer op loopafstand van elkaar, dus kunnen we 's avonds na 's middags te hebben gesurft, het dorpje bekijken. Het is er erg gezellig en zeker als we in de haven op het plein een lokale bruiloft zien. Waarschijnlijk één van de rijkere inwoners van Kas want er wordt goed en groots uitgepakt. Nog een laatste drankje op het terras bij de camping met uitzicht op de volle maan die de zee verlicht.

zondag 28-4-2002 **Kas**

De camping in Kas bevalt goed, het weer is uitstekend dus we blijven vandaag een dagje niks doen. Dat betekent voor ons, de markt bezoeken, een amfitheater bekijken, lezen, snorkelen, de was doen, de auto wassen, internetten en surfen. Heerlijk zo'n dagje niks.

Olympos maandag 29-4-2002

In Kas sturen we nog een paar mailtjes en het lukt zowaar om een engels boek te ruilen zodat ik weer aan een vers boek kan beginnen, Harry Potter deel 2. Turkije is echt een supermooi land, vooral in deze tijd. Alles is groen en staat in bloei, ontelbaar veel verschillende prachtige bloemen langs de weg. We stoppen in Demre en bekijken daar de ruines van Myra. Myra is tevens de geboorteplaats van de bisschop en kindervriend Sinterklaas (en ook de kerstman). De kerk waar hij leefde staat er nog. Oscar onze vriendelijke campingbaas uit Kas had ons vanmorgen een goede tip gegeven over een camping in Olympos. Helaas is zijn kaartje op verschillende manieren te interpreteren en we rijden dus eerst helemaal verkeerd. Als we het bijna opgeven vinden we toch de goede weg en vinden de camping aan het strand tussen de sinasappelbomen. Daar ontmoeten we een Tsjechisch gezin die met een enorme truck vanuit Kaapstad onderweg naar huis zijn. We hadden het idee dat we toch best een grote auto hadden, maar met dit gevaarte vergeleken zijn we zeer bescheiden van omvang.De hangmat komt tevoorschijn om dutje te doen in de zon.

Olympos Dinsdag 30-4-2002

Na de ochtend nog wat lezen en zonnen op de camping gaan we er rond twaalven vandoor en rijden naar de rivier vlakbij de ingang van de Olympos ruines. Deze schijnen niet echt de moeite waard te zijn om wederom voor 10 Euro naar binnen te gaan dus wandelen we langs de baai en klimmen naar boven langs de resten van een deels overwoekerd Middeleeuws kasteel. Het strand en blauwe zee zien er zo aantrekkelijk uit dat we weer een paar uur zonnebadend doorbrengen. Daarna zoeken we een plekje in de buurt om te eten. Vlak voor het gaat schemeren klimmen we naar Chimaera. Dit is een plek waarvan de locale mythe zegt dat er een monster geveld is, wiens adem uit vlammen bestaat. Het monster verschuilt zich nog steeds in de bergen en zijn adem veroorzaakt de eeuwig durende vlammen. De natuurkundige verklaring is echter dat er aardgas in de berg zit die zorgt voor de vlammen die nooit doven. Wat het ook is, het is een speciale plek. Zeker als je er met licht aankomt en het dan langzaam donker ziet worden zittend naast de vlammen met een biertje. Helaas komen

er na een tijdje twee aangeschoten russen pal naast ons zitten met een hoop herrie uit een draagbare radio. Daar hebben we niet zo'n zin in en dus beginnen we aan de terugtocht in het pikkedonker. De hoofdlampjes en schijnwerper worden goed gebruikt. Halverwege komt er een grote groep Australiërs in file de berg op. Wij zijn blij dat we Chimaera nog hebben meegemaakt in alle stilte. We blijven slapen op de parkeerplaats beneden en duiken vroeg ons bed in.

Woensdag 1-5-2002 **Antalya**

We worden al vroeg wakker na een nacht met heel wat wakker liggen. Er kwamen gisteravond toch nog wel heel veel busjes met backpackers die nog omhoog gingen lopen en daarna natuurlijk ook weer terug moesten. Om acht uur rijden we al, dat is lang geleden. Het is vandaag wat meer bewolkt, ideaal rijweer dus. Naar Antalya is het maar een klein stukje en daar gooien we de tank weer vol. Daarna langs de toeristische hotelkust naar Alanya. Dit ligt in een grote baai met een enorm lang strand. Ook ontzettend toeristisch met heel veel Nederlanders en we genieten nog maar even in een hele foute tent genaamd "kipsate met pindasaus" van de huisspecialiteit (kipsate met pindasaus dus…). We nemen even de tijd voor een beetje sightseeing en rijden omhoog naar het kasteel met uitzicht over de baai. Veel bekijks, want veel Nederlandse auto's komen hier niet. 's Middags rijden we nog anderhalf uur de fantastische route langs de kust naar Anamur. Er kwam geen eind aan het aantal bochten, maar wel spectaculaire uitzichten. Iets voorbij Anamur staat een kasteel ongeveer op het strand en pal er naast vinden we een kleine camping waar we op het strand een plekje vinden.

donderdag 2-5-2002 **Anamur**

Dat kasteel blijkt de volgende morgen een echt kasteel! Heel groot en er staat nog heel veel van overeind. We dwalen er wat rond en nemen veel foto's. Op de binnenplaats is een moskee gebouwd, wat een wat vreemd gezicht is. Ook vinden we in de struiken een grote schildpad die zich aan het volproppen is met blaadjes. We zijn precies op tijd bij het kasteel gaan kijken, want in de verte horen we de donder al. Er komt een fikse bui aan en dus gaan wij weer rijden. Het is nog

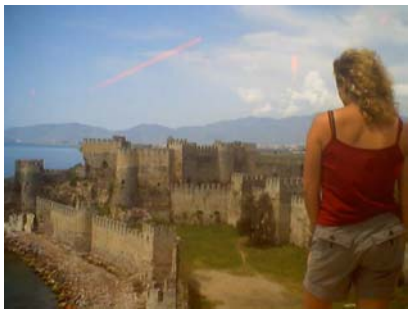

een flink stuk rijden naar Kapadokya en dus gaan we dat maar in 2 delen doen. De route die we bij toeval op de kaart hebben geprikt blijkt een hele goede keuze. Het is een fantastische rit door de bergen. Ongelofelijk wat is dit een groot uitgestrekt land. Stukjes die op de kaart heel klein lijken, blijken gerust weer 150 kilometer en dan stijl omhoog met ontelbaar veel bochten. Die bochten moet je ook niet te snel nemen, want dan draai je al gauw een pirouette zoals een ons tegemoet komende auto, die nog net niet de afgrond in rijdt. Na de hele middag als maar mooiere uitzichten gezien te hebben komen we aan het eind van de dag als we op zoek zijn naar een slaapplek op een hoogvlakte terecht waar echt helemaal niets is. Een kaarsrechte weg door uitgestrekte groene vlaktes. We krijgen dan ook uiteindelijk de bui die we de hele dag redelijk hebben kunnen ontlopen op ons dak en de groene weide veranderen al gauw in modderplassen. Niet echt ideaal om een goede plek te vinden, maar Remco heeft inmiddels een extra zintuig ontwikkeld om goede slaapplekken te spotten en opeens slaat hij links af en rijden we een zandafgraving in. Deze is zodanig dat we vanaf de weg niet te zien zijn. Er komt nog wel even een auto kijken vanuit het nabij gelegen dorpje, maar daaruit wordt vriendelijk gezwaaid dus we nemen aan dat het wel ok is.

Kapadokya vrijdag 3-5-2002

Kwart voor acht wakker en we hebben ons nog niet aangekleed, of de eerste zandauto komt vrolijk toeterend het terrein op rijden. Acht uur is een mooie tijd om te beginnen hier en wij gaan er dus maar vandoor. In een stadje onderweg kopen we brood en zien ook een autozaak en we zijn nog opzoek naar een nieuwe sigarettenaansteker-plug, dus proberen maar. In deze zaak hebben ze het niet, maar er gaat gelijk iemand mee om naar een andere zaak te rijden verderop in de stad. Ik blijf achter en wordt meteen verzorgd met Turkse thee. Helaas spreekt de eigenaar maar een paar woorden Engels, maar met handen en voeten kunnen we toch nog een beetje een gesprek voeren. Het valt ons elke keer weer op hoe ontzettend aardig en gastvrij de mensen hier zijn, vooral zoals hier op plaatsen waar heel weinig toeristen komen. Als de eigenaar internet opstart, laten we hem nog even de website zien en kunnen we wat

foto's laten zien van wat we al in Turkije gezien hebben en waar we naar toe gaan.We ontbijten langs de weg en rijden verder richting Kapadokya. Heel lang verandert het landschap niet, een grote vlakke leegte en we vragen ons af wat dat moet worden, moet dit nu zo bijzonder zijn. We beginnen ons wat zorgen te maken. Maar dan gaan we een bocht door en zitten we plotseling in een heel ander landschap. Hele bijzondere rotsformaties om ons heen en in de zon een fantastisch gezicht. We stoppen bij Uchisar. Hier is in de rotsen een heel dorp. Eeuwenlang hebben hier mensen in de grotten in de rotsen gewoond. Er zijn zelfs nog een aantal rotsen waar je in kan, soms wel met 6 verdiepingen waar je in kan klauteren. Dit is een heel speciale plek en zeker de moeite waard van al die kilometers en bochten van gisteren. Hierna gaan we een camping opzoeken in Goreme. Ook al zo'n bijzondere plek met overal om ons heen die speciale rotsen.

zaterdag 4-5-2002 **Kapadokya**

We hebben geluk want ook vandaag is het strak blauw. In het binnenland heeft het de afgelopen weken heel veel geregend, het natste voorjaar in 50 jaar zegt men. Water, verrekijker en fototoestellen mee want we gaan wandelen. Een waanzinnig mooie tocht langs, over en op de rotsen rondom Goreme. Tussen de rotswanden zijn heel veel kleine akkertjes waar mensen aan het werk zijn met paard en ploeg. In alle stilte kunnen we alles bekijken en beklimmen, ver weg van alle toeristen. Onderweg zien we een aantal schildpadden, die hier heel veel voorkomen. Na drie uur zijn we weer terug op de camping en is het tijd voor koude cola, een soepje en een middagdutje. Vanavond gaan we onszelf maar eens trakteren op een restaurantje in het dorp.

Kapadoya Zondag 5-5-2002

We laten de tent staan en rijden de auto eruit om een ritje in de omgeving te gaan maken. We rijden richting de Zelve valei en zien onderweg nog meer prachtige rotsen. Sommige worden de chimneys genoemd en zien er ook inderdaad uit als een soort schoorstenen. Ook beklimmen we een rots die als kerk functioneerde en zien daar nog de overblijfselen van beschilderingen. Na wat luieren op de camping maken we aan het eind van de dag nog een korte wandeling rondom de rotsen van Goreme. Met het zonlicht van het einde van de dag is het uitzicht nog veel mooier. Je blijft hier foto's nemen. Het is echt een heel bijzondere plek, een aanrader voor iedereen die een vakantie naar Turkije plant. We hebben deze keer ook eens geluk met het weer, want het is al drie dagen zonnig. Vanavond nog even wat mailtjes sturen en proberen om nog een engels boek te ruilen, zodat we nog wat te lezen hebben in Iran, waar 's avonds weinig te doen schijnt te zijn. We hebben ook definitief besloten om niet naar Pakistan te gaan. We horen te veel berichten dat het niet geheel veilig is, met name als je zoals wij met een 4-wheel drive rijdt. Die auto's zijn daar heel populair en daarom worden er volgens onze contactpersonen regelmatig mensen voor overvallen. Dat risico willen we niet nemen, zeker niet nu we nog zo aan het begin staan van onze reis en alles wat we hebben erin zit. We zullen dus van zuid Iran overvaren naar de Verenigde Arabische Emiraten en vandaar de auto laten verschepen naar Singapore. Daarom zijn we ook druk bezig om informatie daarover te krijgen.

Goreme Maandag 6-5-2002

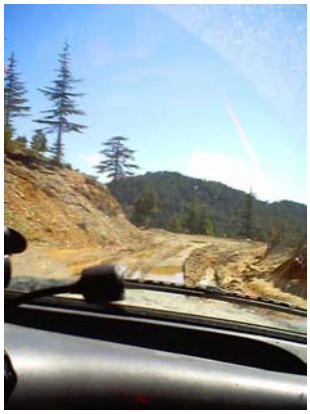

We vertrekken uit Goreme met nog een laatste blik op de rotsen. Bij de souvenir stalletjes kopen we voor anderhalve Euro twee ringen die voor trouwringen moeten doorgaan als we straks Iran in gaan. Nog even oefenen met ons verhaal dat we "just married" zijn en dat deze reis als huwelijksreis functioneert. We hebben een mooie route uitgezocht op de kaart, maar helaas hebben we het al eerder gemerkt, deze kaart klopt niet altijd…en daar krijgen we nu weer mee te maken. Wat op de kaart als een geel, en dus verhard, weggetje staat aangegeven blijkt een onverhard pad met heel veel gaten en plassen. Bovendien verdwijnt de weg regelmatig in een

rivier waar je gewoon maar doorheen moet. Aan het begin nog leuk maar als blijkt dat we de eerstvolgende 90 kilometer over een dergelijk weggetje moeten rijden is de lol er gauw af. Uren hobbelen, de auto ziet er echt niet meer uit. Als er een aantal rotsblokken op de weg liggen krijgen we hulp van een paar mensen. Heel vriendelijk en duidelijk zin in een praatje. Wat ze daar in de middle of nowhere doen is ons een raadsel. Eindelijk bereiken we rond een uur of vijf weer het asfalt. In het national park in de buurt gaan we op zoek naar een slaapplek. 's Avonds horen we op de wereldomroep dat Pim Fortuyn is neergeschoten. We kunnen het niet geloven dat dat werkelijk in Nederland gebeurt. De hele avond luisteren we naar de radio voor het laatste nieuws.

Dinsdag 7-5-2002 **Iskenderin**

Om acht uur functioneert een boer met trekker als wake-up call. Even nog ontbijten in het park en dan richting de kust. In het eerste stadje gaan we tanken en dat is altijd een happening. Van alle kanten komen er mensen omheen staan om de auto te bekijken. Ook de jongetjes die broodjes verkopen zijn niet weg te slaan. Als extra service voor de 150 liter diesel die we hier weer tanken krijgen we een gratis wasbeurt erbij. Dat is perfect, want dat kan het beest heel goed gebruiken. Wij krijgen thee en 2 man gaan met borstels, sop en hogedrukspuit aan de slag. Met een glimmende bolide rijden we door naar Iskenderin. Er staat een camping aangegeven, maar na drie rondjes rond hetzelfde blok flats blijkt dat we er al een aantal keer voorbij zijn gereden. Het is toch in het park met tuincentrum, dat we al zagen liggen. Nergens is iets aangeven van camping dus dat schiet lekker op. Het is allemaal een beetje vaag, maar de beheerder verzekert ons dat dit toch echt de bedoeling is en zo staan we dan niet veel later in een soort Intratuin achter hekken. We weten nu ook hoe het voelt om als giraffe in de dierentuin in een kooi te staan: bekeken. We staan gewoon te kijk. De hele dag lopen er mensen voorbij die ons aanstaren, hello how are you roepen, of gewoon alleen maar een beetje giechelen. Even de stad in geweest en een terrasje gepikt en verder eigenlijk heel weinig gedaan en maar naar mensen terug gestaard en gezwaaid.

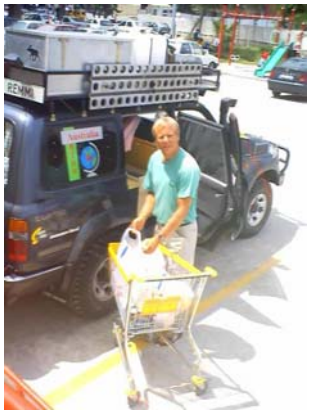

Gaziantep Woensdag 8-5-2002

Soms zit het mee, soms zit het tegen en vandaag zit het dus mee. We vertrekken uit onze dierentuinkooi en rijden naar Gaziantep om bij DHL het pakketje met ons kentekenbewijs op te pikken. De auto wordt namelijk geschorst omdat we Europa uitgaan en daar geen dekking meer hebben van de verzekering. Als we richting het centrum rijden zien we meteen al het kantoor van TNT. De concurrent, maar daar weten ze vast wel hoe we bij DHL moeten komen. En inderdaad, het meisje dat ons helpt moet wel lachen maar legt ons uit hoe we er moeten komen. De routebeschrijving klopt niet helemaal, maar we rijden wel langs een Toyota dealer en maken van de gelegenheid gebruik te informeren naar waar we onderweg naar Iran nog bij een dealer onze oliefilter +olie kunnen laten vervangen. Het filter blijkt zowaar bij deze garage aanwezig, dus die nemen we maar gelijk even mee en we krijgen bovendien het adres van de garage in Van wat op onze route is naar Iran. Het klinkt vreemd maar de olie in Iran schijnt van slechte kwaliteit te zijn dus we willen dit nog even in Turkije laten doen. Het kantoor van DHL blijkt om de hoek dus dat treft. En nog beter, ons pakketje blijkt ook vanochtend al aangekomen dus we kunnen het meteen meenemen en door richting Nemrut. We hadden een envelop verwacht maar we krijgen een heel pakket vol met nasi kruiden zakjes, drop en zelfs stroopwafels. De eerste zak drop is al na 10 minuten leeg, heerlijk. Onverwacht kunnen we vandaag dus toch nog een stuk verder rijden richting het Nemrut national park. Een lange dag, want pas rond zeven uur vinden we een kampeerplek bij een klein motel. Eerst even bijkomen met turkse thee met de eigenaar en zijn zoontjes die ook een woordje engels spreken. Dan gaan we onder veel bekijks eten koken. Als de computer erbij komt, komt de hele familie ook nog even foto's kijken.

Donderdag 9-5-2002

Nemrut Dagi

Gisteren leek het allemaal nog wat guur want we kwamen aan met regen. We staan echter 's morgens op met een strakblauwe lucht. Perfect weer om de 2150 meter hoge berg op te rijden naar Nemrut Dagi. We zijn heel benieuwd wat we zullen gaan zien, in ons Loney planet boek staat beschreven dat dit een 2000 jaar oude heilige plaats is. Weer een mooie hobbelweg van 15 km behoorlijk steil omhoog en helaas is deze weg voorzien van keitjes als bestrating, wat alleen nog maar meer hobbels bezorgt. Bovengekomen zijn we op twee Nederlanders na de enige gasten en omdat de twee medelanders op het punt staan te vertrekken zijn we gauw de enige bezoekers. We krijgen thee aangeboden bij de ingang, die we natuurlijk niet afslaan, want de Turkse thee is echt lekker. Na de thee gaan we naar boven en constateren dat er niets te veel is gezegd over de plek. Heel bijzonder alle verschillende stenen hoofden, die door aardbevingen van de body's zijn gescheiden. Het aantal hoofden is veel groter dan het aantal lichamen, dus waarschijnlijk hebben er vroeger ook al een aantal los gestaan. Doordat we nog vroeg in het seizoen zijn is de noordkant van de berg nog behoorlijk besneeuwd, wat het helemaal speciaal maakt. Normaal zijn wij gewend bij opgravingen en dergelijke, snoeihete hitte mee te maken, hier gelukkig iets anders. Na een lange tijd van de stilte, de bijzondere plaats en het uitzicht te hebben genoten, gaan we weer naar beneden. Precies op tijd want er komen een aantal busjes bezoekers omhoog. In het natuurpark Nemrut Dagi zijn nog meer bezienswaardigheden en we bezoeken er één in "weet ik veel hoe dat heet" De entree was dit keer naar Turkse verhoudingen laag, wat geheel in verhouding stond met hetgeen er te zien was. We hebben nog met hoofdlampen op een Indiana Jones achtige afdaling gemaakt in een donker grot/gang. Ik ben zelf tot de bodem gekomen en heb daar ontdekt dat het verstandiger was geweest om net als Astrid al voor de helft terug te keren. Vervolgens een omelet lunch zonder brood en een camping in een zeer armoedig dorp betrokken. De tegenstelling is hier wel heel erg groot. Tegen de avond komen alle mensen vergezeld met al hun vee terug naar het dorpje en je vraagt je af hoe en waar al dit leven blijft en wat hun avond/nacht besteding is. Wij schrijven dit verslag met een lekkere turkse thee.

Malatya Vrijdag 10-5-2002

's Ochtends worden we ook nog verrast met Turks brood (een soort zeer voedzame deegpannekoeken) en wederom 2 glazen thee. We vroegen ons al af waar we hier in dit dorpje brood zouden kunnen kopen, maar dat wordt dus vers gebakken. Er staan vandaag een aantal dingen op ons programma. De omvormer die de 12 volt van de accu omzet naar 220 volt is kapot en daar willen we een nieuwe voor aanschaffen in Malatya. Als dit niet te koop is willen we het thuisfront vragen er één in Nederland te kopen en dit dan naar de Toyota dealer in Oost Turkije te laten opsturen. Verder willen we graag mailen dus we zoeken ook een internetcafe. Maar eerst nog in Malatya zien te komen en dat blijkt alles behalve eenvoudig. Al heel gauw wordt duidelijk vandaag dat de kortste afstand op de kaart zeker niet automatisch ook de snelste weg is. Het was ongeveer 50, misschien 60 kilometer op een wit weggetje, dat leek niet zo ver. Maar in dit deel van Turkije is een witte weg op de kaart onverhard en in dit geval dwars door een berg gebied. Het meest lastige is het echter dat hoewel er op onze kaart maar keurig 1 weg is, er in dit gebied wel honderd kleine paadjes lopen die allemaal op elkaar lijken en natuurlijk nergens een bordje. Verschillende mensen wijzen onze verschillende kanten op, ook heel handig. Gelukkig komen we een busje tegen dat ook naar Malatya gaat en dat is onze redding want anders hadden we het never nooit gevonden. We zijn er echter nog niet want we moeten nog uren hobbelen zo blijkt. Met wat regenbuien erbij wordt het ook een lekkere modderboel. Het lijkt er even op dat het busje vast komt te zitten maar dat valt gelukkig mee. Pas aan het eind van de middag komen we weer op asfalt en scheuren naar Malatya. Waar vind je echter in zo'n stad zo'n omvormer… We proberen het eerst maar eens bij wat autobedrijfjes. Een enthousiaste monteur zet echter vrolijk 220 volt op de 12 volt ingang en dan weten we zeker dan ze hier geen idee hebben wat voor apparaat ze voor zich hebben.

Onze tweede poging is bij de Toyota dealer die we al snel zien. Net als in Gaziantepe is hier ook iemand die engels spreekt en er wordt meteen druk overleg gepleegd over wie dit in Malatya zou kunnen repareren. Wij krijgen eerst natuurlijk weer een bakkie thee. Er

gaat iemand met ons mee naar de electronic shop. Maar eerst moeten we even komen kijken bij zijn shop waar we benzine tanken en als service een wasbeurt krijgen aangeboden om al die modder weer te verwijderen. Wij drinken weer thee. Het gaat allemaal wel wat lang duren en we beginnen ons al zorgen te maken dat de electronic shop wel dicht zal gaan. Dat is echter te veel Nederlands gedacht want alles gaat hier op z'n gemakkie en de shop is nog lang niet dicht als we uiteindelijk aankomen. Ook hier wil men weer gaan repareren, een nieuwe is niet te koop. Remco heeft er een hard hoofd in, maar er blijkt in deze shop een redelijk geniale man te werken die zowaar achterhaalt wat het probleem is en de boel repareert. Het blijkt ook een service center voor Philips te zijn en ik kom een heleboel bekende producten tegen. Omdat we "Philips" familie zijn mogen we ook niet voor de reparatie betalen. Overal in Turkije zijn mensen zo ontzettend vriendelijk en behulpzaam dat is echt geweldig. We gaan terug naar Toyota om afscheid te nemen en natuurlijk thee te drinken. We mogen ook overnachten op de parkeerplaats bij het benzinestation van het bedrijf. We gaan nog even snel een hapje eten in de stad en drinken dan ons laatste kopje thee van vandaag op onze overnachtingsplek met de twee pompbediende die vannacht moeten werken.

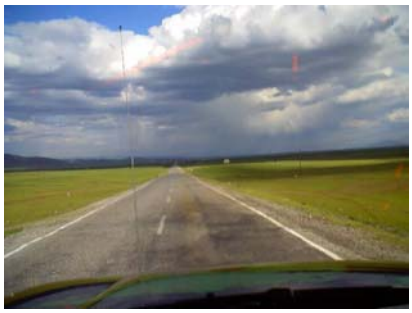

Zaterdag 11-5-2002 **Tavtan**

Op de parkeerplaats eten we nog wat en Remco bouwt de omvormer weer in de auto. Dan gaan we op zoek naar een internetcafe, want dat wilden we hier ook nog doen. Weer een heleboel nieuwe mailtjes en deze keer ook een perfect snelle verbinding dus kunnen we weer een berg foto's sturen. Bij de Gima supermarkt slaan we een berg boodschappen in en gaan weer op weg. Het landschap hier in oost Turkije is prachtig, maar enorm uitgestrekt. Overal om ons heen besneeuwde bergtoppen en eindeloze vlaktes. We rijden ook continue op zo'n 1400, 1500 meter hoogte. Onderweg zien we verschillende nomaden in tenten met grote kuddes vee en heel arme dorpjes. De verschillen tussen het leven in de stad en daar buiten zijn enorm groot. Ook komen we in dit deel van Turkije veel roadblocks tegen waar we door de militaire politie gecontroleerd worden. Overal zie je hier militaire basiskampen. Tegen de avond zijn we bij Tavtan

wat aan het Van meer ligt. Wat we niet zo snel gezien hadden op de kaart is dat dit meer op 1700 meter hoogte ligt. Dat betekent dus weer sinds lange tijd bikkelen 's avonds voor de auto en de jassen weer uit de kist gehaald. We gaan staan op een veldje bij een hotel. Wat een ranzige toko. Supersmerig met heel veel vage kerels. 's Avonds blijkt er een feestje te zijn. Alleen maar kerels die het schijnbaar niet zo nauw nemen met de moslimse voorschriften en zich volgooien met bier en raki. Er zijn twee vrouwtjes geregeld voor muziek en buikdansen en misschien voor sommige heren nog wel wat meer, dat zou ons niks verbazen. 's Avonds snel douchen en met de neus dicht heel snel naar de wc en dan maar gauw ons huisje in.

Van Zondag 12-5-2002

Om 9.00 uur moet ik toch echt een keertje plassen en ga naar het hotel. Daar zit echter alles nog op slot dus ik moet eerst een tijd flink op de deur bonzen voor er een rans-aap uit z'n bed komt en me binnen laat. Het is nu een nog smeriger hol na een avondje disco. Ik wil hier zo snel mogelijk weg. We gaan op weg naar de hoogste berg hier in de buurt de Nemrut waar ook een kratermeer bij ligt. De weg ziet er prima uit, is verhard en moet leiden naar een mooi uitzicht punt. Prima dus, maar ineens komen we een bocht door en ligt er een grote sneeuw wal op de weg. Hier kunnen we met geen mogelijkheid langs of doorheen, zelfs niet met het beest. Dan maar weer terug over een prachtig binnendoor weggetje met uitzicht op het felblauwe meer met besneeuwde bergtoppen op de achtergrond. We gaan langs het meer in de richting van Van en stoppen bij een camping bij een restaurant. Dit ziet er heel wat gezelliger uit. Het restaurant zit helemaal vol met Turkse families die lekker zitten te lunchen. We zitten nog niet of er staat ook al een bord met heerlijk eten voor onze neus. De camping is gratis we moeten alleen gezellig komen eten in het restaurant, prima deal. De rest van de dag zitten we lekker te lezen en mensen te kijken in de zon. 's Avonds nog een glaasje met de eigenaar. Hij is Koerd zoals het merendeel van de mensen hier, en laat ons wat van zijn zelfgezongen muziek horen. Koerdisch is heel verschillend van het Turks, dat kunnen wij zelfs horen. Volgens hem zijn de problemen tussen Turken en Koerden alleen maar politiek. De mensen zelf hebben

absoluut geen problemen met elkaar. Wel schijnen de culturen heel verschillend te zijn, maar wat precies kunnen we niet echt achterhalen.

Maandag 13-05-2002 **Van**

Voor de camping ligt het kleine eilandje Akhamar waar een duizend jaar oude Armeense kerk staat, dus we gaan even leuk bootje varen. Samen met een bus Turkse vrouwen die een rondreisje maken. Even rondgelopen op het eilandje en dan weer terug. De dames hebben er zin in want er wordt druk gezongen en gedanst op het dek. Natuurlijk worden wij ook gestrikt voor een dansje op onze bergschoenen. Op de camping staan ineens nog 2 toeristen en jawel het zijn Nederlanders. Bart en Inge komen net uit Iran waar ze 2 maanden hebben rondgereisd. Zij kunnen ons dus wat goede tips geven en wat verhalen vertellen over hoe het er in Iran aan toegaat. We krijgen er steeds meer zin in. Rond het middaguur vertrekken we naar Van, naar de Toyota dealer want de olie moet verwisseld worden en de remmen gecheckt. In de garage loopt iedereen weer om ons heen om de auto te bekijken en een praatje te maken. Helaas spreekt niemand echt engels dus Remco moet alles met handen en voeten uitleggen. Uiteindelijk lukt het allemaal en nemen we afscheid. Het is al laat in middag dus rijden we alleen nog langs de supermarkt en dan naar een camping aan het meer. We vinden gelukkig een camping waar een warme douche is. Tenminste de eigenaar zegt dat hij die wel even kan bouwen in de wc en we moeten een tijd aangeven wanneer we willen douchen. Ben heel benieuwd.

Dinsdag 14-5-2002 **Van**

Terug naar Van en daar stoppen we toch nog even bij de modern uitziende Ford garage. Het enige wat bij Toyota niet gelukt was is het verwisselen van de reserve banden met de voorbanden. Gelukkig spreekt er hier iemand Engels en het blijkt dat de benodigde apparatuur deels hier en deels bij een ander bedrijf aanwezig zijn. Remco gaat dus op pad met de Engelssprekende salesmanager

en ik blijf wachten in de showroom. Heel veel kopjes thee later zijn ze weer terug en moeten de banden nog uitgebalanceerd worden. Ondertussen is het ook redelijk etenstijd geworden en worden we uitgenodigd mee te lunchen. Wederom alleen maar ontzettende vriendelijke mensen, maar helaas spreekt slecht 1 persoon engels. 's Middags duurt het ook nog allemaal wat langer want de lagers moeten opnieuw gesteld worden. Dit hadden ze niet gezien bij de Toyota garage. Ik vermaak me met het spelen met het dochtertje van één van de vrouwen die hier werkt. Rond half drie kunnen we na het uitwisselen van e-mail en onze website op pad richting Dogubayazit. Dit is een tocht van 2 uur en brengt ons wederom in de sneeuw. Op zo'n 2500 meter is het weer helemaal wit. Na een hele dag in de garage is het heel prettig om weer op pad te zijn. Sowieso zeggen we vaak tegen elkaar dat het zo geweldig is om zo met een auto te reizen. Overal waar je komt is iedereen aardig, maar we worden ook geen moment met rust gelaten en in de auto heb je toch een beetje je eigen eilandje. Ook kun je op ieder moment gaan en staan waar je wilt. Dogubayazit is de grensplaats tussen Turkije en Iran. Het ligt aan de voet van de Mount Ararat die 5165 meter hoog is. Een prachtig gezicht als we komen aanrijden. Het is voelt wel speciaal om hier te zijn. Toen we zoveel maanden geleden met de voorbereidingen begonnen van deze reis hadden we deze plaats al op de kaart zien staan en bedacht dat we daar dan de grens zouden overgaan, en nu zijn we er dan. We vinden de camping uit de Loney Planet Murrat camping en blijven meteen maar binnen theedrinken met de eigenaar en zijn vriendin. Het weer is echt bar en dus halen we maar wat boeken en een spel kaarten te voor schijn om de rest van de middag binnen te blijven. Ook koken zien we niet zitten in deze kou. Na het eten en wat spelletjes kaart worden we uitgenodigd om Raki te drinken en fruit en allerlei ander lekkers te eten als toetje. Het wordt steeds drukker en er komt zelfs live-muziek. De Raki zorgt ervoor dat we elkaar steeds beter kunnen verstaan en we hebben een prima avond, zelfs de Turkse jammer muziek begint nog z'n charme te krijgen. De vriendin van de eigenaar is ongelofelijk dronken en drukt ons op het hart dat we echt vrienden voor het leven zijn en dat vriendschap internationaal is. Heel laat kruipen we in ons bed.

Woensdag 15-5-2002 **Dogubayazit**

Pas laat wakker en Remco heeft naast een kater van de Raki ook nog een griep te pakken en voelt zich beroerd. Weinig gedaan dus. De dronken vriendin heeft ook haar bus van 6 uur 's morgens gemist en zit witjes in het restaurant. Remco ligt in z'n bed. Ik vermaak me met lezen, de was doen, computeren, theedrinken en even naar het paleis wandelen wat hierboven op de berg ligt. Ik ga nu de radio maar eens aanzetten om te horen hoe de verkiezingen in Nederland zijn afgelopen. 'S avonds wordt Remco veel zieker en gaat het daarbij ook nog eens enorm onweren, dus besluiten we de auto als slaapplek te ruilen voor een kamer, en dit blijkt achteraf een zeer wijs besluit.

Donderdag 16-5-2002 **Dogubayazit**

Ik heb deze dag niet bewust meegemaakt en ben niet uit bed geweest behalve voor de noodzakelijk WC stops, die door de enorme diarree zeer regelmatig waren. De koortsmeter geeft 39,2 aan en dat voelt niet lekker. Ik drink nooit geen Raki meer. Wat Astrid gedaan heeft weet ik niet.

Vrijdag 17 mei 2002 **Dogubayazit**

De koorts is over en met behulp van een paar speciale pillen die niet in Nederland zijn te verkrijgen probeer we de diarree onder controle te krijgen. Ben gelukkig niet zo ziek meer, we nemen even de tijd om mail te versturen, de website te updaten en de omgeving wat te bekijken. We staan op de laatste camping voor de grens met Iran naast Mount Arat en hier heeft volgens overlevering Noach zijn ark gebouwd. Alles lekker rustig aan, want twee dagen van de wereld laat wel zijn sporen achter. We praten nog uitgebreid met de Koerdische eigenaar van de camping en laten we het zo zeggen, dat alles wat hij vertelt niet op de website kan. Maar wel in dit verslag. Hij is nog maar 32 en heeft zijn geld verdiend in de smokkel business. Alcohol naar Iran en drugs uit Afghanistan terug, hij is jaren lang verslaafd geweest aan hasj omdat dit de enige manier was tegen de angst om doodgeschoten te worden door de militairen die het grensgebied bewaken. Hij heeft dit alles gedaan om zijn familie een beter leven te geven en heeft inderdaad nu

een eigen camping met restaurant en wat kamers als pension en rookt geen hasj meer (maar drinkt wel akelig veel raki). Zelf zegt hij dat het soms noodzakelijk is iets te doen in een first job om vervolgens in een second job iets anders te kunnen doen. Hij kan nog niet het dorp Dogubayazit in omdat dit onder controle is van de Police, en dan zou hij direct de gevangenis in gaan. Echter op de berg is er controle van de Jandarma (een legeronderdeel) en daar heeft 'ie connecties en is hij dus veilig. (Deze connecties hebben we ook gezien tijdens ons uitgebreide raki feestje enkele dagen terug, daar kwam een legerofficier met z'n vrouwtje, en er werden onder tafel even wat doosjes munitie vanuit het handtasje van mevrouw overgedragen).
We praten verder over ontwikkeling en groei van een land en democratie en corruptie. Hij heeft vastgezeten in Iran en is samen met een vriend verkleed als vrouw in een chador gevlucht uit Iran. Zijn vriend heeft hij geld geleend en die is via Engeland naar Nederland gegaan en woont nu in Amsterdam. Hij ziet hem ieder jaar en hij is miljonair geworden, maar betaald hiervoor wel ieder jaar 2,5 miljoen aan een aantal Nederlandse politie functionarissen. Wij hadden verteld over Pim Fortuin en de moord en dat dit in het veilige land als Nederland nog nooit was voorgekomen. Hij had er ook van gehoord en was stellig van mening dat dit in opdracht van een ander partij was gebeurd want zo gaan die dingen altijd. Nederland is het beste land voor de maffia en voor drugshandel en zijn vriend had verzekerd dat er geen betere plek is voor de maffia dan in een democratie als in Nederland, waar gedacht wordt dat alles veilig en keurig in orde is. (Pim Fortuin zei dat het over moest zijn met het gedoog beleid, tsja……). We hebben het ook nog even gehad over Ozelan en de PKK. Ozelan is een vechter geweest voor democratie en een betere behandeling van de Koerdische bevolking. De Koerden en Ozelan wilden nooit een eigen staat ze wilden alleen gelijk behandeld worden als de Turken. Tot enkele jaren geleden kwam er geen geld van de overheid naar zuid oost Turkije. Maar Ozelan heeft wel wat te weeg gebracht want sinds enkele jaren komt er geld en worden dorpen met elektriciteit en telefoon en televisie voorzien. Ozelan zit gevangen op een eiland alsof het een 5 sterren hotel is. De Turken zullen hem nooit terechtstellen want dan krijgen ze 25 miljoen Koerden op hun dak.
Morgen gaan we naar Iran.

Zaterdag 18-5-2002 Dogubayazit

We hebben gisteren toch gemerkt dat als je twee dagen echt goed ziek bent, je het toch een beetje rustiger aan moet doen en bovendien hadden we nog niets gezien van het paleis waar we al 3 dagen onder staan, dus besluiten we nog maar een dagje te blijven. Dat geeft ons ook even de tijd om op ons gemak de auto weer in te richten, wat dingen schoon te maken en zowaar het luchtfilter te vervangen. We hebben op deze camping namelijk een Nederlands echtpaar ontmoet dat ook per Toyota rondreist. Zij kwamen net uit Iran en zijn weer op weg naar Nederland. In hun ruim gevulde voorraad kist bevind zich ook een extra luchtfilter wat wij heel goed kunnen gebruiken want er komt een zwarte rook uit die auto da's niet mooi meer. Het is ongelofelijk op deze camping, elke dag komen er wel mensen die van of naar Iran gaan. We dachten iets bijzonders te doen maar hier lijkt het echt heel gewoon. Toch is dat ook wel weer een prettig gevoel want ik vind het best spannend om de grens over te gaan. We gaan even boven bij het paleis kijken. Je kunt merken dat het weekend is want overal zitten groepjes te picknicken, dat is een populaire manier om de vrije zaterdag door te brengen. Ook sturen we nog even de laatste mailtjes uit Turkije. We horen echter wel steeds meer dat in Iran ook in de grote steden internet geen probleem is, dus dat zou mooi zijn.

's Avonds gaan we eten met Monique en Pieter in ruil voor het luchtfilter. Ongelofelijk vermoeiend, want ze tetteren maar door en zijn voornamelijk geïnteresseerd in zichzelf. Niet zo'n prettige avond. We ontmoeten ook nog een Nederlander die 7 maanden in een oud Mercedes busje door Iran, Pakistan, Afghanistan en India heeft rondgereden. Helaas wordt hij al gauw afgeschrikt door onze tetterende tafelgenoten dus spreken we hem maar kort. Hij behoort tot onze verbazing tot de groep India-haters. (we zijn er inmiddels wel achter dat je India of het einde vindt of je haat het, er is geen middenweg…) Hij denkt dat we qua veiligheid geen problemen zullen hebben maar bevestigt wel dat reizen door Pakistan en India in de zomer een hel is. Inmiddels hebben we onze beslissing wel genomen, we gaan via Dubai naar Singapore.

Iran

Qareh Kalisa Zondag 19-5-2002

Spannend, vandaag gaat het gebeuren. Ik heb een beetje het idee dat ik mee doe aan een toneelstuk en m'n verkleedkleren aan moet. Heb gisteren nog even de omslag van m'n broek opengemaakt zodat hij nog wat keuriger over de enkels valt. Verder heb ik in Dogubayazit een heel net lang jasje gekocht en dan natuurlijk nog m'n fantastische zwart met witte

hoofddoek. Om het plaatje helemaal af te maken schuiven we ook de neptrouwringen om onze vingers (een ontroerend moment dat begrijp je) Het is nog maar 30 kilometer naar de grens maar omdat de tijd in Iran anderhalf uur later is komen we rond 11 uur aan. Nou we zijn benieuwd. We hebben zoveel verschillende verhalen gehoord sommige zeggen je bent er met 3 uurtjes doorheen, anderen hebben het over dagen! Aan de Turkse kant word ik al gemand m'n hoofddoek goed om te knopen zodat geen haartje meer te zien is. Ook worden we gewaarschuwd heel voorzichtig te zijn, waarvoor wordt niet echt duidelijk. Als de persoon die ons deze adviezen geeft dan vertelt dat hij een huis in Den Haag bezit naast het metrostation beginnen we hem wat minder serieus te nemen. Turkije zijn we redelijk snel uit en dan worden we opgesplitst. Remco moet namelijk langs de loketten voor de auto en moet de auto ook alleen de grens overrijden. Ik moet langs de andere kant voor passagiers. Waar ik toch een beetje tegenop had gezien valt 200% mee. Iedereen is zo ontzettend vriendelijk en als toerist word je nu eenmaal overal schandalig voorgetrokken. Ik kom in een ruimte met grote hekken ervoor, het lijkt wel een gevangeniscel, en word meteen naar voren gehaald om m'n paspoort af te geven. Het zit hier barstens vol met mensen, voornamelijk mannen, maar ook wat families met kinderen. En dan maar wachten. Het is toch altijd een beetje een vervelend gevoel als je je paspoort aan iemand hebt afgegeven die je amper goed hebt gezien en je hebt geen idee wat er gaat gebeuren. Maar na twintig minuten vraagt iemand opeens of dat soms mijn husband is. En jawel daar komt Remco al aangewandeld. Bij hem is het ook zeer soepel gegaan, vooral dankzij de hulp van Mr. Hossein, die hij onderweg ontmoet heeft. Deze oudere heer die een reisbureau heeft en dus zeer goed engels spreekt loodst ons overal doorheen want hij is goede vriendjes met alle beambten. Iedereen is zeer geïnteresseerd in de auto en onze trip en wanneer we vertellen dat we just married zijn en dat dit eigenlijk onze honeymoon is, worden we helemaal overal vriendelijk ontvangen en gefeliciteerd. Na twee uur zitten we al in een restaurantje aan de thee. Mr. Hossein woont in Tabriz en hij nodigt ons uit om een avondje bij hem thuis te komen. Dat gaan we zeker doen. Na een laatste advies

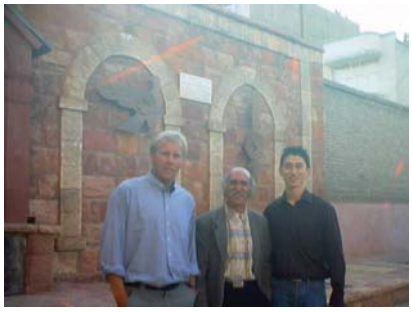

van hem dat m'n hoofddoek best wel wat losser mag en ook minder lange kleding geen probleem is, gaan we op pad en rijden zomaar in Iran. Overal rijden hier witte Paycan's een type auto dat in Iran een geproduceerd wordt. In Maku het eerste stadje na de grens gaan we tanken. Bij de eerste pomp worden we weggestuurd, ze hebben hier liever geen mensen die net uit Turkije komen en hun tank vol willen gooien. Bij de tweede poging lukt het wel. 150 rial per liter, dat komt neer op een slordige 2 eurocent. Jawel, je leest het goed. Ongelofelijk, een tank vol 150 liter voor zo'n 4 dollar. Dat betekent dat we hier wel een beetje harder kunnen scheuren dan de keurige 80 km die we in Turkije aanhielden. Met de nieuwe kaart van Iran die we net na de grens aangeschaft hebben, want de in Nederland gekochte kaart is veel te grof, vinden we zonder problemen de weg naar Qareh Kalisa, de "black church". Dit is een Armeense kerk in de middle of nowhere. Een mooie kerk om te zien en we mogen hier ook overnachten. Eens per jaar is deze kerk het middelpunt van een pelgrims tocht van de Armeense bevolking van Iran. Zij kamperen dan 3 dagen rondom de kerk en vieren feest met een hoop alcohol, varkensvlees en zonder hoofddoek. Een klein christelijk kamp midden in dit islamitische land. Het terrein is op die dagen verboden voor moslims.

Tabriz Maandag 20-5-2002

In Iran hebben we eigenlijk voor het eerst dat echte "reis"gevoel in plaats van alleen maar vakantie. Een hele nieuwe cultuur waar je de eerste dagen dus heel veel nieuwe indrukken krijgt. Je bent hier nog echt iets bijzonders als buitenlander en we worden dus flink aangestaard overal. Iedereen die ook maar een paar woordjes engels spreekt wil een praatje maken. Ook bij politieposten worden we overal aangehouden en is men flink nieuwsgierig. Maar verreweg de meeste mensen die we tegenkomen zijn echt supervriendelijk en we voelen ons heel welkom. 's Morgens bij het kerkje krijgen we meteen al brood aangeboden. Het brood wat hier het meest gegeten wordt zijn een soort dunne deegpannenkoeken. De smaak is helaas niet als pannenkoeken, eigenlijk zit er niet veel smaak aan. Het is zo'n drie uur rijden naar Tabriz. Het valt op dat de wegen hier heel goed zijn, beter dan in Turkije.

We zijn echter wel veelvuldig gewaarschuwd voor het idiote verkeer in de steden en daar Tabriz de tweede stad van Iran is zijn we overal op voorbereid. Het is ook wel redelijk chaotisch met een hoop getoeter, maar uiteindelijk valt het toch wel mee en Remco scheurt overal soepel doorheen. Ons kaartje uit de Loney Planet brengt ons moeiteloos bij de toerist office. Daar lopen we recht in de armen van 2 broers die de tent runnen en goed engels spreken. Er komen hier maar weinig toeristen krijgen we de indruk want we worden meteen persoonlijk rondgeleid in de bazaar en er worden plannen gemaakt voor een duik in het zwembad in de avond. We laten het maar een beetje over ons heenkomen en slenteren lekker rond in de kilometerslange oude bazaar. Hier kun je echt alles kopen kruiden, tapijt, gouden sieraden, schoenen, kleding, stoffen etc. Vooral het maken van de handgeknoopte tapijten is mooi om te zien. Zeer verbaasd zijn we als een kopje thee meer blijkt te kosten dan een liter diesel. Je kunt diesel echt nergens mee vergelijken, water is duurder.
Aan het eind van de middag gaan we met een van de twee broers Nasser en Rana, een 16 jarig meisje die haar engels wil oefenen, naar het zwembad. Natuurlijk strikt gescheiden en het is heel leuk om met Rana te kletsen over het leven in Iran. Al gauw blijkt dat onder al die hoofddoeken hele moderne vlotte meiden te zitten die stiekem hun vriendjes ontmoeten, van mooie kleding en de Backstreet boys houden. Als je hier zo zelf de hele dag met een hoofddoek rondloopt ga je je steeds meer afvragen wat het nut is van die verkleedpartij. Al die vrouwen die hun leven lang zo moeten lopen. Ik ben blij dat ik niet als vrouw in dit land geboren ben. Ben heel benieuwd of dit ooit nog gaat veranderen en mensen een vrije keus krijgen of ze wel of niet een hoofddoek willen dragen en zich in lange zwarte gewaden willen kleden. Na anderhalf uur badderen en sauna zijn we lekker schoongeweekt. We gaan nog even naar het moderne gedeelte van de stad een ijsje eten. Je kunt hier wel zien dat de jongeren zich veel vrijer kleden dan in het oude centrum. Veel hippe t-shirts (alleen voor mannen) en make-up en afgezakte hoofddoeken. Sommige gaan zelfs zover dat ze een pluk haar eronder uit laten komen, heel gewaagd. Wij zien het niet, maar Rana vertelt ons dat

er nog steeds politie rondloopt om mensen aan te spreken als het te "vrij" wordt. Als meisjes gesnapt worden met hun vriendje worden ze aangehouden en worden hun ouders gebeld. Je kunt het je haast niet voorstellen, maar het gebeurt hier zeker nog, ik krijg de indruk dat de Iranese samenleving ingewikkeld in elkaar zit. Je kunt hier niet echt open zijn want je kunt niet zomaar iedereen vertrouwen. Net voor het donker wordt gaan we er vandoor, want we moeten ook nog een slaapplek vinden vandaag. Het is al donker als we Ergoli park binnen rijden waar we kunnen kamperen. Al is het al over tienen het is hier nog steeds heel druk met auto's en mensen. Overal zijn groepjes aan het picknicken op het gras met een gasbrandertje voor de thee die natuurlijk niet mag ontbreken. We lopen nog wat rond en verbazen ons over de grote hoeveelheden mensen. In Nederland zit iedereen binnen op een doordeweekse avond met deze temperatuur. Midden in het park is een meertje waar je bootjes kunt huren en er staat een heel mooi paleis. Dit was vroeger een zomerverblijf van een hoge pief, daarna in de tijd van de Sjah een disco en nu, nu disco's uit den boze zijn een restaurant. We horen van mensen dat het heel gewoon is dat hier in het park tot een uur of twee 's nachts gepicknickt wordt. Wij staan gelukkig op een rustig plekje en gaan lekker slapen.

Tabriz Dinsdag 21-5-2002

Prima geslapen op een fikse regen en onweersbui na. We willen vandaag de stad zelf nog eens verkennen en parkeren midden in het centrum. Eerst moeten we echter een autoverzekering regelen want met die idioten op de weg hier is dat wel zo prettig. Het kantoor van Iranian insurrence hadden we gisteren al gezien. We krijgen hulp van een wat oudere man die een paar zinnetjes engels kent en die, heel irritant, constant blijft herhalen. Heel aardig bedoeld maar we worden er gek van, zeker als hij na 300 keer hetzelfde zinnetje nogmaals vraagt of de car insurrance voor two or four weeks moet zijn. Gelukkig is de verzekering snel geregeld en kunnen we hem gedag zeggen. Daarna lopen we zelf nog wat door de bazaar en wandelen door de stad naar de blue mosque. Helaas is deze niet echt spectaculair. In een park lunchen we. Geen idee hoe het heet, maar het is hier de locale lunch die je bij een

stalletje eet. Een stuk pannenkoek met een ei en een gekookte aardappel geprakt. Alleen lekker als je erge honger hebt… En thee erbij natuurlijk, altijd thee. Ik moest er wel aan wennen in het begin al die kerels de hele dag aan de thee. Suikerklontjes stoppen ze hier niet in de thee zelf, maar in hun mond en daar doen ze dan het hele kopje mee, een techniek apart en niet echt voor beginners zoals wij. 's Middags bellen we meneer Hussein die we bij de grens ontmoet hebben. Er is wat verwarring want hij zegt dat hij ons gisteren al verwachtte en wij weten zeker dat we geen vaste afspraak met hem gemaakt hebben, alleen beloofd hebben te zullen bellen. Maar goed ook hij heeft al weer een programma voor ons in petto. Je wordt hier af en toe een beetje geclaimd als je niet op past. In het park laten we de auto staan en ontmoeten Duru een Armeense jongen van 19 jaar. Hij studeert toerisme en wil samen met Hussein die gepensioneerd is een eigen toeristen agency beginnen. De verwachting is dat de Iraanse regering soepeler gaat worden met het toelaten van toeristen in de toekomst en het verkrijgen van een visa eenvoudiger gaat worden. Duru neemt ons mee naar 2 Armeense kerken. De anderhalf miljoen Armeniërs die in Iran wonen hebben hun eigen kerken en scholen. Daar kunnen ze doen en laten wat ze willen. Ook m'n hoofddoek mag hier weer lekker even af. Hussein is vooral dol op Armeniërs vanwege de alcohol die volgens hun geloof niet verboden is en die dus zelf gebrouwen wordt. Hierna gaan we een portie kebab eten en praten nog wat verder over het leven in Iran. Internet is sinds kort redelijk aanwezig in de grotere steden en chatten is heel populair. We vragen ons af in hoeverre het internet gebruik gecontroleerd wordt, waarschijnlijk is dat onmogelijk. Westerse muziek is prima te koop met name in het modernere gedeelte van de stad wat we gisteren al gezien hebben. Veel van de dingen die ik over Iran gelezen had blijken alweer achterhaald, maar het blijft moeilijk in te schatten hoe het echt is om hier te leven. Na de heren op kebab te hebben getrakteerd in een lokaal restaurant, gaan we nog even een toetje eten bij meneer Hussein thuis. Daar krijgen we de kans om even een huis van binnen te zien en Iraanse tv te kijken, supersaai vooral hele keurige oeroude films en softe soaps. 's Avonds slapen we weer op ons park plekje.

Tabriz Woensdag 22-5-2002

Redelijk uitgeslapen want gisteren waren we doodmoe. Even internetten in de stad, maar hoewel de verbinding lekker snel is lukt het niet om de foto's te sturen. Zo'n vijftig kilometer van Tabriz moet een mini Kapadokya zijn, de rotsformatie die we in Turkije ook hebben gezien. Net als toen rijden we nu ook weer door een landschap waarvan je niet verwacht dat er zoiets gaat komen, maar opeens ga je een bocht om en sta je er middenin. Het is hier echter maar een klein stukje en er wonen nog steeds mensen in de rotshuizen. We kijken even kort rond, maar er is eigenlijk niet zo veel te zien. Iets buiten het dorp zetten we de auto neer voor een picknick en een middagdutje. Terug in Tabriz rijden we direct naar de Hamam voor een hoognodige wasbeurt. Ideaal zo'n badhuis. Je betaalt een paar dubbeltjes en je hebt een heerlijk warme douche. We hebben 's avonds weer afgesproken met Nasser en Rana in het moderne stuk van de stad. Wederom lekker ijsjes en fruitjuice gegeten. We lopen wat langs de winkels en worden overal weer aangesproken en welkom geheten. Rond een uur of negen nemen we afscheid en gaan terug naar ons plekje in het park. Bij het park is ook een lunapark waar we nog even willen rondkijken. Ook hier krijg je niet de kans om zelf rond te kijken en worden we meteen weer aangesproken. Dit keer door een heel aardige man met dochter die goed engels spreken en ons uitnodigen voor een kopje thee. Even zitten kletsen en dan weer plat.

Ardabil Donderdag 23-05-2002

We slapen hier prima, weer pas om half tien uit ons huis gekropen. Het is wel even wat lastiger want je moet hier geheel aangekleed met hoofddoek op tevoorschijn komen. Na het ontbijt verlaten we Tabriz. We rijden richting het oosten naar Ardabil. Onderweg weer even een picknick en middagdutje-stop. In Ardabil even de markt op voor wat groenten en fruit. Je merkt meteen dat hier een andere sfeer is als in Tabriz. Veel conservatiever en een hoop "wild" uitziende kerels. Gauw verder richting Sarayin waar hot springs zijn die een gezonde werking hebben, maar belangrijker voor ons: je kunt er lekker badderen. Wederom moeten we opsplitsen. Binnen zijn baden met

heel warm water waar zwavel in zit. Samen met wat dames die ik ontmoet gaan we ook naar het bubbelbad en de sauna. Het moet heel gezond zijn allemaal, maar je wordt er ook enorm sloom van. Na een uur is het wel mooi geweest. We zoeken een plekje langs de kant van de weg en koken zelf wat pasta met groenten en ei. Het vlees ziet er hier niet zo aantrekkelijk uit, dus dan maar vegetarisch eten. Ook lekker.

Vrijdag 24-5-2002 **Masulah**

De slaapziekte heeft weer toegeslagen want we worden pas om 10.00 uur wakker. Brood hadden we nog van gisteren dus wel een beetje taai. We rijden terug naar Ardabil en vandaar uit naar de kust van de Kaspische zee, de grootste binnenzee ter wereld. In Astara de grensplaats met Azerbejan gaan we op zoek naar een telefoon om naar Nederland te bellen want Remco's moeder is jarig. Het lukt zowaar en dus kunnen we een paar minuutjes met thuis bellen. Dan is het tijd voor een lunch aan zee. Helaas is het hier bewolkt en regenachtig. We rijden langs enorme rijstvelden waar vrouwen aan het werk zijn. Niet helemaal volgens planning (we hebben een afslagje gemist, wat makkelijk gaat want soms staan de borden alleen in Farsi aangegeven…) rijden we tegen de avond de bergen in richting Masulah. We vinden een prima plaats om te slapen bij een restaurant met speeltuin en cabines. In de speeltuin ontmoeten we 3 Iraanse families die ons een drankje aanbieden. Eerst komen de Fanta flessen tevoorschijn, maar dan blijkt er ook een fles te zijn met wodka. Heel gezellig allemaal. Maar even later merken we wederom dat er heel veel is wat wij niet weten of doorhebben van het leven in Iran. Er stopt een auto met de eigenaar en 2 onbekende mannen en opeens is iedereen rustig en afwachtend. Later horen we dat dit politie is. Je moet hier altijd op je hoede zijn en volgens mij kun je pas echt relaxed zijn in je eigen huis. Dat is waarschijnlijk ook de reden dat iedereen hier zo vriendelijk en beleefd is tegen elkaar, je weet nooit wie je voor je hebt. 's Avonds gaan we eten in het restaurant. Kebab met rijst en vooraf allerlei lekkere hapjes: salades, walnoten, kaviaar en yoghurt. Beetje vreemde combi maar wel lekker. In het gastenboek komen we de namen tegen van Pieter en Monique uit Turkije

Rasht Zaterdag 25-05-2002

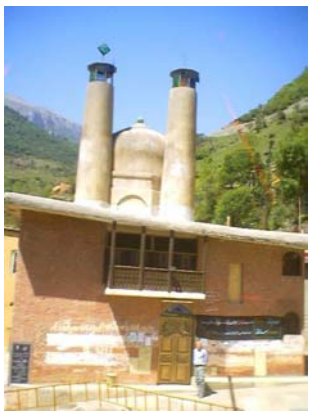

Als we 's morgens gaan betalen blijkt dat we redelijk duur gegeten hebben. Heel jammer dat weer blijkt dat wanneer je niet van tevoren vraagt hoeveel alles kost je gewoon opgelicht wordt. Maar goed betalen maar die 10 dollar, tenslotte is het ook weer niet zo veel voor eten en slapen. Het is een mooie tocht door de prachtige groene bergen naar Masulah. Een mooi dorpje, stijl omhoog tegen de berg gebouwd. We lopen door de steegjes waarbij de daken van de huizen de weg vormen. Supervers brood kopen we bij een bakkerij waarbij de pannenkoek-broden zo uit de oven komen. Na het ontbijt rijden we naar Rasht, een wat grotere plaats. Hier kunnen we weer geld wisselen en dat is wel nodig want het is redelijk hard gegaan de eerste week in Iran. Ook is er een hamam waar we graag gebruik van maken, want gisteren was er geen douche. Die badhuizen zijn een perfect systeem waarbij je lekker kunt badderen. Na wat sightseeing rondom Rasht, de juiste weg vinden is niet altijd eenvoudig, komen we bij Bandar-e-Anzali. Hier zou een prachtige lagoon moeten zijn, maar waarschijnlijk heeft de vervuiling en algen toegeslagen want we zien niet echt iets wat op de beschrijving lijkt. Een eindje buiten het stadje rijden we het strand op en mogen we bij de hutjes van wat vissers slapen.

Chadus Zondag 26-05-2002

Waar je hier af en toe wel eens een beetje gek van wordt is dat je geen moment privacy hebt. Iedereen vindt je reuze interessant en wil met je praten en vooral ook in je auto kijken. Maar vandaag hebben we even rust, want we hebben een flink stuk te rijden. En wat heel prettig is, in de auto kan de hoofddoek af zolang we rijden. Heerlijk, na een week met dat ding op m'n kop begin ik er al aardig genoeg van de krijgen. Maar goed ik moet niet klagen want die vrouwen hier lopen hun leven lang met dat ding en die lange zwarte gewaden. We rijden langs de groene kust van de Kaspische zee. Zien af en toe schitterende huizen, maar het strand gevoel krijg je hier niet, want je kunt niet gezamenlijk naar het strand. Vrouwen en mannen hebben een eigen stuk strand en vrouwen mogen alleen

zwemmen met tent en hoofddoek dus dan is de lol er gauw af. In Chadus nemen we de kabelbaan de berg op. Dat is zo'n beetje het enige vertier in wat ze een tourist city noemen. Het leven moet wel heel saai zijn als dit de topattractie is. Wat een land. Maar wel een heel mooi uitzicht over zee en de rijstvelden ervoor. Daarna gaan we weg van de kust het binnenland in richting Teheran. We rijden door een fantastisch mooi berggebied. Het is zo groen hier. Onderweg proberen we ons gasflesje te laten vullen, maar dat loopt helaas verkeerd af, want onze drukregelaar gaat kapot doordat het een ander gas is. Daar baal ik flink van, maar we worden wel geholpen aan een nieuwe gasfles met drukregelaar. Dan is het al laat en moeten we gauw op zoek naar een slaapplek want de weg wordt smaller en smaller de bergen in. Bij een restaurant zien we een goede parkeerplek en we mogen er staan. We worden heel hartelijk ontvangen door een 82 jarige eigenaar en 2 van z'n zoons. Ze spreken allemaal geen engels, maar met ons point-it boekje vol foto's lukt het om eten te bestellen. Na het eten maken we nog een wandeling met de hele familie. Ondanks dat we geen Farsi spreken kunnen we toch nog wel wat van elkaar begrijpen. De mensen zijn zo oprecht aardig. Heel schattig krijg ik zelfgeplukte bloemen van de heren aangeboden. Remco wordt zelfs later nog gezoend wat hij minder op prijs stelt. Na heel veel afscheid nemen en ons adres opschrijven kunnen we eindelijk even rustig zelf zitten. Daar had ik heel veel behoefte aan vandaag, want ik had even een dipje. Ik had het even helemaal gehad met dat primitieve gedoe, smerige wc's, overal maar mensen die je aanstaren en al 2 dagen geen douche. Remco bouwt daarom de "douche-met gordijn"constructie op het dak en zo kunnen we nog even, heel koud, afspoelen. Als laatste vandaag maken we weer een envelop open. Vandaag eentje van Robbert en Jacquelien, die ons, heel lief, trakteren op een borrel. In Iran wordt dat echter een colaatje, want alcohol vergeet het maar…

Teheran Maandag 27-05-2002

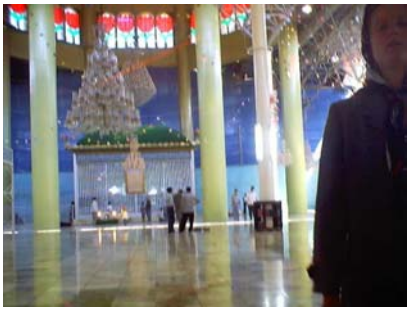

Super geslapen en na het gebruikelijke ontbijt van brood met banaan en chocopasta (worst hebben we hier nog niet gevonden) gaan we er vandoor. Als we onderweg even kort stoppen worden we meteen gevraagd of we gefilmd mogen worden. Overal willen mensen foto's van ons nemen, we zijn echt de toeristenattractie hier. Een fantastisch mooie tocht door de bergen brengt ons in Dizim, het ski-oord van Iran, the place to be seen. De rijke inwoners van Teheran komen hier graag op de vrije vrijdag. We hadden er nog een heel klein beetje op gehoopt te kunnen skiën, maar dat is voorbij. De hellingen zijn al weer behoorlijk groen, jammer want we hadden het heel graag in bedrijf willen zien. Er staat een groot bord dat de hoofddoek ook hier nog steeds verplicht is. Vanuit hier is het nog 2 uur rijden naar Teheran en vlak voor we die enorme stad induiken doen we nog even energie op met een goeie picknick lunch. Wederom krijgen we bezoekers. Twee militairen die meteen met water en thee aankomen. Ze willen ons ook nog aan de familie in Teheran laten zien, maar daar hebben we geen zin in en we laten ze hevig teleurgesteld achter. Dan gaat het gebeuren: het vreselijke, verschrikkelijke, beruchte verkeer van Teheran en wij moeten de hele stad doorkruisen. Maar het blijkt weer mee te vallen en we komen overal prima tussendoor. Ik kan zelfs redelijk op de kaart volgen waar we zitten. Ook de GPS is weer perfect omdat we de coördinaten van het graf van Khomeini waar we naartoe willen hebben. Dwars door het centrum gaan we, waar eigenlijk niet zo veel aan te zien is anders dan een drukke volle stad. Teheran staat ook niet echt bekend als mooie stad, er zijn alleen wat interessante museums. Maar we hebben geen zin om daarvoor in deze stad te blijven hangen. Een kilometer of 12 buiten de stad ligt het enorme complex van de holy shrine of Khomeini, van verre zie je de koepels en minaretten al liggen. Ongelofelijk wat groot, maar de helft is nog in aanbouw. Wanneer dat af moet komen, geen idee. Ze zijn al sinds 1989, toen meneer is overleden aan het bouwen. Ook als niet moslims mogen we naar binnen, maar wel door verschillende ingangen voor mannen en vrouwen en schoenen uit natuurlijk. Binnen ziet het erg eigenlijk erg kitsch uit, maar daar

zijn ze hier nogal dol op. Het graf is een soort ijzeren kooi waar mensen, mannen en vrouwen weer gescheiden, langslopen biddend en de spijlen kussend. We blijven maar kort want zijn daar als toeristen niet echt op onze plek. We bekijken ook de begraafplaats aan de overkant van het complex. Hier liggen de soldaten die gevallen zijn in de achtjarige oorlog met Irak. Indrukwekkend maar treurig gezicht al die rijen met graven van jonge mannen. In de brandende zon lopen we terug om het enorme complex heen. Eindeloze oprijlanen aan alle kanten, met rijen Iraanse en zwarte vlaggen. Het is vandaag heel rustig, maar op zogenaamde rouwdagen moeten hier duizenden mensen komen om het graf te bekijken en te picknicken. We passen ons aan aan de Iraniërs en spreiden ons kleed uit op het gras om lekker te eten met voor ons de prachtig verlichte koepels van de graftombe en een volle maan.

Dinsdag 28-05-2002 **Soltaniyeh**

Bij het complex blijkt ook een supermarkt te zijn, de eerste die we in Iran tegenkomen. Hier slaan we wat boodschappen en brood in. Daarna gauw op pad want vandaag hebben we een flinke route te gaan. We moeten eerst terug naar Teheran om de weg naar Karaj en Zanjan in het westen te kunnen nemen. Dwars door de stad was gisteren geen probleem, maar de snelweg, dat is echt drama hier. Iedereen doet maar wat, maar rijdt wel keihard. Van alle kanten komen mensen in en uitvoegen, haast niemand blijft netjes op z'n baan rijden, de meesten zwalken een beetje tussen twee banen in. Met je dikke vrachtwagen de weg op stuiteren en over 3 banen naar de linkerbaan vliegen is heel normaal en op het af te maken overal brommers en motoren die overal tussendoor kunnen. We zijn blij wanneer we voorbij Karaj zijn en het wat rustiger wordt. Hier begint ook de tolweg en dat betekent een prima 3 baans snelweg waar steeds minder auto's rijden. We schieten dus ook lekker op en gaan even kijken in Soltaniyeh. Hier staat volgens de borden langs de weg de grootste bakstenen "dome" ter wereld. Het is een mausoleum voor een Mongoolse sultan. Even buiten het dorp gaan we lunchen langs de weg: pannenkoek brood met omelet met tomaat. Het laatste stuk rijden blijkt nog best wel een eind, maar wel door

een bijzonder mooi uitgestrekt landschap. Even na zes uur komen we aan bij de archeologische opgraving Takht-e-Soleiman. Op de parkeerplaats gaan we vannacht overnachten en onze douche weer uitproberen. We zitten net en krijgen al een bak regen over ons heen. We zitten op 2200 meter dus koelt het weer lekker af.

Takht-e-Soleiman Woensdag 29-05-2002

Dit is een rustige plek, ideaal dus voor een dagje niks doen. Remco neemt het er van en slaapt uit tot twaalf uur. Daarna een brunch van restjes. 's Middags bekijken we de site die vooral heel mooi is door de ligging met uitgestrekte bergen rondom en door het diepgroene meer, dat midden tussen de opgravingen ligt. Het is een bron die uit de berg komt. 's Middags gaan we op zoek naar brood wat we gelukkig vinden in het kleine dorpje vlakbij met voornamelijk lemen hutjes. Een late lunch en dan gaan we nog naar een berg vlakbij die Soloman's prison wordt genoemd. Van een afstandje geen bijzondere berg, maar als we naar boven geklommen zijn blijkt hij helemaal uitgehold van binnen, een soort vulkaan krater. Heel voorzichtig kijken we over het randje en maken wat foto's (het fototoestel heel strak vastgeklemd). Onderweg naar boven komen we een groep studenten tegen die allemaal graag een foto willen met ons erop, we lijken wel een stel filmsterren. Wij maken foto's van de natuur, zij het liefst van westerse toeristen. Vanochtend zagen we een aantal jongens zwemmen in het meertje, dat ziet Remco ook wel zitten, want je zwemt niet elke dag midden in een "historical site". In de laatste avondzon hangen we onze douche weer op en poedelen achter de auto. De radio heeft weer een goede ontvangst, dus lekker even naar de wereldomroep luisteren naar het nieuws in Nederland.

Donderdag 30-5-2002 **Ali Sadir**

Sommige mensen kennen echt geen schaamte. Om acht uur worden we wakker van enorm getetter om ons heen. Het lijkt wel of we midden in de bazaar staan in plaats van een gisteren nog verlaten parkeerplaats. Een chauffeur heeft het gepresteerd om z'n touring-car pal op onze auto te zetten en de tientallen passagiers staan allemaal nieuwsgierig om onze auto heen. Ook goeiemorgen! We doen maar net of er niemand is en gaan lekker ontbijten. Vandaag hebben we niet zo'n lange tocht naar de grotten van Ali Sadir, tenminste als je de juiste weg neemt. Maar ons farsi is nog niet echt verbeterd en vragen aan mensen wil niet altijd zeggen dat je de goede kant op gaat. We komen dan ook terecht op karrensporen en door piepkleine lemen dorpjes. Uiteindelijk zien we borden met Ali Sadir. Dit moeten enorme grotten zijn, die zo'n veertig jaar geleden bij toeval ontdekt zijn. Nu is het een belangrijke toeristische trekpleister, overal in Iran kennen mensen Ali Sadir. We rijden in een eenzaam uitgestrekt landschap en niks doet ons vermoeden dat hier echt iets spectaculairs te zien kan zijn. Bij de afslag komen we op een enorme vierbaans oprijlaan die eindigt bij een grote parkeerplaats met restaurants, bungalows en picknickplaatsen, maar of hier nu grotten zijn? We zullen het zien, maar eerst is het tijd voor food en een middagdutje. Rond vijven gaan we richting de kassa en worden al op de parkeerplaats opgevangen door een mullah die bij de toerist-information werkt. Hij is onze gids in de grotten. Bij hun stand schrijven we in het gastenboek en krijgen brochures en kaarten van de grotten. Wat er aan de buitenkant uitziet als een heel normale kale berg is van binnen echt een wonder der natuur. Enorme grotten, zo'n 3 kilometer gangen tot soms wel 40 meter hoog en in de grot stroomt water. Voor de Iraniërs reden om de tocht door de grotten te maken in plastic bootjes voortgetrokken door een gids op een waterfiets. Heel grappig om te zien. Alles is prachtig verlicht en het is heel speciaal om zo diep in de aarde door de grotten te dwalen. Overal fantastisch mooie stalagmieten en stalactieten in verschillende vormen en kleuren. Diep in het binnenste van de berg is, je gelooft het niet, een super kitsche coffee-shop waar we met onze mullah vriend een glaasje aan-maaklimonade nuttigen. Hij

heeft gestudeerd in Qom, het religieuze centrum in Iran, en is na een korte carrière als leraar Arabisch geswitcht naar toeristguide. Hij nodigt ons uit om bij hem te overnachten, maar dat zien we niet zo zitten en proberen we vriendelijk af te wimpelen. Na twee uur ondergronds te hebben doorgebracht begint het ook aardig fris te worden en zijn we blij als we weer de warmte in kunnen. We zeggen meneer de mullah gedag en gaan een rustig plekje zoeken op de parkeerplaats om te eten. Helaas is het hier te open om te kunnen douchen, dus dat moet morgen maar weer. Als we 's avonds nog even in het parkje rondlopen zien we een kale kooi met daarin een piepklein ijzeren kooitje met 2 aapjes. Wat een treurig gezicht, de tranen springen in m'n ogen.

Hamadan Vrijdag 31-05-2002

Toen we vannacht om half drie weer voor het huis van Amir onze nieuwe vriend in Hamadan stonden waren we heel blij dat we nog heel waren. Ongelofelijk wat een roekeloze chauffeur. En eigenlijk waren we van plan om maar kort in Hamadan te blijven. We begonnen vanmorgen op de parkeerplaats van de grotten. Even tijd om wat mail af te maken en een vergeefse poging te telefoon te repareren. Onze oplader doet het niet meer, daar moeten we in Dubai maar naar op zoek, hier is onze mobiel toch niet bruikbaar. We rijden dus pas tegen half twaalf richting Hamadan. Het belangrijkste hier is een internationaal telefoontje want mijn moeder is jarig en die willen we natuurlijk even feliciteren. Het is wat zoeken, want de halve stad is afgesloten, maar we vinden een telefoon en het lukt om even te bellen. Ernaast is een internet bedrijfje, maar het is vrijdag vandaag en dus weekend en dus dicht. Jammer, we hadden wel weer zin om wat mailtjes te lezen. Voor we weer verder rijden gaan we eerst even lunchen in het Delta restaurant. Al gauw komen we in gesprek met Amir, die één van de bazen van de toko blijkt te zijn, en hij biedt ons de lunch aan als we vanmiddag met hem en zijn vriend Zaeed meegaan om Hamadan te bekijken. We hebben wel eens een slechter aanbod gehad. Amir neemt ons mee in z'n rode

Kia- scheurijzer naar het huis van de familie van zijn vrouw Leila. Hier worden we enorm hartelijk ontvangen en hebben meteen het gevoel: dit zijn hele aardige mensen. We worden uitgenodigd om hier vannacht te slapen en dat aanbod nemen we heel graag aan. We zijn in het huis van Amir senior en Zaha en hun drie dochters. Najia, 20 jaar, is getrouwd en woont in Rasht, maar is dit weekend op bezoek. Leila, 22 jaar, is getrouwd met Amir zij wonen in een piepklein appartement en zijn dus regelmatig op bezoek, en dan nog de kleine Saba van 11 jaar, klein maar wel heel bijdehand en vol energie. Gelukkig voor haar is ze nog te jong voor een hoofddoek, maar als ze veertien is zal ze er ook aan moeten geloven. Binnen mag voor iedereen de hoofddoek lekker af. Remco gaat met Amir en Zaeed naar de carwash en bezoekt ook nog even de vader van Amir. Ik blijf bij de rest van de familie en eet heerlijke watermeloen. Later in de middag drinken we thee en kletsen wat met handen en voeten. Ook bekijken we de familiefoto's en laten onze eigen reisfoto's zien op de computer. Wat al van het begin duidelijk is, is dat deze familie niets moet hebben van de mullahs en de strenge regels opgelegd door het religieuze regime. De vrouwen hebben het gevoel dat ze zeer beperkt worden in hun leven. Tegen de avond als het heerlijk koel geworden is, neemt de familie ons mee voor wat sightseeing in Hamadan. Ik krijg een zwarte jas en chique hoofddoek te leen en zie er keurig Iraans uit. We bekijken twee mausoleums en rijden de berg op waar een waterval is en heel veel mensen. Het is vrijdag en daarom superdruk, ook het verkeer staat af en toe muurvast. We proberen het telkens weer, maar nergens mogen we betalen voor de entree. Een mausoleum is zelfs al gesloten als we aankomen, maar er wordt wat met flappen geschoven en dan gaat het hek toch open voor de toeristen uit Holland. We voelen ons wel wat opgelaten. Als we wegrijden zien we een hele massa mensen voor het hek die ook nog wel even naar binnen willen. We hebben medelijden met de portier die moet uitleggen dat het toch echt gesloten is. Etenstijd is hier rond een uur of tien en we gaan weer naar het Delta restaurant voor een lekker kebabje. Als we rond twaalven naar buiten gaan komt er net een bruidspaar naar buiten. We staan even te kijken en worden prompt uitgenodigd om mee

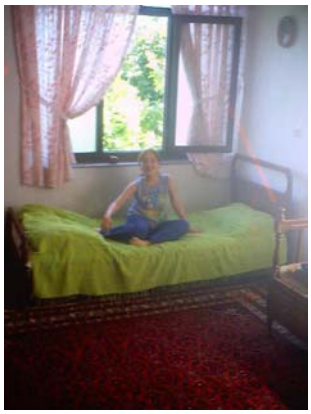

te gaan naar het feestje in het nieuwe huis van het bruidspaar. We hebben eigenlijk het idee dat dit niet zo gepast is, zomaar op een feestje van wildvreemden verschijnen, maar vrienden zijn hier schijnbaar snel gemaakt en Amir lijkt de bruidegom te kennen dus vooruit maar. Dan begint een vreselijke rit door de stad. Het is schijnbaar de bedoeling om zo idioot mogelijk met de hele groep door de stad te scheuren en de auto van het bruidspaar zo veel mogelijk af te snijden. Amir heeft er echt lol in. Met Modern Talking keihard aan rijdt hij als een gek en we zitten met zweet in de handen te hopen dat alles goed gaat. En het gaat goed gelukkig, maar dit moet ook vele malen mis gaan. Het is maar goed dat alcohol in dit land taboe is, anders werd het nog veel gevaarlijker op de weg. We wachten met een grote groep gasten op het bruidspaar en volgens traditie is er ook een schaap paraat dat geslacht moet worden. Ik kijk maar even niet, maar Remco vertelt dat het beestje weinig te lijden heeft want z'n keel wordt razendsnel doorgesneden. Langs het dooie beest stappen we over een plasje bloed het huis binnen om aan het feest te beginnen. Binnen speelt een band en zit de hele club op klapstoeltjes in de tuin. Vooraan is wat plaats om te dansen. Sommige vrouwen zijn zonder hoofddoek en daar pas ik me meteen aan aan. De regels voor wel en geen doek zijn me nog niet helemaal duidelijk. Later horen we van Amir dat het feest in het restaurant geheel gescheiden was voor mannen en vrouwen zodat de vrouwen zonder hoofddoek en in hun mooie kleren konden eten. De afscheiding is een soort constructie wandje, het blijft heel vaag hier allemaal. Rond twee uur stopt de muziek en nemen we afscheid van het bruidspaar.

Qom Zaterdag 1-6-2002

Heerlijk geslapen tot een uur of negen en we ontbijten met z'n allen. Saba is al om zeven uur naar school gegaan, ze was er gisteren trouwens wel bij tot half drie 's nachts, moet kunnen. We nemen afscheid van deze superaardige gastvrije familie en wisselen natuurlijk adressen uit. Voor we Hamadan verlaten willen we eerst nog even mailen. Dat lukt hier perfect, zelfs het sturen van de foto's gaat weer. We gaan Amir nog gedag zeggen in het Delta restaurant en

weer komen we niet zomaar weg, eerst lunchen. En weer mogen we niets betalen, deze mensen zijn gewoon te aardig. Hij zorgt er ook voor dat we op de goede weg richting Qom zitten en rond tweeën rijden we weer. Op naar Qom, het religieuze centrum van het land. De meeste Iraniërs die we ontmoet hebben raden ons af naar Qom te gaan. Er is daar niets te zien zeggen ze, het wordt zelfs door iemand de mullah factory genoemd. Daar komen alle mannen vandaan die de regels opleggen waar ze allemaal zo'n hekel aan hebben. We zijn toch wel benieuwd en willen het zien. Tweeënhalf uur rijden en in die tijd stijgt de temperatuur flink. We gaan namelijk van ruim 2000 meter naar 1200 meter en dat voel je. Ongelofelijk wat een hitte. De temperatuurmeter gaat ruim boven de veertig graden. In Qom vinden we al gauw het grote moskee complex. Vanaf buiten zijn de prachtige mozaïeken van de koepel en minarets al te zien. En, in tegenstelling tot wat we gelezen hebben, mogen we als niet-moslim toch naar binnen. Maar dan moet ik er wel aan geloven en een chador (letterlijke vertaling: tent) aan. Hoe doen die vrouwen dat in hemelsnaam, je hebt gewoon twee handen nodig om die enorme lap zwarte stof een beetje redelijk over je hoofd en je lichaam vast te houden. En heet, dat is niet leuk meer. Ik had al medelijden met die vrouwen hier, maar nu begrijp ik echt niet meer hoe ze dat volhouden, de temperatuur stijgt zeker met tien graden onder dat vreselijk ding en het was al niet koud. Maar het afzien is wel de moeite waard om dit enorme complex te bekijken. We besluiten niet in Qom te blijven overnachten, er is hier verder niet veel te beleven en rijden door richting Kashan. We vinden een slaapplek bij een soort truckstop met restaurant en moskee. Een prachtig afgeschermd plekje, maar geen wind en dus heel heet om in de auto te slapen. En bovendien zitten hier hele irritante piepkleine steekvliegjes waar de auto vol mee lijkt te zitten. Tegen drieën begint het pas een beetje te waaien en af te koelen. Wat een drama nacht.

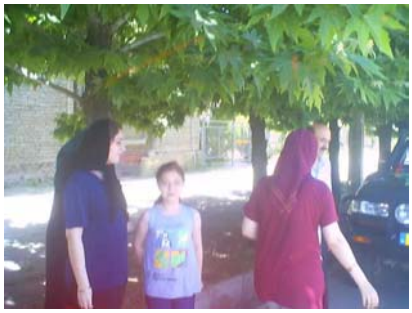

Kashan Zondag 2-6-2002

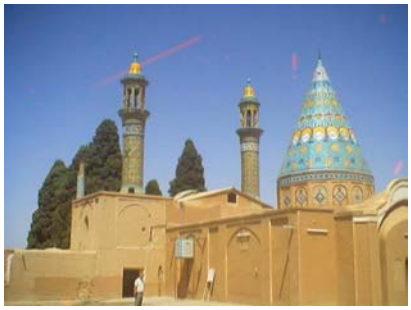

We staan gelukkig in de schaduw dus worden we pas om tien uur wakker. Ontbijt hadden we al gekocht dus blijven we nog even zitten. We zitten hier vlak bij de woestijn en dat is ook wel te zien langs de weg. Uitgestrekte bruine vlaktes met niets. Wat een enorm groot land is dit. Op de kaart stond een wit weggetje de woestijn in aangegeven, maar die kunnen we niet echt vinden en dus rijden we door naar Kashan. Daar trakteren we onszelf op een hotelkamer. Een nette kamer en op de gang een brandschone douche en, heel luxe, een "echte" wc pot! Het is gek, maar soms kun je ineens heel blij zijn met dat soort aardse zaken. 's Middags bekijken we eerst een graftombe met prachtige blauwe koepel en minaretten. Binnen is een kleine vijver. Je moet echt blijven drinken met deze temperaturen, het is dik boven de 40 graden. Later tegen de avond als het ietsje koeler wordt bekijken we de bazaar en een mooie moskee. Kashan staat bekend om z'n traditionele huizen en we bekijken er eentje die prachtig gerestaureerd is. Dit huis is in 1834 gebouwd door een rijke tapijt verkoper en hij heeft een leuk optrekje neergezet. Veertig kamers, een vijver in het midden en alles in oosterse stijl. Op de terugweg naar het hotel gaan we een hapje eten. Wederom kebab met rijst, iets anders lijkt hier moeilijk te krijgen, ben blij dat we ook regelmatig zelf koken.

Abyaneh Maandag 3-6-2002

Heerlijk getukt in onze koele hotelkamer. Gisteren had Remco het goede idee om gordijntjes te maken voor de achterramen en gaas te kopen voor de voorramen zodat we aan alle kanten voortaan 's nachts alles open kunnen zetten. Daarom gaan we shoppen in de bazaar bij een mannetje dat stofjes verkoopt. Ook slaan we wat groenten in en heel essentieel choco pasta. (zonder dat is dat brood hier niet weg te krijgen). Het is zo'n 200 kilometer naar Esfahan, maar halverwege maken we een stop in het bergdorpje Abyaneh. Een heel oud dorpje gebouwd van leem en stro. De vrouwen lopen hier met speciale klederdracht. Achter in de kleine steegjes staan we opeens bij een mausoleum met een prachtige koepel van felblauw mozaïek. We nemen een binnendoorweggetje naar de hoofdweg

naar Esfahan en hebben de fantastische tocht door de bergen waar we alleen een schaapsherder met z'n ezel, schaapskudde en honden tegenkomen. Twee kleine puppies met hun moeder. Na een picknick langs de weg komen we tegen het eind van de middag in Esfahan aan. Op de GPS coördinaten rijden we richting camping, maar hoewel we er minder dan een kilometer vanaf moeten zijn, kunnen we het toch niet echt vinden. Na flink wat keren navragen en keren vinden we het en het blijkt een perfecte camping te zijn. En, wat we niet verwacht hadden, de camping staat redelijk vol met een grote groep Duitse campers die op weg zijn naar China en een Belgische stel dat net uit Pakistan komt. Na twee weken zonder mede-toeristen is dat ineens wel heel erg veel. De rest van de dag is voor klusjes: de was, gordijntjes maken, drukregelaar repareren en radio luisteren. Op de wereldomroep horen we dat er nu een negatief reisadvies is voor India, maar goed dat we naar Dubai gaan. We zijn van plan hier lekker een paar daagjes te blijven om Esfahan relaxed te kunnen bekijken.

Dinsdag 04-06-2002 **Esfahan**

We waren er al aan gewend dat Iraniërs ons op de foto en video willen zetten, maar vandaag worden we ook gefilmd door één van de Duitsers van de groep campers, we worden nog beroemd. De rest van de was is zo gedaan en supersnel droog. 's Middags gaan we met de bus de stad in. Natuurlijk zitten de mannen voorin en de vrouwen achter in… Esfahan is werkelijk een waanzinnig mooie stad. Het is dat het zo ver is en je de hele tijd die hoofddoek om moet, maar anders zou het perfect zijn voor een stedentripje, net als Istanbul. Het centrale plein wat natuurlijk Emam Khomeini square heet, is prachtig. Maar de man waarna dit plein genoemd is, is vandaag dertien jaar geleden overleden en dat betekent een nationale rouwdag en alles is dicht. De enorme moskee en het paleis kunnen we dus pas morgen van binnen zien. Het plein is echter al supermooi om te bekijken. Eindelijk weer eens een hamburgertje gegeten in plaats van kebab met de worldcup op tv (Belgie-Japan 2-2). Ook zitten hier

heerlijke ijstentjes dus daar profiteren we maar van. We lopen richting de rivier waar we de eeuwenoude bruggen gaan bekijken. Onder de bruggen zijn gezellige theehuizen. We vinden een prima plekje aan de straatkant en kunnen met een potje thee en waterpijp lekker relaxen en mensen kijken. (dat kijken gaat echter ook andersom, het lijkt wel of we in een kooi in een dierentuin zitten) Onze eerste appeltjes-smaak waterpijp bevalt goed na een beetje inkomen. Helaas ook een minder leuk incidentje. Drie Iraanse dames komen bij ons zitten om een kopje thee te drinken en een beetje te kletsen. We hebben grote lol, maar ineens staat er een politie man met grote zwarte baard voor het raam en de dames krijgen een waarschuwing dat ze zo hard zitten te lachen met een stelletje toeristen. Of het iets met de nationale rouwdag te maken heeft weten we niet, maar de dames drinken snel hun thee leeg en nemen afscheid. Wat een land, als je toch zo moet leven en altijd op je hoede moet zijn. Hier ben je absoluut niet vrij, zeker niet als vrouw, heel triest. We lopen langs het water terug naar de bushalte. Het is heerlijk koel langs het water met de bruggen in de late avondzon. Op de camping een maaltje klussen en mailtjes voorbereiden.

Esfahan Woensdag 5-6-2002

We worden gewekt door een stel vliegen in de auto, niet de meest leuke manier om wakker te worden. Hoe ze zijn binnengekomen is een raadsel, maar ze vliegen heel irritant om ons hoofd dus gaan we er maar uit. We rijden naar de "shaking minarets" dit schijnen minaretten te zijn die heen en weer bewegen als je er tegenaan leunt. We geloven er niets van. We rijden iets te ver en komen bij een berg waarop de ruines van een oude tempel liggen. Bovenop heb je een mooi uitzicht, maar helaas is het vandaag niet helemaal helder. Op de terugweg vinden we de minaretten maar ze zijn schijnbaar uitgeshaked want er zit geen beweging in. Daarna doen we een rondje stad met de auto. Dat gaat hartstikke perfect alleen parkeren is vrijwel onmogelijk, want het is superdruk. Ook vandaag is nog een officiële feestdag. Terug op de camping is het tijd voor een lekkere lunch en middagdutje. Aan het eind van de dag gaan we terug de stad in dit maal met de bus. We bekijken de prachtige Emam moskee.

Zoiets moois hebben we nog nooit gezien. Een enorme moskee met de prachtigste mozaïek. Remco heeft mazzel want als we naar boven staan te kijken naar wat restauratie werkzaamheden aan de koepel, wordt hij door één van de mannen gewenkt. Hij mag mee de minaret in, wat officieel verboden is, maar de mannen willen graag een centje bijverdienen en nemen dus stiekem toeristen mee naar boven. We maken weer eens te veel foto's maar helaas is het rolletje van onze gewone camera al bijna vol en dus vragen we bij de uitgang of we morgenochtend op ons zelfde kaartje terug mogen komen en dat mag zowaar. Daarna gaan we op het grote plein zitten, net als vele Iranese families. Lekker kijken naar alles om ons heen en de geweldige gebouwen die als het donker begint te worden, prachtig worden verlicht. Midden op het plein gaan de fonteinen aan. Alleen zitten is er hier niet bij. één voor één komen er mensen bij ons zitten om een praatje te maken. Helaas is bij de meeste het enige engels: hello mister, how are you, what is your country. Ze hebben echt superlekkere ijsjes hier, waar we er maar weer eens eentje van nemen. Als het helemaal donker is gaan we een hamburgertje eten, dit keer met Coca cola, wat een heerlijkheid. Deze Coca cola komt zelfs uit Iran, dat is voor ons een raadsel, cola uit het land van de vijand?

Donderdag 6-6-2002 **Esfahan**

Vandaag was weer een echte "Remco & Astrid moeten weer alles op een dag doen" vakantiedag. Alweer vliegen in de auto dus vroeg op, maar dat was ook de bedoeling want we willen vroeg de stad in. Dan is het namelijk het mooiste licht voor de foto's. We gaan eerst de moskee weer in en komen wat mensen tegen die meer over de moskee kunnen vertellen. Het valt op dat er veel jonge vrouwen zijn die goed engels spreken en studeren. Het percentage vrouwelijke studenten schijnt zelfs hoger te zijn dan mannen in Iran. Onze auto staat geparkeerd op het Emam Khomeini plein en dus staan we overal dicht bij. Het ontbijt bestaat vandaag uit een ijsje bij onze vaste ijsco-boer. Daarna gaan we geld wisselen en naar het toerist office. We willen graag weten hoe het zit met de boten naar Dubai. We worden zoals altijd weer heel aardig geholpen en iedereen in het kantoor bemoeit zich

ermee en hangt aan de telefoon. Uiteindelijk blijkt dat de boten bijna elke dag varen. dus dat moet geen probleem zijn. Inmiddels is het alweer elf uur en wordt het verkeer weer te druk om nog verder in de stad te kunnen parkeren en dus gaan we terug richting camping. Onderweg vinden we eindelijk dat kappertje waar we al een tijd naar op zoek waren voor Remco. Heel secuur wordt hij gekortwiekt. Tegen half een zijn we dus pas weer op de camping en het ontbijt wordt dan maar een brunch. Nog snel even een wasje doen, douchen en dan weer op pad. We lopen via de grote winkelstraat weer naar het centrale plein en daar, waarom ook niet, weer een ijsje. Via de bazaar willen we naar een andere moskee de Jameh (vrijdag) moskee. Onderweg komen we echter de winkel tegen van een jongen die we in Hamadan bij de grotten hadden ontmoet. We drinken even een theetje en krijgen een goede tip voor waar we het beste een waterpijp kunnen kopen. In een heel klein winkeltje bij een oud mannetje die geen engels spreekt zoeken we een mooie uit en kopen meteen wat tabak. De moskee is nog een aardig stukje tippelen, maar wel heel leuk helemaal door de bazaar en door een speciaal stuk met alleen groenten en fruit. De Jameh moskee is veel ouder de Emam moskee en is indrukwekkend groot. Er is hier wel veel minder mozaiek gebruikt. We hebben genoeg gezien voor vandaag en willen eigenlijk terug om nog ergens een potje thee te drinken als we een man tegenkomen die we zojuist in de winkel hadden ontmoet. Hij geeft ons nog een rondleiding langs een aantal hele mooie plekjes. Heel leuk maar hij blijft maar rennen en op een gegeven moment hebben we zulke zere voeten en willen we alleen maar terug. Maar dan blijkt het toch nog een beetje een verkoop-tour te zijn, want we worden in verschillende shops geleid. We blijven echter echte Hollanders "kijken, kijken, niet kopen" want eerlijk gezegd vinden we al die kleedjes, tapijten en vaasjes erg lelijk. Eindelijk kunnen we ontsnappen aan onze gids en als laatste actie vandaag gaan we nog even shoppen voor slippers en brood. Ik heb geen voeten meer over als we in de taxi naar de camping zitten.

Vrijdag 7-6-2002 **Esfahan**

Het was echt een beetje te gek gisteren. Ik wordt wakker met spierpijn in de bovenbenen, blaren op m'n voeten en een joekel van een koortslip. Vreselijk en dan met die hoofddoek erbij, ik hoef even niet meer op de foto de komende dagen. We verlagen ons tempo drastisch vergeleken met gisteren en blijven de hele ochtend op de camping. Remco maakt een update van de site en als we op de klok kijken is het plotseling drie uur. Dan gaan we maar gauw de stad in, want we willen toch nog weer een aantal dingen doen vandaag. Zoals thee drinken in de binnentuinen van het mooiste (en duurste) hotel in de stad. Werkelijk geweldig mooi, maar helaas iets boven ons budget dus alleen maar een kopje thee. We wilden eigenlijk Mark bellen om hem te feliciteren maar helaas is onze oplader van de telefoon kapot en natuurlijk stonden alle nummers in de telefoon. Je kunt toch ook niet op de techniek vertrouwen, ouderwets opschrijven op papier is nog niet zo slecht. In ieder geval willen we mailen vandaag en we vinden een piepklein bedrijfje waar we de computer kunnen gebruiken en een redelijk goede verbinding hebben. De tijd vliegt en we moeten stoppen, want we willen ook nog het paleis in op het grote plein. Vanaf het balkon van dit prachtige paleis hebben we een fantastisch uitzicht over de stad en op de twee moskeeën die aan het plein staan. Het is hier echt supermooi. We nemen afscheid van Esfahan met een laatste ijsje op het plein. Op weg terug naar de bus eten we een lekkere fastfood maaltijd van kip en hamburgers met friet. We blijven nog even hangen bij de prachtig verlichte brug en ontmoeten een Duits stel waarvan de man oorspronkelijk uit Iran komt. Nog een tijd zitten kletsen over het leven in Iran en onze ervaringen tot nu toe.

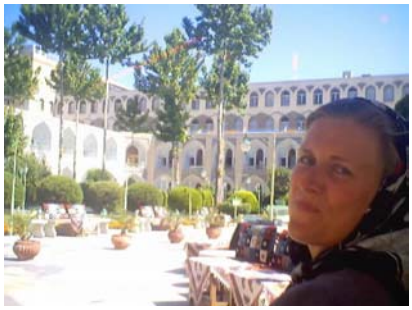

Zaterdag 8-6-2002 **Shiraz**

Vandaag is een reisdag. We hebben 450 kilometer te gaan naar Shiraz. Eigenlijk zouden we dan vroeg op moeten en op tijd weg. Maar we kunnen niet echt uit ons bed komen en rijden pas om 11.00 weg. De wegen zijn hier perfect dus we kunnen prima doorrijden. Onderweg nog even een lunch/rust break en rond zes uur zijn we in Shiraz. Er is hier een hele goede camping met superschone douche en toilet dus gaan we

wederom kamperen. Op de camping staat ook een zogenaamd "rolling hotel". Dit is een enorme truck met oplegger die als hotel functioneert. Voorin is de bus en achterin allerlei hokjes waar je in kunt slapen. We krijgen even een rondleiding van de chauffeur die tevens kok, monteur en reisleider is. Vreselijk wat een kleine hokjes om in te slapen, nog kleiner dan onze auto en absoluut nul privacy. Ik denk niet dat ik dat vier weken zou volhouden. We zijn weer heel blij met ons eigen beest en het feit dat je zo heerlijk vrij bent met je eigen auto.

Shiraz Zondag 9-6-2002

Je wordt wel lui van die warmte. We komen om 9.00 uur uit bed en tot een uur of één is het hangen en er bij blijven in de schaduw. Dan willen we toch maar eens in de stad gaan kijken. Nog steeds hebben we het lokale ritme nog niet gevonden van vroeg op en een middagdutje. We bekijken een prachtige "holy shrine" met duizenden spiegeltjes als versiering aan de binnenkant. Ook vinden we een mooi oud gebouw waar we op het dak kunnen komen en dus een geweldig uitzicht hebben op de stad en de moskeeën die erboven uit steken. We bekijken nog een groot moskee complex waar ik weer een tent aan moet. We vinden een lekker bakkertje waar ze een soort bananensoesjes verkopen waar we ons flink aan te buiten gaan. Daarna lopen we door de bazaar terug naar de camping. Even douchen om af te koelen en dan met de auto de stad in op zoek naar een internetcafe. Dat is hier goed geregeld in Iran in alle grote steden zijn internetbedrijfjes te vinden en de verbinding is vaak beter dan in Turkije. Het is niet te geloven maar we vinden zowaar een supermarkt. Dat is echt weer genieten, even lekker shoppen. Vanavond eten we chili sin carne want vlees kopen, dat durven we toch niet aan. Maar Remco zal er ongetwijfeld wel weer wat lekkers van klussen. De groep Duitse gasten van het hotel op wielen is aangekomen dus het is gezellig druk op de camping.

Maandag 10-6-2002

Persepolis

We hadden vannacht een gluurder dus bekijken we vanmorgen iedereen met andere ogen, wie was het…? Maar goed, daar komen we toch niet achter. De hele morgen blijven we nog luieren op de camping en daarna rijden we, als we boodschappen hebben gedaan, naar Persepolis. Persepolis is een paleizen complex wat zo'n 2500 jaar geleden gebouwd is. Er is nog indrukwekkend veel van bewaard gebleven al heeft het jaren verborgen gelegen onder het zand. In 1930 is men begonnen met de opgravingen en restauraties. Als je de immense pilaren nu ziet kun je je moeilijk voorstellen hoe dit ooit verborgen is geweest. Het is een enorm complex. Het mooist zijn de uitgehouwen tekeningen in de muren en trappen die de offers laten zien die mensen destijds aan de koning brachten: tapijten, vazen, kamelen. Prachtige tekeningen die al die tijd overleefd hebben. We lopen aan het eind van de middag urenlang rond wanneer het iets minder heet is. We ontmoeten een Nederlandse Iraniër Farmani die oorspronkelijk uit Shiraz komt maar al zestien jaar in Nederland is en in Delft woont. Heel leuk om even in het Nederlands mee te kletsen. Hij is al elf jaar niet meer in Iran geweest dus voor hem is het heel speciaal weer in z'n land terug te zijn. Als we terug bij de auto komen blijken we naast het voetbalveld van de plaatselijke jeugd te staan. Ze nemen het spelletje heel serieus met echte doeltjes en heel fanatiek spel. Wederom heerlijk gegeten, mager worden we zeker niet van deze trip, met gebakken aardappels, boontjes en salade. Het voetbal gaat heel lang door en dus zoeken we later op de avond een wat stiller plekje op om te gaan slapen.

Yazd Dinsdag 11-6-2002

Lekker rustig opstaan is er hier niet bij. De klep is nog niet open of er begint er al eentje met Salaam, where are you from. Dat is toch niet normaal, kom je net je bed uitgeklommen, Remco lag er nog in, en er staat al iemand voor je neus te tetteren en naar binnen te gluren. Maar hij is gelukkig snel weggejaagd en we kunnen in alle rust ontbijten. Nog niet echt uitgeslapen want, ik heb echt superslecht geslapen vannacht. Rond tien uur zijn we weer on the road. We hebben 450 kilometer te gaan naar Yazd. Ook nu weer gaat dit heel voorspoedig over de goede Iraanse wegen. Vlak voor Yazd nog even een picknick aan een klein beekje. Er zit een Iraanse familie naast ons van wie we onmiddellijk thee krijgen aangeboden en een enorm stuk zoete watermeloen. De mensen zijn gewoon te aardig hier en weigeren is er niet bij ze dringen net zo lang aan tot je het wel moet aannemen. Heerlijk zitten smullen. Het enige wat we terug mogen geven zijn wat snoepjes voor de kinderen. In Yazd hadden we een hotel op het oog met een parkeerplaats van de straat af. Maar, we worden zowaar geweigerd. Men zegt dat het hotel vol is en ook als we aangeven dat we best in de auto kunnen slapen en alleen de douche en toilet willen gebruiken is het heel duidelijk: nee. Dan moeten we op zoek naar een andere optie. We vinden een kamer in het Aria hotel waar we de auto in een bewaakte parkeerplaats om de hoek kwijt kunnen. Lekker koele kamer met schone douche. 's Avonds ontmoeten we Kabir die voor zijn bedrijf, dat in airco's doet, in Yazd zit, maar oorspronkelijk in Teheran woont. We gaan met hem uit eten en horen dat hij al 47 dagen van huis is en dat hij morgen eindelijk weer naar zijn vrouw gaat. Hij begint al snel over het gebrek aan vrijheid in zijn land en dat kunnen we alleen maar beamen. In de toekomst wil hij naar Canada verhuizen, ben benieuwd of dat ooit zal lukken. Na veel aandringen lukt het ons eindelijk een keer om een Iraniër te trakteren.

Woensdag 12-6-2002 **Yazd**

Jawel, zowaar een keer vroeg op en rond negen uur lopen we al richting het mooiste gebouw van Yazd. Wat moeilijk te beschrijven, maar het is een soort paleis maar dan alleen het voorportaal. Erachter begint een kleine bazaar. Je kunt er naar boven klimmen voor een mooi uitzicht over de stad, en als er iets te beklimmen valt zijn wij van de partij, dus snel naar boven. Inderdaad een schitterend uitzicht over de stad. Yazd is een heel oude stad, op de monumentenlijst van Unesco. We schieten weer heel wat foto's, vooral ook van de windtorens die je overal in de oude stad ziet. Die torens zorgen ervoor dat ieder briesje wat er maar is wordt gebruikt om de huizen wat af te koelen, zeer nuttig in de zomermaanden, want het is hier behoorlijk van de warme. Wij kunnen gelukkig gaan ontbijten in onze koele hotelkamer. Daarna gaan we de oude stad bekijken. Overal kleine steegjes tussen de van leem gebouwde huizen. Middenin staat een prachtige moskee. We lopen weer een behoorlijk rondje maar daarna lekker een middagdutje in het hotel. Aan het eind van de middag schrijven we nog wat mailtjes en bereiden de nieuwsbrief voor zodat we alles kunnen versturen. Internetten en daarna staat er een pizza op het menu. Heb al wel weer zin om morgen gewoon weer zelf te koken.

Donderdag 13-6-2002 Yazd – Chak Chak

Gisteren hadden we ook nog even tussen door pasfoto's laten maken. Ik heb voor de visa-verlenging namelijk foto's nodig met hejab, hoofddoek dus. Ook Remco laat meteen maar even foto's maken. We hopen dat het aan de Iraanse kwaliteit ligt, want we zien er allebei belabberd uit op de foto's. In Yazd woont een relatief grote populatie van "zoasterians" (heb geen idee hoe je dit vertaald). Zoasterism is een heel oud geloof dat al in deze regio bestond voordat de arabieren de Islam meebrachten. In India, Pakistan en Iran zijn nog grote groepen mensen die dit geloof aanhangen waarin de elementen water, vuur, lucht en aarde een grote rol spelen. Volgens hun geloof mochten deze mensen niet begraven worden omdat dat de aarde zou vervuilen, maar ook niet gecremeerd omdat dat de lucht vervuilt. Ze legden hun doden daarom in hoge torens, de Towers

of silence waar ze algauw door gieren opgegeten werden. In de buitenwijken van Yazd zijn nog twee van die torens te vinden die we bekijken. Op de site ontmoeten we een aantal studenten religie. Een studie die alle soorten religie bestudeert en de locatie is zowaar in Qom, het centrum van de mullahs. Deze studenten hebben het niet zo op deze mullahs, het blijft ingewikkeld hier. Daarna rijden we naar een andere belangrijke plaats van de zoasterians Chak Chak. Een tocht midden door de woestijn brengt ons in een ruig berggebied waar plotseling in het niets een aantal huizen staan. Er is hier ook een zogenaamde vuurtempel waar men eeuwig vuur brandde om hun god te eren. We worden rondgeleid in de tempel die in een soort grot is. Chak Chak komt van het geluid dat de druppels maken die van de berg vallen. We zijn er op het goede moment want juist vandaag beginnen vijf dagen van festiviteiten en ceremonies om hun god te eren. We blijven op de parkeerplaats slapen en verbazen ons over de enorme hoeveelheden mensen die per auto of per bus arriveren. Er is ons verteld dat er de komende dagen duizenden mensen langs komen. We worden door veel arriverende mensen uitgenodigd om vanavond even boven te komen kijken. Uiteindelijk gaan we samen met Ben die voorheen toerist guide was en nu bij de UNHCR werkt dat de terugkeer van Afghaanse vluchtelingen uit Iran regelt. Het kost wat moeite om binnen te komen. Officieel is de site gedurende deze feestdagen alleen geopend voor de eigen mensen en niet voor moslims of nieuwsgierige toeristen. We willen al terug gaan maar we mogen uiteindelijk toch even een kwartiertje binnen kijken. Ontzettend veel mensen zijn al binnen, maar er komen nog steeds bussen bij. De hele nacht gaat het feesten door en dat is ook goed te horen waar wij liggen… Alles wat open kan aan de auto staat namelijk open, want het is akelig heet. Niet erg best slapen dus.

Vrijdag 14-06-2002 **Kerman**

Ons temperatuurmetertje kan zelfs 50 graden aan, dat is vandaag bewezen. Hoe dat voelt? Pak eens drie föhns (bij voorkeur Philips) en zet ze op de heetste stand en ga er dan lekker middenin zitten. Zweten dus. En ik heb zo slecht geslapen vannacht, dus ik begin de dag niet al te vrolijk. Maar goed we gaan maar gauw op pad. Vandaag weer 400 kilometer verderop kijken, alsof het niets is. De weg van Yazd naar Kerman is in één woord saai. Niet de moeite waard om lang over te schrijven dus. We zijn rond half drie in Kerman en vinden bij het Akhavan hotel een plek op de binnenplaats om te kamperen. Ideaal om ook even de was te doen en de auto een beetje stofvrij te maken. Verder lekker lezen en voetbal kijken.

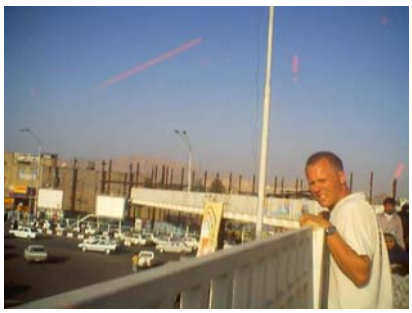

Zaterdag 15-06-2002 **Kerman**

We hebben vannacht voor het eerst in de buitenlucht geslapen en dat ging prima onder het muskietennet. Eigenlijk zouden we nog wel eventjes willen blijven doorslapen, maar het is vandaag tijd om de visums te verlengen, dus we moeten op pad richting politiebureau. Bij het bureau voor visums, wat we al snel gevonden hebben, wordt ons gevraagd wat we komen doen. Af en toe begrijp je die mensen echt niet, nou we komen ons visum verlengen bijvoorbeeld. Gelukkig treffen we algauw een wat snuggere dame die ons formulieren laat invullen en daarna worden we naar twee banken in de stad gestuurd om geld te storten. Redelijk complex allemaal, maar goed we gaan maar braaf op zoek. Gelukkig is het allemaal snel geregeld en we mogen om één uur terug komen om ons paspoort weer op te halen. In de tussentijd bezoeken we de bazaar en de markt. Verse schapenkoppen is de locale specialiteit hier, heel akelig om te zien en om die glazige oogjes te zien staren. Nadat we de paspoorten opgehaald hebben gaan we terug naar het hotel om een aantal uren in de schaduw door te brengen. Het is te warm om iets te doen, zelfs om te slapen is het te warm. Waarschijnlijk is de thee hier in het hotel toch niet helemaal vertrouwd, want ik heb gemene buikkrampen. Laat in de middag gaan we thee drinken en een waterpijpje roken in een fantastisch mooi.

theehuis. Midden in de bazaar en het is een oud traditioneel badhuis dat is omgebouwd. Heel leuk en zitten kletsen met een Iraanse die zowaar Duits spreekt. Helaas wordt ze na een tijdje aangesproken door één van de personeelsleden dat ze niet met toeristen zou moeten praten. Maar het is een pittige dame dus geeft ze goed tegengas en blijft nog een tijdje zitten. 's Avonds maar zelf koken om de darmpjes wat rust te geven. Maar helaas toch nog de hele nacht kramp.

Bam Zondag 16-06-2002

We slapen uit tot een uur of negen en pakken de hele handel weer in om op weg te gaan. We hoeven maar een klein stukje naar Bam, ongeveer 200 kilometer. Net op weg kijken we na zo'n 35 kilometer nog even snel in Mahan bij het mausoleum en een paleisje met tuinen. Na Mahan houdt het een beetje op en rijden we kilometers lang door de woestijn. Er is hier echt niets meer. Richting Bam wordt het ineens weer groener en zien we overal prachtige palmbomen. Een heel andere sfeer ineens dan in Kerman, veel meer oosters met al die palmen. We vinden algauw het guesthouse dat we op het oog hadden en het blijkt een prima plek te zijn met een binnenplaats waar de auto kan staan. We verwennen onszelf met een geaircode kamer met douche. Op de binnenplaats ontmoeten we voor het eerst weer eens een aantal reizigers. Heel gezellig 's avonds met z'n allen eten in de buitenlucht. En wat ook top is hier, binnen het hotel mag de hoofddoek af, ideaal.

Bam Maandag 17-06-2002

Als ik zou moeten kiezen is Bam denk ik wel het hoogtepunt van onze reis door Iran. Ongelofelijk indrukwekkend, wat zijn er toch fantastische plekken op deze aardbol. De oude stad van Bam is echt zoals je je een oosters kasteel uit de sprookjes van duizend en één nacht voorstelt. Een prachtig ommuurt zandkasteel met erom heen hele bossen van palmbomen. We vertrekken al vroeg met Mohammed Ali onze gids en Mark en Dimitri twee Belgen (Franstalige, dat maakt een groot verschil hebben we geleerd…)die we gisteren in het guesthouse ontmoet

hebben, naar de site. We zijn heel blij dat we deze keer een gids mee hebben want Mohammed weet zoveel te vertellen over de historie en alles wat we zien zodat het nog indrukwekkender wordt en tot leven komt. De oude stad bestaat uit verschillende wijken, de bazaar, de moskee en een waanzinnig mooi kasteel dat op een heuvel ligt midden in de stad. Alles is gebouwd van baksteen en modder. Het is daarom ook noodzakelijk om regelmatig restauratie werkzaamheden te doen want met een fikse regenbui spoelt elke keer een laagje van de stad weg. Maar regenen doet het hier slechts een paar keer per jaar en als het tegen zit helemaal niet, dus een nieuwe laag per vijftig jaar is voldoende.We lopen een paar uur rond om alles te bekijken. Daarna gaan we een natuurlijke bron bekijken die een stukje buiten de stad ligt. Er zijn veertien van deze bronnen in Bam en zij zorgen ervoor dat er midden in deze woestijn leven is. Overal staan palmbomen en Bam staat dan ook bekend om zijn dadels. Deze zijn helaas pas in September rijp dus kunnen we nu nog niet proberen. In het guesthouse lunchen we gezellig met z'n allen en daarna is het tijd voor een kleine siësta. In de middag gaan we weer terug om alles met avondzon te bekijken. Ook super. We lopen weer een aantal uur rond, je krijgt hier geen genoeg van het uitzicht. 's Avonds weer lekker eten bij Akbar met alle andere reizigers. Remco gaat nog even mee naar de "gym". Volgens Mohammed is het voor Iraanse mannen heel belangrijk om hier elke week naar toe te gaan. Er worden dan oefeningen gedaan op muziek. Ik zie het niet zo zitten om als vrouw naar een stelletje zwetende mannen te gaan kijken. Iraanse vrouwen zijn natuurlijk niet toegestaan in de sportschool.

Bandar Abas Dinsdag 18-6-2002

Waanzinnig lang geslapen om tien over tien kijken we pas op de wekker. Even ontbijten en dan nemen we afscheid van Mark en Dimitri en van het Akbar guesthouse. Ik dacht dat het maar 300 kilometer zou zijn naar Bandar Abas, maar dat blijkt een foutje want het is wel 450 kilometer. Alle Iraniërs hebben ons gewaarschuwd dat het heel heet is in Bandar. Wij vinden het al een paar weken aardig van de warme, dus we zijn benieuwd. Maar het kan inderdaad nog warmer en wat kilometertjes op weg loopt de temperatuur-meter op tot boven de vijftig graden en da's echt niet leuk meer. In Bandar wordt het echter nog erger, want wanneer we voor het hotel uit de auto stappen lijkt het alsof je een sauna in stapt. De luchtvochtigheid schijnt hier 90 % te zijn. Ontzettend, ik heb nog nooit zoiets meegemaakt, het zweet loopt met straaltjes langs je lijf en het voelt heel vies benauwd aan. Of we een kamer met airco nemen is geen discussie meer, je kunt gewoon niet zonder. Hoe doen die mensen dat hier, ook zij zweten als een idioot. We hebben net de auto op een beveiligde parkeerplaats in de stad gezet en even een pizza gegeten in de buurt van het hotel. Als je zo'n tent binnenkomt denk je: ha, lekker koel, maar als je even zit en je gaat eten breekt het zweet je weer van alle kanten uit. Gauw maar weer terug gegaan naar het hotel en nu zitten we in ons nakie te computeren.

Bandar Abas Woensdag 19-6-2002

's Morgens vroeg opstaan blijkt hier niets uit te maken het is gewoon continue warm. In je geaircode kamer heb je niets in de gaten en dan doe je de deur open…Na een minuut ben je drijfnat van het zweet. We halen de auto op en met de bekende bananen en brood rijden we naar de boulevard om te ontbijten. Naast de zwarte tenten zie je hier ook een soort gemaskerde vrouwen waarvan je alleen de ogen kunt zien. Ze zien er wel kleurrijk uit met allerlei verschillende laagjes kleding en shawls, maar het moet ongelofelijk heet zijn met die maskers over je gezicht. Na het ontbijt melden we ons bij Valfarje de bootmaatschappij die naar Dubai vaart. Het is redelijk schrikken wanneer we de prijs horen. Het verschepen van de auto kost 250 dollar, kassa! Met kosten voor custom clearance en

twee tickets voor passagiers komt het totaal op het aanzienlijke bedrag van 360 dollar. Daar moeten we even over nadenken en we gaan onze vriend in de electronicawinkel naast het hotel die we gisteren hebben ontmoet om raad vragen. Hij gaat eens even rondbellen en vindt zowaar een ander bedrijf dat de auto kan verschepen. Er kunnen daar echter geen passagiers mee. We gaan maar eens even praten. Het bewuste bedrijf blijkt een onderdeel te zijn van NYK lines een wereldwijde container vervoerder. De prijs blijkt een stuk aantrekkelijker dan het eerste aanbod dus willen we het maar doen. Dan noemt de manager toevallig dat dit schip na Dubai naar Singapore vaart en het toeval wil dat wij ook die kant op moeten. De prijs van direct verschepen naar Singapore blijkt evenveel als met de ferry naar Dubai dus besluiten we maar afscheid te nemen van ons autootje in Iran. Morgen om 8.00 uur moeten we ons melden voor het benodigde papierwerk en het uitklaren van de auto bij de douane. We rijden nog even de laatste kilometertjes om te tanken. 's Avonds geld wisselen en net als alle inwoners van Bandar shoppen en eten in het shoppingcenter waar de airco overuren maakt.

Donderdag 20-06-2002

Bandar Abas

We zijn om 8.00 present en rijden rond half negen richting de haven wat nog een redelijk stukje buiten de stad ligt. Tot zover kan ik de dag nog beschrijven. Al bij het eerste kantoor waar stempels gehaald moeten worden blijkt dat vrouwen hier niet gewenst zijn en ik word terug naar de auto gestuurd. Dat is even slikken. Gisteren gebeurde het al dat de manager van Valfarje mij geen hand wilde geven en nu mag ik niet eens naar binnen. Ik heb het goed gehad met die Iraanse overheids figuren hier. De rest van het verslag laat ik maar over aan Remco want ik heb van 9.00 tot 15.00 overal in de auto moeten wachten, want een vrouw in de haven, dat kan echt niet.
En daar ben ik (Remco) het helemaal mee eens! Op mijn beurt heb ik vrijwel de gehele dag achter een Iraniër aangerend die op zijn beurt weer van het kastje naar de muur gestuurd werd. In het begin heb ik nog geprobeerd om bij te houden hoeveel kantoortjes en bureaus we hebben gepasseerd, maar daarmee was ik al gauw de tel kwijt. Een algemene beschrijving van de

kantoortjes is dat er altijd maar één iemand is die echt de baas is en dat is altijd een sacherijnig machtsmannetje met een benodigd stempeltje op zak. Om dit stempeltje te krijgen moet je altijd langs een aantal klerkjes achter kleine bureautjes die op hun beurt weer allerlei formulieren invullen, kopiëren (overschrijven), controleren en ondertekenen. En als de baas er niet is, gebeurt er niks en is het dus wachten op het stempeltje. Om de chaos compleet te maken zoemen om deze ambtenaartjes een groot aantal mannetjes die allemaal proberen hun papieren in orde te krijgen, geen van alle de uiterst vage en constant wijzigende procedure kennen, en allemaal een eigen tactiek of vriendjes hebben om iets te regelen. Langs deze kantoortjes moeten wij (een vriendelijke hard werkende Iraniër en ik), om het carnet de passage voor de auto ingevuld te krijgen, een vrijgave stempel voor de auto in het paspoort te regelen, een verzekering voor de container en inhoud af te sluiten en als laatste de container te verzegelen. Dit alles in gezellige warmte van 40 graden en een luchtvochtigheid van boven de 90 procent. Verder is het haven terrein behoorlijk groot en liggen de kantoortjes allemaal ergens achter in verschillende loodsen en is er (volgens mij) maar 1 kopieer apparaat op het hele haven terrein. Met veel respect kijk terug op de wijze waarop mijn mannetje zich vele malen van het kastje naar de muur liet sturen, en toch vriendelijk bleef doen.'t Is maar goed dat we om acht uur begonnen zijn, want pas om drie uur 's middags hadden we eindelijk alle stempeltjes en was de container verzegeld. Een welverdiende maaltijd in een restaurant had niet langer kunnen uitblijven, want we hadden vanochtend niet ontbeten en de gehele dag alleen op vele liters water geleefd. Om vier uur zijn we weer in het hotel en redelijk uitgeput.

Vrijdag 21-6-2002 **Bandar Abas**

Vrijdag is hier weekend en dat betekent dat er helemaal niets te doen is, en Bandar is ook op doordeweekse dagen niet echt bruisend. Maar eigenlijk maakt het niks uit, want het is toch te heet om actie te ondernemen. We blijven dan ook de hele ochtend in onze koele kamer. 's Middags proberen we de manager te bellen van NYK die onze auto gaat verschepen want we willen al deze week de container wegsturen. Dan kunnen we over twee weken de auto weer ophalen in Singapore. Vanuit het hotel lukt het niet te bellen en ook bij de office is niemand, maar we hebben mazzel want we ontmoeten iemand waarbij we even mogen bellen. Hij blijkt ook in de container vaart te werken als inspecteur en z'n schoonvader is er ook en heeft een containerbedrijf. We worden getrakteerd op extra sterk bier en verhalen over Rotterdam en z'n werk als kapitein. De rest van de dag geluierd en de rugzakken ingepakt voor morgen.

Zaterdag 22-6-2002 **Bandar Abas**

Om half negen moeten we ons weer melden bij het kantoor van NYK om de papieren voor de auto in orde te maken. We zitten nog even in onzekerheid of onze container deze zondag mee kan, want de lijst van containers was eigenlijk al gemaakt. Het duurt even maar dan krijgen we goed nieuws de container gaat zondag mee. En na drie uur weer wachten in het kantoor hebben we ook de juiste papieren. Over tien dagen kunnen we de auto oppikken in Singapore. We gaan inpakken in het hotel en worden 's middags opgehaald door de branche manager van NYK en gaan met hem lunchen en worden uitgenodigd om in z'n huis een biertje te drinken en film te kijken. We zitten lekker koel met een Heineken naar James Bond en Celine Dion te kijken. Om half acht worden we heel luxe naar de haven gebracht. Het inchecken gaat snel en rond een uur of negen mogen we het schip op. Het blijkt een redelijk oude schuit te zijn, heel wat anders dan wat ik me in het moderne kantoor van dit bedrijf met mooie brochures had voorgesteld. Het is heel rustig dus we kunnen ruim zitten en languit liggen op de banken. De vertrektijd blijkt wat vaag te zijn want we varen pas om elf uur de haven uit. Op het journaal

zien we dat er een grote aardbeving is geweest in het noorden van Iran met honderden doden. We waren drie weken geleden zelf in dit gebied.

Verenigde Arabische Emiraten & Oman

Zondag 23-06-2002 **Dubai**

Remco ligt 's nachts behoorlijk te snurken, maar ik kan niet echt veel slapen door de heftige deining. Ik ben er wel achter dat ik niet echt zeebenen heb. De trip duurt me veel te lang, om acht uur 's ochtends is er nog geen land in zicht. Maar gelukkig om half tien zijn we in de haven van Sharjah in de Verenigde Arabische Emiraten. Vanaf de boot is al goed te zien dat we in een compleet andere wereld zijn aangekomen. Overal hoge kantoortorens. De douane is heel strikt hier en men laat ons eerst een half uur lekker zweten in een loods zonder airco voordat er iets gebeurt.

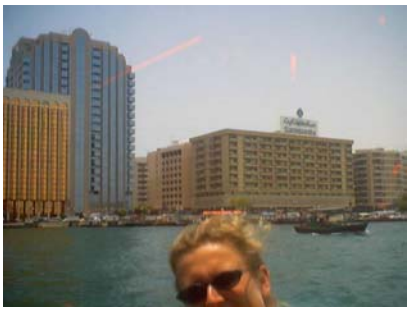

Daarna duurt het nog even voor de paspoorten en tassen grondig gecontroleerd zijn. We hebben aan boord kennis gemaakt met de enige andere toerist, een bergbeklimmer uit de Ukraine. Hij is aan het klimmen geweest in Turkije en Iran en is nu op weg naar Tanzania om de Killimanjaro te overwinnen. Hij wordt opgehaald door een landgenote en wij kunnen ook een lift krijgen naar Dubai, wat hier zo'n 15 kilometer vandaan ligt. In de auto valt onze mond open: wat een verschil met Iran. Het geld druipt hier overal vanaf. De kantoren, de hotels, de winkels, de auto's; alles is nieuw, groot, modern en duur. We worden afgezet in het centrum waar de enige nog enigszins betaalbare hotels moeten zitten. Het straatbeeld is hier heel anders dan in Iran. Ontzettend veel verschillende nationaliteiten met bijbehorende verschillende kleding, Indiërs, Pakistani, Afrikanen, Arabieren, Russen en westerse expats. Heel veel sjeiks met witte gewaden en theedoeken op hun hoofd. Na heel wat checken is het goedkoopste hotel dat we kunnen vinden 30 dollar. Heel wat meer wat we tot nu toe moesten uitgeven, maar vergeleken met alle super-de-luxe hotels in deze stad een koopje. En het is voor onze doen een luxe kamer met airco, bad, koelkast en tv met CNN. Geweldig eindelijk weer eens even wat nieuws tot ons krijgen. 's Middags gaan we op zoek naar reisbureaus voor een ticket naar Singapore want dat willen we zo snel mogelijk rond hebben. De prijzen blijken heel erg mee te vallen er is overal nog plaats voor volgend weekend. 's Avonds zijn we redelijk uitgeput en eten heel ranzig Mc Donalds voedsel op ons hotelbed voor de tv.

Dubai Maandag 24-06-2002

In de 24 uur per dag geopende supermarkt om de hoek hadden we gisteren al een heerlijk ontbijtje ingeslagen: bruin brood met mijn favoriete La vache qui rit smeerkaas en Nutella pasta en mangosap, fantastisch dat je alles weer gewoon kan kopen. Na het ontbijt gaan we ons ticket kopen. Voor 340 dollar per persoon vliegen we naar Singapore met Royal Brunai, wel met een stop in Calcutta, zijn we toch nog even in India. 's Middags gaan we de stad bekijken. We varen de "creek" over die door de stad loopt met een klein bootje die hier als veerboot functioneren. We

bekijken een gerestaureerd huis van de local sjeik die hier aan het eind van de negentiende eeuw woonde. Dubai heeft niet veel oude geschiedenis. Het land is sowieso heel jong pas in 1971 zijn de Verenigde Emiraten opgericht. Binnen zijn prachtige oude foto's te zien van het leven in Dubai in de jaren 50 en 60. Toen was het nog niet veel meer dan wat huizen in de woestijn. Dat is nu moeilijk voor te stellen. Rond twee uur gaan we even terug naar het hotel om wat te rusten en te douchen want hoewel het iets minder heet en vochtig is dan in Iran is het toch behoorlijk zweten. Aan het eind van de middag gaan we naar het kantoor van Philips om m'n collega's daar te bezoeken. We spreken af om zaterdag met Louis op pad te gaan. Ook worden we geholpen met het huren van een auto, want dit is wel een land waar je het beste met een (geaircode) auto doorheen kan. Vlak bij het kantoor is een waanzinnige shopping mall waar alleen de echt heel rijken kunnen shoppen, alle dure merken hebben hier fantastische mooie winkels. Alleen kijken voor ons. We nemen een taxi naar een andere nog grotere shoppingmall waar je echt alles kunt kopen. Supermooie kleding, cosmetica en schoenen: aaaaah waanzinig. Had ik nu maar een oliemiljonair aan de haak geslagen. Alhoewel die vrouwtjes van de sjeiks hier (vaak lopen er een stuk of twee, drie braaf achter hun man aan) dragen zo'n ouderwets gezellige zwarte tent met als extra feature een zwart voorbind-doek zodat je alleen hun ogen ziet. Ik denk dat ik maar bij Remmie blijf. Het is hier shop until you drop. Alles draait hier om spullen en het liefst van dure merken. We kijken onze ogen uit en eten in de "foodplaza" waar alles te krijgen is van Japans tot Italiaans en Mexicaans tot Iraans. Nog even staan kwijlen bij de Toyota dealer waar de mooiste Landcruisers staan. We missen ons beest, maar we zouden hier wel wat magertjes afsteken met zo'n oude bak. We lopen langs het water weer terug naar ons hotel.

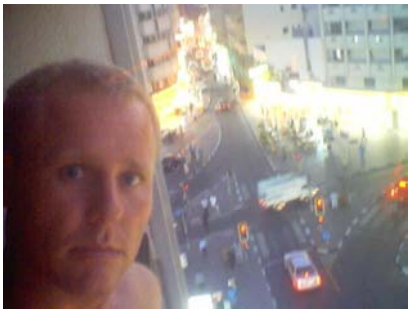

Dubai Dinsdag 25-06-2002

In zo'n kamer met airco vergeet je af en toe gewoon hoe warm het is. Wanneer je dan het hotel uitstapt krijg je in één klap die warme vochtige deken om je heen en ben je binnen de kortste keren zeiknat. Remco loopt al een week met z'n rode theedoek om de zoveel minuten het zweet weg te vegen. 's Morgens regelen we de huurauto voor morgenochtend. Daarna willen we naar het strand, zwemmen, daar hebben we in Iran heel vaak aan gedacht. We gaan met de bus, wat hier, zoals alle voorzieningen, supergoed geregeld is. Het strand is prachtig, echt tropisch met palmbomen, wit zand en azuur blauwe zee. Gauw de handdoek neerleggen en uit de kleren om een lekker verfrissende duik te nemen. Nou, lekker was het wel maar verfrissend is niet echt de juiste term. Het is gewoon een heel warm bad waar je in gaat zitten. Afkoelen kun je wel vergeten hier. Ook uit de douches die we later gebruiken komt alleen heet water, koud water is een luxe in de zomer in Dubai. Heerlijk wat uurtjes liggen bakken in de zon met heel veel keer het water in. Je merkt wel dat het voor veel lokale mannen toch wel bijzonder is dat hier op het openbare strand westerse vrouwen in bikini liggen. Aan alle kanten voel je de starende blikken. Zoals met zoveel dingen is ook naar het strand gaan alleen weggelegd voor de mannen in deze samenleving. De vrouwen horen keurig thuis op hun mannetje te wachten. Eén stel kerels gaat zelfs zover dat ze foto's gaan maken van een meisje dat ligt te zonnebaden. Maar echte gentlemen blijken toch te bestaan, want 1 man pakt het fototoestel af en trekt spontaan het rolletje eruit. Wat een held. Na een paar uurtjes hebben we genoeg van de hitte en het zand en nemen weer de bus terug. We moeten ons ook gaan douchen en omkleden want vanavond gaan we bij Wilma en Marcel op bezoek. Via de website zijn we met hen in contact gekomen omdat ze er ook over denken een wereldreis per auto te maken. Ze hadden wat vraagjes en we hadden ze in Iran geschreven dat we wel even langs zouden komen. Marcel blijkt te werken bij een Nederlands bagger bedrijf die bezig zijn het beroemde palmeiland te maken. Dit is een waanzinnig project wat een bedenksel is van de oppersjeik hier. Hij verveelde zich waarschijnlijk met al z'n geld en heeft toen bedacht dat er een eiland in de vorm van

een palmboom moest worden gemaakt, wat een enorm luxe resort gaat worden met villa's (natuurlijk met eigen strand), hotels en pretparken. Marcel laat ons een promotie filmpje zien en het is echt een ongelofelijk project. Wat een geld is er in dit land dat dit soort dingen ook daadwerkelijk gerealiseerd worden. Het eiland is naast de Chinese muur het tweede bouwwerk van de mens wat te zien zal zijn vanaf de maan! Wilma en Marcel blijken al de nodige reiservaring te hebben en kunnen ons veel vertellen over de verschillende landen in Zuid Oost Azie. We krijgen er heel veel zin in.Supergezellige avond met veel reisverhalen en voor het eerst in weken weer eens een lekker glas wijn en biertjes. We spreken af om vrijdagavond nog even bij hen langs te gaan en mogen dan blijven slapen. Misschien gaan we ook nog even bij Marcel kijken op het palmeiland in aanbouw. Rond één uur gaan we er vandoor, gelukkig varen de bootjes nog de creek over en zijn we dus zo weer in het hotel. Zelfs zo laat 's nachts blijft het nog vies warm, zonder airco heb je hier echt geen leven.

Woensdag 26-06-2002 **Dubai**

Ons autootje, van het juiste merk, staat om half tien voor het hotel en we scheuren meteen weg. Wel wennen voor coureur Remco met zo'n kleine Toyota Echo, maar we rijden weer. Het is toch wel erg lekker om je eigen vervoer te hebben. We gaan als echte toeristen ons eerst vergapen aan de rijkdom van het duurste hotel ter wereld. Dit hotel in de vorm van een zeil kost voor de goedkoopste kamer per nacht het schappelijke bedrag van 900 dollar. We kunnen alleen van afstand kijken, want simpele backpackers zoals wij worden binnen niet getolereerd. We rijden na het ontbijt aan de boulevard naar het kantoor van DHL. Daar halen een domme actie uit. We willen fotorolletjes versturen en wat kaartjes en foldertjes die we al die weken in Iran verzameld hebben. Zonder de hoogte van de prijs tot ons te laten doordringen stoppen we alles in de envelop en geven onze creditcard. Veel te laat realiseren we ons dat dit

geintje zo'n veertig dollar kost. Idioten die we zijn, constant letten we op de kosten en proberen geld uit te sparen, maar we sturen wel voor honderd gulden fotorolletjes op. Daar balen we achteraf wel van, maar goed het is al te laat. We gaan nog even kijken bij de Burj Al Arab. 's Middags rijden we 120 kilometer naar Al Ain, een stad waar verschillende oases moeten zijn. Onderweg zien we heel wat groepjes kamelen in de zandduinen lopen. We hadden ons een romantische lunch onder een palmboom in de oase voorgesteld, maar dat was een beetje naïef. Een oase blijkt hier een bos palmbomen te zijn waar allemaal aangelegde weggetjes doorheenlopen met muurtjes erlangs. Heel vaag en wat teleurstellend. We zoeken toch maar een stukje palmbos op om te lunchen en te bekijken wat we hier nog meer kunnen zien. Eerst maar even een hotel zoeken want nu het nog vroeg is hebben we meer kans om nog wat van de prijs af te praten. En dat lukt gelukkig aardig zodat we de halve finale van Brazilie tegen Turkije kunnen kijken op de arabische tv-zender, weinig van verstaan maar "goal" blijkt internationaal. 's Middags gaan we op zoek naar de kamelen markt die hier moet zijn. Als je alle moderne gebouwen hier ziet, de hotels, winkels, en shoppingmalls kun je je niet voorstellen dat hier nog een levendige handel moet zijn in kamelen. Maar dat blijkt er wel degelijk te zijn. Op een groot stuk open terrein staan overal groepjes kamelen. Hele kleintjes ook, heel lief om te zien, je zou er zo eentje meenemen. Als ze groter worden blijken ze af en toe ook wat minder lief en laten een stel gevaarlijke tanden zien. Deze markt is echt heel leuk om te zien. Overal staan mannen te onderhandelen en worden de verkochte kamelen de pick up trucks in getrokken. We kunnen ook een prima kameeltje op de kop tikken voor maar 1300 dirham (delen door 3,6 voor dollars), da's geen geld, dus maar meteen eentje laten inpakken (zou wel leuk staan in de tuin in Anloo). Aan de andere kant van de stad lopen we nog even op de geitenmarkt. Een sjeik uit Dubai vertelt ons dat hij een mooie geit gezien heeft die hij wil kopen en even later zien we hem met z'n geitje in de splinternieuwe Toyota Landcruiser verdwijnen, het geitje mag gezellig bij z'n vrouw achterin. Rare jongens die arabieren.

Wij hebben de belangrijkste bezienswaardigheden wel gezien in dit stadje en gaan op zoek naar een restaurantje. Heerlijk gegeten bij een indiaas restaurant kip tandori en kip met cashewnoten, echt smullen.

Donderdag 27-06-2002 **Oman**

We gaan vanochtend eerst op weg naar Hatta wat in de bergen aan de oost kant ligt.Wederom rijden we daardoor een stuk door Oman, maar dat gaat hier geruisloos in elkaar over zonder grensovergang. Het laatste stuk is over een grintweg. In onze gids stond dat het tot de Hatta pools mogelijk is zonder 4 wheel drive te rijden en dat blijkt ook zo te zijn, maar het gaat soms maar net met veel gas geven. We zien de pools niet meteen en zijn dus wat teleurgesteld dat we al die kilometers gereden hebben voor een stel kale bergen, maar gelukkig vinden we ze toch. Tussen de rotsen blijkt een waterbron waar je prima kunt zwem-men. Het water is hier zowaar niet zo vies warm. Lekker liggen poedelen dus en geluncht. Daarna willen we de oostkust gaan bekijken, maar dat betekent weer een stuk terug rijden want de directe weg loopt langs de officiële grensovergang met Oman en we hebben hier geen visum voor. Onderweg zijn we stomverbaasd wanneer we een bak regen over ons heen krijgen. Volgens alle statistieken regent het hier geen druppel in de zomer, maar als wij er zijn maakt het weer natuurlijk een uitzondering. De oostkust blijkt inder-daad wel mooi met aan de ene kant witte stranden en aan de andere kant de bergen. Wat wel een beetje jammer is, is dat er weinig hotels zijn en datgene wat er is achterlijk duur. Voor minder dan 90 dollar kom je er hier niet. Daar hebben we eigenlijk weinig zin in en we besluiten om 's avonds nog naar de westkust te rijden (zo'n 120 kilometer). We bellen heel brutaal Wilma en Marcel op om te vragen of we vannacht al bij hen mogen slapen. Dat is o.k. en dus scheuren we terug naar Dubai, na eerst nog even in zee te hebben gelegen tot het donker wordt. In Dubai lijkt het wel of we in een vijf sterrenhotel zijn aangekomen met een superlogeerkamer met eigen badkamer. We gaan pitten.

Dubai Vrijdag 28-06-2002

Het vijf sterrenhotel blijkt voorzien te zijn van fitness ruimte en zwembad boven op het dak! Daar maken we graag gebruik van, wat een luxe. Rond één uur rijden we samen met Wilma naar het kantoor van De Ham waar Marcel aan het werk is. We mogen rondkijken aan boord van één van de baggerschepen die bezig is zand op te spuiten voor dat maffe palm-eiland. Het is werkelijk fantastisch om zomaar op zo'n schip te kunnen rondkijken. We krijgen een rondleiding om te zien hoe alles werkt en hoe de bemanning aan boord leeft. Heel interessant. De meeste mannen blijven 6 weken lang constant aan boord en vliegen dan voor 6 weken naar huis. Wel een apart leventje. We varen zo'n twee uur mee waarin we een nieuwe bak met 3400 kuub zand van de bodem opzuigen en dit bij een van de geplande bladeren van de palm opspuiten, rainbowen voor insiders. Vierentwintig uur per dag gaat dit door, zeven dagen per week en ze zijn met vijf boten nog wel ruim een jaar bezig voordat dit waanzinnige project klaar moet zijn en met de bouw van de luxe villa's en hotels kan worden begonnen. Of al het zand zal blijven liggen en hoe het moet met het water dat door de golfbreker om het eiland heen bijna komt stil te staan is allemaal nog niet echt bekend Maar ze hebben geld zat hier om daar ook weer een dure oplossing voor te vinden, dus dat zal wel goed komen. Eind 2004 moeten de eerste vakantiegangers op het eiland kunnen komen en ik zou graag een keer gaan kijken hoe het geworden is tegen die tijd. Met een speedboot krijgen we nog een rondtoer langs de verschillende stukken waar men al bezig is. Het moet allemaal ongelofelijk groot worden. 's Avonds gaan we heerlijk uit eten met z'n vieren op een perfect lokatie met uitzicht over de Creek. En als uitsmijter worden we getrakteerd op een chique drankje in een bar op de 51ste verdieping van de Emirate tower. Waanzinnig wat een mooi uitzicht hier! Deze trendy tent is helemaal de place to be, maar een avondje lekker biertjes drinken is alleen weggelegd voor de rich and famous vanwege de akelig hoge prijzen. Met een supersonische glazen lift gaan we weer naar beneden, en ik schrik me rot wanneer het lijkt alsof we neerstorten, maar het blijkt een tussenverdieping te zijn waar we rakelings langs zweven. Een supergezellige avond en één uur bed in.

Zaterdag 29-06-2002 Dubai

Marcel is de enige die er 's morgen vroeg uit moet om te gaan werken. Wij slapen uit en onze enige activiteit van vandaag is even internetten. Gisteren hebben we in een mailtje gelezen dat Labrit deze week overleden is en in Elp begraven is. Heel verdrietig om dat zo ineens te horen en te beseffen dat je die lieve hond nooit meer zal zien. Even naar huis gebeld om wat meer te horen. De rest van de dag brengen we op het dak bij het zwembad door. Met heel veel zwemmen en onder de parasol blijven is het goed uit te houden. Pas tegen de avond worden we opgehaald door Louis een collega van Philips. Samen met nog een collega cruisen we in de splinternieuwe Mitsubitsu Pajero door Dubai, bekijken nog de Burj Al Arab het duurste hotel van de wereld bij avondlicht en gaan het in het hotel er tegenover naar binnen en drinken een vers fruitsapje in de lounge. Wat een leventje hier. Dit hotel is werkelijk prachtig helemaal in Marokkaanse oosterse stijl met een geweldig zwembad in de palmentuin. Daarna gaan we lekker eten bij een Libanees restaurant. We worden tenslotte heel luxe bij de vertrekhal van het vliegveld afgezet en hebben nog even tijd om het moderne chique vliegveld met shoppingarea te bekijken. Om half drie 's nachts vliegen we naar Singapore.

Singapore

Singapore Zondag 30-06-2002

De zaterdag is geruisloos overgegaan in de zondag en door de verschillende tijdszones waar we doorheen vliegen is de dag vrij snel om. De reis verloopt eigenlijk best snel, hoewel ik niet zo'n fan ben van vliegen. Eerst 4 uur naar Calcutta en na een uur aan grond nog vierenhalf uur naar Singapore. Remco ligt vanzelfsprekend weer te snurken, ik lees een beetje en kijk een filmpje. Toen we gisteren incheckten bij Royal Brunai werd er nogal moeilijk gedaan over het feit dat wij geen uitgaand ticket hebben voor Singapore. Bij de douane blijkt er echter geen enkel probleem en we krijgen een visum voor 30 dagen. Dit vliegveld is ook supermodern en binnen no time staan we bij de metro die ons zo'n beetje voor ons geplande hotel het Waffles guesthouse afzet. We nemen

vanavond toch maar weer een kamer met airco, want we willen goed slapen. Morgen misschien maar eens proberen of het met een vin ook lukt. We zitten op een perfecte locatie tegenover een shopping mall waar de heerlijkste restaurantjes zitten crepes, donuts, fruit-juices, chinees, indisch, pakistaans, mexicaans, hamburgers en pizza je kunt hier alles krijgen. Wij kiezen voor een heerlijke chinese maaltijd met voor het eerst met stokjes eten. We zijn nu echt in Azië beland!

Maandag 01-07-2002 Singapore

Een nachtje in een vliegtuig blijkt toch vermoeiend want we worden pas om 11.30 wakker. Na het ontbijt boven op het dakterras is de ochtend dus alweer om. De maanden Mei tot Juli zouden hier de droogste maanden moeten zijn, maar voor het eerst sinds weken hebben we weer gietende regen. We gaan met de metro naar Ochard road het winkelgebied met heel veel shoppingmalls. Na een bezoekje aan het toeristoffice begint onze jacht naar een goede prijs voor een videocamera. Ontzettend, wat veel van die electronica winkeltjes hier. We lopen tot onze voeten versleten zijn. Bij 1 shopje krijgen we een extreem lage prijs, maar wanneer we terug komen blijkt ineens dat het software pakket er nog niet bij zat en dat is natuurlijk plotseling heel prijzig. Leuke verkooptruc. Vandaag dus niet geslaagd, morgen maar weer proberen.

Dinsdag 01-07-2002 **Singapore**

Maar voor we weer verder op jacht kunnen gaan we eerst naar het kantoor van NYK waarmee we ons beest verscheept hebben. Het kantoor blijkt heel toevallig op loopafstand van ons hotel. Het schip is al aangekomen en onze container staat al in de haven. Er blijkt echter een fout gemaakt te zijn met de papieren in Iran. Schijnbaar hebben we alleen betaald voor het vervoer van de container en zouden we nu zelf de container moeten weghalen op het haventerrein. Maar dat is natuurlijk niet mogelijk als particulier, dus moeten we NYK inhuren om dit te doen en dat betekent extra kosten. En niet zo weinig ook 100 dollar

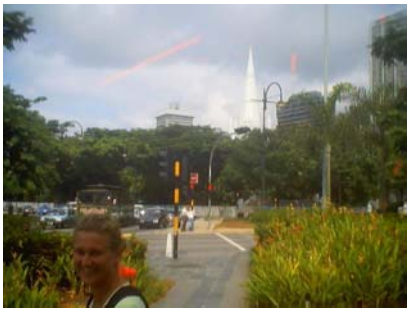

terwijl we toch heel duidelijk in Iran hadden gecheckt of het bedrag wat we moesten betalen alles afdekte. We hebben het idee dat we flink genept zijn en willen dat dit wordt uitgezocht met het kantoor in Iran. In de tussentijd gaan wij naar de automobiel association. Daar gaat het gelukkig wel allemaal lekker soepel en binnen no-time hebben we een drivers permit en verzekering geregeld en een kaart van Singapore en Maleisië. Dan weer terug naar NYK, daar is nog niet veel nieuws bekend en dus spreken we af aan het eind van de middag terug te komen. Om het tempo lekker hoog te houden racen we de stad in een lopen weer een berg electronica winkels af. Eentje heeft een goeie prijs en daar willen we vanavond wel terug naar toe om eindelijk tot kopen over te gaan. Voor het zover is gaan we voor de derde keer vandaag richting NYK om te horen te krijgen dat Iran alles ontkent en we gewoon geacht worden te betalen. Remco doet nog 1 poging door de manager te bellen met wie we zaken gedaan hebben in Bandar Abbas. Hij belooft het uit te zoeken en terug te bellen. Daar wachten we maar niet op en we spreken af om morgen weer terug te komen. Na de laatste check van wat winkels gaan we terug naar de shop waar we vanmiddag waren, want die heeft toch echt de laagste prijs. Maar het blijkt gewoon niet onze dag vandaag want we zijn wederom in een verkooptruc getrapt. Het begint er al mee dat de verkoper niet verder wil onderhandelen omdat wij al drie keer in z'n winkel zijn geweest. Als het de tweede keer was zou hij nog wel wat van de prijs afdoen, als we voor de vierde keer komen gooit hij de prijs weer omhoog, lekker verhaal. Remco is behoorlijk pissed en valt uit tegen de verkoper die daarop besluit dat hij de camera niet meer aan ons wil verkopen. Wij blijven gewoon zitten want we kunnen niet geloven dat een typische verkoper niet wil verkopen. De manager moet er bijkomen en dan komt de truc weer terug van het verhaal dat er alleen nog camera's met software pakket te koop zijn en die zijn surprise surprise een stuk duurder. Morgen kunnen we bellen om te horen of ze nog een agent kunnen vinden die de camera los wil verkopen, maar het antwoord weten we eigenlijk al. Wat een shitdag. Compleet uitgeput strompelen we naar het hotel en kruipen ons bed in.

Woensdag 03-07-2002

Singapore

Vandaag is de grote dag en krijgen we ons beest weer terug, als het allemaal goed gaat tenminste. Bij NYK blijkt, zoals we al verwacht hadden, dat Iran voet bij stuk houdt en we dus de volle mep moeten betalen. Daarna zijn de papieren snel geregeld en we moeten ons om twee uur melden bij de haven. Dat betekent nog even tijd over en natuurlijk wordt die tijd weer nuttig gebruikt om nog maar weer eens de stad door te crossen op zoek naar die camera. Eindelijk vinden we een goede tent die gewoon eerlijk zaken wil doen en hier zoeken we onze Sony camera uit. Heel wat dollars lichter, maar wel met een supermooie camera gaan we nog snel een hapje eten en dan weer rennen naar de haven. We hebben het idee dat we al dagen alleen maar aan het rennen zijn en houden onszelf op de been met de gedachte aan het strand in Maleisië. In de haven is het weer een half uur zweten om alle spullen netjes op het dak te binden, maar ons autootje heeft de reis prima overleefd en alles is nog zoals het was. De douane waarvoor we veelvuldig gewaarschuwd zijn, gaat heel erg soepel en rond vier uur staan we buiten met auto. We zijn weer on the road! Meteen maar even een boete geriskeerd door zonder tolkastje het centrum in te rijden om onze spullen bij het hotel op te halen. Omdat we al zo lekker in het ritme zitten, rennen we vandaag nog maar even door en gaan we snel snel boodschappen doen, eten, geld halen en naar de Night Safari. Dit is een dierentuin die alleen 's nachts open is. Om acht uur zitten we alweer braaf klaar om de "creatures of the night" show te aanschouwen. Dit is echt een geweldig spektakel en ook het park zelf is echt super. Een aanrader voor iedereen die naar Singapore gaat. Je kunt er zelf door de jungle lopen en alle dieren bekijken in hun nachtritme. Vooral de vleerhonden zijn echt fascinerend om te zien, maar ook de hyena's, tijgers en luipaarden zijn geweldig.We lopen tot tegen middernacht rond in dit fantastische park. Daarna gaan we op zoek naar een parkeerplaatsje waar we kunnen blijven slapen. Na een stiekeme douche achter de auto gaan we voor het eerst sinds weken weer eens in de auto slapen.

Singapore Donderdag 04-07-2002

Prima geslapen en zelfs pas om tien uur wakker geworden. We gaan even kijken bij de kabelbaan van Sentosa eiland, want daar willen we vanmiddag naar toe om eindelijk eens wat sightseeing te doen. Om half één hebben we afgesproken bij Philips. De ontwikkeling van haircare producten wordt hier gedaan en ook zit hier de logistieke afdeling. Er blijken nog een paar Nederlandse bezoekers te zijn en we gaan met z'n allen lunchen in de kantine. Daarna worden we verrast met 2 dikke voedselpakketten uit Nederland, één van Wolter en Majonne en één van het Beauty team. Superlekker allemaal, met hagelslag, drop, stroopwafels, Heineken en zelfs beschuit en pindakaas. Dat wordt heerlijk smullen en smikkelen. Ook krijgen we van de haircare-groep nog een mooi fotoboek over Singapore en als uitsmijter worden we verrast met een videoconferentie met de collega's in Amersfoort. Heel grappig om iedereen weer even te zien, maar helaas zit er heel veel vertraging in de lijn dus praten gaat erg moeilijk en het blijft een beetje naar elkaar staren en zwaaien. Het lijkt alsof ik nog maar net weg ben, maar het is toch alweer vier maanden geleden, time flies. We spreken af om 's avonds met Stewart, de logistieke planner, op stap te gaan. Zij gaan allemaal weer door met werken, wij lekker op stap naar de kabelbaan. Deze brengt ons met een prachtig uitzicht over de stad naar het speelgoed eiland Sentosa. Het is een groot pretpark, maar wel op een heel mooie manier gemaakt. We lopen een rondje over het strand en bekijken als het donker wordt de musical fountain. Een geweldig spektakel met muziek, laser en fonteinen. Daarna snel weer met de kabelbaan terug waar Stewart al op ons staat te wachten. Hij neemt ons mee naar de oude markt waar je heerlijk kunt eten bij alle stalletjes. Daarna bekijken we nog wat van de stad en eten als toetje een durian vrucht in Chinatown, een hele typische smaak, ik vind het niet echt lekker. We worden weer bij onze auto afgezet en blijven slapen op Mount Faber waar de kabelbaan vertrekt. Het is echter vannacht akelig warm en geen wind en dus beroerd geslapen. Pas tegen zes uur val ik echt in slaap omdat het dan eindelijk wat is afgekoeld.

Vrijdag 05-07-2002 Singapore

Om half tien schrik ik wakker van een stem naast me die van een politie agent blijkt te zijn. Ze zagen onze auto met geopende achterklep en kwamen even checken of alles ok is met ons. Echt fit zijn we niet vanmorgen, maar we gaan maar gauw op pad richting de grens. Singapore uit en Maleisië in gaat eigenlijk heel snel en ook een verzekering is weer zo geregeld. En zo rijden we al snel door de prachtig groene palmbossen naar de oostkust. We vinden aan het eind van de middag een mooi plekje aan zee. Heerlijk zwemmen in de ruige zee. Het is hier gelukkig ietsje koeler. Vanavond slapen we buiten onder het muskietennet, zeker noodzakelijk want er zitten ontiegelijk veel muggen die alleen mij lijken te lusten. Tsja mij (Remco) lusten ze niet, maar waar dat door komt verklap ik niet.

Maleisië

Ergens aan het strand Zaterdag 06-07-2002

Ons plekje op het strand is perfect. Heerlijk geslapen in de buitenlucht. Vandaag hebben we eindelijk weer eens een dagje rust. Lekker gerommeld, alles weer helemaal goed ingericht. En uitgebreid het gehele handboek van de videocamera doorgelezen, wat een hoop functies stoppen ze in zo'n klein apparaatje. Maar goed, de steadyshot staat nu aan, dus de beelden trillen niet meer zo, we weten hoe we digitale foto's kunnen maken en hoe we 's nachts kunnen filmen. Met andere woorden: leuk speelgoed. We zijn blij dat we ons huisje weer terug hebben, uit je rugzak leven is toch minder aan ons besteed. Heel veel de zee ingedoken om af te koelen en verder niet veel actie vandaag. In een klein winkeltje in het dorp vinden we wat ingrediënten voor de avondmaaltijd. We blijven hier vanavond ook nog lekker staan.

Zondag 07-07-2002 Nog steeds aan het strand

Omdat we gisteren tegen elkaar zeiden dat we eigenlijk erg slecht zijn in het rustig aan doen en nu alweer plannen aan het maken zijn om verder te gaan, hebben we onszelf nog maar een dagje nietsdoen opgelegd. En dus brengen we de dag door met zonnen, zwemmen, lezen en in de hangmat schommelen. Zo'n dag vliegt toch weer voorbij en we gaan 's avonds bij een klein restaurantje langs het strand eten. Morgen gaan we weer verder, want er zijn nog zo veel mooie plekken om te zien en we hebben ook wel in de gaten dat zo'n jaar akelig snel voorbij gaat. We zijn alweer vier maanden onderweg.

Maandag 08-07-2002 **Melaka**

De boel weer ingepakt en we steken dwars het land door naar de westkust. Het eerste stuk is een kronkelweg door de jungle. De meest mooie kleuren groen en zelfs apen op de weg. Onderweg komen we een Zwitsers stel tegen die de wereld aan het rondrennen zijn, jawel rennen. Hij dan en zij op de motor ernaast. Op een "goede" dag doen ze zo'n 40 kilometer. Ze zijn nu twee en een half jaar onderweg en hebben gepland nog twee en half jaar weg te blijven. Wat een prestatie en het is nog voor een goed doel ook: Terres des Hommes, geweldig. Aan het eind van de middag zijn we in Melaka, een stad die in 1600 zelfs Nederlands was. We vinden een hotel met parkeerplaats voor de auto. Weer luxe met een airco en tv. Even lekker een stukje film Hudson Hawk zitten kijken. 's Avonds maken we kennis met het ontzettend hete eten in Maleisië. Stewart had ons er al voor gewaarschuwd en toen we met hem gingen eten had hij expres wat minder heet besteld. Nu hebben we dat niet gedaan en betalen daarvoor de prijs. Zoveel sambal dat is niet normaal meer, je mond en maag doen er gewoon zeer van. Na het eten nog een beetje tv kijken en de videocamera uitproberen.

Melaka Dinsdag 09-07-2002

Vandaag gaan we Melaka bekijken, een stad met veel geschiedenis. In 1641 kwamen de Nederlanders hier en veroverden de stad op de Portugezen. De Nederlanders hadden de stad ruim een eeuw in handen voordat de Britten het overnamen. Er staan nog een aantal gebouwen die aan die tijd herinneren, zoals het Stadhuys, het Heeren House guesthouse en een kerk gebouwd met stenen uit Zeeland! Ook een molen ontbreekt niet, allemaal heel mooi om te zien. Ook China town is heel interessant met een aantal prachtige tempels en antiek winkeltjes. We eten rijst met eend als lunch. De inwoners van Melaka zijn een leuke mix van Maleisiërs die moslim zijn, Chinezen die het taoïsme of boedisme aanhangen en Indiërs die hindu zijn. Deze stad is echt de moeite waard om te bekijken. We kunnen hier ook weer internetten en hebben lekker veel lange mailtjes om te lezen. Na een koud biertje op het terras nemen we de rondvaartboot over de rivier. Een hele leuke toer over de helaas enorm vervuilde rivier. Toch leven in deze rivier de zogenaamde monitor lizards, een soort grote zwemmende leguanen. Ze zien er een beetje eng uit, sommige zijn zelfs een meter lang, maar ze schijnen voor mensen niet gevaarlijk te zijn. Dat gaan we maar niet uitproberen. 's Avonds gaan we eten bij één van de vele etensstalletjes. Je kunt hier echt perfect eten. Nasi goreng met sate.

Port Dickson Woensdag 10-07-2002

Vannacht heeft het echt gigantisch hard geregend, wij slimmerds hadden het dakraam van de auto nog open staan, dus Remco was de pineut en moest z'n bed uit. Lekker is dat! In een gigantische warm water plensbui naar de auto. 't Is gelukkig maar twee meter door de regen, maar je bent wel gelijk zeiknat, en dat was de auto van binnen ook. 's Ochtends verlaten we ons hotel in Melaka na eerst even de tanks en douche met water te hebben gevuld. Om niet meteen in de volgende stad te belanden gaan we een dagje aan de westkust kijken en daar overnachten. Eerst bekijken we nog even de Chinese begraafplaats die op een heuvel iets buiten het centrum ligt. Er is niet zo veel aan te zien maar we hebben wel een spectaculaire ontmoeting met een

grote monitor lizard die op de berg blijkt te wonen. Opeens ligt die grote groene glibber midden op ons pad. Ik durf er niet dichtbij te komen, maar held Remco moet natuurlijk mooie plaatjes schieten en komt iets te dicht bij waardoor de engerd er vandoor schiet (gelukkig niet mijn kant op). Een paar kilometer voor Port Dickson, zo'n 100 kilometer van Kuala Lumpur, vinden we een prima plek op het strand onder de bomen zodat ook de hangmat weer tevoorschijn kan komen. Die wordt intensief door Remco gebruikt deze middag. 's Avonds krijgt hij ineens een aanval van actief doen en wordt er gezwommen en hardgelopen (echt niet te doen met deze hitte, maar goed). Tsja als je zo de hele middag heb liggen pitten in je hangmat dan moet daar iets tegenoverstaan. Moet wel zeggen dat het best tegenviel, 20 minuutjes zwemmen en nog eens 20 hardlopen, zal wel spierpijn hebben morgen! Na alle inspanning lekker onze eigen nasi goreng geklust met tonijn, groenten, ei, pinda's en pindasaus, we kunnen zo een stalletje op een food court openen. Het koelt een beetje af dus besluiten we in de auto te gaan slapen. Wat ik ook wel een prettig idee vind, want ik zag een aantal kakkerlakken over de grond kruipen en daar moet ik niks van hebben.

Donderdag 11-07-2002 **Kuala Lumpur**

Heerlijk geslapen in ons huisje. Als we wakker worden, staat vlak naast ons een auto met twee mensen die precies onze houten eettafel, uit de 30 lege tafels, hebben gekozen om te gaan ontbijten. We maken dit wel vaker mee, volgens mij is het gewoon nieuwsgierigheid, maar we worden er wel wakker van. Nog even ontbijten naast de golven en dan op weg naar Kuala Lumpur. Een behoorlijk grote stad en het duurt dus even voor we een beetje doorhebben waar we zitten. Maar we vinden wel in één keer een prima hotel met bewaakte parkeerplaats en dat hadden we niet echt verwacht in het drukke centrum. Even lekker douchen en dan gaan we op pad. Helaas regent het behoorlijk dus de paraplu maar mee. We gaan eerst naar het oude centrum, maar om eerlijk te zijn, zijn we niet echt impressed. Ook het treinstation dat in onze Loney planet staat beschreven als magnificent en superb valt in het echt een beetje tegen. Wel een mooi

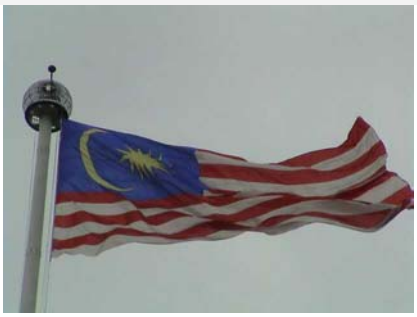

gebouw maar niet echt spectaculair. Maar misschien komt het ook door de grijze hemel. We nemen de bus naar de "Golden triangle area" het winkelgebied hier. We vallen bijna om van de honger en gaan ons dus eerst te buiten aan Kentucky fried chicken snacks. Daarna even shoppen voor tapes voor de video en een vers boek (Harry Potter deel 4, lekker dik). We zijn wel even klaar met KL voor vandaag (want ik heb nog een beetje spierpijn van gisteren) en nemen de metro terug naar het hotel. 's Avonds nog even snel wat eten wederom een variant van nasi goreng en daarna hebben we alleen nog maar zin om in de hotelkamer wat video te kijken en te computeren.

Kuala Lumpur Vrijdag 12-07-2002

Viel KL ons gisteren een beetje tegen, vandaag wordt dat weer helemaal goed gemaakt. Om negen uur staan we al in de rij voor de gratis kaartjes voor een bezoek aan de Petronas towers. Dit moet het hoogste gebouw ter wereld zijn. We mogen helaas niet naar de top want daar zitten alleen de bobo's van Petronas, maar wel naar de sky-bridge die op de 41ste verdieping de twee torens met elkaar verbindt. Binnen een paar seconden staan we boven. Een fantastisch uitzicht over de stad. Snel filmen en foto's maken want we mogen maar tien minuten boven blijven. Beneden gekomen trakteren we onszelf op een taxi naar het winkelgebied en drinken een luxe bak koffie bij Coffee beans. Genoeg luxe gedoe, dus maar weer ouderwets lopen naar Chinatown. Heel leuk om even in rond te dwalen met allerlei stalletjes met het meest vreemde eten. Dan is het tijd voor een rustpauze in ons hotel. Even checken of de auto er nog staat, want we hebben wel gezien dat we niet in de meest beste buurt zitten. In het straatje achter ons hotel zitten de junks hun dagelijkse portie drugs te nuttigen, lekker gezicht van die kerels met een injectienaald in hun lies. Aan het eind van de middag lopen we door "little India", inderdaad veel indiase shops hier, naar de Menara toren, een hele hoge televisie toren waar je ook in kan. En torens, uitzichtpunten en bootje varen zijn onze top 3 als het gaat om steden bekijken, dus gaan we

omhoog. Ook hier een spectaculair uitzicht over deze gigantische stad. We zien de stad nog even met licht en daarna wordt het al snel donker en is het uitzicht bijna nog mooier met al die lampjes. Beneden kopen we wat blikjes Tigerbeer en lopen naar het winkelgebied waar we vanmiddag ook al waren. Om de dag ook nog maar luxe af te sluiten eten we heerlijk westers met club sandwich en steak en natuurlijk een Tigerbiertje.

Zaterdag 13-07-2002 Kuala Lumpur

We wilden eigenlijk vandaag weer verder gaan, maar we besluiten toch nog een dagje te blijven om de update van de website af te maken en vanmiddag te versturen samen met wat mailtjes. Maar eerst gaan we met de auto de stad door crossen naar de lake gardens waar een vogelpark is wat we willen bekijken. In dit park lopen/vliegen een heleboel vogelsoorten vrij rond. Heel mooi om te zien vooral de flamingo's en pelikanen. In een ander deel kun je met een aantal vogelsoorten op de foto en er is zelfs een jonge Orang-oetang. Echt een scheetje, maar toch een beetje zielig hoe er met 'm gezeuld wordt. De birdshow waarvoor we nog even gebleven waren, is niet zo'n succes, een paar sneue papagaaien die op een fietsje rijden. 's Avonds gaan we op zoek naar een internetcafe en vinden een hele "snelle" dus alle mailtjes zijn zo verstuurd. Vanavond eten we Thais, erg lekker.

Zondag 14-07-2002 **Teman Negara nat. park**

Vandaag vertrekken we dan toch echt uit Kuala Lumpur. Maar wij zijn nooit zo snel 's ochtends, dus het is al weer half twaalf voor we in de auto zitten en dan eerst nog even tanken, 20 Eurocent per liter lekker goedkoop. We zitten al aan de noordkant van de stad en zitten dus snel op de goede weg. Deze weg voert door het binnenland naar de oostkust. Middenin ligt het Teman Negara national park wat onze volgende bestemming is. Al gauw rijden we op een ongelofelijke kronkelweg door de jungle. Pas aan het eind van de dag komen we een beetje in de buurt van het park. We hadden gelezen dat je er alleen met de boot kon komen, maar dat blijkt niet zo te zijn we kunnen er ook

prima met de auto heen. Vlak voor het donker wordt vinden we een prachtig plekje aan de rivier in Kuala Tahan waar ook alle hotelletjes zitten. Het is behoorlijk toeristisch hier en, heel gezellig, het stikt van de Nederlanders. Het is super warm en vochtig en de enige manier om een beetje te kunnen slapen is om het muskietennet op te hangen en buiten te liggen. We bouwen dus ook een mooi tentje en gaan lekker buiten slapen met de geluiden van de jungle.

Teman Negara nat. park Maandag 15-07-2002

Hè bah, het is weer maandag, oh nee dat maakt voor ons niks uit we doen elke dag gewoon waar we zin in hebben. Mochten er nog mensen zijn die twijfelen over een jaartje ertussenuit: gewoon doen, het is fantastisch! We varen over naar het bezoekerscentrum van het park wat aan de andere kant van de rivier ligt. Daar kopen we een zogenaamde permit, ook eentje om te mogen fotograferen en zoeken een leuk tochtje uit voor vandaag. De jungle begint hier meteen als je het bezoekerscentrum verlaat. Heel steil klauteren over wortels en stronken over smalle paadjes. We zwoegen en zweten anderhalf uur voort naar een grot. Onze score van dierenspotten vandaag: een vogelspin in de reling van een brug, vleermuizen in de grot, een grote leguaan, mooi fluitend vogeltje, apen (alleen gehoord), heel veel vlinders en nog veel meer muggen. Oh ja, vergeet ik haast nog een mysterieus niet nader te definieren insect wat in Remco's kuit steekt. We klauteren ook weer ruim een uur terug en zijn weer bij de auto waar de koude limonade wacht. Na een zelf gefabriceerd soepje gaan we weer lopen, maar niet zo ver dit keer. Het is maar 800 meter door de jungle en dan zijn we bij een stuk van de rivier waar je heerlijk kunt zwemmen. Echt geweldig met lekker koel water en midden in de jungle. Alleen niet te veel bij stil staan wat je af en toe onder water voelt, is dat een vis..?. Er schijnen hier ook krokodillen te zitten. Genoeg gelopen voor vandaag en de rest van de middag zitten we lekker op ons plekje na te denken over onze verdere reisplannen. Het valt nog niet mee zo'n wereldreis maken. We eten er maar wat heerlijke rambutans (weet niet of je het zo schrijft) bij. Daar we als we verder naar het noorden gaan in het regenseizoen

terechtkomen besluiten we om de reisplannen helemaal om te gooien en alleen het zuidelijke deel van Thailand te doen en dan vanuit Maleisië over te varen naar Indonesië. Augustus/September zijn daar de beste maanden en dan kunnen we van daar uit naar Australië. We missen dan wel Laos en Vietnam maar die moeten we dan maar tegoed houden voor een volgende trip. 's Avonds weer ontzettend lekker gegeten. Ze kunnen goed koken die Maleiers en, ook prettig voor echte Hollanders, het is ook nog eens spotgoedkoop.

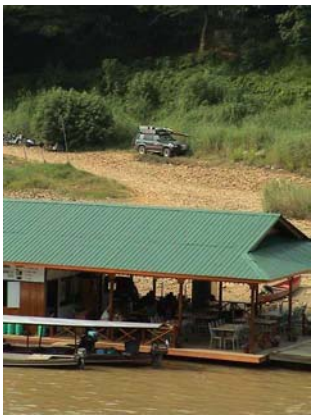

Dinsdag 16-07-2002 **Teman Negara nat. park**

We kunnen steeds beter tegen wat herrie om ons heen en slapen dus gewoon tot kwart voor tien in onze zelfgefabriceerde tent. Na een ontbijt met echte Hollandse hagelslag (nogmaals veel dank) varen we weer over naar het park en maken ons op voor de "canopy" walk. Dit is een wandelpad wat op zo'n 50 meter hoogte ligt boven in de boomtoppen. Er zijn een soort hangbruggen gemaakt waardoor je dwars over de jungle loopt. Je moet hiervoor geen hoogtevrees hebben. Het is echt geweldig om zo boven in de bomen te lopen, toch even wat anders dan het Boomkroonpad in Drenthe, wat we ook wel eens gelopen hebben. Aan het eind van het pad zien we een prachtige eekhoorn met enorm lange staart, maar verder helaas geen dieren vandaag. We lopen nog maar even door want in de buurt is een berg die we willen beklimmen. Flink zweten weer, maar wel een mooi uitzicht boven. 's Middags na de lunch gaan we nog even naar het plekje van gisteren om te zwemmen. Heerlijk om af te koelen, maar helaas wordt onze rust wel hevig verstoord door een groepje blatende Nederlanders. En waar gaat het over: wat alles kost natuurlijk…

Er zitten iets te veel OAD reizigers (sorry Ruben) in dit resort die 14 dagen Maleisië, "doe eens gek", geboekt hebben. Maar goed wel lekker gezwommen en daarna is het weer tijd voor onze dagelijkse portie rambutans. Vanavond gaan we weer eten bij dezelfde tent als gisteren, dus dat wordt weer smullen en dan even internetten wat hier ook kan, midden in de jungle.

Cherating Woensdag 17-07-2002

Hadden we zo'n mooi nieuw plan bedacht om naar Indonesië te gaan, blijkt gisteren met internetten dat er hoogst waarschijnlijk geen carferry is tussen Indonesië en Maleisië. Als je ziet hoe dicht die twee landen bij elkaar liggen is dat heel vreemd, maar het lijkt er toch echt op dat er geen reguliere verbinding is voor de auto. Wel kun je overal als passagier overvaren, maar dat is niet onze bedoeling. Dat is wel even een teleurstelling, het leek zo'n mooi idee. We vertrekken uit het national park en rijden in zo'n 2 uur naar Kuantan aan de oost kust. Hier informeren we bij de toeristoffice naar de mogelijkheden om over te varen naar Indonesië. Het blijkt inderdaad niet mogelijk in Penang of Melakka over te varen met een auto. Er is nog een kleine kans vanaf de haven bij Kuala Lumpur, maar met de telefoonnummers die we krijgen komen we niet echt verder. We hebben alleen nog een e-mail adres dat we van de week nog zullen proberen, maar veel hoop hebben we niet meer. Terug bij af dus en we gaan ons maar opnieuw beraden. Maar dat doen we wel lekker liggend op het strand. We rijden dus door naar Cherating een plaatsje aan de kust met een mooi wit strand en veel guesthouses en restaurantjes. Onderweg stoppen we nog bij een Nissan garage want we hoorden een vreemd geluid bij de wielen met achteruit rijden en Remco dacht aan de wiellagers, dus die gaan we even checken. De lagers zijn het niet, maar wat het wel is daar komen de Nissan monteurs niet uit, het blijkt een wat raadselachtig probleem. Het lijkt erop dat het in ieder geval niet iets heel ernstigs is en we proberen het dus nog wel een keer bij een Toyota garage. In Cherating vinden we echt een fantastische plek pal aan zee tussen de palmbomen en ook vlakbij een restaurant met terras en douche en wc waar we gebruik van kunnen maken. Echt perfect, dat vieren we met koud bier en heerlijke fruitjuices (watermeloen is tot nu toe mijn favoriet) op het terras. Vanavond gaan we (Remco dan) maar weer eens zelf koken want we hebben wel zin in iets anders dan rijst met gamba's (ja, dat klinkt erg verwend). Het wordt weer een potje van gebakken aardappels met boontjes.

Donderdag 18-07-2002 **Cherating**

Wakker worden met een prachtig uitzicht, want we kunnen zo het strand op kijken. De eerste activiteit van vandaag is dan ook een duik in zee. Na al het zweten in de jungle is het ook de hoogste tijd voor het doen van de was. Maar gelukkig is dit backpackers oord ook voorzien van laundry service dus daar gaat een grote stapel serieus vieze was naar toe en de rest doe ik even snel zelf. Het begint ook wat harder te waaien dus kan eindelijk de surfplank weer eens van het dak en Remco kan zich aan z'n favoriete hobby wijden. Ik vermaak me met een boek in de hangmat en veel zwemmen. Zo'n dagje niets doen vliegt altijd voorbij en eindigt met een koud biertje en fruitjuices. We eten lekker op een terrasje op het strand en ontmoeten Ingrid en Marlies waarmee we later nog even gezellig een biertje gaan drinken in een tent met met live muziek. Ingrid woont met haar man in Singapore en Marlies is even bij haar op bezoek na een weekje werken in Nieuw Zeeland. Rond half twee staan we weer bij onze auto en dan blijkt ons plekje toch niet helemaal perfect, want het is schijnbaar een populaire spot voor redelijk vage figuren inclusief als vrouw verklede mannen, gezellig! Ook het feest in de strandbar even verderop is nog in volle gang. We kunnen echter niet midden in de nacht de boel verplaatsen dus gaan we toch maar snel douchen en slapen. Onze nachtrust wordt wel onderbroken door wat mensen die voorbij lopen en 's morgens vroeg een viertal honden vrolijk kwispelend naast de tent.

Cherating

Vrijdag 19-07-2002

We weten toch weer tot tien uur uit te slapen, maar dan wordt de zon echt te heet en 's morgens staat er nog geen wind. Bij de traditionele ochtendduik stoot ik helaas redelijk heftig m'n grote teen die daardoor aardig openligt. Komt die EHBO kist toch nog een keer van z'n plek. We pakken de snorkelspullen en gaan in de buurt van de rotsen eens onder water kijken, maar helaas is er weinig zicht. Pas als de spullen weer op het strand liggen zie ik nog twee grote trompetvissen. Toch even leuk bezig geweest en we blijven tot een uur of vier op ons plekje staan. Daarna gaan we op zoek naar een nieuwe rustigere slaapplaats voor vannacht. Die vinden we bij het turtle information center iets verderop. Hier kunnen we een aantal prachtige schildpadden bekijken en dit gebied is beschermd vanwege de schildpadden die hier 's nachts hun eieren komen leggen. Misschien hebben we vannacht geluk, want we mogen hier ook blijven kamperen. Eerst even heerlijk vis en krab eten en internetten met veel leuke mailtjes en daarna wachten we met spanning op de schildpadden. Helaas hebben we geen geluk deze keer. Maar wat wel een fantastisch gezicht is, is dat er een groepje van 6 baby schildpadden van 72 uur oud wordt vrijgelaten in zee. Prachtige beestjes maar helaas horen we dat maar minder dan 1 procent overleeft. Heel veel worden opgegeten door vogels of krabben. Ook visserij en vervuiling bedreigen deze waanzinnig mooie dieren.

Ergens langs het strand

Zaterdag 20-07-2002

Niet zo'n spetterende dag. We blijven tot drie uur op ons plekje bij het schildpaddencentrum staan want Remco is niet helemaal lekker en ligt te slapen. 's Middag gaan we toch rijden, gelukkig niet zo ver en maken even fiks ruzie over waar we moeten gaan staan, ook af en toe nodig. Uiteindelijk vinden we een prachtig plekje helemaal afgelegen in een stuk natuurgebied aan het strand. We gaan op tijd eten en slapen en zetten de wekker voor half drie 's nachts voor het spotten van schildpadden, maar we zijn om half twee al wakker en besluiten om er dan maar meteen uit te gaan. Net als de Australische Steve (discovery channel) en zijn charmante assistente gaan

we met filmcamera en schijnwerper op pad. Laat die schildpadden maar komen. Dit gebied schijnt in trek te zijn bij de great leatherback schildpadden voor het leggen van hun eieren. Helaas weer geen geluk en nergens een schildpad te zien. Wel zien we, ook heel spectaculair, een zeeslang (wauw….amazing!). Na anderhalf uur vinden we het mooi geweest en duiken lekker ons bed weer in.

Zondag 21-07-2002 **Marang**

We worden wakker van de brandende zon om een uur of negen, jammer want ik had nog wel even door willen slapen na onze nachtelijke avonturen van gisteren. Ook vandaag leggen we maar een kleine afstand af, zo'n veertig kilometer naar Marang. Dit is een klein vissersplaatsje waar we morgen de boot kunnen nemen voor een dagje snorkelen op een eilandje hier vlakbij. Voor vandaag zoeken we maar weer een mooi plekje aan het strand en er kan zowaar weer gesurft worden. Met het avond eten hebben we geluk want er blijkt een avondmarkt te zijn met een heleboel stalletjes met heerlijke hapjes dus we proeven verschillende gerechten. Alleen de durian slaan we over, alleen van die lucht al word je misselijk. Maar ze zijn er dol op hier want je ziet (en ruikt) ze overal. We hoorden iemand het eten ervan beschrijven als: smells like hell, tastes like heaven, nou sla ons maar over. Helaas is het strand waar we wilden staan afgesloten als we terug komen van het internetcafe en dus zoeken we een ander plekje iets verderop. We staan langs een klein riviertje waar je steeds wakker wordt van de vissen die uit het water springen. Vanavond slapen we in de auto want het onweer, wat er bijna elke avond is, ziet er nu wel heel dreigend dichtbij uit. Gelukkig koelt het hier 's nachts voldoende af zodat we prima kunnen slapen.

Pulau Kapas

Maandag 22-07-2002

Vandaag was echt een droomdag. We staan vroeg op, dat is bij ons acht uur en na het ontbijt gaan we richting de haven. Al gauw hebben we een boottticket geregeld en kunnen we meteen mee met de speedboot die ons in een kwartiertje naar Kapas eiland brengt. We worden afgezet op een prachtig verlaten baaitje met de naam snorklers bay, dus dat belooft wat. En de naam blijkt goed gekozen blijkt al gauw. Na een baaitje verder te zijn gelopen door de zee, installeren we ons onder een palmboom. Het is echt ongelofelijk mooi hier. Blauwe superheldere zee, wit strand en meteen daar achter begint de jungle. Echt een stukje paradijs. Meteen maar onze snorkeloutfit aan en we duiken het warme water in. Onder water is het nog mooier dan alles daarboven. De mooiste koralen, zeeanemonen, sponsen en vissen in alle kleuren en maten. We brengen de dag dus vooral onderwater door met tussen door een tropische lunch met rambutan en verse mango. Remco ziet 's middags verder op zee zelfs haaien en een grote school hele grote papagaaivissen. Aan het eind van de dag lopen we door de jungle en langs het strand terug naar de andere kant van het eiland waar ons bootje terug gaat. Eerst nog even een koud colaatje op het terras en dan weer met de speedboot terug racen. We zijn nog op tijd om de auto op een prima plek te zetten op het strand en lopen even naar het dorp om wat te eten. Vandaag hebben we voor het eerst weer eens een regenbui en het koelt zelfs zo af dat we een lange broek aan doen, dat is lang geleden. In de verte zijn weer de mooiste onweerswolken zichtbaar die heel mooi oplichten. Tot nu toe heeft het bijna elke avond geonweerd, maar is er zelden water uitgevallen.

Kota Bharu

Dinsdag 23-07-2002

We hadden gisteren ongeveer twee kilo bananen gekregen voor onze ene Ringet (ongeveer 25 eurocent) dus boterhammen met banaan is het ontbijt, totdat we geen banaan meer kunnen zien. Daarna rijden we in een uurtje of drie naar Kota Bharu vlak bij de grens met Thailand. We vinden een perfect guesthousje, Rabana guesthouse in een mooi houten Maleisisch huis. Het is erg leuk ingericht en er is een lekkere tuin bij. Ik ga

aan de was en Remco gaat langs bij de Toyota dealer die we hier gezien hebben. Er is nog steeds iets mis met de auto, waarschijnlijk in de aandrijfas. Bij de Toyota garage is men niet echt behulpzaam. Om het even kort samen te vatten, kwam hun antwoord er op neer; je hebt een probleem, maar wij kunnen je niet helpen want er moeten spare parts uit Japan komen. Daar sta je dan!!! Als je vraagt welke spare parts dan weten ze alleen dat het iets met de Front drive shaft te maken heeft maar welk part number is de vraag. Maar goed even het hele verhaal, toen ik aan kwam hoefde monteurs niet te luisteren naar het geratel, hij mocht gelijk op de brug en alle smeerpunten werden in het vet gezet. Dat kwam goed uit want dat moest toch gebeuren. Vervolgens werd er gezegd dat het opgelost was en dat ik het even kon controleren. Da's ook OK, als je dan even mee luistert kun je het probleem alsnog horen. Zo gezegd zo gedaan, na een aantal keer vooruit en achteruit een linker bocht te hebben gemaakt hoorde de monteurs het toch ook en was de conclusie dat er een probleem was met de voorwiel aandrijfas met de aansluiting op het lager. Ik kreeg de indruk dat de hoofdmonteur, die er ondertussen ook bijgekomen was, er wel redelijk kijk op had want hij haalde er een garageboek bij en liet me de tekening zien van de Front drive shaft met daarop de partnummers. Er was iets kapot maar precies wat, of het gerepareerd kon worden of dat er iets moest worden besteld werd niet duidelijk en omdat het een europees model was konden ze er niks aandoen. Waarschijnlijk zouden ze in Thailand de onderdelen wel hebben. Op de vragen:
Kun je het openmaken en controleren wat er nu werkelijk kapot is?
Heb je een emailadres of telefoonnummer van garages in Thailand?
Kun je misschien contact opnemen met Headquarter in Kuala Lumpur, zodat zij iets kunnen uitzoeken?
Is het ernstig om er mee door te rijden?
kwamen weinig zinvolle antwoorden anders dan dat ik niet met 4x4 aandrijving moest rijden. Toen ik ze wees op Fulltime 4x4 achter op de auto was het advies niet te veel bochten maken.

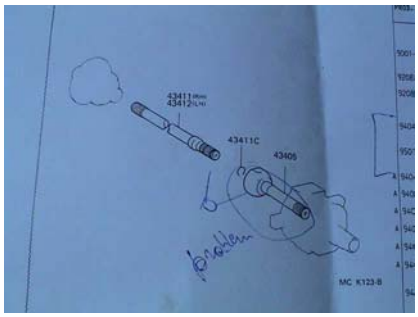

Maar ja, ik heb wel een kopietje van de bladzijde het garageboek en hun kaartje gekregen, nadat ik, al iets meer geïrriteerd, aangaf dat ik door Toyota gesponsord werd en best wel veel contacten had… Gelukkig kunnen we nog voor advies mailen met de monteurs van Toyota van Leeuwen. Voor hen is het echter niet makkelijk om op afstand de juiste diagnose te geven. We gaan nog maar eens even nadenken wat we verder gaan doen. 's Avonds eten we op de night market, een groot plein met allerlei etensstalletjes. Wel na acht uur, want van zeven tot acht wordt het hele plein schoongeveegd voor het avondgebed en mag er niemand, ook geen toeristen, het plein op. Het is hier allemaal streng moslim in het noorden van Maleisië en dat betekent, helaas voor Remco, dus ook geen biertjes. Super lekkere hapjes gekocht bij de verschillende stalletjes.

Kota Bharu Woensdag 24-07-2002

Pas om tien uur schrikken we wakker omdat er op de deur wordt geklopt om te melden dat ons ontbijt klaar staat. Gisteren hadden we tien uur gezegd in de veronderstelling dat we dan allang wakker zouden zijn, niet dus. Heerlijk ontbeten in de tuin van dit leuke guesthouse. We gaan de stad in en bekijken eerst de grote markt. Fantastisch, wat veel verschillende soorten groenten, fruit, vis, eieren en vage, moeilijk te definiëren etenswaren. Daarna gaan we richting het royal museum wat gevestigd is in een prachtig oud houten huis. Binnen zijn heel veel antieke spullen te zien, vazen, sieraden, kleding, wapens etc. Ook een aantal prachtige koetsen en houten boten. Heel leuk om even te zien. Na de lunch gaan we weer terug naar het hotel en Remco gaat naar de garage aan de overkant van het guesthouse om nog wat te laten smeren aan de auto op advies van onze helpdesk bij Toyota Waddinxveen. De rest van de middag lekker lezen en mailtjes schrijven in de tuin en een middagdutje natuurlijk daar beginnen we ook al aardig aan te wennen. We gaan 's avonds na het internetten weer eten op de avondmarkt. Daarna nog even gekeken bij het culturele centrum waar het altijd leuke traditionele dansen te zien is. Een beetje knullig allemaal, maar dat zullen ze van het Nederlandse klompendansen ook wel vinden. We sluiten de dag af

met een koud biertje (jawel, gekocht bij een Chinees restaurant) in de tuin bij kaarslicht.

Thailand

Kota Bharu Donderdag 25-07-2002

We worden keurig gewekt om halfnegen en na de spullen in de auto te hebben gegooid staat ons ontbijtje met pannenkoeken en fruitsalade weer klaar. Echt smullen hier. Dan nog even tanken, want we hebben van de eigenaar van Rabana house begrepen dat de benzine in Thailand een stuk duurder is. De grensovergang van Maleisië naar Thailand gaat zo easy dat het bijna niet leuk meer is. Arrival kaartje invullen, paspoort stempelen, carnet laten aftekenen en wegwezen. De custom officer regelt ook even iemand die ons naar een verzekeringsmaatschappij rijdt en dat hebben we dus ook zo klaar. Als we in totaal een uur

bezig zijn geweest is het veel. We zijn nog geen paar kilometer over de grens en zien links van de weg een groot gouden Budha beeld boven de bossen uitsteken. Als we even gaan kijken, blijkt het één van de grootste Budha's in Thailand te zijn. Een zeer indrukwekkend gezicht zo helemaal in het niks in de bossen. De weg verder richting het noorden blijkt een prima tweebaans weg waardoor we goed kunnen opschieten. In de eerste grote stad pinnen we en lunchen bij de KFC. Onderweg speuren we nog naar Toyota dealers, maar we kunnen er geen vinden en besluiten de gok maar te nemen en gewoon door te rijden. Rond vijven zijn we in Phatthalung. Het lukt in de stad niet een hotel te vinden en dus slaan we eten in en gaan kijken bij de binnenzee waar dit stadje aan ligt of we een plekje kunnen vinden. Daar blijken allerlei restaurantjes en huisjes en we vinden een klein chaletje aan het water voor vannacht.

Vrijdag 26-07-2002 **Naktom**

Redelijk vroeg op pad en we zien zowaar een Toyota dealer als we vijf minuten onderweg zijn. Toch maar weer even proberen. De mensen zijn hier in ieder geval een heel stuk vriendelijker en behulpzamer, maar ook hier hebben ze de benodigde onderdelen niet. Er wordt nog naar een vestiging in de buurt gebeld, maar helaas daar ook geen Landcruiser onderdelen. Er wordt ons geadviseerd om het in Bangkok te proberen, daar zou het wel moeten lukken. We rijden door Naktom en daar staat een prachtige, 1000 jaar oude tempel. Prachtige beelden en heel mooi versierd. Na alle moskeeën vinden we de tempels hier echt supermooi. We rijden door naar Dok sat en zijn net op tijd om nog met de boot mee te kunnen naar Ko Samui eiland. Het is ongeveer anderhalf uur varen en dan komen we aan op dit tropische vakantie eiland. Eerst maar eens even een hapje eten op een terrasje en daarna gaan we op zoek naar een stil plekje. Dat vinden we aan de zuidkant van het eiland waar het nog wat minder toeristisch is. We willen op het strand staan, maar bij de eerste poging erop te rijden zakken we al behoorlijk weg. En ons beest is niet helemaal in topconditie, dus willen we hem maar niet te veel belasten en blijven op het pad net boven het strandje staan, tussen de kokospalmen. Even dippen in de zee en

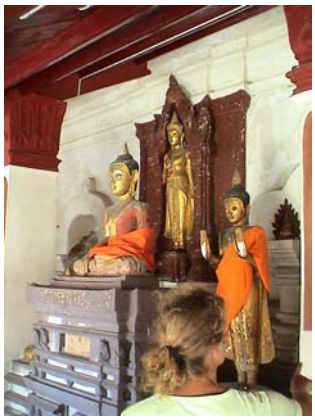

dan lekker zitten met een prachtig uitzicht. De stilte wordt verstoord door een auto. En jawel, het is een Nederlander, die zeer verbaasd is een Nederlandse auto te zien. Het blijkt iemand te zijn die hier al zeven jaar woont en met z'n Thaise vrouw op zoek is naar een stukje land. We dineren op het strand bij maan en kaarslicht. Echt geweldig, met je klapstoel onder de sterren pal naast de branding aan een heerlijk maaltje pasta. Maar om iedereen die denkt dat het alleen maar rozengeur en maneschijn is op zo'n wereldreis even uit die droom te helpen: wel een kakkerlak in het keukentje, jekkie…Die moet held Remco dus verwijderen want ik heb echt een pesthekel aan die engerds.

Ko Samui Zaterdag 27-7-2002

We worden wakker met wind… en dat betekent snel op zoek naar een surfplek. We rijden naar het noorden van het eiland en eerst vinden we een plek waar surfen nog niet echt goed gaat. In de hangmat liggen gaat wel overal, dus daar beginnen we de dag maar mee. Maar de wind neemt toe en Remco vindt een betere plek bij een prachtig strandje waar we heerlijk kunnen zwemmen en goed gesurft kan worden. We ontmoeten twee Nederlandse gezinnen, Thailand zit ook vol met Nederlanders en drinken gezellig een biertje op het strand bij zonsondergang. 's Avonds slapen we in een klein hutje in de buurt van het strand.

Ko Samui Zondag 28-7-2002

Het blijft waaien en dus blijven we waar we zijn. De hele dag heerlijk doorgebracht met surfen, zonnen, zwemmen, kletsen, lezen en lekker eten op het terras bij het strand. Geen lang verslag dus vandaag. 's Avonds eten we gezellig met Greetje, Arie, Walter en Lars, een familie uit Sassenheim die lekker vier weken met z'n vieren door Thailand reizen. Wederom heerlijk gegeten, het wordt bijna saai. Ik heb nog nooit zoveel en vaak garnalen gegeten, super. Helaas blijkt ons hutje vannacht vol te zitten met muggen die het plan hebben opgevat om eens lekker met z'n allen te gaan steken om drie uur 's nachts. Remco wordt er zo gek van dat hij ineens z'n kussen pakt en met de mededeling: "ik slaap buiten onder het muskietennet naast de auto", het hutje verlaat.

Maandag 29-07-2002 Ko Samui

Uiteindelijk komt Remco rond acht uur 's morgens toch weer terug in ons hutje en we slapen nog tot over tienen. Daarna pakken we de boel weer op en rijden richting het oosten van het eiland. We bekijken nog even kort de tempel met een twaalf meter hoog boeddha beeld, maar daar is het zo vreselijk kitsch en toeristisch dat we snel wegrennen. Dit eiland is voor stranden en surfen, maar cultuur happen moet je hier maar even vergeten. We vinden een verlaten plekje aan het strand waar we een paar uur blijven om mailtjes te schrijven en naar de BBC radio te luisteren. Helaas voor ons, maar de lokale bevolking is er heel blij mee, begint het te regenen. Vanmiddag gaan we nog even kijken of we morgen ergens kunnen duiken of snorkelen. We gaan informeren bij wat duikscholen, maar voor morgen hebben ze alleen een hele lange trip met drie duiken en dat zie ik niet zo zitten, want het is een jaar geleden dat we voor het laats hebben gedoken en ik zou liever wat rustiger beginnen. We gaan eten en rondkijken in Chawang het meest toeristische stuk van het eiland. Hier zit de Mc Donalds weer gezellig naast de Pizzahut en Burger King en er is zelfs een vestiging van Boots. Verder veel winkeltje met kleding en souvenirs en we kunnen de verleiding niet weerstaan en kopen een leuk t-shirt en bikini. We bellen Wendy die in de auto naar Frankrijk zit, om haar te feliciteren en Remco's ouders in Duitsland. Thailand staat bekend om z'n travestieten en mooie dames en beide zijn hier dan ook volop. Het is triestig om de vele barretjes en clubs te zien met halfnaakte dames die op schoot zitten bij te dikke blanke kerels. Er is heel veel toneelspel voor nodig om te doen alsof je die engerds nog leuk vindt ook. Wat een vreselijke types. Als we genoeg gezien hebben, rijden we naar het plekje waar we vanmiddag al stonden en kamperen weer eens in het wild.

Ko Samui Dinsdag 30-07-2002

Een rustig dagje vandaag. We boeken een duiktrip voor morgen en mailen wat. 's Middags willen we gaan snorkelen maar het begint een partij te regenen dat is niet mooi meer. Wild kamperen houdt dus een beetje op en dan maar op zoek naar een hutje. Het blijkt op de andere delen van het eiland toch een stuk duurder te zijn en uiteindelijk rijden we maar terug naar het hutje waar we een aantal dagen eerder al waren. Daar is gelukkig nog een plekje voor ons en het is ook niet zo ver van de pier vandaan waar we ons morgen om half acht moeten melden voor de duiktrip. Hoe hard het ook regent het blijft lekker in zee en dus nemen we maar even een duik vlak voor het donker wordt. Deze keer zijn we gewapend met muskieten net en slapen we dus hopelijk beter hier dan de vorige keer.

Ko Samui Woensdag 31-07-2002

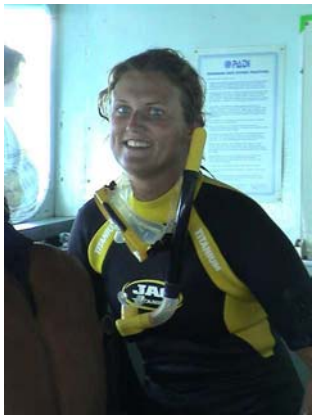

Zowel de wekker als het alarm op de telefoon gezet, want vandaag moeten we echt vroeg op om te gaan duiken. Om half zeven ontbijten we en pakken de boel in. We rijden naar de pier waarvan onze boot van Easydivers vertrekt. Om acht uur varen we weg en het blijkt nog drie uur varen te zijn naar de eerste duik locatie. Wel wat lang, maar goed we zitten lekker in het zonnetje en krijgen nogmaals een ontbijtje voorgeschoteld. We kletsen wat met twee Nederlandse broers die hier bezig zijn met hun open water cursus. Samen met hen verbazen we ons over een keurig Engels gezinnetje die mee zijn en voor het eerst gaan duiken. Geen oefenen vooraf in een zwembad, maar hup gelijk mee en volgens hun duikinstructeur naar zo'n diepte van zes tot twaalf meter?! Zij liever dan wij, we hebben niet echt het idee dat ze beseffen wat ze gaan doen, maar goed dat kan allemaal in Thailand. Ik ben maar weer blij dat ik in Nederland uitgebreid geoefend heb, want ik zou dat nooit durven. Maar desondanks ben ik super zenuwachtig. Het is wel een goede afleiding om een beetje mee te luisteren met het Engelse gezin dat in drie kwartier alle duiktheorie erdoorheen geduwd

krijgt, totdat het ze helemaal duizelt. Dan zijn we eindelijk op plaats van bestemming en worstelen we ons in alle spullen. Een hele mooie duik en het gaat ondanks de zenuwen allemaal prima. We zien een enorme lichtroze kwal die door het water zweeft en, heel bijzonder, twee hele grote inktvissen op de bodem. En natuurlijk ontelbaar veel vissen in alle kleuren en maten. Ook heel mooi is een geel met blauwe rog. Mijn lucht is helaas al na vijfendertig minuten op en we moeten weer naar boven, maar Remco die nog heel wat over heeft kan gelukkig nog tien minuten verder met iemand anders. Op de boot staat een heerlijke lunch klaar en na een uur mogen we weer het water in op een andere plek voor de tweede duik. De tweede keer gaat het alweer een stuk relaxter en we blijven drie kwartier onder water en zien weer heel veel moois. Op de terugweg krijgen we een enorme regenbui over ons heen, maar gelukkig pas als we er bijna zijn. Op de boot hadden we ook kennisgemaakt met een Deens stel wat voor Easydivers werkt en zij zijn zeer nieuwsgierig naar de verhalen over onze trip dus gaan we met z'n allen een biertje drinken en eten in de buurt. Het wordt hele gezellige avond met veel reisverhalen en biertjes. Mike en Iben hebben alles in Denemarken opgezegd en verkocht en proberen nu in Thailand en over een aantal maanden hopelijk ook in Australië, te werken als duikinstructeurs. We spreken af om contact te houden via de mail. Redelijk laat gaan we weer terug naar ons bekende kampeerplekje. Gelukkig staan de coördinaten nog in de GPS, anders is het wel moeilijk te vinden in het donker. Het zoute water er afdouchen en lekker slapen in de auto.

Donderdag 1-08-2002

Ko Samui

Na het ontbijt rijden we naar het strand van Lamai, want daar moet het het mooiste zijn om te snorkelen. Het is na de enorme bui van gisteren weer heerlijk strandweer en we duiken voor een uurtje of wat de heerlijk warme blauwe zee in om wederom het leven onder water te bekijken. Ondanks dat het veelal zandbodem, is zien we toch redelijk wat vissen en een paar grote krabben. Daarna wandelen we over het strand en "crashen"een resort, zoals een Nederlander die we een paar dagen geleden ontmoet hebben dat

noemt. Dat gaat als volgt. Je loopt langs het strand totdat je een luxe uitziend resort ziet. Dan loop je zelfverzekerd naar binnen en speurt (niet te opvallend) naar alle kanten of je het zwembad ziet. Aldaar laat je je heerlijk in het koele water zakken en zwemt, alsof je hier dagelijks bent, naar het bubbelbad. Echt heerlijk even het zout van je af laten weken. En dan ook natuurlijk even gebruik maken van de schone wc en daarna gewoon weer weglopen. Succes verzekerd. We eten sweet and sour met ananas en varkensvlees, één van onze nieuw ontdekte favorieten. Daarna gaan we nog wat over het eiland crossen naar de verschillende watervallen die helaas redelijk droog staan want er is hier veel te weinig regen gevallen de laatste maanden. Je kunt hier ook een tocht met een olifant maken. Fantastisch mooie beesten en we twijfelen even of we dit ook zullen doen. Maar het is toch wel erg veel toeristenkermis allemaal en we zien er maar vanaf. Het is wel geweldig om even tegenover zo'n prachtig groot beest te staan en even je hand te laten besnuffelen door z'n slurf. Onderweg terug van een van de watervallen komen we langs twee wat beteuterd uitziende Japanners naast een op z'n kant liggende, over de kop geslagen Budget rental car. Hoe krijg je het voor elkaar! Ze spreken slecht engels, maar we begrijpen uit het verhaal dat ze in plaats van de rem het gaspedaal hebben ingedrukt. Heel handig. Gelukkig hebben ze zelf niets en lijken niet eens echt aangeslagen. De politie is onderweg en wij kunnen er net langs, dus rijden we maar weer verder. Aan het eind van de middag barst een enorme bui los. Het lijkt erop dat het regenseizoen al een beetje gaat beginnen en het elke middag dus even flink regent. Wij verlaten Koh Samui met de ferry van zes uur. Als we op de boot zitten wordt het al donker. Gelukkig vinden we ook in het donker een stil plekje om een nachtje te kamperen en Remco stort zich op het maken van onze eigen sweet and sour met porc. Ben benieuwd.

Vrijdag 02-08-2002 **Prachuap Khiri Khan**

Al vroeg worden we gewekt door wat nieuwsgierige mensen bij de auto, maar die lopen gelukkig snel door zodat we nog even verder kunnen pitten. Het moet ook wel een vreemd gezicht zijn een grote auto midden in een plantage met de klep open waarin twee slaperige toeristen liggen. Vandaag is een rijdag, we willen flink wat kilometers maken richting Bangkok. In Chaiya bekijken we nog een heel mooi oud tempelcomplex en lunchen bij een leuk tentje langs de weg. Rond vijven zijn we in Prachuap Khiri Khan, ongeveer driehonderd kilometer onder Bangkok. Een mooi stadje aan zee. We gaan eerst op zoek naar een slaapplek voor vannacht en rijden langs de kust waar ontelbaar veel vissersbootjes liggen te dobberen. Als we iets buiten het stadje zijn zien we bordjes met een forrestpark en dat klinkt echt als iets voor ons. Er blijkt zelfs een soort camping te zijn die weliswaar gesloten lijkt, maar dat maakt voor ons niet zo veel uit. Dan rijden we de stad weer in en gaan even kijken bij de apen die we al hadden zien rondlopen. Er blijkt een hele troep apen te leven aan de rand van een berg. Het zijn er echt ontzettend veel en ze zijn behoorlijk brutaal. Ik vind ze eerlijk gezegd een beetje eng, wat Remco nogal overdreven vindt. Maar als hij even te dicht bij een mannetje een foto wil maken wordt hij gewoon aangevallen en moet wegsprinten. Op 1 slipper want die andere hebben de apen inmiddels in beslag genomen. Bovendien slopen drie kleintjes die op de motorkap klimmen de antenne door er met z'n allen eens lekker aan te gaan hangen totdat hij ombuigt. Nee, hartstikke lief joh die aapjes. Laat mij maar fijn vanuit de auto kijken. De tralies achter de ramen komen nu ook goed van pas. Het is of je zelf in een kooi zit met daaromheen overal aapjes die je aan zitten te staren. Met wat dreigend slaan met de koevoet kunnen we de slipper terug veroveren op familie aap en gaan er gauw vandoor om de schade aan de antenne te bekijken. Het lijkt mee te vallen en hij is nog terug te buigen, maar de radio zal nu nog wel meer storen. Na de avonturen met onze apen vrienden gaan we even mailen en bellen naar het thuisfront. We vinden een heel leuk restaurantje waar we de Thaise variant van gourmetten uitproberen. Op een bak met gloeiende kooltjes komt een soort pan met soep met aan de

bovenkant een stuk waar je vlees en vis kunt bakken. Je krijgt een hele berg verse groenten, vermicelli en kruiden die je in de soep kunt gooien. Wederom zitten we te smikkelen. Als we het restaurant uitlopen botsen we bijna tegen een olifant aan die vrolijk door de straten wandelt hier. Je kunt bananen en komkommers kopen om hem te voeren en die gaan achter elkaar naar binnen. We lopen nog even rond langs de markt en kijken nog bij een kleine tempel die mooi verlicht is. In deze tempeltjes worden bloemen, wierrook, maar ook flesjes frisdrank en eten (rijst, fruit) geofferd. Door alle bloemenkettingen met rozen en orchideeën ruikt het er heerlijk.

Prachuap Khiri Khan Zaterdag 03-08-2002

We ontbijten vanochtend samen met een hondenfamilie met twee jonkies, dus delen we ons brood en bananen maar. Voor we weer gaan kilometer vreten gaan we nog even kijken bij een tempel die we op een heuvel boven de stad hadden zien liggen. Ook hier blijkt het weer vol te zitten met apen. Voor de zekerheid doen we de antenne maar even in…Via een heleboel trappen (zweten dus, want onze conditie is inmiddels nul) komen we bij de tempel. Van dichtbij valt hij een beetje tegen, want hij is nog in aanbouw. Beneden bekijken we een veel mooiere tempel met een prachtig gekleurd dak. Dan is het echt tijd om te gaan scheuren (nou, 90 kilometer per uur valt nog wel mee). We rijden door tot vlak bij de "floating market" bij Damnoen Saduk. Het is er erg stil, maar deze markt schijnt ook alleen 's morgens in actie te zijn. We zoeken een hotelletje en gebruiken de rest van de avond om eens even te brainstormen over onze route in Australië met de kaart en de Lonely planet gids erbij.

Floating market Zondag 04-08-2002

Akelig vroeg staan we al naast ons bed want er is ons verteld dat zeven uur toch echt de beste tijd is om de markt te gaan bekijken. Dan overheerst het aantal bootjes met toeristen erin nog niet het aantal bootjes van de marktlui. En dat blijkt te kloppen het ziet er allemaal heel kleurrijk uit in de vroege morgen. Vooral de bootjes met groenten en fruit. We maken een berg foto's en lopen rond langs de kade om alle bootjes goed

te kunnen bekijken. Helaas is de echte markt niet zo groot. Het grootste stuk zijn drijvende kraampjes met souvenir-shit. Om half negen stappen we de auto in en rijden richting Kanchanaburi, tijd geleden dat we zo vroeg op pad waren. De attractie hier is de bridge over the river Kwai. Niet de echte, want die is tijdens de oorlog vernietigd. We lopen naar de overkant en halverwege komt de trein de brug over dus moeten we wachten in één van de uitsparingen. De brug is nu een plek vol toeristen, souvenir stalletjes en eetkraampjes, niets herinnert meer aan de verschrikkingen die zich hier hebben afgespeeld. Om meer te weten te komen over het verleden van deze beroemde plek gaan we naar het Jeath war museum. Dit kleine museumpje dat is gebouwd in de vorm van een gevangenenkamp geeft een goede induk van hoe gruwelijk de omstandigheden geweest moeten zijn bij het bouwen van deze spoorweg. Onder elke biels een dode. Je wordt er stil van. Langs de oorlogsbegraafplaats rijden we Kanchanaburi uit en gaan richting Bangkok. Onderweg stoppen we nog heel even bij een enorm hoge tempel in Nakhon Pathom, met 127 meter het hoogste boedistische monument ter wereld. We lopen langs een heleboel groepjes monniken in oranje gewaden die les krijgen. Dan gaat het gebeuren, we gaan Bangkok in met de auto. Aan alle kanten zijn we gewaarschuwd voor het afschuwelijke verkeer in Bangkok, dus we staan op scherp. Maar we kunnen er niets spannends van maken, het bereiken van het hotel is kinderlijk eenvoudig. We moeten wel toegeven dat het een stuk scheelt dat we bij een benzine station al een kaart van Bangkok hadden gekregen en dat we een adres hadden van een hotel met betrouwbare parkeerplaats. Ook is het zondag vandaag en dan schijnt het verkeer iets rustiger te zijn. Voor één keer maar even een hotel bij naam noemen voor de liefhebbers die misschien ook eens in Bangkok belanden met de auto: het New world guesthouse bij Samsen road Soi 2 heeft prima parkeergelegenheid en ligt heel centraal. Om het tempo er goed in te houden vandaag gaan we maar een stukje door de stad lopen. We blijken vlakbij Khao San te zitten, het centrum voor backpackers en dus vol met internetcafés, restaurantjes, laundry service en tweedehands boeken, reisbureaus etc. Daar lopen we dan met een biertje in de hand door Bangkok. De

eerste indruk is een grote, vieze mierenhoop waar het krioelt van de mensen en waar alles te krijgen is wat god verboden heeft. Maar wel heel leuk om doorheen te slenteren. Heel veel mensen, zwerfhonden/katten, eetkraampjes, tuk tuks, uitlaatgassen, herrie. Voor één keer hebben we zin in iets anders dan rijst en trakteren onszelf op lasagne. Dan gaat het kaarsje uit en we laten het nachtleven van Bangkok maar voor wat het is en liggen voor tienen al in bed.

Bangkok Maandag 05-08-2002

De oordopjes waren wel nodig vannacht, wat een herrie. Vandaag moeten we op pad om een container te gaan regelen voor het verschepen naar Australië. We hebben van drie bedrijven een adres. Nu we met de bus door de stad scheuren beseffen we pas hoe groot Bangkok is. Bij DFDS die we als eerste bezoeken spreken we af dat we vanavond een offerte krijgen. Bij Evergreen worden we doorgestuurd naar een ander bedrijf want ze willen geen persoonlijke vracht vervoeren. En tenslotte bij Maersk krijgen we al een eerste prijs te horen, maar zullen ze ons ook een e-mail sturen. Een goede score voor vandaag. We gaan terug naar het hotel in een tuk tuk. De chauffeur scheurt flink de stad door, maar we worden wel geacht om even rond te kijken bij een juwelierszaak want dan krijgt hij coupons voor benzine. Raar systeem, maar als we hem daar een plezier mee kunnen doen. Binnen één minuut hebben we het gezien en hebben de mensen van de winkel ook wel door dat wij hier niks gaan kopen en dan gaan we weer verder. Aan het eind van de middag bezoeken we de Toyota dealer die vlak bij ons hotel blijkt te zitten. Helaas ook hier hebben ze geen onderdelen voor ons op voorraad, die zouden uit Japan moeten worden opgestuurd. We besluiten om dan maar tot in Australië te wachten. 's Avonds hebben we al de eerste offertes voor het verschepen. Dat is even schrikken want de prijs om naar Darwin te verschepen valt vies tegen. Het blijkt veel goedkoper om naar Perth te verschepen. Daar gaan we maar eens even over nadenken.

Dinsdag 06-08-2002 Bangkok

Weer vroeg op (ja, lieve mensen, zo'n wereldreis is echt afzien) want er zijn nog twee bedrijven die we willen checken: NYK waarmee we ook vanuit Iran verscheept hebben en K-line een bedrijf dat roro (roll on roll off) service aanbiedt. Beide blijken in dezelfde straat en we besluiten om deze keer maar met de auto te gaan. Met de bus en taxi gisteren schoot niet erg op. Rijden door de spits in Bangkok blijkt wederom geen probleem voor coureur Remco. Bij beide bedrijven worden we vriendelijk ontvangen en krijgen we de belofte dat ze aan het eind van de dag een offerte sturen per e-mail. Op de terugweg dwars door de stad komen we in een demonstratie terecht, maar we hebben geen idee waarvoor of waartegen dit is. De middag is voor sightseeing, want dat zouden we haast vergeten. We gaan naar het het Royal palace waar ook een groot tempel complex bij is. Hier staan werkelijk de meest mooi versierde gebouwen, tempels en beelden. Er komt geen eind aan, na elk prachtig bouwwerk komt er weer een volgende. Heel mooi zijn de met mozaïek versierde poortwachters die overal bij de deuren staan. De tempels zijn overal versierd met kleine stukjes spiegel. Hierna zijn we zo uitgeput dat we naar het hotel strompelen, een hoop fruit inslaan en lekker uitrusten. Onderweg zien we weer de nodige stellen waar je je vraagtekens bij zet. Hij een supersullige blanke nerd en zij een strak in het vel zittende Thaise met korte rok, hoge hakken en alleen maar giebelen. Echt, het ziet er best wel triest uit. Maar goed zij is blij met het geld en hij met de aandacht. 's Avonds lekker eten bij een van de vele stalletjes en gezellig op het terras gezeten op Khao San road: mensen kijken, heel leuk. We slaan nog wat tweedehands boeken en illegale goedkope cd's in.

Bangkok Woensdag 07-08-2002

DFDS transport blijk het beste aanbod te hebben en dus bellen we 's morgens met Jacob de Deense manager met wie we al contact hadden en maken een afspraak voor vanmiddag om alles verder af te handelen. Hierna gaan we aan de grote schoonmaak. Na vijf maanden wonen in de auto is het de hoogste tijd om alles weer eens netjes te maken voordat het beest in de container naar Australië gaat. Flink soppen en opruimen dus. Daarna gaan we naar het kantoor van DFDS en spreken af dat we de auto aanstaande zondag gaan verschepen naar Perth. Het verschepen naar Darwin is peperduur en daar zijn we dus maar vanaf gestapt. Op de terugweg laten we de auto nog even fiks onderhanden nemen bij de carwash en hij blinkt weer als nieuw. Nu maar op het asfalt blijven de komende dagen zodat 'ie netjes blijft. 's Avonds gaan we weer de toerist uithangen op Patpong het gebied van de nachtclubs en sexshows. We nemen de boot om de files te vermijden en dat is een prachtig tochtje dwars door de stad terwijl het langzaam donker wordt. Patpong valt ons wat tegen. Er lopen wel wat dames in avondjurken met een nummertje op en danseresjes in bikini, maar het blijkt vooral één grote marktplaats van kraampjes met nephorloges, nepkleding en andere souvenirs en stampvol met witneuzen. De menukaart van de seksshows die overal onder je neus wordt geduwd ziet er gezellig uit: pussy ping pong of pussy smoking…Alle varianten klinken erg fout, dus laat maar zitten. We vinden wel in een souvenirs winkeltje een supermooi boeddha hoofd die we na de onderhandelingstechnieken van Remco voor een mooie prijs kunnen aanschaffen.

Ayuthaja Donderdag 08-08-2002

Het laatste wat we nog moeten regelen in Bangkok is een vliegticket. Omdat de container er zo'n twintig dagen over doet om in Perth te komen hebben wij nog even tijd om rond te reizen. Deze tijd willen we doorbrengen in Indonesië omdat daar het daar nu geen regenseizoen is en het is ook op weg naar Australië. Een stop-over in Bali blijkt niets meer te kosten en is dus heel aantrekkelijk. Bovendien zijn Helen en Remko

nu in Bali en het lijkt ons heel leuk om ze te verrassen en opeens voor hun neus te staan op Lovina beach. We reserveren alvast plaatsen bij het reisbureau voor aanstaande zondag. Daarna rijden we lekker Bangkok uit voor een dagtochtje naar Ayuthaja. Dit was tot 1767 de hoofdstad van Thailand tot de Birmezen de stad grotendeels verwoestten. De stad staat nu echter nog steeds vol met prachtige oude tempels. We hebben geluk want het is vandaag weer eens zonnig weer na alle bewolkte dagen in Bangkok. Het eerste tempelcomplex is meteen heel mooi, met prachtige oude boeddha beelden. Eentje heeft precies zo'n hoofd als het beeld wat we gisteren gekocht hebben. Deze stad is bijzonder mooi, overal waar je kijkt staan tempels, soms helemaal gerestaureerd soms nog als ruines. We lunchen in een parkje aan het water en rusten even uit met de Loney planet van Indonesië om plannen te maken voor alweer een volgend land. Vijf maanden onderweg en we hebben al zo ongelofelijk veel gezien, het is echt heerlijk zo'n jaar vakantie. 's Middags gaan we nog even kijken bij een de Elephant kraal. Dat blijkt een dorpje te zijn waar levensgrote beelden staan van olifanten met soldaten erop. Op schilderingen hadden we al gezien dat olifanten veelvuldig in gevechten gebruikt werden. Er zijn niet alleen beelden van olifanten maar ook een heleboel levenden. En, wat helemaal top is, een jonkie. Een superspeels beestje dat zicht van alle kanten laat aaien en bewonderen en wat echt met je wil spelen. Geweldig, hier kan ik echt uren naar kijken. Maar we moeten weer op pad want we hebben een telefoontje gehad van onze Jacob dat de auto morgenochtend de container in kan en dus gaan we terug naar Bangkok om de laatste dingen af te maken en onze rugzak te pakken voor Indonesië. Terug de stad in betekent zwaar in de file staan, wat een stad is dit, hoe moeten ze dat verkeer ooit in de hand houden. Een metro is er maar een klein stukje, dus verder staat iedereen: bus, taxi, auto, tuk tuk vast. Het enige wat wel opschiet is met de boot de rivier over, maar daar bereik je ook niet alle plaatsen mee. Bij het hotel halen we de kist van het dak en pakken de auto verder in, dan hoeven we morgen bij de haven alleen nog maar de surfplanken eraf te halen. Het moeilijkste is altijd nadenken wat mee moet met de rugzak en wat in de auto kan blijven.

Bangkok Vrijdag 09-08-2002

Vandaag is de "auto-in-de-container-krijgen"-dag, maar voor we naar de haven kunnen moeten we eerst langs bij het kantoor van DFDS en langs het reisbureau om onze tickets te boeken. We zitten al om kwart voor acht in de auto, maar het regent vanmorgen en dat betekent dat het verkeer helemaal dramatisch wordt in Bangkok. Het verkeer is echt afschuwelijk hier, het staat gewoon helemaal vast. Ruim een uur doen we over een paar kilometer dwars door de stad. Dat wordt dus rennen om nog het ticket te regelen, geld te halen en voor tienen bij DFDS te zijn. Even een ticket boeken blijkt ook nog niet zo eenvoudig, want de dagen dat wij wilden vliegen van Bali naar Perth zitten allemaal al vol en terug naar Bangkok begin volgend jaar is ook al aardig vol (?! het is nu Augustus). Uiteindelijk lukt het toch om alles te boeken en we ploffen precies om 10.00 uur neer bij de mensen van DFDS. Alle documenten schijnen in orde te zijn en nadat we hebben afgerekend, (dat geld is altijd weer sneller uitgegeven dan gehaald) vertrekken we tegen twaalven eindelijk naar de haven. We moeten daarvoor achter King-Kong (bijnaam van DFDS medewerker) aanscheuren door het drukke verkeer, want de haven is zo'n 60 kilometer ten zuiden van Bangkok. King-Kong zal de custom clearance voor ons regelen, maar hij spreekt helaas geen woord engels dus blijft het een beetje vaag wat we moeten verwachten. We blijven maar bij de auto en het wachten kan beginnen. Om de tijd te doden spelen we een spelletje backgammon en lunchen we met fried rice. Na een uur mogen we het terrein van Maersk oprijden en de auto voor onze container zetten. Even de surfplank eraf en we passen weer precies in de container. Ook het vastzetten van de auto gaat vlot en we lijken op een recordtijd te gaan afstevenen. Maar iets te vroeg gejuicht, nu blijkt het echte wachten pas te gaan beginnen. De vrijgave door de douane geeft toch nog problemen en zonder vrijgave wordt de container ook nog niet dichtgemaakt met de seal. Hangen en erbij blijven dus en we lopen maar een beetje rond en kijken bij het inladen van andere containers. Naast ons wordt er eentje gevuld met zakken rijst. Twee jongens zijn bezig de duizenden zakken op te stapelen, zwaar werkje.

Eindelijk om vijf uur zien we King-Kong weer terug en heeft hij het carnet en de seal geregeld. Snel een koud colaatje aangeschaft en terug naar Bangkok. Het is nu echter spitsuur en we kruipen ongeveer vooruit. Het wordt uiteindelijk een lang dagje want tegen acht uur worden we bij ons hotel afgezet. Het enige wat we dan nog doen is eten, een biertje drinken op de goede afloop en slapen.

Zaterdag 10-8-2002 **Bangkok**

Eindelijk weer eens tijd om even uit te slapen en rustig aan te doen. Op onze laatste dag in Bangkok gaan we eerst allebei even naar de kapper. Daarna gaan we met de boot en metro naar het shopping gebied. Voor Australië leek het ons een goed idee een klein tentje mee te nemen, zodat we dan in de binnentent kunnen slapen die dicht geritst kan worden. Dit in plaats van onze muskietennet-tent waar alle slangen en spinnen gewoon onderlangs in kunnen kruipen. Maar we kunnen helaas niet echt iets vinden wat betaalbaar en goed is. De ellende van deze stad is het openbaar vervoer. Het is geheel onduidelijk waar welke bussen stoppen en waar ze heen gaan. De metro is behoorlijk kostbaar en bedekt maar een deel van de stad en komt bijvoorbeeld niet in het deel waar de meeste toeristen zitten. Uiteindelijk gaan we maar gewoon in een willekeurige bus zitten die voorbij komt. Met de boot weer terug naar het hotel en dan hebben we wel weer genoeg gelopen. We eten lekker shrimps en gegrilde vis op het terras in de buurt en ontmoeten twee Nederlanders die al 8 maanden op reis zijn en overland van Nederland naar Thailand zijn gereisd met de rugzak. Gezellig zitten kletsen over allerlei reisavonturen en we duiken rond elf uur ons bed in want morgen staat wederom de wekker vroeg.

Indonesië

Thailand-Indonesië Zondag 11-8-2002

Als uitsmijter hebben we vannacht 4 kakkerlakken die over ons heen wandelen en dus op z'n zachts gezegd niet lekker geslapen. Bah, wat vind ik dat afschuwelijk, wakker worden omdat je voelt dat er wat over je heen kruipt en als je het licht aan doet zit er zo'n dikke vieze kakkerlak. Als we om kwart over zeven eruit moeten zijn we redelijk gebroken. De laatste spullen in e rugzak en dan lopen we naar het busje die ons naar het vliegveld brengt. Wel een lekker ontbijtje vandaag met verse ananas en bananenpancake. De chauffeur scheurt lekker door. We zijn blij dat we niet al te vaak met dit soort figuren hoeven mee te rijden want het is redelijk gevaarlijk. De vlucht gaat snel met een filmpje en een tukje. Het is toch weer raar met dat vliegen, binnen een paar uur ben je ineens in een compleet ander land met andere mensen huizen, tempels, geld, winkels, etc. We moeten elke keer weer even inkomen. Na in Denpasar Balie Indonesië geland

te zijn is een guesthouse snel gevonden en 's avonds eten we in een piepklein stalletje langs de straat kippensoep met rijst. Sinds het kakkerlakken drama moet het muskietennet overal opgehangen worden van mij en dus moeten we de kamer enigszins verbouwen voordat we lekker kunnen gaan slapen.

Maandag 12-8-2002 **Lovina Beach (Bali)**

Na een bananenpannenkoek en omelet gaan we als echte rugzakkers bepakt en bezakt op weg naar het busstation. Meteen weten we weer waarom we deze reis zo graag met de auto wilden maken. Wat een gesjouw en op het busstation probeert men aan alle kanten een hoger prijs te vragen dan normaal, maar goed afdingen is Remco's specialiteit dus uiteindelijk gaat de prijs van 40.000 ruppies naar de normale 10.000. Toch weer 3 euro per persoon bespaard. Het is twee en half uur rijden dwars over het eiland Bali van Denpasar naar Lovina beach. Een prachtig ritje langs de rijstvelden, palmen en bananenbomen. Volgens het reisschema wat Remko ons gestuurd heeft, moet de hele familie in een hotel in Lovina beach zitten en we willen ze verrassen met onze komst. We lopen daarom naar alle kanten speurend door het plaatsje op zoek naar een guesthouse in de buurt van hun hotel. Gauw de rugzakken gedropt en dan lopen we over het strand naar het complex waar ze moeten zijn. Maar op het strand, bij het zwembad, in het restaurant geen Helen of Remko en ook van de rest van de familie geen spoor. Bij het checken bij de receptie blijkt ook geen Overdam of Cornelissen of andere naam met 8 Nederlanders en vier kamers bekend. Zeker door het laatste denken we dat ze misschien het plan hebben gewijzigd en we voor jan met de korte achternaam naar Lovina beach zijn gereisd. We gaan maar wat mailtjes sturen naar de verschillende thuisfronten om te kijken of er misschien iets in hun reisschema veranderd is. En dan maar wachten op het strand. Het strand is hier van zwart zand en helaas niet echt schoon. Laat in de middag gaat Remco nogmaals op onderzoek uit en beloofd stiekem te speuren of hij iemand kan vinden en mij dan op te halen voor de surprise. Maar hij blijft wel erg lang weg en als ik ga

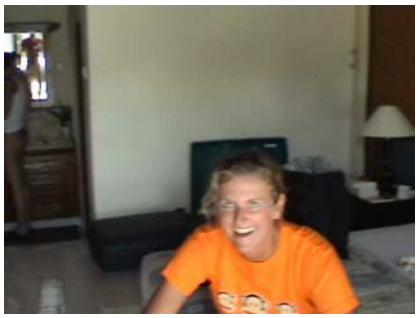

Kijken, blijkt hij Erik al op het strand tegen het lijf gelopen te zijn en zijn we toch bij het goede adres. Het is geweldig om na zo'n lange tijd weer bekende gezichten te zien en lekker bij te kletsen. Astrid en Erik zijn vorige week op Balie getrouwd in prachtige Balinese kledij. Na een gezamenlijke duik in het zwembad gaan we 's avonds lekker eten met z'n allen. Nog een laatste biertje/colaatje in de bar en dan lekker slapen want morgen moeten we wederom vroeg op.

Lovina Beach Dinsdag 13-8-2002

Vlak na het gezang van de imam gaat de wekker om half zes. Opstaan valt niet mee, maar als je er eenmaal uit bent en buiten loopt terwijl het al heel langzaam licht wordt, is het toch wel mooi. We stappen net als Erik en Wim in het bootje waarmee we dolfijnen gaan bekijken tijdens de prachtige zonsopgang. Eenmaal op zee blijken we niet de enige die deze trip geboekt hebben, want er zijn denk ik wel honderd bootjes op zee. Knappe dolfijn die daartussen nog omhoog durft te komen. Maar helaas moeten die beestjes af en toe wel boven komen om adem te halen. Op eens floepen er 3 dolfijnen vlakbij de boot het water uit en maken een paar sierlijke sprongen, halen diep adem en duiken dan weer lekker lang onder. Heel mooi maar het is wel sneu dat al die boten zo ongeveer jacht maken op die arme beestjes. Het moet voor die dolfijnen met hun fijne gehoor een ontzettende herrie zijn al die buitenboordmotortjes. Onze kapitein heeft het helemaal niet begrepen en vaart zowat dwars over de dolfijnen heen zodat ze nergens meer te bekennen zijn. Ik zou ook zo min mogelijk boven komen als ik dolfijn was. Op de achtergrond is gelukkig de mooie opkomende zon die steeds sterker wordt. Als het helemaal licht is en alle dolfijnen er vandoor zijn, varen we naar het rif wat iets voor de kust ligt. Onderwater is het schitterend. We krijgen wat voer mee en de prachtig gekleurde vissen eten uit je hand. We snorkelen tot we het koud krijgen en zijn om negen uur weer terug aan het strand. Mooi begin van de dag. Voor de afwisseling een bananenpancake als ontbijt. Op het strand vallen we al gauw in slaap na dit vroege avontuur. In de middag gaan we weer bij Helen en

Remko kijken en gaan we mee met een tripje naar de hotsprings. Lekker dobberen in een warm groen bad in een prachtige tuin. Een perfecte locatie voor het inspreken van een kleine video boodschap voor de papsen en mamsen. Gek idee dat ze dit binnenkort op video zullen zien. Het is superleuk om elkaar, zo ver weg even te zien. We zijn blij dat het allemaal gelukt is. We sluiten de dag af op een terrasje op het strand om ook de zonsondergang goed te bekijken. Die doet zijn best om net zo mooi te zijn als de opkomst van vanmorgen.'s Avonds weer heerlijk gegeten weliswaar in twee restaurants, want in het eerste visrestaurant hadden ze alleen een stokoude diepgevroren vis die verre van vers was. Om niet ziek te worden zijn we na het voorgerecht verkast naar het tweede restaurant waar het hoofdgerecht wel erg goed was. En dan komt na een laatste drankje in de bar het minder leuke moment, afscheid nemen voor het komende half jaar.

Woensdag 14-8-2002 **Labuhan labang**

Het plan was om echt vroeg op te staan, maar vanochtend is het wel heel moeilijk. Uiteindelijk schuiven we om half acht nog snel een pancake naar binnen en gaan dan op de bus staan wachten. Na zo'n twintig minuten zitten we in de bus naar Gilimanuk, vandaar gaat de boot naar Java. Maar wij maken eerst een tussenstop in Labuhan labang. Hier moet je fantastisch kunnen snorkelen. Na wat onderhandelen stappen we samen met nog een Nederlands stel op de boot richting het eiland waarvoor het koraalrif ligt. Dit stel heeft slechts een weekje vakantie op Balie en moet dan weer terug. We durven bijna niet te vertellen wat wij aan het doen zijn. Het waait al aardig en dus zijn er flinke golven. Dat is een beetje jammer, want af en toe krijg je dus in plaats van lucht een slok zeewater door je snorkel binnen. Onder water is het echter zo mooi dat je dit zeewater over je longen er wel voor over hebt. Prachtige koraal en nog mooiere vissen. Iets minder prettig vind ik een joekel van een murene die vlak bij de boot tussen de rotsen zwemt. We komen alleen even boven water voor een snelle lunch en dan weer snorkelen tot dat het tijd is om terug te varen. Al snel zitten we in een busje voor de laatste kilometers naar Gilimanuk. Daar gaat zoals gezegd de ferry naar Java. Dan lijkt het logisch de

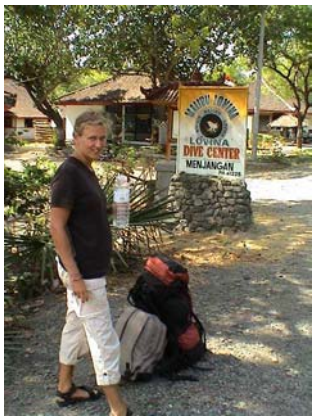

bussen ook even stoppen bij de terminal. Maar dat is te simpel gedacht. De bus stopt er een paar honderd meter vandaan, waar je de boot nog net niet kan zien, bij een paar bevriende brommerdrivertjes en riksja's. Die vragen gerust het dubbele van de prijs van het gehele busticket naar de andere kant van het eiland en zijn dan verbaasd als je liever een paar honderd meter naar de boot loopt. De overtocht is een half uur en aan de overkant probeert men weer dezelfde truc door voor veel geld een ritje naar het station aan te bieden wat om de hoek blijkt te liggen. Op het station besluiten we er maar een efficiënte dag/nacht van te maken en om tien uur 's avonds de trein naar Yogyakarta te nemen. Als het goed is moeten we daar dan om 12.00 uur 's middags aankomen en voor de zekerheid kopen we een kaartje in Bisnis klas (zoals het hier wordt gespeld). Dat is toch wel een strakke planning. Van Lovina beach op Bali, de hele middag snorkelen en dan de volgende middag in Yogyakarta op Java staan. We beloven onszelf dat we op de terugweg een luxe toertje boeken.

Yogyakarta

Donderdag 15-8-2002

Kompleet gebroken komen we in Yogyakarta aan. Wat was dat een slecht idee die nacht in de trein. Het eerste stuk van 6 uur zaten we op een beroerd half in elkaar gezakt bankje, waarop je na 5 minuten al niet meer wist hoe je moest gaan zitten. En dat in Bisnis klasse. In Indonesië betekent dit alleen dat je niet in een veewagen vervoerd wordt zoals economy klas. Als je echt luxer wilt reizen moet je in aparte executive treinen reizen. Maar ja, die rijden over hetzelfde zeer beroerde stuk rails waarvan geen stukje recht is, waardoor je continue door de hard rijdende trein van links naar rechts geslingerd wordt. Midden in de nacht komen we aan in Surabaya waar we 2 uur moeten wachten tot om 6 uur de trein naar Yogyakarta gaat. Hier worden we echt te oud voor. Gelukkig vinden we snel een kamer in aardig guesthouse en pakken een douche. Na een late lunch lopen we wat rond in de stad en komen terecht bij een niet commercieel, door de overheid gerund arts en craft centre waar prachtige batikschilderijen te koop zijn. We kunnen de verleiding niet weerstaan en kopen een heel mooi exemplaar. Dan is het tijd voor een dutje om de schade wat in te

halen. Dit dutje duurt wat langer dan gepland, waardoor we 's avonds alleen maar tijd hebben om iets te eten en dan weer het bed in te duiken. We zijn echt behoorlijk kapot van dat reisje.

Vrijdag 16-8-2002 **Borobodur**

Ik denk dat we gisteren al om half tien sliepen en we maken met de wekker om half 8 een prima nachtje. We pakken op het busstation een bus naar de Borobodur. Deze boeddhistische tempel ligt op anderhalf uur rijden van Yogya. Heel indrukwekkend dit grote complex met heel veel beelden. We lopen een tijd rond op de tempel en gaan dan terug naar het busstation voor een busje naar Mendat temple. We lunchen nog even in een piepklein tentje met Mie Ayam (Mie in Kippesoep) en komen eindelijk eens wat vriendelijke normale Indonesiërs tegen. De Mendat temple valt een beetje tegen (ja, je raakt echt verwend op den duur) De bus terug naar Yogya is lekker vol, gelukkig hadden wij al een plekkie. Nog niet zo veel gelopen vandaag, dus wandelen we terug naar het hotel wat een beetje te veel van het goede is. Uitgeput komen we aan en ploffen op bed. 't Is toch treurig we voelen ons echt oud. Na een dutje zijn we weer fit voor het avondeten. Fried rice en gado gado natuurlijk met verse ananas juice.

Zaterdag 17-8-2002 **Prambanan**

Het is vandaag onafhankelijkheids dag in Indonesië, 57 jaar gelden werd de onafhankelijkheid van Nederland uitgeroepen. We gaan 's morgens even kijken in het centrum. Helaas is het paleis van de sultan vandaag niet open voor het publiek. Het waterkasteel is wel open en is een heel oud restant van een kasteel dat midden in een woonwijk ligt. Op de binnenplaats is een, helaas nu leegstaand, zwembad. Vlak ernaast is een vogelmarkt in de kleine straatjes rondom het waterkasteel, met naast vogels en duiven, een klein wild katje en wilde vliegende honden in veel te kleine kooitjes. Erg triest om dat soort dieren in een kooi te zien. 's Middags nemen we de bus naar de Prambanan tempels. De Borobordur was een boeddhistische

tempel dit zijn hindoeïstische tempels. De Prambanan tempels maken eigenlijk meer indruk op ons, doordat ze veel groter, hoger en met meer stijl zijn gemaakt. We lopen er de hele middag rond en kopen kaartjes voor het ballet van vanavond. Tussendoor even een boordje rijst en dan gaan we in het avondlicht wat drinken op het terras met de prachtige verlichte tempels op de achtergrond. Dit is dezelfde achtergrond voor het ballet vanavond. Het Indonesische dansen is geweldig om te zien. Prachtige kostuums, sierlijk bewegend op Indonesische muziek met op de achtergrond de tempels, wat wil je nog meer. Gelukkig hebben we een blaadje gekregen met uitleg over het verhaal wat wordt uitgebeeld zodat het nog meer dimensie krijgt. Een ritje terug naar Yogyakarta is na afloop zo geregeld en om tien uur zitten we aan een verlaat diner.

Probolingo Zondag 18-8-2002

De wekker staat heel vroeg vanmorgen want vandaag wordt een lange reisdag. Om zeven uur zitten we in de bus naar Surabaya. Een bus met airco, maar we zitten helaas helemaal achterin bij de motor dus het wordt toch nog redelijk zweten. De lunch hoort bij het busticket en de hele rit gaat redelijk snel. We verliezen geen minuut op het busstation van Surabaya want we kunnen zo een bus inspringen naar Probolingo. Deze bus, zonder airco, wordt helaas een stuk voller maar dit ritje is maar twee uur. In Probolingo blijkt dat we zelfs nog een minibusje kunnen nemen naar onze eindbestemming Cemoro Laweng, aan de voet van de Bromo vulkaan. Dat hadden we niet verwacht, maar is mooi meegenomen en na een bord rijst stappen we in het propvolle minibusje. De laatste anderhalf uur is hobbelen de berg op waarvan het laatste stuk in het donker, waar we nooit zo'n fan van zijn. Boven staan we te koukleumen in onze t-shirtjes en slippers. Gauw de bergschoenen aan die we speciaal voor dit doel hebben meegesleept en ongeveer alle lagen kleren die we bij ons hebben. Na een laatste bord rijst kruipen we vroeg onder de dikke dekens.

Maandag 19-8-2002

Bromo vulkaan

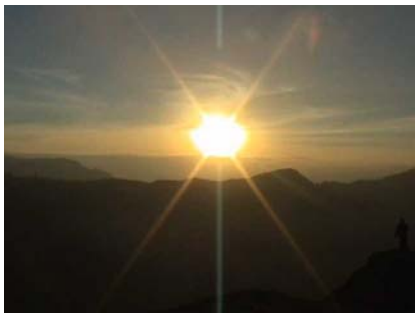

Om half vier staan we klaarwakker naast ons bed en pakken de spullen om de Bromo te gaan beklimmen. Het is nog pikkedonker en dus is het pad vinden erg lastig en als je ook nog door één of andere idioot, expres (omdat je niet met z'n autootje bent meegegaan) de verkeerde kant op wordt gestuurd, schiet het niet erg op. Maar in de verte zien we al lichtjes de berg op gaan en we stappen stevig door (zeg maar gerust rennen) om nog voor het licht wordt op de top te staan. Dat lukt, want kwart voor vijf staan we boven en is het nog donker en heel koud. Om vijf uur begint heel langzaam de zon op te komen en het is heel speciaal om dit boven op deze berg mee te maken. Tegen half zes wordt het echt licht en wordt de lucht prachtig oranje en geel verlicht. We blijven nog een hele tijd boven en wachten tot de meeste toeristen alweer naar beneden zijn, op naar de volgende attractie. Nu is het heerlijk rustig en we lopen nog een stuk over de rand van de krater. Oppassen waar je je voeten neerzet, want je stort zo de diepte in richting de rokende vulkaan. Helaas wordt zelfs op dit prachtige plekje midden in de natuur lastig gevallen door verkopers. Ik snap dat ze wat proberen te verdienen maar alsjeblieft niet hier! Rond zevenen gaan we weer naar benenden en lopen terug naar het hotel. Het lijkt of we er al een dag op hebben zitten, maar het is net begonnen. Met een berg andere toeristen worden we in een busje gepropt en naar beneden gereden. We hebben een redelijk strak schema gehad deze eerste week in Indonesië. Het is ons overduidelijk dat we dat rugzakken geen jaar zouden willen doen. Het is zo'n gedoe om elke keer maar weer op transport te moeten wachten, hotel en eten te moeten zoeken. Om onszelf te verwennen nemen we de luxe airco bus terug naar Denpasar. Dat is wel genieten hoor, goede stoelen, lekker koel en een bus die niet op elke hoek stopt om nog meer mensen in te laden. De tijd gaat daardoor wel redelijk snel maar helaas krijgen we halverwege een verse chauffeur. Deze heeft een duidelijk andere rijstijl dan nummer 1 en algauw zit de hele bus met spanning te kijken hoe deze coureur over de donkere wegen scheurt. Remco kan het al gauw niet meer aanzien en vertelt de Indonesische Schumacher dat 'ie heel snel gas moet minderen. Dit is Astrid's verwoording. Ik zou het zelf iets anders verwoor-

den,meer in de trend van; Die idioot, veel te jong en waarschijnlijk onder invloed van pillen, had werkelijk geen enkel respect voor de veiligheid van medeweg gebruikers en de inzittende van de bus. We hebben veel rare vogels achter het stuur meegemaakt, maar dit sloeg alles. Tot twee keer toe ben ik naar 'm toe gegaan om 'm in niet te missen bewoording duidelijk te maken dat 'ie echt normaal moest gaan rijden. Heel concreet betekent dit dat ik de tweede keer naast 'm ben gaan zitten en ongeveer in z'n oor geschreeuwd heb fucking asshole slow down, this the second time I warned you, the next time I'll kill you!!!. (Astrid schrijft weer verder), gelukkig rijdt hij daarna iets rustiger maar het blijft geen fijn gevoel om achterin te zitten en niets te kunnen doen. Alweer verlangen we naar ons eigen autootje. Om acht uur zijn we eindelijk in Denpasar en we delen een busje met een aantal andere mensen naar Kuta beach. Ongelofelijk wat een contrast met vanmorgen eerst de overweldigende natuur van de Bromo vulkaan en nu de drukte van hotels, winkels, restaurants, bars, disco's etc. We lopen er een beetje verdwaasd in rond, 't is nog effe wennen.

Kuta Dinsdag 20-8-2002

Uitgeslapen, daar waren we aan toe en rustig ontbijten in de zon. Kuta heeft een superstrand met blauwe zee en hoge golven. Heel veel strakke gebruinde surfers hier, dus het is kijken en gezien worden op het strand. Ik verdenk sommige boys ervan dat ze alleen een plankje hebben om stoer mee over het strand te paraderen. Een lekker lui dagje op het strand, maar bij Remco begint het natuurlijk al gauw te kriebelen om te gaan surfen. Een prachtige zonsondergang op het strand met een koud biertje. Op de terugweg naar het hotel meteen maar even een plankje gehuurd voor morgen. Wat heel relaxed is hier is dat er een heleboel restaurants zijn die films vertonen. Lekker eten voor de tv met een filmpje, dat is lang geleden. We zien Men in Black II, waardeloze film maar goed.

Woensdag 21-8-2002 **Kuta**

Normaal is hij niet uit z'n bed te branden maar als er gesurft moet worden staat Remco al om acht uur naast z'n bed. 's Morgens schijnen de golven het beste te zijn wanneer het vloed is. Het ziet er zo simpel uit vanaf je handdoekje op het strand, maar het blijkt toch een aparte techniek te zijn dat golfsurfen. De eerste uren worden vooral doorgebracht in de golven en niet erop…Het bevalt meneer totaal niet dat hij een sport niet in één keer onder de knie heeft. Uren en uren later is hij door en door zout, rood verbrand en heeft zere armen van het peddelen en heeft ongeveer drie keer een paar seconden op de plank gestaan. Hartstikke leuk dat golfsurfen. We informeren 's avonds hoe we het beste naar Sumbawa kunnen komen want vandaar willen we naar Komodo. Daar zijn namelijk de Komodo dragons te zien die we graag willen bekijken. Na veel navragen, want het is hier niet eenvoudig om correcte informatie te krijgen, blijkt dat de beste verbinding een boot is die vanavond al gaat. Eigenlijk hebben we geen zin om nu al weer verder te gaan maar toch maar rennen om te kijken of we nog meekunnen. Dat gaat niet meer en eerlijk gezegd vinden we het niet eens zo erg.

Donderdag 22-8-2002 **Kuta**

De boot verbinding naar Sumbawa is toch de beste optie en die gaat zaterdag weer, dus besluiten we maar daarop te wachten. We hebben ons ticket naar Perth 1 dag kunnen verschuiven dus we hebben wel tijd genoeg om dit te doen. Dat betekent dat we nog twee dagen in Kuta kunnen blijven. Wat een luxe, twee dagen niksen daar worden we gewoon een beetje onrustig van. Gelijk onze bijbel (lonely planet) erbij gepakt om te kijken of er nog interessante dagtripjes te doen zijn. Maar we komen al gauw tot inkeer en besluiten om maar twee daagjes lekker aan te klooien. We regelen alvast tickets voor de boot en gaan nog even zwemmen in die enorme golven. De zee dwingt hier echt respect af en is enorm krachtig. Je mag ook alleen zwemmen in een bewaakt stuk met lifeguards. Dit zijn echte "Baywatch" types. Gespierde snelle gasten die zichzelf heel cool vinden. Aan het eind van de dag komt de

gitaar erbij een gaan de schatjes zingen en dansen en vooral veel rondkijken of iedereen wel naar ze kijkt. Mooi om te bekijken. Maar surfen kunnen ze wel, ongelofelijk soepel, daar kunnen sommige onder ons nog wat van leren. 's Avonds weer filmpjes (Minority report en Zig Zag) en in de surfersbar nog even wat spectaculaire surfvideo's bekeken.

Kuta Vrijdag 23-8-2002

Helemaal niks doen is toch niet aan ons besteed en dus gaan we een eind lopen langs het strand. We lopen tot aan het vliegveld en kijken ongeveer naast de landingsbaan als echte vliegtuigspotters hoe een aantal vliegtuigen weer nieuwe toeristen komen afleveren op Balie. Op de terugweg hebben we zin in een duik en dus zoeken we een mooi zwembad uit bij een resort en lopen met een stalen gezicht naar binnen om even lekker te zwemmen. Genoeg activiteit voor vandaag en we ploffen neer op het strand voor nog wat uurtjes strand en de prachtige zonsondergang in de zee. Filmpjes kijken werkt verslavend en dus zitten we om tien uur weer klaar voor Insomnia, één van de betere films tot nu toe.

Kuta Zaterdag 24-8-2002

Ons laatste dagje strand in Kuta. De rugzakken ingepakt en opgeslagen in het hotel. Vijf nachten zijn we hier geweest en het is omgevlogen. Lekker bakken in de zon vandaag en veel zwemmen om af te koelen. Mensen bekijken is ook een leuke bezigheid. Erg grappig zijn twee Amerikaanse jongens die van alle kanten belaagd worden door verkoopstertjes. Uiteindelijk kopen ze toch maar wat, en eentje ruilt zelfs z'n t-shirt voor een suf armbandje. Rare jongens die Amerikanen, ze zien er na afloop wat beteuterd uit. Om zeven uur 's avonds zijn we in de haven om de boot naar Bima te nemen. Met de fast ferry zou dit tripje zo'n negen uur moeten duren. Om negen uur varen we weg en ik zit nu te schrijven op een deinende boot met op de achtergrond een gezellige karaoke herrie video.

Zondag 25-8-2002

Naar Komodo

Voor we een weten staan we om 5 uur 's morgens in Bima op het eiland Sumbawa. Deze bootreis ging echt heel snel. De tweede bootreis van vandaag gaat helaas niet zo snel… Het was de bedoeling om de normale ferry naar te nemen en dan een klein bootje naar Komodo. Maar de ferry schijnt kapot te zijn en de verwachting is dat hij pas om 5 uur vanavond weggaat. Een hele dag wachten in de haven zien we niet zo zitten en dus huren we met 2 Australiërs en een Ierse zakenman en z'n zoontje een klein bootje om ons naar Komodo te brengen. Dit blijkt 6 uur varen te zijn waar geen eind aan lijkt te komen. Elke keer als we een strandje zien denken we hier zal het wel zijn, maar dan varen we toch weer door. Een aardig lang stuk zijn de golven redelijk heftig en wordt het bootje in de hoge golven rondgesmeten. Tegen de avond komen we na zeven uur varen aan bij het kamp van de rangers bij het headquarter van het nationaal park Komodo. Hier gaan we overnachten en morgen de dragons bekijken. Maar, als we onze spullen naar de kamer gaan brengen worden we al verrast door het eerste exemplaar. Fantastische beesten maar ze zien er wel wat creepy uit. Verderop liggen er nog een paar die de "kitchen dragons" worden genoemd en vaste bewoners zijn van het kamp. We kunnen nog net even rondkijken voor het donker wordt en zien dat dit een hele mooie plek is. Heel rustig en basic in the middle of nowhere. We zijn met onze groep van 6 en nog 2 ander stellen, dus in totaal maar 10 bezoekers. We hebben al een beetje spijt dat we hier maar 1 dag kunnen zijn. Het is toch wel spannend om 's avonds van het restaurantje terug naar je kamer te lopen met al dat geritsel. Overal kunnen van die enorme dragons zitten. Voor het slapen gaan nog even een verrissend bad in de mandi. Dit is een vierkante bak met water waarmee je je door middel van een emmertje kunt nat gooien en wassen. Het is zeker niet de bedoeling om erin te gaan zitten, en ik (Remco) probeer toch maar even uit waarom dat eigenlijk is. Best wel krap en koud.

Komodo Maandag 26-8-2002

Om zes uur, als het licht is gaan we eruit want dan schijnen de dragons het actiefste te zijn. Bij de keuken is het meteen al bingo want er lopen hier een stuk of zes van die joekels rond een groep wilde zwijnen die aan het eten zijn van de afvalberg van het kamp. Ze kunnen best hard lopen die varanen al hoewel ze er heel sloom uitzien. Ze zijn blijkbaar erg ingeburgerd in het kamp want er komt er zelfs één uit het kantoortje waggelen en zo de trap af rennen. Samen met één van de rangers maken we een prachtige wandeling in alle vroegte naar een drinkplaats en onderweg zien we veel verschillende vogels, herten en wilde zwijnen. Bij de drinkplaats loopt nog een grote dragon rond die zich graag laat fotograferen. Op de terugweg ligt er een oudje op ons pad die al zo'n veertig jaar oud schijnt te zijn. Hij of zij is in ieder geval behoorlijk skinny. Vlak voor het eind zien we ook nog een jong dragontje van een jaar of twee, die niet van een gewone hagedis is te onderscheiden. Als ze jong zijn leven ze vaak in de bomen omdat ze dan niet opgegeten kunnen worden door hun oudere soortgenoten. Ze eten dan vogels, eieren en hagedissen. Als ze groter worden, wordt er gejaagd op herten en wilde zwijnen, dit doen ze door ergens heel stil te blijven liggen tot ze de kans krijgen om vanaf dichtbij toe te happen. Ze bijten dan vaak maar één keer en door de bacteriën in hun bek krijgt het slachtoffer dan na enkele dagen bloedvergiftiging en zal spoedig dood gaan. Het enige wat de dragon hoeft te doen is het slachteroffer een weekje volgen om 'm vervolgens op te kunnen peuzelen. Terug in het kamp gaan we voor een stevig ontbijt met fried rice en noodles want we moeten ook weer zes à zeven uur terugschommelen op dat bootje. Als uitsmijter komt er nog een dragon onder het restaurant door gelopen en gaat er vlak naast zitten om ons uit te zwaaien. Het was echt fantastisch om hier te zijn en we vinden het heel jammer dat we niet nog een paar daagjes kunnen blijven. Het is hier zo mooi en lekker rustig en bovendien geen gezeur van verkopers aan je hoofd. Op de terugweg maken we nog even een korte zwem/snorkel stop en dan moeten we echt weer gaan varen om voor het donker terug te zijn. Maar, om wat ruppies te sparen heeft onze bemanning schijnbaar

besloten om een groot deel van de trip op halve kracht te varen en het is daardoor al donker voordat we bij de haven van Sape terug zijn. Het aanleggen verloopt enigszins chaotisch, je zou toch denken dat ze dat vaker hebben gedaan. Maar na ruim een half uur hebben ze het bootje pas in een positie, dat wij veilig en droog kunnen uitstappen. Het wordt dus nog haasten om naar Bima terug te komen, want daar is pas de eerste slaapgelegenheid. Gelukkig staat er nog een busje die we voordat we gingen al hadden ingeseind dat we deze avond nog naar Bima wilden rijden. Omdat Jo en z'n verschrikkelijk irritante en verwende zoontje met de fastferry, die we ook heen hebben genomen, terugvaren naar Balie, blijven we met David en Wendy in een klein guesthousje in Bima overnachten. Na een snelle nasi Ayam om tien uur 's avonds duiken we redelijk uitgeput ons bed in. t' Is wel zwaar dat reizen zonder auto.

Dinsdag 27-8-2002 **Sumbawa**

De wekker stond al vroeg vonden we om 6 uur, maar we worden al ruim voor die tijd gewekt door een overijverige imam die het nodig vindt om om half vijf te beginnen met een uur durend geblèr vanuit zijn moskee naast ons hotel. We zijn weer overduidelijk in Moslim gebied en of het er mee te maken heeft weet ik niet, maar de mensen die we ontmoeten op Sumbawa zijn een stuk vriendelijker en het is ook niet zo'n hassle als op Balie of Java. We krijgen zowaar ook in één keer de normale prijs voor de busreis naar Mataram op Lombok te horen. We zitten al voor zevenen in deze bus voor een tochtje van 12 uur. Gelukkig kan ik in alles wat rijdt wel redelijk slapen dus maak ik hele stukken niet echt mee. We stoppen bij een klein tentje om te lunchen en hebben ook nog even een break op de ferry van een uurtje. Verder is het lekker doorhobbelen en bedenken hoe je nu weer eens zult gaan zitten. Het hulpje van de chauffeur die constant op het dak moet klimmen om nog meer zakken en kisten erop vast te zetten, is de enige die een beetje engels spreekt. Hij lurkt alleen aan het eind van de middag aan een fles spiritus aangelengd met wat limonade. Aan het einde van de reis is hij dus stomdronken en begint lekker vervelend te worden.

Gelukkig zijn we gauw in Materam en worden we netjes voor een guesthouse afgezet. We weten weinig van Mataram en zullen er ook niet veel van zien maar één ding is belangrijk in onze Lonely planet staat dat er een Kentucky fried chicken moet zijn. Even een keer geen rijst dat is echt een traktatie.

Ubud Woensdag 28-8-2002

Indonesië is een mooi land, alleen jammer dat er zo veel vervelende Indonesiërs wonen. Klinkt heel onaardig, maar ik heb het even helemaal gehad met die lui hier. Het is zo zelden dat je iemand ontmoet die echt aardig en niet alleen maar aan je wil verdienen. Het valt gewoon op als je een normaal iemand ontmoet. Het merendeel van de mensen waar wij mee te maken krijgen wil geld en dat betekent: constant verkopers om je heen, altijd veel te hoge prijzen vragen, proberen valse tickets te verkopen of je op een andere manier op te lichten. Doodmoe word je ervan. Net weer bij de boot worden ons tickets verkocht voor een veel te hoge prijs. Als je advies vraagt aan de Indonesiërs in de bus of het klopt zitten ze schaapachtig ja te knikken terwijl het overduidelijk niet klopt. Uiteindelijk krijgt Remco door veel rondvragen en terug te gaan naar de zogenaamde verkoper al het geld wel weer terug, maar het is zo'n gedoe. Voor alles wordt een veel te hoge prijs gevraagd en ze staan dan een beetje te lachen wanneer je zegt dat dat nooit kan kloppen. Maar goed, het zal misschien anders zijn op de wat minder toeristische plekken. W hebben in de korte tijd dat we hier waren alleen de toeristische highlights bezocht. Ik zal blij zijn als we over een paar dagen in Australië zijn.. We zitten nu op de boot van Lombok naar Balie. Volgens het boek kan dit vier tot zeven uur duren. Lijkt me wel een erg groot verschil, maar het schijnt met de hoogte van de golven te maken te hebben, we zullen wel zien. We doen er uiteindelijk bijna vijf uur over en dit komt vooral omdat we bijna een uur hebben moeten wachten op een ferry die de haven uit moest komen om plek te maken voor de onze. Om nog maar even door te gaan met klagen, op de boot is het echte een varkenstal, heel smerig en overal liggen mensen die er een nog groter

puinhoop van maken. Afval gooi je gewoon in zee, die is toch groot genoeg. Of je gooit het op de grond, dan waait het vanzelf wel de zee in, maar in ieder geval niet in de afvalemmers die er gewoon staan. Het schip ligt nog geen eens vast en er springen al mannetjes aan boord die je proberen te ronselen voor hun busje. Naar Ubud, geen probleem, maar wel voor belachelijk hoge prijzen. De ellende is dat er wel public bemo's gaan die richting uit, maar de mannetjes die het op toeristen voorzien hebben zorgen er wel voor dat je daar niet in komt. Hierbij is alles geoorloofd, dus als liegen niet meer helpt word je gewoon het busje uitgeduwd. We verstaan geen Indonesisch, maar hebben wel snel door dat overal waar wij een busje in willen stappen men de chauffeur vertelt dat hij ons moet weigeren en zeggen dat hij niet naar Ubud gaat. Wat een maffia hier! We gaan eerst maar eens een hapje eten want ruziën met deze lui maakt hongerig. Toevallig blijkt dat je bij het restaurant ook een buskaartje kunt kopen. Ook niet supergoedkoop, maar in ieder geval hoeven we dan geen geld te spenderen aan die vreselijke lui. We worden met nog een heleboel toeristen in een busje gepropt en een uur later staan we in Ubud. De bus uitstappend worden we alweer besprongen door mannetjes ditmaal voor de hotels. Maar die hebben het slecht bij ons, want ze worden na een dag als deze alleen maar afgesnauwd en kwaad aangekeken. Als we dan verderop in de straat zijn ontmoeten we toch zowaar een aardig mannetje dat ons naar een heel mooi guesthousje brengt, midden in een prachtige tuin en lekker rustig. Het is niet te geloven, of eigenlijk wel, want het was toch al een rotdag, maar 's avonds krijgt Remco nasi goreng met bedorven vlees. En niet zo'n klein beetje bedorven, hij gaat bijna over zijn nek en moet al kokhalzend door het restaurant rennen om de WC te vinden. Een gepaste afsluiting van deze dag.

Wat irritatie opgeschreven tijdens de reis van Probolingo naar Denpasar.

Ik word gek van de verkopende Indonesiër, wat een vreselijk achterlijk dom volk is dat. We hebben pas contact gehad met een handje vol "gewone" Indonesiërs, de rest zegt alleen "Hello, do you want to buy…(vul maar in), en vaak wordt het "Hello" ook nog weggelaten. De hele dag door, elke vijf minuten wel één die denkt dat je achterlijk

bent, en dat als 'ie maar lang genoeg doorzeurt, je z'n rotzooi wel koopt. Wat voorbeelden, vanochtend op de rand van de Bromo krater, sta je van de zonsopgang te genieten, komt er zo'n jojo met een half vergaan bosje onkruid voor je staan, met het verzoek dit van hem te kopen om het vervolgens, voor je geluk, in de krater te kunnen gooien. Tot zover nog helemaal niet zo erg, een beetje inventiviteit siert de koopman, alleen jammer van het tijdstip en m'n uitzicht. Maar als 'ie dan vervolgens, nadat je zo vriendelijk mogelijk "No thank you" hebt gezegd, nog een minuut blijft doorzeiken, dan vraag je om een "Piss off, anders flikker ik jou in de krater". Dus dat heeft hij ook gekregen. Op de terugweg zagen we een paar mannetjes met halsbrekende toeren in de krater afdalen. Het waren dus niet alleen half vergane bosjes, maar ook nog eens gerecyclede.

Met bussen is het minstens zo erg. Met de meest voor de hand liggende verkooptrucjes vragen allerlei tussenpersoontjes gerust het dubbele of meer voor de meest gangbare busritjes. Alsof je achterlijk bent en niet weer dat bijvoorbeeld de enige publieke bus naar de Bromo 7500 roepies pp kost. Dit is je namelijk al door, of andere toeristen, of vriendelijk "gewone" Indonesiërs verteld, onder het motto laat je niet belazeren door die maffiosi. Van tevoren krijg je altijd een veel te hoge prijs te horen, die dan na een hoop gezeik als je geluk hebt op de normale prijs uitkomt. Aan het einde van de rit kan ik het dan toch niet laten om voor de gein nogmaals te informeren naar de prijs van de rit, en 9 van de 10 keer krijg je dan weer van dezelfde halve gare een te hoge prijs te horen.

Echter het ergste nog zijn de busstations op de weg en bij de ferry van Balie naar Lombok. Daar lopen gewoon een aantal terroristen rond die als enige de engelse taal beheersen, en die het gehele busstation controleren zodat je niet eens de mogelijkheid hebt een normale bemo te nemen. We hebben het geprobeerd, maar ze houden je gewoon tegen als je wilt instappen en als je erin zit wordt de bestuurder dringend verzocht om de bestemming van de bemo te veranderen, zodat er niets anders voor je opzit dan er weer uit te gaan en je te melden bij de enige firma die toeristen vervoerd.
Er zijn volgens mij te veel package-toer toeristen, waarbij al deze grappen gewoon werken. Helaas werken ze bij ons niet. Toch hebben we het over de rest van de wereld, van wat er tot nu toe van gezien hebben, nog niet zo erg mee gemaakt. Wat een verschil bijvoorbeeld met Iran. We zijn hier nog niemand tegen gekomen die oprecht in je is geïnteresseerd en bijvoorbeeld blij is dat je z'n land bezoekt. Je bent een lopende zak geld die zonder enige moeite geleegd kan worden, lijken ze te denken. We maken er een sport van zo min mogelijk geld uit te geven, gedragen ons onbehoorlijk grof tegen verkopers en dingen af tot bloedens toe. Het zou leuk zijn als ze eens zouden begrijpen dat wanneer je een toerist een beetje vriendelijker en eerlijk behandeld, hij zijn geld dan vanzelf wel uitgeeft en veel meer dan met al de irritante grappen.
Het is dat Indonesië en zeker ook Balie zo'n schitterend land is, anders zouden we er nooit meer terugkomen. De boeddhistische Borubordur, de hindoeïstische Prambanan, de Bromo vulkaan, de rijstvelden op Balie en de Komodo dragons allemaal hoogtepunten van wereldklasse.

Donderdag 29-8-2002 **Ubud**

Gelukkig niet ziek geworden van dat vieze eten gisteren. Heerlijk ontbeten in de prachtige tuin met bloemen, vogels, vissen en katten. Vervolgens komen de wandelschoenen weer eens uit de rugzak. We gaan op zoek naar de rijstvelden die rondom Ubud moeten liggen. Het wordt een fantastische wandeling eerst door het monkey forrest waar een hoop apen en een tempel te zien zijn. Daarna door de rijstvelden over kleine wandelpaadjes met prachtige uitzichten. Op een gegeven moment belanden we in een super de luxe resort aan de rivier (blijkt achteraf een van de weinige 6 sterren te bezitten). Zoiets hebben we nog nooit gezien, zo mooi aangelegd, met luxe bungalows met eigen zwembad en dakterras met tuin. We durven niet te informeren naar de prijs voor een nachtje, want dan worden we waarschijnlijk van het terrein verwijderd met onze shabby kloffie. De enige gasten die we zien zijn rijke Japanners en Amerikanen. Op de terugweg vinden we een heel leuk en lekker restaurantje in the middle of de rijstvelden. 's Avonds, na een paar mooie bamboe souvenirs te hebben gekocht, nog even gecheckt of we inmiddels al een plekje in het vliegtuig hebben voor 1 september. We blijken nog steeds op de wachtlijst te staan, dus gaan er maar vanuit dat we op de 31ste vliegen.

Vrijdag 30-8-2002 **Kuta**

Omdat we morgenavond moeten vliegen gaan we aan het eind van de morgen terug naar Kuta. Terug in hetzelfde hotelletje als een week geleden, lijkt het alsof we niet weggeweest zijn. De rest van de dag brengen we door op het strand en in zee en genieten van de laatste zonsondergang op Bali. Morgenavond zijn we in Australië. Het is een heel vreemd gevoel dat we dan ons doel bereikt hebben: Anloo to Australia. We kijken er erg naar uit de auto weer terug te hebben, drie weken rugzak is genoeg voor ons. We zien in de krant dat het wel weer even kou kleumen kan worden in Perth, waar de maximum temperatuur 17 graden is. 's Avonds nog maar even een filmpje bekijken tijdens het eten en om het af te leren om 22.00 u nog maar eentje in het surferscafe Tubes.

Bali - Australië Zaterdag 31-8-2002

We pakken we onze spullen in en gaan voor de laatste uurtjes naar het strand. Daar we vanavond vliegen hebben we de zondag in Australië over, omdat we pas maandag naar het kantoor kunnen om de papier voor de auto op te halen. We hebben geluk want op onze laatste dag worden we getrakteerd op een Balinese ceremonie op het strand. Er is op het strand een soort offertempeltje gebouwd en een hele groep prachtig geklede mensen komt in een lange stoet aangelopen met allerlei dingen om te offeren. We denken dat ze dat in de zee zullen gooien. Het is wel een beetje een vreemd gezicht, al die half naakte toeristen en dan midden in zo'n plechtigheid met muziek en een "priester" die allerlei gebeden opzegt. Wat een contrast. Als we een ijsje gaan eten bij de Mc Donalds, zitten daar ook een groot aantal deelnemers van de ceremonie geheel in kostuum aan de Big Mac. Waar moet dat heen in de wereld. Na een laatste bordje nasi goreng, het komt nu zo langzamerhand onze neus uit, nemen we een taxi naar het vliegveld. Om acht uur gaan we de lucht in en zeggen we Azië gedag. Het blijkt maar 3 uur vliegen te zijn naar Perth dus dat gaat erg snel met een glaasje wijn, wat te eten en een filmpje. We hadden er al een beetje op gerekend dat we zouden moet blijven hangen 's nachts op het vliegveld, maar dat blijkt met deze kort vliegtijd en geen tijdsverschil niet nodig. Om iets over elf landen we op Australische bodem, en na grondig te zijn gecontroleerd door de Australische quarantine, mogen we onze baboe souvenirs houden en staan we ineens in Australische. In de regen! Wat een weer hier, het lijkt wel Nederland. Koud, wind en regen, brrr dat zijn we niet meer gewend. We nemen maar snel een taxi naar het centrum van Perth en vinden een bed in een backpackers hostel. Weliswaar allebei in een andere gedeelde mannen en vrouwen kamer, maar goed 't is toch maar voor één nachtje.

West Australië

Zondag 1-9-2002

Fremantle

We nemen 's morgens de trein naar Fremantle, want daar is de haven en het kantoor van DFDS. Wat opvalt onderweg zijn alle bordjes hier. Overal staan wel bordjes met waarschuwingen of informatie, waarvan een groot deel niets toevoegt of zo voor de hand liggend is dat het ook weggelaten zou kunnen worden. We krijgen de indruk dat het allemaal wat overgeorganiseerd is in dit land. 't Is nog steeds slecht weer, en het treinritje had ook tussen Rotterdam en

Hoek van Holland kunnen zijn. Als we de trein uitstappen gaat het nog even wat harder waaien en wij lopen in onze bloesjes omdat de truien nog in de auto zitten. Hopelijk hebben we die morgen snel uit de container. Vlakbij het treinstation zit een backpackers guesthouse in een oude brandweerkazerne. Het ziet er erg grappig uit en gelukkig is er nog een tweepersoons kamer. We gaan even ontbijten in het centrum. Het voelt nog heel raar om hier te zijn. We lopen een beetje verdwaasd rond. Het leek altijd zo ver weg en onwerkelijk naar Australië rijden en nu lopen we hier. Het is zo anders dan Azië waar we ruim twee maanden zijn geweest. Niet alleen qua weer, maar eigenlijk qua alles, mensen, eten, gebouwen etc. We gaan net een broodje tonijn eten en kunnen kiezen uit 6 soorten broodjes, 9 soorten dressing en alle soorten salades die je maar kunt bedenken. Na al die maanden rijst is dat gewoon een beetje te veel. Maar dat zal ook wel weer snel wennen. In ons hostel is gratis internet dus de rest van de middag gaan we lekker iedereen mailen. We lopen nog even een rondje en ontdekken dat het kantoor waar we morgen moeten zijn ongeveer om de hoek ligt. Het is sowieso allemaal heel klein hier. Fremantle is niet meer dan een dorpje. We hopen echt dat we morgen de auto weer hebben, na drie weken rugzakken zijn we dat behoorlijk zat. Die hostels zijn het toch ook niet helemaal voor ons. Er lopen hier van de vage figuren rond, met piercings overal waar je het maar bedenken kunt en zwaar aan de hasj. Lekker de TV en CD om het hardst door elkaar aanzetten en als het nieuws komt wordt er snel verder gezapt naar de Simpsons. Niet echt onze types. We steken een beetje af in onze bloesjes, we gaan daarom maar lekker TV kijken op onze eigen kamer.

Fremantle Maandag 2-9-2002

Om half tien staan we paraat in het kantoor van de schipping-agent. Klaar om ons autootje op te halen. Maar helaas, zo snel werkt het hier niet. De Australische douane in heel strikt en werkt niet al te vlot. Er wordt ons verteld dat het wel een paar dagen kan gaan duren voordat alle formuliertjes ingevuld zijn. Na een uur ongeveer staan we weer voor ons hotel. In ons enthousiasme hadden we al uitgecheckt en dus is

onze kamer alweer vergeven. Dat wordt vannacht dus slapen in de "dorm" met nog 8 andere mensen, in dit geval allemaal kerels. En dan wordt Remco ook plotseling ziek en gaat z'n bed in. Waarschijnlijk de gisteren verorberde beef curry. Gelukkig staat 'ie net zo snel weer op als dat 'ie erin is gegaan, en voelt zich weer stukken beter. Aan het eind van de dag gaan we nog even bij de container kijken. De douane beambten zijn allang naar huis maar de auto is er in ieder geval en zo te zien nog helemaal intact. We mogen er alleen niet bij, want hij moet morgenochtend eerst vrijgegeven worden door de customcontrole. David van de shipping-agent geeft ons nog even een rondleiding door Fremantle en laat ons zijn favoriete Italiaanse restaurant zien. Daar gaan we 's avonds dan ook maar eten, mede om het backpackers rookhol en de beef curry te ontvluchten.

Dinsdag 3-9-2002 **Fremantle**

's Morgens staan we weer op de stoep bij Rohlig en worden we naar de haven gebracht. Tot onze verbazing is de container al open en zijn alle touwen al weggehaald. We vinden het wat vreemd dat er mensen rondom de auto geweest zijn zonder dat we erbij waren. Maar het zou nog veel erger worden. Het begint er al mee dat we de sleutel moeten achterlaten, want volgens de Australische wetgeving mogen we er niet bij zijn als de customs de auto openmaken en onderzoeken en we mogen ook zeker niet zelf de auto uit de container rijden. Het is echt van de zotte, de container staat al gewoon open op het terrein, iedereen kan er zo in lopen. Maar goed, het zal allemaal wel zo horen. We moeten dus maar weer wachten bij ons hotel. Halverwege de ochtend gaat de telefoon; of we een lijst hebben met alle spullen die in de auto zitten. Die hebben we inderdaad, maar die zit in de computer en de computer zit in de auto. Het voorstel van hun kant om dan maar het password te geven gaat ons iets te ver. Het moet toch mogelijk zijn om dit zelf te laten zien aan de custom officer op de plek waar de auto staat. Maar dat is te simpel gedacht en ze houden hier van complex en vaag. We hadden echt verwacht dat het hier een stuk professioneler zou zijn. Uiteindelijk is de lijst schijnbaar niet nodig en hebben we in ieder geval de custom clearance erop

zitten na een hele ochtend. De volgende hobbel is quarantine. Dit is een nog groter feest. De regelgeving in Australië is heel streng om ziektes te voorkomen. Dat is natuurlijk heel goed en waarschijnlijk heel erg nodig. Maar de manier waarop de regels worden uitgevoerd is weer erg krom. De man die het komt checken haalt 1 vinger langs de auto en vindt wat stof, wat logisch is na 3 weken in een container, en beslist dat de auto zeker schoongemaakt moet worden en gestofzuigd. Het schoonmaken wat we in Bangkok hadden laten doen is dus helemaal voor niets geweest. Bijna al onze spullen zijn uit de auto gehaald en op een pallet gekwakt zonder dat we erbij waren wat ik echt belachelijk vind. Hoewel er waarschijnlijk ook een berg zand en stof in de surfzeilen zit hoeven die bijvoorbeeld weer niet gecheckt te worden en kunnen we naar de wasstraat. De auto is nog nooit zo schoon geweest sinds 'ie van de productieband is afgerold. Eindelijk zijn we klaar en kunnen we al onze spullen weer inpakken. We zijn heel happy dat ons beest weer veilig terug is. Maar dat blije gevoel is van korte duur. Op het kantoor van Rohlig wordt ons een rekening gepresenteerd van 927 Australian dollars wat bijna vijfhonderd US dollars is, evenveel als wat het verschepen zelf gekost heeft. Ongelofelijk we hadden maximaal op de helft gerekend. We zijn echt geshockt. Het lukt wel om er ruim tweehonderd Australian dollars af te praten. Ook weer zo vaag en onprofessioneel. David die ons helpt zit een beetje te krassen op een kladje en hardop na te denken kunnen we dit eraf halen… ja dat kan wel of nee dit is standaard etc. Het gaat allemaal wel op een heel kneuterige manier hier, helemaal niet zoals we het ons hadden voorgesteld. We betalen maar en halen onze spullen op bij het guesthouse. Tijdens het wachten hebben we twee Nederlandse meiden ontmoet die overmorgen naar huis vliegen na tien maanden Australië. We kunnen hun tent overnemen en dat is perfect, want dat hadden we precies nog nodig. De nacht brengen we door op een parkeerplaats aan het strand. Nog een beetje fris maar als het goed is moeten we snel richting het warmere weer kunnen rijden.

Woensdag 4-9-2002 **Perth**

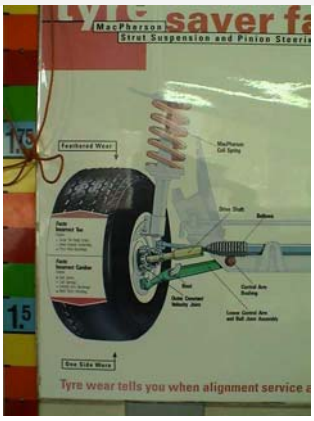

Heerlijk geslapen in ons eigen huisje. We zijn echt zo blij dat we weer gewoon kunnen kamperen. Wel wat vaag was een ambulance om half vier vannacht op de verder lege parkeerplaats. Vlakbij is een strandtent met een wc en koude douche waar we graag gebruik van maken. Onderweg naar Perth lopen we nog even binnen bij het NYK kantoor. We willen de container terug waarschijnlijk met hen verschepen en vragen alvast een offerte. In Perth maken we opnieuw kennis met de vreselijke regeltjes-cultuur in Australië. We zijn pas een paar dagen in dit land maar hebben nu al in de gaten dat iets te overgeorganiseerd is hier, te veel regels en procedures. Bij de Royal automobile club krijgen we te horen dat ondanks dat we een carnet hebben en de auto alleen maar voor een paar maanden het land in brengen de auto hier geïnspecteerd moet worden door de "department of transport". Hiervoor moeten we naar een ander kantoor. Gelukkig is het hier allemaal niet zo groot en rijden we er zo naar toe. De auto wordt door 2 man van alle kanten streng bekeken maar gelukkig het zijn het wel relaxte types so, no worries mate. Het enige wat we moeten aanpassen zijn de voorlampen met een stuk tape en we moeten een sticker achterop plakken met "caution left hand drive". Daarna weer terug naar de RAC met de papieren en dan blijkt dat officieel men geen left hand drive voertuigen mag verzekeren. Heel vaag allemaal want we hebben de auto inmiddels het land in gebracht, hebben alle papieren in orde en dan zouden we onverzekerd moeten gaan rondrijden. Uiteindelijk hebben we mazzel dat de dame die ons helpt de regeltjes ook belachelijk vindt en ze maakt de polis toch maar en doet net alsof we nooit verteld hebben dat het een left hand drive is. Dat is dus echt geluk hebben, want als je iemand anders treft die wel alle regeltjes keurig naleeft heb je een groot probleem. Maar goed, wij hebben onze polis en we mogen nu officieel rondrijden hier. Dit gaan we gauw vertellen aan Paul en Judith die we eerder deze middag bij de RAC troffen. Zij zijn al een jaar aan het rondreizen en zijn met hun Landrover van Nederland naar Zuid Afrika gereden en hebben de auto nu verscheept naar Australië. Het is wel supertoevallig dat je elkaar dan bij de balie tegenkomt. Heel leuk om ervaringen uit te wisselen en we spreken

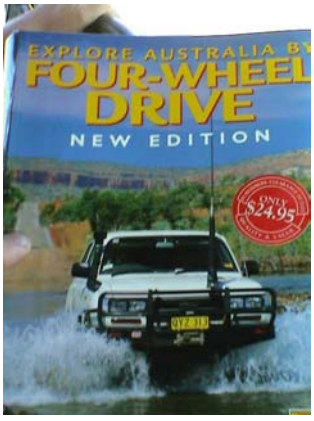

af om morgen wat te gaan eten en verder te kletsen. We moeten namelijk weer op pad want we hebben om half zes afgesproken met Dino and Liz. Liz is de dochter van het Australische echtpaar waarmee we op de boot naar Komodo zaten. Ze hadden ons het adres gegeven om wat advies te vragen over de auto want Dino schijnt er nogal wat vanaf te weten. En inderdaad kan hij ons bijna zeker zeggen wat het probleem is en hij heeft een adres voor ons waar we het kunnen laten repareren. We maken nog even een kopie van de video die we op Komodo gemaakt hebben voor Wendy en David. Via de video's van Liz en Dino krijgen we alvast een voorproefje van de westkust van Australië en de outback en wat goede tips. Geen vis schoonmaken vlak bij de waterkant, niet een tweede keer op dezelfde plek naar de waterkant gaan en geen voedselresten in de buurt van je kampeerplek laten slingeren en dan zul je weinig last hebben van de salties... Fijn om te weten, oja en ook even oppassen voor slangen want in het noorden zitten de meest giftige ter wereld. Ik krijg er steeds meer zin in.

Perth Donderdag 5-9-2002

Geslapen op een parkeerplaats langs het strand. We hebben eigenlijk geen idee of dit wel mag, maar we doen het maar gewoon. Als eerste bij het bedrijf langs wat de linker cv joint kan vervangen, want dat is hoogst waarschijnlijk ons probleem. We kunnen 's middags al terecht dus dat is perfect. De rest van de ochtend zijn we druk met een bezoek aan de Australische Gamma, de olie laten verversen, nieuw luchtfilter kopen en telefoonkaart regelen. Wat absoluut opvalt is hoe vriendelijk de mensen zijn hier. Net ook weer op de parkeerplaats worden we aangesproken door een vrouw die heel enthousiast komt informeren waar we vandaan komen en wat onze plannen zijn. En of ze ons nog ergens mee kan helpen. Als we wat informatie over garages vragen belt ze meteen haar vriend die een grote Toyota fan is en we wisselen telefoonnummers en e-mail uit. Het liefst had ze ons vanavond te eten en logeren gehad, maar we hebben al wat afgesproken voor vanavond. Na een paar uurtjes wachten in de garage is de auto weer helemaal top en rijden we terug naar Perth. Paul en Judith

zitten in een appartementje want ze moeten een tijdje op hun auto wachten. Supergezellige avond met z'n vieren, het is zo leuk om elkaars verhalen te horen. Dwars door Afrika moet ook een geweldige trip zijn, we krijgen heel veel inspiratie voor een volgende reis.

Vrijdag 6-9-2002 **Perth**

Na het ontbijt zeggen we Judith en Paul gedag en gaan nog even de stad in om een permit voor de national parks te regelen, boodschappen te doen en te mailen. En natuurlijk m'n papsie bellen om te feliciteren. Altijd wanneer ik met thuis gebeld heb, heb ik het even moeilijk, want ik mis iedereen vreselijk. Maar niet te veel aan denken en vooral denken aan de heerlijke 6 maanden die we nog voor ons hebben liggen. We rijden langs de kust weg uit de stad Perth en hebben nu het gevoel dat we echt aan onze trip in Australië gaan beginnen. Vandaag doen we slechts een paar kilometers want het loopt al tegen vijven. Zo'n 25 kilometer boven Perth begint langs de kust het eerste national park. Daar duiken we meteen maar in en krijgen een eerste idee van de uitgestrekte natuur. En, jawel, ook de eerste kangaroe is een feit. Een flinke jongen die ons eerst een tijdje staat aan te staren en dan maar snel de bosjes in hupt. Fantastisch, dit is dus Australië. We gaan snel koken als de zon ondergaat en vroeg onder de wol want het is een koud nachtje.

Zaterdag 7-9-2002 Lancelin

Heb je zes maanden door het Midden Oosten en Azië gereisd zonder een dag ziek te zijn, word ik na een week Australië ziek! Dat geloof je toch gewoon niet. Koorts, moe, diarree dus ik ben er niet echt bij vandaag. We rijden een klein stukje tot Lancelin. Omdat vandaar een redelijk pittige track begint door de zandduinen besluiten we maar een camping op te zoeken om een beetje uit te zieken. Het is prachtig blauw vandaag, maar nog wel redelijk koud vooral door de stevige zeebries. Een heel gaaf gezicht zijn de kyte surfers die over het water scheuren. Verder niet veel beleeft vandaag en ik baal ervan dat ik nu ziek ben.

The Pinnacles Zondag 8-9-2002

Nog steeds niet topfit maar op de camping blijven staan daar hebben we ook niet zo'n zin in dus gaan we beginnen aan onze eerste off road track in Australië. In ons 4 wheel drive boek staat dat dit er meteen ook eentje is in de categorie difficult. We beginnen met een stukje door de zandduinen waar een heleboel wagens op deze zondag aan het spelen zijn. We vallen hier echt niet op met onze bak, je ziet hier overal de meest grote wagens rijden. Na een lang stuk door de duinen komen we bij de volgende zandduin die we over moeten. Voor de zekerheid maar even de banden een stukje laten leeglopen, maar dat was eigenlijk niet eens nodig want het gaat het perfect door het zand. Het meest mooie stuk van deze track is het stuk over het strand. Vlak langs de zee over het mulle zand scheuren. Het is even een stukje spannend, maar we redden het prima en daarna volgt het laatste stuk door de duinen. Alles staat prachtig in bloei, mimosa, brem en een heleboel soorten die ik niet kan thuisbrengen. Het wildlife van vandaag beperkt zich tot een blue tongue lizard en een wegschietende slang. Rond drieën gaan we even lunchen op een prachtig plekje aan het strand en dan naar het national park de Pinnacles. In dit park zijn mooie rotsformatie te zien die door erosie zijn ontstaan. Met de late middagzon erop heel mooi. Al met al een zeer geslaagd dagje. We zoeken aan het eind van de middag een stil plekje om te kamperen. Helaas stikt het hier van de muggen dus gaan we nog maar even binnen zitten lezen.

Kalbarri Maandag 09-09-2002

Door het uitgestrekte landschap naar Geraldton gereden, zo'n tweehonderd kilometer naar het noorden over de highway. We krijgen nu wel een goed beeld hoe ontzaggelijk groot dit land is. Af en toe staan er bordjes dat je er land kunt kopen en je huis of boerderij kunt gaan bouwen. Geraldton staat erom bekend dat het er altijd waait en ook vandaag staat er een flinke bries. Het is met zo'n twintig graden alleen nog een beetje te fris om te gaan surfen. We slaan een berg boodschappen en benzine in en sturen even wat mail. Onderweg komen we niet zo gek veel grote plaatsen meer tegen tot Port Hedland. Overal

weer vriendelijke mensen, vandaag worden we in de supermarkt verwelkomd met "how is the world treating you today, love?" In de middag bereiken we ons derde national park in vier dagen: Kalbarri. We maken een aantal stops bij de verschillende uitkijkpunten. Fantastisch ruige rotskliffen waar de zee tegenaan beukt. We bekijken de zonsondergang op de rotsen aan zee. Omdat je in dit national park niet mag kamperen gaan we maar braaf op de camping staan. Het is heel grappig dat mensen hier schijnbaar gewoon gewend zijn aan rare vogels die over de wereld zwerven want als we vertellen dat we vanuit Nederland zijn komen rijden wordt er niet verbaasd gekeken, that's great mate. Het wordt al een stukje warmer, maar het waait ongelofelijk hard vanavond dus weer dikke truien aan. Gelukkig is er straks weer een warme douche.

Dinsdag 10-09-2002

Kalbarri national park

We worden 's ochtends bij het ontbijt gestoord van de vliegen. Aan insecten sowieso geen gebrek hier. De ene dag zijn het muggen, dan teken of grote blinde torren die overal tegenaan vliegen en nu vliegen. Op zich niet zo erg, maar deze gaan gerust op je mond of ogen zitten of doen een rechtstreekse aanval op je oren. Heel irritant, maar mensen die we in het Kalbarri national park tegenkomen vertellen ons dat het hier nog niks is, wacht maar tot je in het noorden bent. Dat kan dus nog leuk worden, misschien moeten we toch maar zo'n idiote hoed met kippengaas rondom aanschaffen. We bekijken verschillende gorges zoals ze dat hier noemen. Hoe moet je dat nu vertalen, kloof is denk ik het beste. Prachtig om de rivier diep beneden tussen de rotskloven te zien stromen. Het park is echter een beetje te veel aangelegd naar mijn idee. De wandeltracks zijn wel heel weinig avontuurlijk met af en toe zelfs een asfaltpad en overal bordjes dat je in een risk-area bent. Pas tegen lunchtijd vinden we een fantastisch plekje zoals ik me Australië had voorgesteld. In the middle of nowhere aan de rand van de rivier. Nadat we gegeten hebben komt er ineens een man aanfietsen met een groot geweer om z'n nek. "Dat we niet moeten schrikken als we verderop schoten horen", hij

gaat namelijk wat geiten jagen. We twijfelen of we hier zullen overnachten, het is zo'n mooi plekje, maar besluiten toch nog een paar uurtjes door te rijden. We gaan de eindeloze northern highway op, wat een saai stuk. Een kaarsrechte weg. De enige afleiding is een roadtrain die ons met drie aanhangers voorbij dendert en een aantal hele mooie emoes. Helaas lukt het niet ze te fotograferen, elke keer als we stoppen gaan ze er gauw vandoor. We slapen bij de overlander roadhouse. Dit stond al 180 kilometer van te voren aangegeven dus we dachten nog dat zal wel een klein dorpje zijn. Maar een roadhouse is slechts een tankstation met snackbar en een toilet. Wel een goede plek om te overnachten. Het eerste kampvuur was bijna een feit vanavond, maar helaas waait het zo hard dat we het niet aandurven. We willen niet een bushfire op ons geweten hebben, want we hebben wel gezien dat als die droge vlakte hier eenmaal gaat branden er geen houden aan meer is.

Francois Peron park Woensdag 11-09-2002

Als we nog even bij het toilet onze tanden gaan poetsen staat de hele parkeerplaats al weer vol met mede reizigers (vooral van boven de vijftig) die er vast alweer uren rijden op hebben zitten. Het is half elf en wij vertrekken… Moet kunnen, 't is tenslotte vakantie. Over een nieuw stuk supersaaie weg rijden we naar Denham Daar is na tweehonderd kilometer vanaf Kalbarri voor het eerst weer eens een supermarkt. Daarna is het nog dertig kilometer naar Monkey Mia waar we dolfijnen kunnen zien. Voor vandaag is het voeren echter al afgelopen en dus duiken we het nabij gelegen Francois Peron park in waar we kunnen kamperen bij de big lagoon. Een half uur hobbelen over een eenzame zandweg midden door het park en je hebt het idee dat je de enige bent die hier rondtoert. Helaas is dit niet zo en staan er nog een paar tenten in het kamp. Mooi plekje in het zand met uitzicht op het water. De rest van de middag besteed ik lekker met een boek en Remco, die niet begrijpt dat iemand lezen een leuke bezigheid kan vinden, loopt een eind door de duinen.

Hoewel het overdag heerlijk warm weer was, koelt het zo 's avonds toch heel erg af en ik zit nu moed te verzamelen om straks onder onze koude douche te gaan staan. Eerst nog maar een glaasje rode wijn.

Donderdag 12-09-2002 **Monkey Mia**

Voor dag en dauw opgestaan, klinkt mooi maar het is wel even doorbijten om er zo vroeg uit te komen. Als we terug rijden door het park worden we verrast met een moeder emoe met 5 jonkies. Prachtig zijn ze. Helaas hebben ze nog niet door dat je de bosjes in moet schieten als er een auto achter je rijdt, en niet alsmaar rechtdoor over de weg moet sprinten. Ze kunnen net als hun moeder behoorlijk hard rennen. Rond half acht zijn we in Monkey Mia. We lopen nonchalant het strand op en ja hoor, daar in het water vlak aan het strand zwemt al de eerste dolfijn. We kunnen zo het water in lopen en hem van heel dichtbij bewonderen, wat een beauty. Even later komen er nog twee bij en we horen van de ranger dat er drie dolfijnen in dit gebied zijn die zich elke dag laten zien en dan wat vis krijgen. Dit doen ze al meer dan twintig jaar. Ze zwemmen zo voor je neus en laten af en toe hun "Colgate-smile"zien. Wat zijn dit waanzinnig mooie dieren en het is echt uniek dat je ze hier van zo dichtbij kunt zien. Er wordt slechts twee kilo vis per dolfijn per dag gevoerd zodat ze zeker ook nog zelf moeten gaan vissen en niet te afhankelijk worden van het voeren. En nadat de emmer leeg is gaan ze er ook meteen vandoor. Maar er zijn nog meer dieren te bewonderen hier, namelijk een aantal joekels van pelikanen die over het strand paraderen en totaal niet bang zijn van mensen. Na een uur komen de dolfijnen weer terug, ze weten het precies, er valt per dag drie keer wat vis te snaaien. Weer komen ze heel dichtbij. Ze hebben prachtige ogen waarmee ze je heel lief aankijken. Ik vind dit echt geweldig. Na nog even bij het bezoekerscentrum te hebben rondgelopen gaan we er vandoor. Ik ga dat supersaaie stuk rijden, Remco gaat achter de computer om de website bij te

werken. Onderweg stoppen we nog even bij het uitgestrekte strand van shell beach. De strand bestaat hier uit kleine witte schelpjes die in de loop der tijd zijn samengepakt tot een soort gesteente. Ze gebruikten dit vroeger zelfs als bouwstenen voor huizen w. Met de strakblauwe hemel, witte strand en azuurblauwe water is het weer een plaatje. Je blijft foto's maken in dit land. Bij de splitsing twijfelen we; gaan we nog kijken bij de Zuytdorp kliffen of rijden we richting het noorden. Toch maar kijken, maar dat betekent wel ruim honderd kilometer hobbelen over onverharde weg door alweer een natuurpark. Maar dit ritje is zeker de moeite waard als we eindelijk bij de zee uitkomen. Wat een ruige natuur. De golven slaan spectaculair tegen de kliffen en op het randje hoog boven de woeste zee voel je de spetters. En dan is het nu nog rustig weer want de blowholes staan droog vandaag. Dit zijn diepe gaten waar als de golven hoger zijn het water uit omhoog spuit. Nu komt er alleen wat damp omhoog en hoor je de zee tekeer gaan diep beneden. Het is echt machtig mooi om naar de omslaande golven te kijken. Plotseling komt er een grote schildpad boven die even rondkijkt en meedeint op de golven. Hij moest waarschijnlijk even zuurstof happen. Door de duinen rijden we naar de andere kant waar een stuk strand is. Het is zo uitgestrekt hier en een vreemd idee dat er op dit stuk land van een paar honderd kilometer slecht een handjevol mensen en auto's zijn. Helaas staan er overal borden dat je niet mag kamperen alleen in de zogenaamde stations waar je dan bijna 30 dollar betaalt. We blijven dus 's middags zitten tot een uur of half zes en gaan dan weer terughobbelen. Tijdens de zonsondergang zien we van heel dichtbij een kangaroe. Het laatste half uur rijden we door het donker en zien dan langs de weg nog een heleboel van die beesten. Gelukkig blijven ze langs de weg en steken ze niet over. Om half acht zijn we weer terug bij het Overlander roadhouse waar we eerder deze week ook al stonden. Tanken, eten koken en douchen en dan is er alweer een dag voorbij.

Vrijdag 13-09-2002

Coral bay

Het landschap is hier niet echt spectaculair. Ook de tweehonderd kilometer naar Carnavon zijn saai, heel saai. Remco zit weer achter de computer en ik zing maar mee met de Hollandse hits van het bandje van Tom. Een iets mindere bezigheid is dode kangaroes tellen. In de eerste tachtig kilometer tel ik 38 lijken, heel triest. Maar zo gaan twee uurtjes sturen toch wel snel. In Carnavon kunnen we de auto weer volgooien met boodschappen, water en geld pinnen. Dan op weg naar Coral bay: de volgende tweehonderd kilometer.'Dit is net zo'n saai stuk en het wordt pas weer leuk als we de zee zien. Coral bay is piepklein. Twee campings een motel en een supermarkt en je hebt het gehad. We gaan eens even rondvragen hoe het zit met die manta rays die hier moeten zitten. Nou, dit zit schijnbaar wel goed want er zijn elke dag snorkeltoers om ze te bekijken. We boeken dan ook maar meteen een halve dag voor morgen en gaan een nachtje op de camping staan. Helaas is er een keiharde wind die ervoor zorgt dat het behoorlijk koud is. We parkeren onze auto op het hele kleine plekje dat we op deze overvolle camping hebben toegewezen gekregen en gaan even internetten, lekker warm binnen. De camping is voorzien van een keuken waar je gebruik van mag maken en dat is nu wel handig want het stormt zo dat we ons al afvroegen of het keukentje wel buiten zou kunnen staan. Nu hebben we weer eens vier pitten tot onze beschikking en we hebben na een aantal dagen vegetarisch een dikke lap vlees gekocht dus dat wordt smullen. Kok Remco weet er altijd weer een lekker maaltje van te maken compleet met rode wijn saus.

Coral bay Zaterdag 14-09-2002

Het is echt niet te geloven met ons. Overal waar wij verschijnen vinden allerlei vreemde natuurverschijnselen plaats. In Turkije was het in twintig jaar niet zo koud geweest, in Dubai regende het, wat helemaal nooit voorkwam in de zomer, en nu zijn er voor het eerst dit jaar geen manta's!. Het vliegtuigje wat ze zou moeten spotten heeft anderhalf uur hard gezocht, maar in de hele baai geen manta's te bekennen. Wat een teleurstelling. We zien wel heel veel grote schildpadden en gaan twee keer snorkelen bij een stuk prachtig koraal, maar we hadden ons zo verheugd op die enorme manta's. Tijdens het snorkelen zien we een aantal reef sharks en een hele mooie schildpad die heel elegant door het water zwemt. Bij terugkomst krijgen we een voucher om voor half geld nog een keer mee te gaan om de pijn wat te verzachten want het schijnt bijna nooit voor te komen dat er geen manta's zijn. We willen dan waarschijnlijk op de terugweg naar de snelweg nog een keertje mee. Eerst gaan we nog een stuk verder omhoog naar een natuurpark wat hier niet zo ver vandaan ligt. We krijgen nog een goede tip dat we ook langs het strand vlakbij haaien kunnen zien die daar door het ondiepe water komen. Dat lijkt de moeite waard om te checken, hoewel als je zo langs het strand loopt je je niet kan voorstellen dat er van die grote beesten zo dichtbij de kust komen. Maar even verderop is het toch echt zo. Als je een stuk het water in loopt zwemmen ze zo op een paar meter bij je langs. Ze schijnen compleet ongevaarlijk te zijn en gaan er ook inderdaad meteen vandoor als ze je in de gaten krijgen. 's Middags rijden we een stuk de duinen in en vinden een perfecte plek om te overnachten. Aan zee in de duinen en in de wijde omgeving niets of niemand te bekennen. Maar helaas als we even boven op een duintop naar de zonsondergang staan te kijken komt er ineens een auto aan met twee mensen. Eerst rijden ze verder maar ze keren en komen terug en gaan jawel, pal voor onze neus staan. Sommige mensen begrijp je echt niet. Iedereen die hier door de middle of nowhere rijdt weet toch dat je hier komt voor je rust en niet vlak naast iemand anders wil staan. En op dit moment zitten we ons allebei

dood te ergeren aan dat stel want ze zetten ook nog eens keihard muziek aan. Dan heb je het echt niet begrepen… We gaan er zo maar wat van zeggen, maar je gelooft dit gewoon niet. Sta je midden in de natuur, zetten zij van die herrie aan. Echt zo zonde want je laat je humeur er gewoon door verpesten.

Zondag 15-09-2002 **Coral bay**

Het regende vannacht en dat komt hier niet vaak voor. Op de vorige camping hoorden we van mensen dat het al maanden achtereen niet geregend had. Je hoort 's morgens al in de auto dat het hard stormt, en als we de klep een stukje open doen zien we ook dikke wolken. Een prima morgen om nog maar even wat langer te blijven liggen. Als we er uiteindelijk uitkomen is de lucht alweer aardig blauw aan het worden, maar wel een knoertharde wind. We rijden een klein stukje naar een plekje waar het wat minder rotsachtig is zodat Remco kan surfen. Onderweg op deze track van Coral Bay naar Exmouth rij je alleen maar door de duinen. Een stuk vergelijkbaar met Rotterdam naar Den Helder, maar dan alleen maar natuur, geen huis, geen mens, niemand alleen maar national park met duinen, strand en zee. Deze uitgestrektheid is iets wat je niet kunt beschrijven en iets wat we absoluut niet kennen vanuit Europa. Overal, zo ver als je kunt kijken is natuur en niets te zien wat door mensen is aangelegd. We kunnen na een paar kilometer de auto zo'n beetje op het strand parkeren. Het waait zo hard dat zelfs het kleine plankje van het dak kan. Later volgt ook een kleiner zeil want het gaat zo hard, Remco wordt af en toe echt gelanceerd. Het waait en het blijft waaien, het lijkt wel steeds harder te gaan. We staan dan ook te bibberen aan het eind van de dag onder onze douche. Na het eten gaan we lekker knus binnen zitten, weg uit die storm.

Maandag 16-09-2002 **Ningaloo Marine Park**

Wakker worden, de klep open en een prachtig uitzicht over het strand en de blauwe zee. In de wijde omtrek niets en niemand, dat is wakker worden in Australië. We rijden weer een stukje door de

duinen en gaan op zoek naar een nieuw plekje aan het strand. Dat betekent gewoon één van de vele paadjes uitproberen. We zien van heel dichtbij twee kangaroes, of zijn het nou wallabi's, de kleinere variant. Eén paadje blijkt echter iets zachter zand te hebben dan ons zwaar beladen beest aankan en dat betekent voor het eerst "bogged". Maar geen probleem gewoon de banden een stuk leeg laten lopen en dan gaat het weer prima in z'n achteruit. Het is echt geweldig hier, want je rijdt gewoon een volgend paadje in naar het strand en dan vind je een fantastische plek in een duinpan vlakbij de azuurblauwe zee en een heerlijk leeg strand. We zien dat het rif hier vlakbij ligt dus het lijkt ook een perfect snorkelplek. Het enige nadeel zijn de vliegen. Australië is ontzettend mooi, maar waarom vertelt niemand je nooit iets over die vliegen. Je wordt er gestoord van. Er zitten er binnen no time vijftig op je en niets helpt. Als we gaan snorkelen blijven ze zelfs op je kop zitten en gaan gezellig mee op zee. Zelfs onderwater duiken helpt in eerste instantie niks. Onderwater is het prachtig heel veel mooie koralen en vissen, maar opeens krijg ik de schrik van m'n leven en zwemt er een haai voorbij. Toen we met de snorkeltoer van de week mee waren zagen we ook haaien, maar toen was er een gids bij die vertelde dat de haaien die we daar zagen absoluut ongevaarlijk waren. Nu zijn we echter met z'n tweeën in het water, twee blije toeristen die geen idee hebben wat voor soort haaien er zijn en welke nou precies gevaarlijk zijn. Maar we zien er later nog een paar en zodra ze ons zien gaan ze er als een speer vandoor, dus we gaan er maar vanuit dat het de onschuldige variant is. Vlakbij het strand zien we een enorme stingray, helemaal verstopt onder het zand. Ook geen fijne jongen volgens mij, als je erop gaat staan. Aan het eind van de middag nog een keer snorkelen tot het te koud wordt. Ondanks onze wetsuits is het wel fris, zeker omdat we gewend zijn geraakt aan de tropische temperaturen in Azië. Dat is hier toch wel wat anders met water van zo'n twintig graden. Zodra we het strand op kruipen zijn ze er weer die hordes vliegen. Het lijkt wel of ze hebben zitten wachten op het strand. Sinds lange tijd hebben we weer eens een geheel onbewolkte

zonsondergang. De laatste paar keren dat we zaten te kijken was er altijd net op het laatste moment een wolk zodat je de zon niet helemaal in zee zag zakken. Nu dus wel en ziet de lucht er spectaculair oranje uit. 's Avonds zijn er geen vliegen, dat kunnen we nu uit ervaring bevestigen, maar zelfs na zonsondergang duurt het nog wel akelig lang voordat de laatste ook echt opgehoepeld is. Eindelijk rust. We gaan morgen dan ook weer een stukje verderop kijken, ondanks deze geweldige plek, want het is echt niet te doen met die beesten.

Dinsdag 17-09-2002 **Ningaloo Marine Park**

De vliegen hebben gewonnen, want als we opstaan zitten er alweer heel wat op ons te wachten en we besluiten er, zonder zelfs te ontbijten, vandoor te gaan. Als we een paar kilometer verder zijn zijn de vliegen ineens een stuk minder en kunnen we redelijk rustig ontbijten. Daarna vinden we weer een mooi plekje aan het strand, het houdt maar niet op hier. Minder vliegen en weer aan zee. Snorkelen, surfen, zwemmen, zonnen, wat wil je nog meer. Tijdens het snorkelen zie ik twee stingrays wegschieten. Remco ziet een hele berg schilpadden die vlak langs z'n surfplank omhoog komen. De dag afgesloten met een strandwandeling met maanlicht.

Woensdag 18-09-2002 **Ningaloo Marine Park**

Het lijkt af en toe wel of je hier door een dierentuin rijdt. Al meteen als we wegrijden zien we een aantal kangaroes en een groepje emoes, vlakbij de auto. Om in het national park te komen moeten we de Yardi creek oversteken, maar dat klinkt moeilijker dan het is. De creek staat namelijk helemaal droog en het is dus alleen een zandoever waar we doorheen moeten crossen. Aan de andere kant kun je een stuk wandelen naar het gedeelte waar nog wel water is.

Boven ons hoofd vliegt een groepje witte kaketoes die een heleboel kabaal maken. Ongelofelijk wat krijsen die beesten. Het pad loopt langs de rivier omhoog over rotsen. Ineens horen we wat ritselen in de struiken en steekt een wallibi zijn kop uit de bosjes en kijkt ons van heel dichtbij aan. Waarschijnlijk hebben we hem gewekt. Hij komt uit de bosjes zodat we hem nog beter kunnen bekijken van een paar meter afstand. Hij is niet alleen want er komt er nog eentje uit de bosjes zetten. Dit duo is absoluut niet onder de indruk van een paar toeristen met video en fototoestel want ze blijven op hun gemakkie zitten kijken en pas na een minuut of vijf huppen ze er vandoor. Een paar meter verder klimmen en we hebben een prachtig uitzicht op de creek waar we drie stingrays in het ondiepe stuk zien liggen. De volgende stop maken we bij de Mandu Mandu gorge. Deze is helaas helemaal leeg, maar we kunnen we een mooie wandeltocht maken. Heen klauteren over de rotsen omhoog, terug beneden langs over de rivierbedding. Hierna is het tijd voor een snorkelstop, het is een druk dagje vandaag. Bij Turquoise bay is het weer genieten onder water. Je loopt gewoon vanaf het strand de zee in, steekt je hoofd onder water en meteen zie je de meest mooie vissen en koralen. We zijn zo blij met onze pakjes zodat we het wat langer uit kunnen houden. We zien hele grote scholen vissen die aan het koraal knagen. Supergrote maanvissen en de felgekleurde parrotfish.
Er zit zoveel vis en zo veel verschillende soorten, machtig mooi. Als we aan de kant zitten op te drogen zien we in de verte de staart van een walvis uit het water zwiepen. Zij trekken in deze maanden langs de kust naar het zuiden. We hadden gehoopt om op een van de kampeerterreinen van het national park te slapen maar die blijken helemaal vol helaas. Dan maar het park uit want daarbinnen mag je niet in het wild staan. Het mooie van Australië is echter dat het zo leeg is dat iets buiten het park we al een prima plek vinden in de duinen. Langs de weg staan prachtige bloemen midden in het volgens ons toch best dorre landschap. De dag eindigt minder leuk wanneer de adaptor, die ervoor zorgt dan we onze apparatuur kunnen opladen, kapot blijkt. Dat zal waarschijnlijk

moeilijk te repareren zijn hier en met de andere soort stekker zal een nieuwe kopen ook nog lastig kunnen zijn. Daar gaan we morgen maar eens over nadenken.

Donderdag 19-09-2002 **Exmouth**

Bij de Vlaminghead lighthouse ontmoeten we een stel Australiërs die ons voorzien van allerlei tips en adviezen over de oost en zuid kust. Het is heel grappig dat je hier zo makkelijk contact hebt. Iedereen vindt het leuk om een praatje te maken en te horen waar je vandaan komt en wat je plannen zijn. Zeker als ze zien dat we met een Nederlandse auto rijden. Een eindje verderop ligt op de kliffen een scheepswrak uit 1907. Het is wel even een stukje zwemmen met een pittige stroming maar het lukt toch om naar het wrak te snorkelen. Dat is echt de moeite waard, overal vissen erin en omheen. Er liggen nog een heleboel brokstukken op de bodem en we kunnen de stoomketels nog zien op het schip. Daarna rijden we naar Exmouth een klein plaatsje maar met supermarkt. Dat is wel nodig want we zijn helemaal door onze voorraad heen. De koelkast is leeg en we hebben al twee dagen met koekjes ontbeten. Via via (alweer overal supervriendelijke mensen) vinden we Brad, de lokale elektronica specialist. Met één blik op onze adaptor ziet hij dat er het één en ander is doorgebrand en repareren wordt veel te kostbaar. Maar hij kan wel een nieuwe bestellen en die kunnen we dan na een dag ophalen. Weer blijkt hoe zeer dit land is ingesteld op deze manier van reizen, heel veel auto's en boten gebruiken dit soort apparatuur. En dus kun je het zelfs in the middle of nowhere aanschaffen. In het winkelcentrumpje worden we aangesproken door Wim Vandersteen. Hij blijkt naast ons te hebben gestaan een paar avonden geleden. Naast ons betekent in dit geval wel ruim 500 meter verderop, want iedereen houdt hier van ruimte en rust. Wim blijkt al zes maanden aan de kust bij Ningaloo te staan met zijn vrouw Sandy en ze gaan eens per zes weken boodschappen doen en

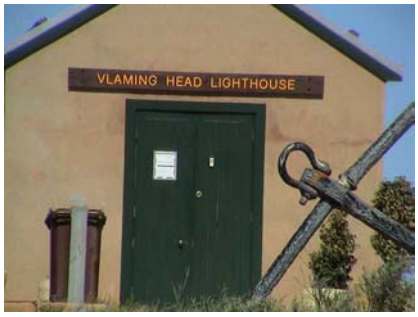

water halen in Exmouth. Hij komt oorspronkelijk uit Nederland, maar woont al zo'n vijftig jaar in Australië en afgezien van z'n naam zou je ook nooit denken dat het een Hollander is. Hij nodigt ons uit om langs te komen en met hem te gaan vissen in z'n boot. Dat klinkt heel goed en we wilden toch nog een paar dagen aan het strand blijven dus we spreken af dat hij ons binnenkort wel zal zien. Weer in de bewoonde wereld betekent ook dat we weer sms-jes kunnen ontvangen. Niet zo'n leuk bericht dit keer want m'n moeder schrijft dat ze helaas weer aan haar arm geopereerd moet worden. Gauw maar even bellen om te horen hoe het gaat. Dat soort momenten zijn minder leuk om zo ver weg te zijn. Na een bezoekje aan het internetcafe gaan we richting Coral bay. Remco ziet er sinds vanmorgen uit als een echte Crocodile Dundee met z'n nieuwe bush hoed. Van geen echte aussie te onderscheiden. No worries mate.

Coral Bay Vrijdag 20-09-2002

Nieuwe ronde, nieuwe kansen. Vandaag is de grote dag, de tweede poging om te snorkelen met manta rays. De bemanning herkent ons nog: jullie waren die Hollanders die ongeluk brachten de vorige keer en alle manta's wegjoegen. We gaan met nog zes mensen op de boot en dan begint het wachten. Het vliegtuig die de manta's moet spotten is in de lucht en iedereen zit te duimen en hopen dat er vandaag ergens manta's zwemmen binnen het rif. Het duurt een tijdje en we beginnen al te vrezen dat we echt pechvogels zijn, maar dan krijgen we een seintje dat ze gesignaleerd zijn! Er is alleen nog een andere boot bij zodat we weer moeten wachten. Onze kapitein Rex loopt flink te schelden op de bemanning van de andere boot die gewoon over de beesten heen vaart. Het is een glass bottom boot en dus probeert men vlak boven de manta's te varen wat niet echt relaxed moet zijn voor die beesten en wat ook niet blijkt te mogen officieel. Na een paar minuten is het onze beurt. We laten ons voorzichtig het water in glijden en ja hoor daar zijn ze. Twee stuks, eentje van zeker 4-5 meter breed en een kleinere van zo'n 3 meter. Prachtige beesten die heel elegant door het water dansen. Je kunt er vlakbij snorkelen en ze heel goed bekijken. Af en toe laten ze ons hun witte buik zien

als ze wat richting de oppervlakte zwemmen. Heel rustig zwieren ze voor ons uit. Maar opeens krijgt één het op z'n heupen en laat ons even zien dat zij qua zwemmen toch echt de baas zijn. Met een paar slagen speren ze er vandoor. Remco en de gids kunnen het nog redelijk bijhouden, maar ik klim met de rest weer op de boot om ons opnieuw dichtbij de manta's te laten droppen. Ze zijn zo sierlijk en heel rustig, je krijgt er geen genoeg van om die beesten te zien bewegen. Ze hebben een enorme bek waarmee ze plankton uit het water filteren en hebben dus (gelukkig) geen tanden. Onder hen liften wat vissen mee die de parasieten van hun huid eten. Het is een ongelofelijk mooie ervaring om rond deze beesten te snorkelen. We zijn behoorlijk dichtbij het strand. Als je zo op je handdoekje op het strand ligt heb je geen enkel idee dat deze joekels zo dichtbij zwemmen. Na zo'n vijfentwintig minuten kruipen we terug in de boot en worden nog naar een plek bij het rif gevaren om te snorkelen. Ik heb mazzel want zie ook nog een schildpad van redelijk dichtbij. 's Middags lekker een hapje eten op het terras in Coral bay en (illegaal) gedoucht op de camping. Daarna zoeken we een mooie stek op aan zee. Helaas komt de ranger ons vertellen dat we er niet mogen kamperen en we rijden aan het eind van de dag dus maar naar ons stekkie van gisteren.

Zaterdag 21-09-2002

Ningaloo Marine Park

Via de hoofdweg rijden we naar de Ningaloo homestead waar we al eerder stonden en waar Wim en Sandy moeten staan met hun caravan. Rond elven staan we weer op exact hetzelfde plekje als we een aantal dagen geleden ook stonden. De buren blijken ook Nederlanders te zijn die al sinds de jaren vijftig in Australië leven. Toch zegt Jan nog altijd een keer terug te willen naar Nederland. We kunnen het ons moeilijk voorstellen op deze plek. Wim, die hier door iedereen Bill wordt genoemd, nodigt ons uit voor de afternoon tea. Als ik daar 's middags aan kom, blijkt het een druk gebeuren met alle "buurtjes" uit de omtrek. Allemaal stellen die met pensioen zijn en lekker door hun land aan het reizen zijn. De meeste komen ieder jaar een aantal weken/maanden naar Ningaloo. We krijgen een hoop goede tips en Remco's

surfen wordt van alle kanten bewonderd. Hij is de enige die lol heeft vandaag, want het waait echt superhard. Te hard om lekker op het strand te kunnen zitten. Achter de caravan ligt, gelukkig dood, de eerste Australische slang die we van dichtbij zien. Hij kroop onder de caravan en Wim heeft hem met een grote steen doodgeslagen. Gezellig, ik kijk nu wel dubbel zo goed uit als ik hier door de bosjes loop. Rond zessen gaat Remco mee vissen. Elke dag gaat Wim vissen om wat lekkers te vangen voor het diner. In Exmouth hebben we nog naar een hengel gekeken, maar je moet toch nog wel wat verstand hebben van vissen dus Remco gaat eerst maar eens mee om de kunst af te kijken. Sommige vissen mag je niet vangen en moeten teruggezet worden en anderen zijn giftig als je ze zou opeten. Ik ga samen met Sandy een borrel halen bij Nel en Jan onze buren en daarna wachten we met een glaasje port in de caravan op de "mannen". En ze komen zowaar terug met twee vissen. Het heeft wel wat haken en vislijn gekost want het gebeurt hier nog wel eens dat de lijn blijft vastzitten in het koraal of dat de haak gewoon wordt afgebeten. De verse vis gaat meteen met een hele berg knoflook in de koekepan en het smaakt heerlijk, nog lekkerder omdat het zelfgevangen vis is en ze een uurtje geleden nog spartelden in het water. De rest van de avond gezellig zitten kletsen met een glaasje port erbij. Het is heel grappig hoe je onderweg af en toe mensen ontmoet waarbij het meteen klikt en met wie je een topavond hebt.

Ningaloo Marine Park Zondag 22-09-2002

Half zeven gaat de wekker, ja het leven van een visser is zwaar. Remco gaat weer met Wim mee de zee op en ik draai me nog even om. Als ze rond negenen weer terug zijn, zijn ze helemaal doorweekt want de wind zorgt voor ruige golven. Het is ook echt geen weer om te gaan snorkelen, eigenlijk is alleen Remco happy met die wind. De vangst vandaag is één schamel visje die door Wim vakkundig binnen no time wordt schoongemaakt en tot keurige visfilets verwerkt. Het is niet te harden op het strand, je

wordt echt gezandstraald en dus zetten we de tent maar op. 't Is wel even worstelen met die wind maar als hij eenmaal staat is het heerlijk. Weg van het zand en de wind en als extra bonus geen vliegen! Remco pakt z'n plankje weer op en vliegt zo'n beetje over het water. Aan het eind van de middag wandelen we door de bush naar de windmill waar met een windmolen water wordt opgepompt voor de homestead. Wim had al gezegd dat het er aan het eind van de dag stikt van de kangaroes en dat is inderdaad zo. Overal waar je kijkt zitten ze en ze schieten soms vlak voor je weg. Heel leuk om er zoveel levend te zien in plaats van dood langs de kant van de weg. We zien ook nog een heel grappig stekelvarken en gelukkig geen slangen, al zou je ze wel elk moment verwachten tussen de struiken. Terug gaan we over het strand en begint het al donker te worden, want het is toch nog een pittig stukje lopen. Daarna koken en eten we lekker knus in de tent. Als je in je bed ligt is het wel mooi die wind te horen loeien.

Maandag 23-09-2002 **Exmouth**

Het houdt maar niet op met waaien. De hele nacht heeft het gestormd, maar de tent staat er gelukkig nog. Zelfs voor surf-fan Remco wordt het nu te gortig, en dat wil wat zeggen. Hij is redelijk gebroken van al die dagen surfen en dus breken we ons kamp op en gaan richting Exmouth. We nemen afscheid van Wim en Sandy, wel jammer dat we niet met hen hebben kunnen snorkelen in de boot, maar het weer is echt te ruig. De verwachting van de locals is dat het voorlopig ook nog wel wat weekjes zal blijven waaien. We spreken af om zeker even bij ze langs te gaan in Bunbury als we daar in Januari (wat klinkt dat nog lekker ver weg) in de buurt zijn. Langs dezelfde weg als een paar dagen geleden rijden we door Cape range national park naar Exmouth. De enige stop onderweg is voor een grote hagedis die wat verdwaasd over de weg waggelt. Hij is waarschijnlijk geraakt door een auto en is nog een beetje van slag. In Exmouth gaan we eerst langs bij onze elektricien Brad die een nieuwe adaptor heeft zodat we alle apparatuur weer kunnen opladen. Daarna even bellen, boodschappen inslaan, krantje kopen en we zijn er weer helemaal klaar voor. Toen

we een paar dagen geleden hier waren hadden we al het prachtige zwembad gespot en daar gaan we maar eens wat aan de conditie doen (vooral Remco dan). En nu zitten we in het pikkedonker te typen en te koken op een plekkie aan het strand. Het waait nog steeds en alles zit zo ongeveer onder het zand, dus de spaghetti zal ook wel niet helemaal zandvrij worden. Maar goed, zand schuurt de maag en morgen rijden we het binnenland in. Het is een prachtig gezicht om de maan op te zien komen, een grote witgele bol die steeds hoger komt. Dat zie je thuis eigenlijk nooit.

Tom Price Dinsdag 24-09-2002

De dag begint goed, wanneer we van ons plekje willen wegrijden zitten we vast. Nog voor het ontbijt de zandplaten gebruiken, dat hebben we nog niet gehad. Ook de banden moeten we een eind laten aflopen om weer uit het zachte zand te komen. We gaan kilometer vreten vandaag, het is nog zo'n zeshonderd kilometer naar Tom Price, waar het volgende national park begint. De eerste paar honderd k's zijn heel saai en prima om de website bij te werken. We gaan door een groot aantal riviercrossings heen, maar alles is hier droger dan droog, dus geen water te bekennen. Aan het eind van de middag komen we aan in Tom Price na de laatste zeventig kilometer over een ruige gravelweg. Van het dorre droge uitgestrekte niets kom je ineens weer in de bewoonde wereld met groene gazonnetjes en bloemenperken. Tom Price is een mijnstadje en we hebben mazzel want we kunnen meteen morgen mee met een tour door de ijzermijnen in de buurt. Het is helaas al te laat om nog te kunnen mailen en dus gaan we op zoek naar een slaapplek in de buurt van Mount Nameless, het hoogste punt in de wijde omtrek. We kamperen aan de voet van de berg. Remco overtreft zichzelf met z'n kookkunsten vanavond en maakt een verrukkelijke pot met gebakken aardappelen, kip en groenten.

Woensdag 25-09-2002 **Tom Price**

Om acht uur staan we tussen de bejaarden in de rij voor de bus. We hebben gisteren een toertje geboekt om de Hammersley iron mines te bekijken. Uitgerust met helm en veiligheidsbril worden we met de bus rondgeleid en kunnen we bij een paar uitkijkpunten alles goed bekijken. Het is heel interessant om te zien en vooral de enorme machines die worden gebruikt zijn heel indrukwekkend. Banden van ruim drieënhalve meter hoogte zie je niet elke dag. De ijzererts worden in treinwagons geladen die elke dag naar de kust naar Dampier rijden om vandaar de erts verder te verschepen, vooral naar klanten in Azië. Na dit informatieve begin van de dag rijden we de track op naar de top van de berg Nameless waar we vannacht in de buurt sliepen. Mooi uitzicht op de mijn en op Tom Price. En wie kom je daar op de top tegen, Nederlanders natuurlijk…ze zitten echt overal. Zij zijn om hoog komen lopen in die hitte. Dat gaat ons te ver, als er een weg is waarmee je met de auto omhoog kunt ga je natuurlijk niet lopen. Het is weer de hoogste tijd voor een update van de site en Remco duikt het internet op en ik ga inslaan bij de Coles supermarkt. Diesel hadden we vanmorgen al getankt en we vullen ook onze watertanks, zodat we weer helemaal klaar zijn voor de bush. De komende dagen gaan we het Karijni national park bekijken. We rijden naar de tweede hoge berg in de omgeving mount Bruce. Maar helaas, regeltjes, regeltjes, je mag daar niet kamperen. Dan maar een stukje terug het national park uit en een plekje langs de gravelweg gevonden. Gelukkig komen er maar heel weinig auto's voorbij want het is superstoffig hier. Wat een droogte, het schijnt echt extreem te zijn dit jaar. Ook in de krant lezen we over de droogte in grote delen van Australië. Het moet vreselijk zijn om een cattle station te hebben en zo te hopen op regen terwijl je elke dag op staat met een strakblauwe lucht.

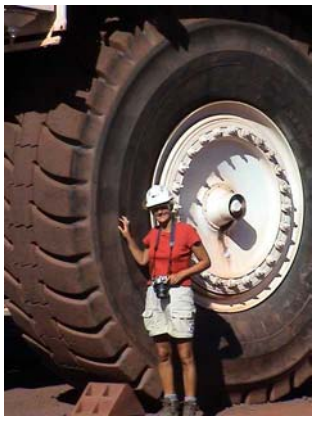

Tom Price Donderdag 26-09-2002

Het informatie bord bij mount Bruce geeft aan dat de wandeling naar de top en terug vijf uur in beslag zal nemen. Dat klinkt behoorlijk pittig en dus nemen we het rugzakje mee met wat eten en drinken. Het is ook inderdaad een pittig klimmetje naar boven en we doen er bijna twee uur over om op de top te komen. Onderweg hebben we een prachtig uitzicht. Vlak in de buurt ligt een andere mijnsite die we goed van bovenaf kunnen bekijken. Na de laatste metertjes zweten zien we op de top een prachtige adelaar die druk op jacht lijkt te zijn. Het duurt ook ruim anderhalf uur om weer naar beneden te klauteren en dan is het wel even tijd voor een pauze. Lekker omeletje gemaakt op de campsite midden in het Karijini national park waar we vannacht blijven. Om af te koelen gaan we nog even zwemmen in de gorge vlakbij. Dat is echt geweldig hier, in het uitgestrekte droge landschap is er ineens een kloof waar, als je naar beneden klautert, water stroomt. Heerlijk om in een kristalheldere pool te duiken en omhoog te kijken naar de steile wanden van de gorge. In het water maken we kennis met Joanneke, Bianca en Mats, natuurlijk Nederlanders. Ze delen een heel klein auto met z'n drietjes en zijn op weg richting Darwin vanwaar ze over een paar weken weer naar huis vliegen na een jaar reizen. Ze staan ook op de camping en we eten met z'n allen en zitten de hele avond lekker te kletsen. We komen veel te weten over hoe het is om hier collectant te zijn want dat hebben ze alledrie gedaan om geld te verdienen. Je kunt hier paid collector worden wat inhoudt dat je 40% van wat je ophaalt zelf mag houden en dat blijkt wel een interessante job.

Karijini national park Vrijdag 27-09-2002

Al vroeg uit de veren en nog even met z'n allen ontbeten. Daarna gaan we op pad om de Weano gorge te bekijken. Fantastisch mooi om zo beneden in de gorge te lopen en het pad komt uit bij een prachtig diepgroene pool. Het water is hier echter best wel koud dus hebben we nog geen zin om te zwemmen. We gaan we terug naar de auto en rijden naar het uitzichtpunt waar de vier gorges die hier liggen bij

elkaar komen. Het uitzicht is hier echt "breathtaking" zoals ze dat noemen. Je kijkt van honderd meter hoogte de diepe gorge in waar mensen in het ijskoude water aan het zwemmen zijn. Dit is een hele mooie plek. Na een tijd het uitzicht te hebben bewonderd gaan we lopen naar de volgende gorge. Hier moeten we het laatste stuk met een ladder de gorge in afzakken. Op onze slippers lopen we door de verschillende pooltjes en stroompjes heen tot we bij de "Kermit"pool komen waar je heerlijk kunt zwemmen. Eigenlijk willen we nog verder maar dat wordt echt te gevaarlijk. Helaas, want dit is een supermooie wandeling. 's Middags gaan we nog even kort kijken bij het bezoekerscentrum en zoeken dan een nieuwe campsite op om te overnachten.

Zaterdag 28-09-2002 **Karijini national park**

We ontbijten met onze laatste voorraad, het wordt vanmiddag weer eens tijd een supermarkt op te zoeken. Daarna gaan we naar het uitzichtpunt van de circular pool, wederom een hele mooie pool in de diepte. We lopen langs de rand van de gorge naar een punt waar we in de diepte kunnen afdalen. Hier zie je echt goed dat water leven betekent en alle natuur verandert. We lopen ineens weer door het bos en langs bloeiende struiken. Aan het eind van de gorge is een waterval waar we een lekkere duik nemen. Zo mooi in het diepgroene water met uitzicht op de steile wanden die aan beide kanten van de kloof omhoog gaan. Als we langs de waterval omhoog klimmen komen we op het pad wat naar de Fern pool leidt. Dit is een nog mooier zwembad en, ook niet onbelangrijk, met heerlijk warm water. Weer lekker poedelen en zwemmen naar de waterval. Het is zo super hier met al dat water. Daarna lopen we door de gorge naar de circular pool die we al van bovenaf gezien hadden. Dit water is een stuk frisser maar wel lekker om even af te koelen voordat we de klim naar boven maken. Remco blijft nog even achter en ik klim naar boven om hem te kunnen filmen, diep beneden. Genoeg gewandeld voor vandaag, de beenspiertjes worden zo wel elke dag getraind. Na de lunch rijden we terug naar Tom Price. Morgen willen we de zogenaamde railroad rijden en daar heb

je een permit voor nodig van de Hamersley ijzer mijn. Deze weg ligt zo'n driehonderd kilometer parallel aan de rails die van Tom Price naar Dempier gaat. Alle treinen met ijzererts gaan hier langs om in Dempier te worden verscheept. We slaan weer een berg voedsel en water in en trakteren onszelf op een krantje en een ijsje. We slapen op het zelfde plekje als we een dag of drie geleden ook stonden aan de voet van mount Nameless.

Tom Price Zondag 29-09-2002

Bij het kantoor van de Hamersley mijn krijgen we zonder moeite een permit, maar we moeten daarvoor wel een instructie video bekijken. Op de video een hoop belerende waarschuwingen en raadgevingen, het komt erop neer dat we vooral rustig moeten rijden: "drive to survive" is het motto. Voor we aan deze ruim tweehonderd kilometer gravelroad gaan beginnen gaan we eerst nog even ontbijten en vullen onze douche met water zodat we weer helemaal vol zitten met water. De weg loopt vlak langs de rails en we passeren dan ook twee van die enorm lange treinen. Er lijkt geen eind te komen aan het aantal wagons. Na een uur hobbelen nemen we even een pauze om wat te drinken en dat blijken we precies op het juiste moment te hebben getimed. Remco stapt uit en ziet meteen dat het achterwiel zacht is. Als we het proberen op te pompen hoor je gewoon gesis uit de band komen en we hebben dan ook al gauw een gaatje gevonden. Waarschijnlijk is een scherp steentje of stukje metaal de boosdoener geweest. Voor het eerst in ruim zes maanden en meer dan vijfentwintig duizend kilometer moeten we een band wisselen. Maar het is een geluk dat we het nu merken anders hadden we de band misschien kapot gereden. Nu hebben we een goede kans dat het nog gerepareerd kan worden. Onze pauze duurt dus iets langer dan verwacht, maar het reserve wiel zit er redelijk snel onder. Dan rijden we de laatste zestig kilometer naar het Millstream national park. Er is een hele mooie campsite aan het water. Een prachtig plekje waar we heerlijk kunnen zwemmen en de hangmat op kunnen hangen. Koken kan op de gas barbecues die hier overal staan.

Maandag 30-09-2002 **Millstream national park**

Meteen na het ontbijt de eerste duik van vandaag. We blijven lekker lui de hele ochtend op de camping hangen. Daarna gaan we even kijken bij het visitors centre en zien onze eerste tamme kangaroes. Heel leuk om ze zo van dichtbij te zien. Ze komen aan je hand snuffelen en bedelen om eten. Eentje heeft een jong in de buidel die ook af en toe even naar buiten komt koekeloeren. Het Millstream park is redelijk klein en onbekend en dat heeft als voordeel dat het er lekker rustig is, we zijn één van de weinige bezoekers. We rijden naar de andere kant van het park waar ook een rivier is om te zwemmen. Duik nummer twee van vandaag en lekker lunchen langs de waterkant. Wat een leventje zo, elke dag weer relaxen. Aan het eind van de middag rijden we nog wat kilometertjes over de gravelroad en bij de python pool nemen we de laatste duik van vandaag. We kamperen op een kleine campsite bij de snake-creek, waar we de enige zijn. Hopen maar dat die naam niet letterlijk bedoeld is. Je kijkt toch iets beter uit waar je in het donker je voeten neerzet.

Dinsdag 1-10-2002 Point Samson

We beginnen te merken dat we in de warmere regionen komen, want het koelde niet echt af vannacht. Waarschijnlijk moeten we binnenkort ons tentje maar eens van het dak halen, als er tenminste geen krokodillen in de buurt zijn. Na nog eens een slordige honderd kilometer hobbelen over de gravelweg komen we weer op het heerlijke gladde asfalt en rijden naar Roeborne. Een zogenaamd historisch stadje, al moet je je daar niet te veel van voorstellen hier. Er staan nog wat "oude" gevangenis gebouwen waar het toeristen-bureau in gevestigd is. Zo'n twintig kilometer verder ligt aan de kust Point Samson. Dit stond in de foldertjes hoog aangeschreven als een prachtig strand, de honeymoon bay, met koraalrif waar je kon snorkelen. Dat moeten we zien natuurlijk en omdat de camping in dit gehucht vol is gaan we er meteen maar heen. Maar misschien zijn we

een beetje te verwend met mooie stranden, want Point Samson beach valt een beetje tegen en ook onder water is niet veel bijzonders te zien. Op zich is het wel lekker om weer even aan zee te zijn, uit het stof en de droogte van het binnenland. We blijven dus maar een paar uurtjes zwemmen en zonnebaden en gaan er dan vandoor. Onderweg komen we een zwembad tegen voor de nodige sportieve activiteit. Slapen doen we ergens langs de weg.

Port Hedland Woensdag 2-10-2002

Gelukkig hebben we wat bandjes kunnen ruilen met de Nederlanders die we in Karijni ontmoet hadden en dus hebben we weer wat verse meezing-muziek om de saaie kilometers mee door te komen. En onze gouwe ouwe Rode Rinus en Pe Daalemmer doen het altijd goed, al is daarmee meezingen soms nog steeds lastig. Rond het middaguur zijn we in Port Hedland en zoeken een camping op. Een camping betekent de was doen en dat is hard nodig. Sommige kledingstukken zijn zo vuil met dieprode stof, dat zelfs de wasmachine het niet meer schoon krijgt. Als alles aan de lijn hangt te wapperen gaan we even een duikje nemen in het camping zwembad. De middag besteden we met een bezoek aan de bandenspecialist van het dorp. Helaas blijkt dat de eenvoudig uitziende lekkage, als de lekke band van de velg is, niet meer te repareren is, omdat er een gat in zit welke de ijzeren draden die in de band zitten eveneens heeft verwoest. Niks meer aan te doen en rijp voor de afvalberg. Dat valt even tegen. We gaan bij de Bridgestone dealer in South Hedland informeren naar een nieuwe band en die wordt gelukkig morgen al bezorgd. Bij de Coles slaan we wat boodschappen in voor vanavond. We wilden eigenlijk eens een keertje uit eten, maar van de aanblik van de eettenten in Port Hedland word je redelijk depressief, dus dan liever maar lekker voor ons huisje zitten op de camping. D'r is gewoon helemaal niks gezelligs in zo'n dorp, wat ze hier een stad noemen, er wordt alleen maar gewerkt, gevist en bier gedronken.

Donderdag 3-10-2002 Port Hedland

We zijn, als we om acht uur uit ons nest kruipen, één van de laatste op de camping! Al onze bejaarde medekampeerders zijn al vroeg uit de veren en velen zijn al vertrokken. We moeten nog opschieten om naast even tanken (met 190 liter is dat nooit even…) op tijd bij het toeristenbureau te zijn. Port Hedland is een belangrijke haven voor de export van ijzererts en na de tour in Tom Price bij de mijn willen we nu ook wel eens zien wat er gebeurt met al die wagons ijzererts. We worden rondgereden met de bus op het terrein BHP iron en zien hoe bij het eindpunt de wagons worden omgekiept (alsof ze niks wegen) en over de transportband in het schip worden geladen. Wederom een interessante toer, we gaan ook nog even kijken bij het haventerrein en de zoutbergen, gemaakt uit het zeewater. Volgens de toeristenfolder is de haven van Port Hedland één van de drukste en grootste havens ter wereld. Nou, het is best indrukwekkend allemaal, maar dat lijkt ons, oud Rotterdammers, toch een wat overdreven statement. Het lijkt sowieso wel of de Australiërs een beetje last hebben van een minderwaardigheidscomplex want ze maken overal enorme ophef over in de duizend en één foldertjes die we overal krijgen. Over een uitzichtpunt op een bruggetje, wat echt niet spectaculair is, schrijven ze gerust twee alinea's vol. En ze hoeven helemaal niet zo te overdrijven want ze hebben een prachtig land met heel veel moois, daar heb je niet zoveel foldertjes voor nodig om dat te ontdekken. Na de toer gaan we op pad voor wat praktische zaken. Allereerst hebben we een gasfles nodig. Na wat rondvragen hebben we al ontdekt dat het Australische systeem anders is dan wat wij uit Europa en Iran hebben meegenomen. Het lijkt wel of ieder land iets anders verzonnen heeft op dit gebied, absoluut onhandig. Onze oude vertrouwde blauwe campinggas flesjes kunnen we nergens laten vullen en dus moeten we aan een nieuwe Australische versie. Maar daar past natuurlijk niet onze eigen drukregelaar op. Uiteindelijk slagen we bij de K-mart om een nieuwe fles met toebehoren aan te schaffen. De tweede actie is een nieuwe reserve band. We krijgen te horen dat onze banden speciaal geschikt zijn voor modder, maar minder goed voor de harde

gravelroads met die scherpe steentjes hier. Weer wat geleerd, want dat hadden ze ons bij Bridgestone in Nederland nooit verteld. We zetten er nu dan maar een all terrain band onder. En nu maar duimen dat we niet te veel lekke banden krijgen in de Kimberleys waar we weer veel over gravelroads gaan rijden. In het winkelcentrum van South Hedland is zowaar een Mc Donalds die we niet kunnen weerstaan. Wat je hier steeds meer ziet richting het noorden zijn aboriginals. Meestal hangen ze wat rond op de parkeerplaats of zitten ergens in een hoekje bier te drinken. Het heel triest om te zien. De meeste zien er verwaarloost uit en lopen op blote voeten. Het is zo'n groot contrast met de Australiërs. Deze mensen passen absoluut niet bij elkaar. We weten nog niet veel van de aboriginals, maar zien nu al dat het een ongelofelijk groot probleem is deze mensen te integreren in de Australische samenleving en de vraag is moet of kan dit eigenlijk wel. Een heel ingewikkeld probleem. Wat er gebeurd is, is dat een bevolkingsgroep levend zonder enige vorm van moderne middelen, voor velen nog geen honderd jaar geleden, ineens in een enorm moderne samenleving is gesmeten. Als ware in een tijdmachine. Het is daarom niet gek dat ze (nog) niet meekunnen met die westerlingen en ik heb geen idee hoe dat opgelost moet worden. Na de vettigheid bij de Mac gaan we de calorieën er af zwemmen. Ik ben zowaar ook enthousiast geraakt om baantjes te trekken en met m'n gloednieuwe Speedo brilletje probeer ik de techniek van borstcrawl onder de knie te krijgen, wat nog niet meevalt (Neee!!! ik ga niet waterpoloën). Aan het eind van de middag doen we nog een poging om internet te vinden op een normale computer, wat niet lukt. Je hebt hier van die pre-paid apparaten waar je kunt mailen maar geen gebruik kunt maken van schijfjes, niet handig voor ons dus. Sowieso zie je hier relatief weinig internet, misschien omdat de westkust veel minder toeristisch is. We rijden maar door en vinden langs de highway naar Broome een plekje op een heel stil zandpad. Zoals de meeste dagen luisteren we om halfzeven naar de wereldomroep en verbazen ons over de puinhoop in de politiek met de LPF.

Vrijdag 04-10-2002

Eighty miles beach

Je zal het altijd zien, bergen wij onze slaapzak op, is het ineens heel koud vannacht. We zijn ook van plan onze winterjassen vandaag weg te gooien, hopelijk heeft dat geen gevolgen voor het weer. Het stuk van 600 kilometer tussen Port Hedland en Broome staat bekend als saai en dat kunnen we alleen maar bevestigen. Maar dan kom je ineens weer op een prachtige plek, zo gaat dat in dit land. Eighty miles beach is, de naam zegt het al, een enorm lang super mooi strand. Je mag hier zelfs op het strand met de auto en dat is altijd hartstikke leuk, een beetje langs het water scheuren. Ruimte zat hier en we zetten de auto neer op een verlaten plek op het strand. Even een paar uurtjes relaxen in de zon. De enige activiteit van vandaag is een beetje tennissen, voor het eerst komen de rackets die al vijfentwintigduizend kilometer meereizen van hun plekje. We douchen even bij de camping en zoeken dan een mooi plekje op een stukje verderop langs de weg. Het is toch echt ideaal dat je hier zo even van de hoofdweg afgaat en dan overal wild kan kamperen.

Zaterdag 05-10-2002

Port Hedland naar Broome

Ben op zoek naar het vierde woordje in de rij; saai, saaier, saaist, om de 650 km tussen Port Hedland en Broome te beschrijven. Na twee uur sturen moet je echt wisselen anders val je in slaap. We bereiken Broome rond twee uur. Alle Australiërs worden lyrisch als ze het over Broome hebben, dus we zijn benieuwd. De Coles supermarkt is overal hetzelfde, alleen is deze 24 uur per dag open. Na de boodschapjes parkeren we om op zoek te gaan naar een internet café en dan gebeurt er iets wat je niet kan bedenken. We worden aangesproken door een Nederlands stel en we blijken ze zowaar te kennen. We hebben ze heel wat maandjes geleden ontmoet op een dag oefenen met terreinrijden in Delftzijl. Ongelofelijk dat je elkaar dan nu in zo'n enorm land gewoon op een parkeerplaats tegenkomt. Internetten gaat hier lekker snel en we kunnen dus al onze foto's en felicitatie-filmpje opsturen. Helaas

kunnen we niet bij het strand van Broome kamperen want overal staan grote borden "no camping". Niet zo gek eigenlijk in een dorp met drie grote campings. Maar we hebben niet echt veel trek om nu nog op een camping te gaan staan en rijden een stukje van onze geplande route van morgen en vinden een plekje in de duinen. Aan het begin van de weg stond een groot bord met "be crocodile wise". Dat betekent dus niet meer zwemmen. Maar geloof me, je gaat je ook in de duinen afvragen: komen die krokodillen ook de zee uit, 's nachts misschien? Onze oren staan op scherp.

Broome Zondag 06-10-2002

Het luchtbed heeft eens in de zoveel tijd kuren en dus gaat Remco eerst 's morgens aan de slag met lijm en plakkers. Ik heb een heerlijk ontbijtje vandaag met Goudse kaas, nou ja het komt niet echt uit Nederland maar ze hebben toch een poging gedaan de smaak na te bootsen. Daarna rijden we een stuk over de trek die in ons super 4-wheel drive boek staat. We zoeken een mooi plekje uit langs het strand en blijven er de rest van de dag staan. Helaas is zwemmen hier niet aan te raden vanwege die krokodillen. Nog niks gezien, maar ik geloof ook niet dat dat de bedoeling is, want als je ze ziet die salties is het meestal geen goed nieuws. We vermaken ons ook wel op het strand en trekken een flesje champagne open om op het goede leven te toosten. De dag vliegt weer om zoals altijd.

Broome Maandag 07-10-2002

Geen krokodillen vannacht, daarom gaan we ze vandaag maar achter een hek bekijken. We rijden weer terug naar Broome en gaan op de camping staan op Cable beach. Dit strand staat in de foldertjes aangegeven als "one of the most famous beaches in the world". Wij hadden er eerlijk gezegd nog nooit van gehoord, maar we moeten toegeven dat het een prachtig strand is. We hebben nog even geen tijd om in de blauwe zee te duiken want we willen vanmiddag het crocodile park bezoeken wat hier om de hoek ligt. Onze eerste indruk is wat een kleine hokken hebben die beesten, maar tijdens de toer leren we dat krokodillen maar in een klein gebied leven, wat ze vervolgens wel op zeer

aggressieve wijze verdedigen. De krokodillen toer is echt leuk, want er wordt veel verteld over het gedrag van de beesten en waar en wanneer ze gevangen zijn. Malcolm is de eigenaar van het park en de locale crocodile hunter hier. En dat is een baan die respect afdwingt, want ik vind zelfs achter een groot hek de salties behoorlijk griezelig. Salties is eigenlijk niet de goede naam, want ze leven ook wel degelijk in zoet water. Een aantal zijn echt mega groot en zien er niet echt gezellig uit met die enorme bek. Je moet er niet aan denken om tijdens een onschuldige duik gegrepen te worden. Onze guide Kevin gooit af en toe een bal aan een touw naar die beesten om ze uit het water te lokken en ze komen dan ook heel agressief naar voren stuiven. Maar wat eigenlijk minstens zo leuk was aan ons bezoek van het crocodile park, is dat we omdat we redelijk vroeg waren, met een verzorger het kangaroe (of eigenlijk wallibi) verblijf in mochten, omdat daar een paar skippy's waren die het erg leuk vonden om geknuffeld te worden. En dat hoef je ons natuurlijk maar een keer te zeggen, wij zijn tenslotte knuffelkampioen 2002. Heel grappig dat zo'n beestje lekker tegen je aankruipt en het fijn vind dat je 'm, net als een kat, onder z'n kinnetje krabbelt.. Na onze eerste knuffel skippy's, freshies en salties gaan we genieten van de zonsondergang op het strand. In de verte zien we kamelen hobbelen, je kunt hier een sunset kameel ritje maken voor een heleboel dollars. Op de camping het zand eraf spoelen en een lekker potje nasi koken.

Dinsdag 08-10-2002 **Broome**

We beginnen de dag op het prachtige strand van Cable beach. Er zijn hele hoge golven waar vooral Remco zich erg in vermaakt. We maken de lunch van de laatste restjes van onze voorraad, morgen gaan we weer groot inslaan. Daarna even bellen met Waddinxveen want Remco's vader wordt vandaag zestig. Broome beschikt over een perfect snel internetcafe wat we goed gebruiken voor het sturen van weer een lading foto's, we zitten inmiddels op 2500 foto's, dus vraag ons bij terugkomst maar niet of je de foto's mag zien…

Ook lekker wat mailtjes binnengekregen om te lezen. In het zwembad van Broome doen we weer de nodige baantjes. We hadden vanmiddag al kaartjes gekocht voor de openlucht bioscoop Sun pictures. Dit is een heel oud theater waar je op strandstoelen buiten in de tuin zit. Het ziet er heel sfeervol uit. Als we de hordes kids zien die ook naar de film de Crocodile hunter gaan, besluiten we om toch maar naar de late voorstelling te gaan. We gaan nog snel even op het strand kijken bij de kamelen. Daarna lekker een visje eten op het enige terras wat er gezellig uit ziet vlak naast de bios. Als late voorstelling draait de film "the last order" en dit is werkelijk een fantastisch mooie film. Ik weet niet of hij in Nederland al draait, maar dit is echt een aanrader, tijd geleden dat we zo'n prachtige film zagen. De locatie maakt het ook helemaal af: in je strandstoeltje onder sterren in de tuin met palmbomen. Op de camping nemen we een laatste borrel om op Remco's vader te proosten.

Derby Woensdag 09-10-2002

Het nadeel van slapen op de camping is dat de mede kampeerders al zo ontzettend vroeg herrie maken, om zeven uur beginnen de eersten al. En als je dan met de klep open slaapt ben je dus al snel wakker. We vullen alle tanks met water en gaan 's ochtends nog even lekker op het strand zitten. Rond het middag uur slaan we benzine en boodschappen in en na een vette fish en chips verlaten we Broome richting Derby. Broome was zeer de moeite waard, voor het eerst sinds tijden weer eens een plaatsje wat er redelijk gezellig uit ziet en waar wat te doen is. Een aantal kilometertjes op weg zien we onze eerste Boab boom. Dit zijn hele aparte bomen om te zien, met een hele dikke bolle stam. Vlak voor Derby staat de prison boab tree die meer dan duizend jaar oud moet zijn. Er staat een foto bij waar je aboriginals ziet aan een touw aan de boom. Ze moesten een nacht overnachten in de holle boom voordat ze naar Broome werden gebracht om te werk

te worden gesteld als parelduikers. Derby is niet bijzonder en na even bij de jetty te hebben gekeken rijden we er weer uit en gaan de Gibb river road op. Een beruchte weg van ruim zeshonderd kilometer door de bush die dwars door de Kimberleys loopt. Hier gaan we de komende dagen doorbrengen en de verschillende gorges en nationale parken bezoeken. Langs de weg vinden we een plekje voordat het echt donker wordt. Het is ineens erg warm geworden en we zetten alvast maar alles open, het zal wel zweten worden de komende weken.

Donderdag 10-10-2002 **Gibb river road**

Gisterenavond hebben we nog even snel het tentje van het dak gegraaid en opgezet en dat was echt perfect. We gebruiken alleen de binnentent en kijken dus zo naar de sterrenhemel door het muskietengaas. Er was ook nog een lekker windje dus heerlijk geslapen. Na het ontbijt maken we rechtsomkeert naar Derby. We waren gisteren namelijk een beetje dom. Bij de camping winkel hebben we slechts 1 muskietennet aangeschaft en daar hebben we nu veel spijt van. Zoveel dat we er de 25 kilometer heen en terug voor over hebben. Klinkt suf voor een stukje gaas, maar als je tien minuten zonder dit groene geval op je kop rondloopt word je helemaal idioot van de vliegen en wil je alleen nog keihard krijsend rond de auto rennen om ze kwijt te raken. Met een netje, een gevulde douche en nog wat laatste benzine gaan we nu voor het echie de Gibb river road op. We beginnen goed vandaag met meer dan tweehonderd kilometer hobbelen naar de Bell gorge. Het landschap verandert van vlak naar heuvelachtig en we komen zowaar een paar creek crossings tegen waar een laagje water in ligt. Weliswaar een klein laagje waar je zonder problemen ook met een gewone auto doorheen rijdt, maar het is toch wel geinig. Lunchen met zoveel vliegen vereist een speciale techniek. Met het muskietengaas over je pet/hoed zit je namelijk wel vliegvrij maar kun je niets in je mond stoppen. Het is dus een kwestie van snel het netje omhoog, hapje, netje naar beneden en kauwen maar. Vreselijk, we waren er voor gewaarschuwd, maar je denkt toch dat zal wel meevallen, wat het niet doet. Maar de Bell gorge maakt veel goed. Na een korte wandeling langs de rivier, waarbij je toch steeds kijkt,

zitten er nou krokodillen, dalen we af in de gorge. Beneden is weer een heerlijk zwembad met waterval. We blijven een paar uurtjes zwemmen en klimmen dan weer terug naar de auto. Terug de Gibb river road op richting de Lenard gorge, waar we morgen willen kijken. We vinden een plekje langs de weg wat er prima uitziet. Maar als we eenmaal de spullen buiten hebben staan, blijkt het er vol te zitten met steekvliegen en daar helpt geen netje tegen. We vluchten een uurtje in ons tentje tot het donker is en de vliegen verdwenen zijn (gelukkig worden ze 's avonds ingeruild voor ander vliegend spul als motten en muggen)

Windjana gorge Kimberleys Vrijdag 11-10-2002

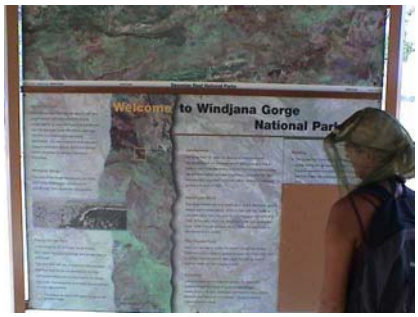

Vreemde geluiden vannacht rond de tent, het blijft een vraagteken wat dat geweest kan zijn. De vliegen zitten 's morgens trouw op ons te wachten en dus pakken we het boeltje in en rijden naar de Lennard gorge om daar te ontbijten met wat minder van die gevleugelde vrienden. Na het ontbijt een wandeling naar de rand van de gorge die niet echt spectaculair is, want er staat maar weinig water in. We rijden terug naar de afslag van de Windjana gorge. De rivier die hier doorheen stroomt heeft gelukkig nog wel water. We lopen langs de rand van het water en hebben binnen een paar minuten onze eerste krokodil in het wild te pakken. Er zitten hier alleen fresh water krokodillen, maar toch wordt het afgeraden om te gaan zwemmen, en als je er zo een paar in het water ziet dobberen, heb je ook algauw geen behoefte meer aan een duik. Het is een prachtige wandeling langs de rivier en we zien steeds meer krokodillen drijven en zonnebaden op de oever. Als je omhoog kijkt zie de je steile wanden van de gorge. Ook heel spectaculair zijn de fruitbats die met z'n honderden in de bomen aan het water hangen. Als we te dichtbij komen vliegen ze ineens weg met z'n allen en is de lucht vol klapperende vleermuizen. Even verderop liggen een aantal krokodillen in het water geduldig te wachten tot er een vleermuis voor hun neus water komt drinken. De vleermuizen maken namelijk om de zoveel tijd een

duikvlucht over het water om wat te drinken. Heel gevaarlijk met van die groene griezels in de buurt. Terug op de parkeerplaats verwennen we onszelf met een extra douche want er is hier een kraan dus kunnen we onze watervoorraad weer aanvullen. Als je bezig bent en aan het lopen bent vallen die vliegen nog mee, maar als we even rustig zitten om te lunchen weten we weer wat een hel het is. Overal vliegen, als ze je eenmaal gevonden hebben, komen er steeds meer. We vluchten maar weer weg en besluiten alvast naar de Tunnel creek te rijden die we morgen willen bekijken. Even op weg hebben we helaas onze tweede lekke band. Het zat eraan te komen, want er zat al een tijd een gemene scheur in. Een band verwisselen in de hitte met al die vliegen is afzien. Ik heb echt medelijden met Remco die helemaal onder zit. Bij Tunnel creek zitten we op de klok te kijken hoelang die overlast nog duurt en het is gek maar op het moment dat de zon onder gaat, gaan ze er ineens allemaal vandoor, geen idee waar ze blijven. Hè, hè, eindelijk rustig zitten.

Zaterdag 12-10-2002 **Tunnel creek**

We worden wakker als het licht begint te worden van een prachtig vogelorkest, ze zingen allemaal om het hardst. Maar voor ons is het nog een beetje te vroeg om wakker te worden. Om half acht begint de zon in de tent te schijnen en dan moeten we er toch echt aan geloven, want je brandt de tent uit. Gewapend met hoofdlamp en schijnwerper gaan we de Tunnel creek in. Dit is een grot van zo'n 750 meter waar je doorheen kunt. Af en toe moet je wel door koud water heen waden. Het is een spectaculair tripje door het donker in deze enorme grot. Ongeveer halverwege is een opening waar je weer even in het daglicht staat. Daar zien we ook weer een hele partij vleermuizen die buiten in een boom hangen, maar af en toe over onze hoofden de grot in scheren. Prachtige beesten om te zien, maar ze kunnen wel een hoop herrie maken. Je hoort hun gekrijs nog ver in de grot. Even verderop zien we plotseling een krokodil op de zandbank liggen. Remco kan heel dichtbij komen, maar opeens schiet hij

het water in. Ik schrik me rot. Toch lijkt het erop dat ze banger van ons zijn dan andersom. Daar probeer ik maar aan te denken wanneer we de volgende pool moeten doorwaden om aan het eind van de grot te komen. Aan het eind is ook een opening en staan we weer in de zon aan een rivier. Tunnelcreek is beroemd omdat het de schuilplaats was van Pigeon, een aboriginal die tegen de blanken vocht en zich jarenlang schuil hield in en om deze grot. Uiteindelijk werd hij hier na een lang gevecht doodgeschoten door een aboriginal hunter. Als je door deze enorme grot loopt kun je je voorstellen dat dit een goede schuilplek is geweest. Van Tunnelcreek rijden we naar Fitzroy crossing. Dit is een klein plaatsje midden in het niets waar we wat boodschappen kunnen halen. Het postkantoor is dicht, het briefje op de deur zegt dat er helaas geen personeel is komen opdagen vandaag, vaag verhaal. Voor geen goud zou ik in een dergelijk plaatsje willen wonen, het ziet er uit om depressief van te worden en er is werkelijk niets te doen. Een supermarktje, liquor store en een shop voor bait en ice om te vissen. Het enige vertier is de Blockbuster videotheek. Gauw maar weer verder, nog maar 20 kilometer naar de Geikie gorge. Deze gorge is mooi, maar het zandpad erlangs is een beetje te veel met deze hitte. Je kunt aan de strepen op de rotsen zien hoe hoog het water gestaan heeft in het natte seizoen en dat is een heel stuk hoger. Even verderop is een plekje waar we kunnen zwemmen. Er zitten schijnbaar alleen freshwater krokodillen, maar we zien ze niet vandaag. De Kimberleys is een prachtig gebied, het enige nadeel is dat je eigenlijk nergens even rustig kunt zitten vanwege de vliegen. Daarom gaan we nog maar wat kilometertjes maken en rijden door tot vijf uur en stoppen dan op een grote parkeerplaats waar we kunnen kamperen.

Zondag 13-10-2002 **Bungle Bungle**

Na de zoveelste luchtbed-plak-actie gaan we er vandoor (we lagen weer op de grond vanmorgen). Eerst weer bijna driehonderd kilometer over de saaie great northern highway. Wat heel grappig is, is dat mensen hier naar elkaar zwaaien als ze voorbijkomen. Een tegemoet komende auto is dan ook ongeveer de enige afleiding. Na een korte stop in Halls creek voor even een koud colaatje rijden we door naar de ingang van het national park de Bungle Bungle. Vandaar begint 53 kilometer zeer ruige weg naar het bezoekers centrum. Het is een hele mooie tocht, maar helaas is wel te zien dat stukken van dit park nog niet zo lang geleden in brand hebben gestaan. De meeste creek crossings staan droog, er zijn er echter nog een paar waar wel water in staat en dat is elke keer weer leuk om doorheen te crossen. We zouden ook graag nog een keer vlak na het regenseizoen door dit gebied rijden om onze snorkel eens wat meer uit te testen. Met de avondzon kleuren de bergen in de verte extra mooi rood. We maken nog wat foto's en gaan dan een plekje zoeken op de campsite. Door de branden is het noordelijk deel van dit park helaas gesloten. Op de camping staan daarom dus ook al aardig wat mensen. Het is nog een uurtje afzien met de vliegen maar dan kunnen heerlijk zitten en maken weer eens een envelop open, deze keer van Petra, Erik en Iris.

Maandag 14-10-2002 **Bungle Bungle**

Heel vroeg op want we willen de Bungle Bungle rotsen graag in de vroege ochtend bekijken en een eind wandelen als het nog niet zo heet is. Het is weer feest met de vliegen hier, ze zitten al op de tent te wachten tot we er uit komen. We moeten nog 15 kilometer hobbelen om bij de plek te komen van waar de wandeling begint. Meteen om de eerste hoek zien we een "frilled"lizard. Dit is een vrij grote hagedis die, als hij kwaad wordt z'n nek helemaal uitzet als een soort mantel. Maar hij is goedgehumeurd vanmorgen en vlucht alleen weg als we te dichtbij komen. De Bungle Bungle rotsformaties zijn schitterend. Het zijn limestone bergen die in hele mooie vormen zijn weggesleten. Wat overgebleven is is bedekt met rode en zwarte lagen gesteente. Het is eigenlijk niet te

beschrijven, je moet het zien. We lopen naar de Cathedral gorge. Een natuurlijke dome vele malen groter dan bijvoorbeeld de koepel van de Sint Pieter. In het midden nog een klein beetje water, maar de pool is bijna leeg en de rivier die vlakbij loopt is ook kurkdroog. Het is heerlijk om de dag te beginnen met een wandeling in zo'n mooi stukje natuur. Als we om half tien weer bij de auto zijn lijkt het alsof we er al een hele dag op hebben zitten. Terug over 70 kilometer gravelroad dat betekent dat je wel twee uur bezig bent. Zeker als je ook nog wat leuke filmpjes en foto's wilt schieten bij de verschillende creek crossings. Rond één uur hebben we weer asfalt onder de banden en rijden nog tweehonderd saaie kilometertjes. We stoppen vlak voor Kunurra om te overnachten. 's Avonds is het schrikken wanneer we horen over de bomaanslag in Kuta op Bali. Zes weken geleden zaten we daar, in een guesthousje om de hoek van de plek van de aanslag. We liepen elke avond in die buurt rond om te eten, internetten en filmpjes te kijken. Vreselijk om te horen dat er minstens 180 jonge mensen zijn gedood. Veel daarvan zijn Australiërs. Heel triest. Ook verdrietig te bedenken dat dit waarschijnlijk de genade klap zal zijn voor het toerisme in Indonesië. Voor veel Balinezen zal dit betekenen dat ze failliet gaan, want de Australiërs blijven voortaan weg.

Kununurra Dinsdag 15-10-2002

We hoeven nog maar 45 kilometer naar Kununurra en daar je om zeven uur de tent uit brandt zijn we hier al bijtijds. Even een nieuwe band regelen en wat boodschappen en dan lekker relaxen op de prachtig groene camping met heerlijk zwembadje. 's Middags laten we de nieuwe band eronder zetten en gaan even langs bij het internetcafé en de auto wassen. Verder weinig activiteiten vandaag. Met een krant met nieuws over de Bali bombing blijven we op de camping en nemen 's avonds nog even een duik om af te koelen. Je kunt merken dat het hier veel meer vochtiger en benauwder weer wordt, want afkoelen doet het 's avonds bijna niet meer.

Woensdag 16-10-2002 **Kununurra**

Het wordt tijd dat we binnenkort de Northern Territories ingaan, want dan gaat de klok anderhalf uur vooruit en klopt de tijd weer wat beter met de stand van de zon. De zon komt namelijk al om half zes op en om zeven uur is het dus al heel warm en heb je het idee dat het veel later is. Bij het banden wisselen van gisteren had Remco gezien dat er olie lekte uit een kapotte kering tussen de aandrijfas en het achterdifferentieel en dat moet gerepareerd worden voor we verder kunnen. Bij de Toyota garage hebben we mazzel want we komen in gesprek met Ron de Jong die uit Rotterdam blijkt te komen, maar al sinds 1955 in Australië woont en bij deze garage werkt. Eigenlijk is de werkplaats de komende dagen volgeboekt, maar Ron regelt voor ons dat we even tussendoor geholpen kunnen worden. Om één uur zijn we aan de beurt en we hebben dus nog tijd om te gaan zwemmen. Een heel mooi en lekker rustig zwembad voor de wekelijkse baantjes. 's Middags lopen we wat rond in het winkelcentrum van Kununurra terwijl we wachten op de reparatie aan de auto. Gelukkig duurt het allemaal niet zo lang en we kunnen rond vieren weer op pad. We gaan nog even kijken bij het Argyle meer bij de stuwdam. Tussen de warning bordjes door heb je een heel mooi uitzicht. Op bordjes en waarschuwingen zijn ze dol hier, als er maar even een risico is dat één of andere idioot iets doms kan doen, staat er een bordje. Zelfs op het foldertje van lake Argyle waarop een klein kaartje staat, vind je een waarschuwing dat je dat kaartje niet voor navigatie doeleinden kunt gebruiken. Alsof iemand dat in z'n hoofd zou halen. Tijdens onze speurtocht naar een kampeerplekje vlak voor het donker wordt, komen we bij een grot waar rotstekeningen van aboriginals te zien zijn. Heel apart om te zien.

Northern Territory

Gregory national park Donderdag 17-10-2002

We passeren de grens tussen West Australia en de Northern Territory en zo is het in plaats van acht uur 's morgens ineens half tien. Even voor Timbercreek bekijken we de zeer oude Gregory tree, een enorme boab boom waar inscripties in de staan van de avonturiers die hier in 1856 hun kamp hadden en het ruige onbewoonde land in kaart brachten. In Timbercreek, wat een camping en een benzinestation is, vullen we nog even de douche want we gaan de bush weer in. Dit keer in het Gregory national park, een wat minder bekend en minder bezocht park. In ons grote off road boek staat hier een track aangegeven als "extreme" en dat klinkt heel aanlokkelijk. Het is 90 kilometer en op de borden staat aangegeven dat je daar maar liefst 8 uur over doet. Dat moet heel heftig zijn, want iets meer dan tien kilometers in een uur betekent echt langzaam rijden. Het begint gelijk goed want we moeten een rivier oversteken over de rotsige oever. De eerste tien kilometer zijn inderdaad extreem, namelijk extreem veel rotsen die af en toe redelijk stijl naar beneden gaan. Bovendien een mooie oversteek van de rivier. Hoewel het heel langzaam gaat, is het een hele leuke tocht om te rijden. Halverwege is een prachtig plekje waar je veilig kunt zwemmen. Heerlijk om even af te koelen. Deze poel wordt elk seizoen gecheckt op krokodillen, want in de rest van de rivieren zitten hier ook de gevaarlijke salties. Omdat het hier weer stikt van de vliegen, alleen in het water ben je veilig, rijden we nog maar even verder. Langs de rivier waar prachtige palmen staan en ook vind je hier veel van die mooie boab bomen. We stoppen bij een enorm exemplaar, het lijken er haast wel twee die elkaar omarmen. Hier blijven we overnachten. De vliegen zijn er nog steeds, dus maar een borrel drinken in ons tentje en wachten tot de zon ondergaat. Om acht uur gaat de radio aan, want we zijn heel benieuwd of het kabinet al gevallen is. Al tijdens het radio luisteren zien we wat vreemds. Op de berg een stuk van ons vandaan komt een lichtje naar beneden. We zitten minstens veertig kilometer

over een rotspad van alle bewoonde wereld vandaan dus we vragen ons echt af wat dat kan zijn. Na een tijdje blijft het lichtje op één plek en lijkt af en toe wat feller te worden en dan weer minder fel. Verschillende verklaringen spelen door ons hoofd van een stel wandelaars die daar hun tentje opzetten, een heel clubje vuurvliegjes, aliens die geland zijn, tot bloeddorstige moordenaars die ons proberen af te leiden met een lampje en naar ons onderweg zijn. Als we dan ook nog eens hele vreemden geluiden rond ons heen horen zitten we niet echt relaxed meer. Verder rijden kan echter niet want dit pad is zo rotsig dat je overdag al heel goed moet kijken waar je rijdt, laat staan in het donker. Voor de zekerheid nemen we de koevoet maar mee de tent in en gaan proberen rustig te slapen.

Vrijdag 18-10-2002 **Gregory national park**

Doordat de tijd verzet is worden we nu weer op een wat normaler tijdstip wakker namelijk om half negen. Het lichtje is halverwege de nacht uitgegaan en het is nog steeds raadselachtig wat dat nou was. Ik kruip eruit, pak snel de ontbijtspulletjes en duik de tent weer in. Het is moeilijk om je voor te stellen hoe erg het is met die vliegen als je dit nooit hebt meegemaakt. Echt, het is afschuwelijk zo'n berg zoemende beesten om je heen, in je oren, op je ogen en je mond. Het is op deze plek weer heel extreem dus eten we in de tent en voelen ons erg zielig. Daarna gaan we de laatste dertig kilometers van deze track doen en die voeren weer over een aantal zeer rotsige steile stukjes. Zeventig kilometer op deze manier is echt wel genoeg en het is heerlijk om aan het eind van de morgen weer op het asfalt te arriveren. Dan beginnen de saaie driehonderd kilometer naar Katherine, met één lunchstop op een plek waar prachtig gekleurde papagaaien zitten. We gaan morgen kanoën in de Katherine gorge hier in de buurt en slapen ergens langs de kant van de weg op een mooi stil plekje.

Katherine Zaterdag 19-10-2002

Nitmiluk is de naam die de aboriginals gebruiken voor het gebied rondom de gorges bij Katherine. En sinds 1989 zijn zij ook weer officieel de eigenaar van dit land waar ze al eeuwenlang leven. Het management van het park wordt nu ook gedaan door aboriginals en "witte mensen" samen, waarbij de aboriginals de meerderheid in de directie vormen, leren we uit de video in het bezoekerscentrum. We wandelen eerst even naar een uitkijkpunt waar je de rivier ziet kronkelen langs de rotswanden. Zwemmen mag ook in de rivier want er wordt voortdurend gecheckt op salties en net na het natte seizoen worden er vallen gezet om die engerds te verwijderen. Het water is heerlijk, zelfs een beetje aan de warme kant. Na de lunch stappen we in onze kano en gaan de gorges vanaf het water bekijken. Het is heerlijk op het water en als het te warm wordt laten we ons er even in glijden. Aan het eind van de eerste gorge moeten we de kano over een stel rotsen slepen om de tweede gorge ook te kunnen bekijken. Er zijn hier tien gorges achter elkaar, maar voor vier uurtjes kanoen zijn twee gorges genoeg. Onderweg zien we een aantal prachtige watervogels maar helaas geen freshies die hier ook moeten zitten. Ook zijn er op de rotswanden een aantal tekeningen te zien die als we de bordjes mogen geloven al tienduizend jaar oud zijn. Een erg lekker dagje in en op het water. Voordat we weer naar ons zelfde kampeerplekje rijden gaan we nog even zwemmen. In een boom zit een kookaburra die absoluut niet bang is en keurig blijft zitten voor de foto.

Litchfield national park Zondag 20-10-2002

Terug in Katherine weten we nu de weg en handelen dus snel het lijstje boodschappen/geld/water/benzine halen af. Daarna beginnen we aan onze wekelijkse zwem-actitviteit. Het valt zwaar tegen vandaag, we hebben allebei zware armen, zou dat dan toch van die paar uurtjes kanoën komen? Na een uurtje voelen we ons oud en wrakkig, het schiet nog niet zo op met die

conditie. We gaan maar gauw rijden. Vandaag zo'n tweehonderdvijftig kilometer naar Litchfield national park. We komen aan het eind van de middag aan en er blijkt een supergladde asfalt weg door het park te liggen, waardoor we al snel bij de eerste attractie zijn de Florence falls. Er is onder aan de waterval een heerlijke plunge pool waar we even kunnen afkoelen. Je kunt duidelijk zien dat we hier qua begroeiing richting het regenwoud gaan, het is een stuk groener met overal palmbomen. Litchfield is waarschijnlijk een populaire weekend bestemming voor bewoners van Darwin, want het is op zondagmiddag behoorlijk druk in het water. We overnachten op de 4 wheel drive camping vlakbij.

Maandag 21-10-2002

Litchfield national park

's Morgens gaan we eerst lekker zwemmen in een andere waterhole vlak in de buurt. Litchfield zit gelukkig vol met plekken waar je heerlijk kunt zwemmen. Daarna rijden we over een off road track naar de Lost city. Dit zijn grote rotsformaties die lijken op ruines van een stad. Het lijkt inderdaad heel veel op een oude stad, als er een bordje bij zou staan dat hier de overblijfselen liggen van één of andere Maya cultuur zou je het ook geloven. Via de Tolmer falls, met een prachtig uitzicht gaan we naar de grootste waterval in het park de Wangi falls. Ook hier kunnen we weer heerlijk zwemmen en we nemen de duikbrillen mee om ook onder water te kunnen kijken. Wederom een prachtige plek om te poedelen hoewel het wel redelijk druk is. We gaan staan op een afgelegen plekje om te overnachten. Eerlijk gezegd zijn we een beetje "national park"-moe. Litchfield is weer heel mooi, maar met alle asfalt wegen en de drukte een beetje te "smooth". Maar misschien ligt het wel aan ons. We hebben de laatste weken zoveel in natuurparken gezeten. Dat klinkt wel verwend als ik het zo opschrijf. We hebben ontzettend mooie dingen gezien, maar je moet er wel heel veel vliegenoverlast, warmte en saaie kilometers voor over hebben. Daarom hebben we veel zin om morgen naar Darwin te gaan wat een wat grotere, moderne stad schijnt te zijn. Lekker weer eens even winkelen, een terrasje pikken, naar de film etc.

Darwin Dinsdag 22-10-2002

Als we Darwin binnen rijden zijn we weer eens echt in de bewoonde wereld. We zitten gewoon vol verwondering om ons heen te kijken. Alles is hier weer en wat een "druk"verkeer. We parkeren de auto voor de toeristen informatie en na de gebruikelijke stapel folders gaan we de stad verkennen. Lekker weer eens door de winkelstraten slenteren. Darwin ziet er gezellig uit. Wanneer we terug komen bij de auto zien we tot onze verbazing de Landrover van Judith en Paul naast onze auto staan, en komt Judith er al aangerend. We hadden ze pas morgen verwacht, maar we zijn blijkbaar niet de enige die een beetje een overkill aan mooie gorges gehad hebben, want ze hebben het Litchfield park helemaal overgeslagen en zijn daarom al een dag eerder dan gepland. Op het terras wisselen we verhalen uit. Hier zaten we gisteren nog aan te denken, lekker weer eens kletsen op een terras met een koud biertje. Aan het eind van de middag gaan we met z'n vieren op zoek naar een camping. Alle campings blijken tussen de tien en twintig kilometer van de stad te liggen, dus dat is een beetje jammer. We kiezen maar voor de Shady Glen die het dichtste bij is. Twee Nederlandse auto's naast elkaar op de camping dat zul je hier in Australië niet zo vaak zien. 's Avonds zit ik toch een beetje in spanning te wachten op een berichtje uit Nederland want mijn moeder wordt vandaag aan haar arm geopereerd. Het tijdsverschil wat nu zeven en een half uur is, is nu wel lastig. Gelukkig komt er om half drie 's nachts een sms'je binnen dat alles goed is gegaan.

Darwin Woensdag 23-10-2002

Het verblijf op de camping wordt weer goed gebruikt om de was te doen, schoon te maken etc en natuurlijk even een plons in het zwembadje. Daarna gaan we sight seeing doen in de stad. Vooral het havengebied is erg leuk om te zien. Er is een prachtige boulevard met terrasjes en eettentjes die er heel goed uitzien. Op de radio horen we een schokkend bericht, want er is een Duitse vrouw gedood door een krokodil in het Kakadu park waar we over een paar dagen naar toe gaan.

Schijnbaar waren ze 's nachts met een groepje gaan zwemmen en is ze toen aangevallen door een vier meter lange saltie. Het is vijf jaar geleden dat er voor het laatst iemand door een krokodil in de Northern Territories is gedood. Het is ook zo ontzettend stom om te gaan zwemmen in deze regio. In Darwin is zwemmen ook niet mogelijk in zee vanwege het gezellige trio haai, krokodil en boxer jellyfish. Het is wel even slikken wanneer je in die hitte die heerlijk blauwe zee ziet en je mag er niet in. In de verschillende shopjes gaan we op zoek naar een didgeridoo. Dat is een prachtig houten muziekinstrument wat door de aboriginals gebruikt wordt. De meesten zijn ook heel mooi beschilderd. Maar het is wel even schrikken van de prijzen. Hier moeten we nog maar even over nadenken. Aan het eind van de middag zien we Judith en Paul weer op het terras. Met een echte Hoegaarden zit dat wel erg lekker. 's Avonds gaan we barbeknoeien op de camping en kok Judith tovert even wat lekkere salades en sausjes op tafel. Heel relaxed de hele avond zitten eten, drinken en kletsen.

Donderdag 24-10-2002 **Darwin**

Het was wat laat geworden gisteren en dus wordt het ambitieuze plan om te gaan zwemmen steeds verder uitgesteld. Eerst wordt het wat later vanochtend, dan vanmiddag en dan misschien toch maar morgen. We blijven lekker hangen op de camping, maar om drie uur moeten we echt in de stad zijn, want dan heb ik een afspraak bij de kapper. Kapsters blijken over de hele wereld dezelfde gezellige kletstantes. En natuurlijk is de door de krokodil gedode toeriste het nieuws waar iedereen het over wil hebben. We hebben nog wat tijd over voordat de sunset market van Darwin begint en voelen ons heel gezond wanneer we toch nog vandaag onze drie en twee kilometer baantjes afleggen. Daarna sinds tijden weer eens wat netters aan dan een hemdje en korte broek en op naar de markt. Er stond uiteraard weer in de folders dat dit één van de grootste markten van Australië zou zijn, maar dat nemen we tegenwoordig maar met een korreltje zout. Deze markt is echter best groot en vooral de honderden auto's op de parkeerplaats zien er indrukwekkend en veelbelovend uit. Judith en Paul zijn

er al en staan te kijken bij een geweldig grappige goochelaar. Verder bestaat de markt vooral uit eettentjes met de meest uiteenlopende gerechten en souvenirs stalletjes. Ook een goede plek om verder te kijken naar een didgeridoo. We hebben toch besloten er eentje aan te schaffen want het is eigenlijk het enige typisch Australische aandenken wat we echt mooi vinden. Het spelen erop is nog niet zo simpel en vereist een aparte techniek. We krijgen van één van de verkopers een demonstratie die heel lekker klinkt. Zelf doen blijft nog moeilijk, maar we vinden een mooie die we aanschaffen en dus kunnen we voortaan in alle rust oefenen. Tijdens het slenteren over de markt gaat de mobiel en heb ik ineens m'n moeder aan de lijn. Het blijft toch af en toe wonderlijk dat je midden in Darwin met Nederland belt en elkaar hoort alsof je aan de andere kant van Nederland zit in plaats van de andere kant van de wereld. Gelukkig gaat alles goed en dat is een opluchting. Het blijft vervelend zo ver weg te zijn als er bij het thuisfront belangrijke dingen gebeuren. Na het goede nieuws halen we verschillende heerlijke hapjes bij de eetstalletjes. Remco probeert zelfs een krokodillensaté, best lekker eigenlijk een beetje tussen vlees en vissmaak in. Verzadigd met lekkere happen en fruitsapjes gaan we ons geluk beproeven in het casino. Waarschijnlijk hebben we meer geluk in de liefde, want die vijftig dollar zijn er binnen no time doorheen. Judith en Paul hebben iets meer geluk maar uiteindelijk loopt dat ook fout af. Ongelofelijk wat een geld gaat er om op die speel-tafels, vooral de Chinese dametjes die rondom ons heen staan houden wel van een gokje. Af en toe winnen ze stapels van die felgekleurde fiches, maar er verdwijnen er ook akelig veel. Op de camping drinken we nog een laatste drankje en wordt het weer laat.

Kakadu national park Vrijdag 25-10-2002

Er zijn al dikke wolken te zien wanneer we de tent uit kruipen. Zouden we dan toch een buitje gaan meemaken? Vannacht dachten we ook al spetters te horen, maar gelukkig zette het niet door en konden we blijven liggen. Wanneer we alles hebben ingepakt en samen met Judith en Paul de watertanks van de auto's vullen barst het los. En als het hier regent gaat het ook meteen even hard. We nemen afscheid van Judith

en Paul, zij blijven nog een dagje in Darwin om bekenden te bezoeken. Onze laatste activiteit in Darwin is het ophalen van vijf rolletjes foto's, lekker om alvast te bekijken en we zijn van plan de negatieven naar huis te sturen. Wij gaan richting het Kakadu national park. Voordat we het park ingaan komen we echter langs de Victoria river en daar vertrekken de spectaculaire jumping crocodile tours. Dat willen we niet missen. We hebben geluk want het is rustig vandaag, met nog acht toeristen gaan we de rivier op in een redelijk kleine boot. We zijn nog niet weg of de eerste croc komt al aangezwommen. Nu er geen hek tussen zit, zoals in Broome, zijn die salties nog indrukwekkender zo vlak bij de boot. Het eerste biefstukje zit aan de haak en het is echt een heel heftig gezicht om die bek met enorme tanden te zien als onze croc springt en toehapt. Anderhalf uur varen we over de rivier en zien een heleboel krokodillen, het zit er echt vol mee. Ook heel mooi zijn twee zeearenden die de kunst hebben afgekeken van de crocs en ook het vlees van de uitgestoken lijn afpikken. We lunchen op de parkeerplaats bij het bezoekerscentrum Window on the wedlands. Elk park heeft hier bijna wel een bezoekerscentrum en meestal zijn die wel leuk om even rond te kijken. Wat opvalt is dat het landschap heel anders is dan wat we tot nu toe gezien hebben. De wetlands zijn grote vlaktes die nu bijna opgedroogd zijn maar in het natte seizoen volstromen en grote meren vormen. Heel veel vogels hebben zich verzameld bij de meertjes die nog over zijn. De laatste kilometertjes naar de ingang van Kakadu gaan snel en dit park is voorzien van bushcamps waar je gratis in the middle of nowhere kan kamperen. Onderweg een aantal frilled lizards die we weg over rennen en walibi's. Dat soort wildlife vind ik altijd hartstikke leuk, maar 's avonds loopt er ook een enorme grondspin rond die ik iets minder kan waarderen. Gelukkig hebben we ons afsluitbare tentje en slapen we niet meer onder het muskietennet waar van alles tussendoor kan kruipen.

Kakadu national park Zaterdag 26-10-2002

Het zonnescherm is echt ideaal. Het betekent dat we tenminste tot een uur of half negen in onze tent kunnen blijven liggen zonder gebakken te worden. Sommige Australiërs die we onderweg ontmoet hebben, noemden Kakadu ook wel Kaka-don't en raadde het ons af er heen te gaan. Na vandaag zijn we blij dat we daar niet naar geluisterd hebben. Tuurlijk, op sommige plekken staan wel een aantal tourbusjes, maar we hebben de toch de hele dag redelijk tussen de toertjes door kunnen manoeuvreren en hele mooie dingen gezien. Vooral de wandeling langs de East alligator river door het monsoon regenwoud is super. Met z'n tweeën over een smal paadje tussen het bos door met boven je de vleermuizen die met honderden in de bomen hangen. Opeens horen we geplons en zien we twee grote krokodillen die achter elkaar aan zitten. Heel gaaf om ze nu zelf in het wild te zien. Ze zijn schijnbaar ruzie aan het maken over wiens plek dit is, want even later zien we dat er eentje is doorgezwommen verder de rivier op. De winnaar ligt lekker te luieren in de modder op onze terugweg, maar zodra hij ons hoort kruipt hij naar het water en zwemt er vandoor. Aan het eind van de middag bezoeken we Ubirr. Dit is een speciale plek voor de aboriginals en er zijn hier heel veel prachtige rotstekeningen te zien. De meeste geven het leven weer, met bijvoorbeeld afbeeldingen van alle dieren die gegeten werden. Ook staan verhalen uitgebeeld over het ontstaan van het leven, de dreamtime, verhalen die generaties lang zijn overgeleverd. Er is een prachtig uitzicht punt op de rotsen waar vandaan je de wetlands die er omheen liggen kunt zien. Of het door het eerste regenbuitje van gisteren komt weet ik niet, maar alles is felgroen. Stil genieten van het uitzicht en we hebben dit plekje voor ons zelf wat het nog mooier maakt. Ons kamp zetten we op op een volgende bushcamp aan een rivier. Op het waarschuwingsbord staat "don't camp close to the water" en dat doen we dus ook heel braaf niet. Prima plek, maar wat zijn er toch ontzettend veel insecten in dit land, alle motten, torren, sprinkhanen en andere vliegend spul van Kakadu lijken vanavond bij ons te komen buurten. Maar ja, dat schijnt erbij te horen hier, zodra ik dit in typ ziet Remco weer een enorme spin naast z'n stoel. Ik vind dit niet leuk meer…

Zondag 27-10-2002 **Kakadu national park**

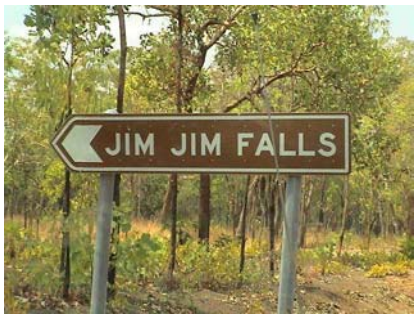

's Nachts hoorden we de kangaroes hippen rond de tent en we krijgen 's morgens vroeg bezoek van een kraai die boven ons hoofd herrie komt maken. Op de parkeerplaats bij Nourlangie rock zien we een bekende auto, de groene landrover Shaggy van Paul en Judith. Zij zijn ook net aangekomen en we bekijken met z'n allen de prachtige rotstekeningen die onder de overhangende rotsen te zien zijn. Die rotsen dienden als schuilplaats tijdens de regenbuien in het natte seizoen. De tekeningen zijn hier nog duidelijker dan gisteren. We besluiten om toch de zestig kilometer off road te rijden naar de Jim Jim falls en Twin falls. Ondanks dat er in het droge seizoen niet veel water stroomt, moet het er heel mooi zijn. De weg valt erg mee, alleen de laatste tien kilometer zijn behoorlijk ruig. Bij de Jim Jim falls waar we als eerste heen gaan klauteren we over de rotsen naar een heel mooie plunge pool. De waterval is helaas opgedroogd, maar het is prachtig om te zwemmen en de enorme rotswanden te bekijken vanuit het water. Ik durf er alleen niet zo ver in sinds die Duitse is opgevreten door een krokodil. Op zich staat er een bord dat ze hier de boel in de gaten houden, maar zwemmen is toch op eigen risico. De lunch gaat voor het eerst een keer helemaal mis. Op het menu staat de altijd lekkere omelet, maar de eieren blijken bedorven door de hitte. Jek, wat een gore lucht, die kunnen we wegsmijten. Dan maar een gewone boterham. De Twin falls zijn nog twaalf kilometer verderop met in het midden een spectaculaire river crossing. Op zich niet eens zo'n diep water maar het pad, wat er doorheen loopt, zit vol met kuilen en gaten zodat we aardig heftig heen en weer gaan. De Twin falls zijn origineel, want we moeten hier een heel stuk voor zwemmen om ze te kunnen zien. De camera gaat in de wastrommel.Ongeveer zeshonderd meter zwemmen en deels over de rotsen klauteren. Aan het begin van de zwemtocht hangt een geruststellend groot net die de krokkies moet tegenhouden. De Twin falls stromen nog wel, de ene twin wat harder dan de andere. Heerlijk om in het water af te koelen.

We hebben de falls even voor ons alleen, want we zijn de laatsten die terug gaan. Een paar kilometer verderop is een bush camping waar we gaan staan, tussen de kampvuurtjes van de toergroepen. Gezellig rond het kamp vuur zitten met deze hitte, vreselijk.

Kakadu national park Maandag 28-10-2002

We dachten dat wij vroeg waren, al om acht uur eruit. Maar de campsite is alweer verlaten en er komen al heel veel busjes met toergroepen voorbij om naar Twin falls te gaan. Wij gaan de andere kant op, terug naar de hoofdweg. We willen nog een paar dingen zien in Kakadu namelijk het Aboriginal cultural centre en de Yellow water billabong, vlak bij elkaar in de buurt. In het aboriginal centre is veel te zien over de traditionele manier van leven:"bush tucking". Deze mensen leven al 50.000 jaar in dit enorme land met z'n ruige klimaat en hebben dan ook heel veel kennis, overgeleverd van hun voorvaderen, over hoe te overleven met de planten en dieren die er zijn. Ook is het heel interessant om meer te horen over hun geloof, achtergronden bij de rotstekeningen en de verschillende heilige plekken. Het contrast met de moderne Australische samenleving is extreem. Terug gaan naar die traditionele manier van leven kan niet meer, maar het is wel belangrijk de kennis en cultuur te behouden. De Yellow water wetlands zijn weer heel anders dan de stukken die we tot nu toe van Kakadu gezien hebben en dat maakt dit park zo aantrekkelijk. Van de droogte zitten we nu weer aan de rand van een plassengebied met heel veel vogels en is alles weer knalgroen. Op de parkeerplaats komen we erachter dat we een spijker in onze band hebben en gaat het reservewiel erop. We verlaten Kakadu, echt een prachtig natuurpark. Rond vijven zijn we weer terug in Katherine, hier waren we tien dagen geleden ook. Boodschappen en e-mail en dan naar onze vaste slaapplek in de bush. Wanneer we 's avonds ons bedje in willen kruipen ruiken we vuur en zien we in de verte nog wat plekken smeulen. Toen we het paadje inreden zagen we al dat er heel wat in de fik gestaan had. Het begint ook nog te waaien en we vertrouwen het niet.

Het is vervelend, maar toch maar de boel inpakken en wegwezen voor de zekerheid. Anders liggen we toch niet rustig vannacht. We rijden naar een plekje vlak langs de weg, dan zijn we wel morgen te zien, maar in ieder geval dichtbij de weg mocht er iets zijn vannacht.

Dinsdag 29-10-2002 Mataranka

Geen vuur gelukkig, maar heet was het toch wel. Het koelt gewoon niet meer af 's nachts en daar word je gek van. Als je gedoucht hebt koel je een klein beetje af, maar in de tent lig je binnen no-time weer te zweten. Ik kon gewoon niet goed slapen vannacht en ben maar een tijdje rechtop gaan zitten vlak voor de opening. Ook 's morgens vroeg brand je de tent al uit. Voor achten zijn we dus al bij Beaurepair in Katherine waar we onze band kunnen laten repareren. Tijdens het wachten gaat de telefoon en het zijn Bart en Eeske die in Canberra zitten. Als alles goed gaat zien we ze donderdag in Alice Springs. Dat zal leuk zijn om weer wat bekende gezichten te zien. Op de eerste borden buiten Katherine zien we dat Alice Springs 1262 kilometer is, wat een verschrikkelijk eind nog. Na de eerste honderd kilometer komen we in Mataranka. Hier gaan we eerst heerlijk zwemmen in de thermal pool van Bitter Springs. Echt een paradijsje. Midden tussen de palmen een glasheldere pool, die we voor onszelf hebben. Een eindje verderop zit iemand te oefenen met z'n didgeridoo, dus we hebben ook nog hele mooie achtergrond muziek. De duikbrillen worden weer goed gebruikt, onder water is het helemaal prachtig. Er valt nog meer te poedelen in Mataranka, want er zijn een stukje verderop ook nog thermal pools die wat meer aangelegd zijn en we kunnen ook nog in de rivier zwemmen. Het is dan ook alweer over tweeën wanneer we gaan rijden en echt serieus aan het kilometervreten gaan beginnen om donderdag in Alice te kunnen zijn. We slapen bij een roadhouse langs de weg. Vijfhonderd kilometer naar het zuiden blijkt een enorm verschil te maken in de temperatuur 's avonds. Het koelt heerlijk af en we halen zowaar de slaapzak weer te voorschijn, dat is lang geleden.

Devil's Marble Woensdag 30-10-2002

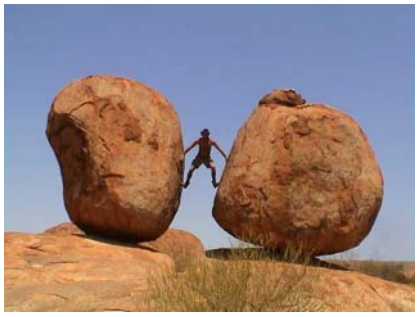

Na de eerste honderd kilometertjes komen we in Tennant creek. We gaan even kijken bij een oud telegraaf station en baantjes trekken in het zwembad. Het hele bad ligt vol met een schoolklas met aboriginal kinderen die dikke pret hebben in het water. Bij de tweede honderd kilometer zijn er ineens uit het niets enorme rotsformaties vlak langs de weg. Ze worden Devil's Marble genoemd. Heel apart, je rijdt eerst al die kilometers door de vlakke bush en dan ineens weer zo'n wonderlijk natuurverschijnsel. Op de parkeerplaats worden we aangesproken door een Nederlandse die met haar zoon rondreist. Beetje vage figuren want ze gaan op de motorkap proberen een ei te bakken. Dat wordt dus een puinhoop en ze druipen af met benzine brandertje om het nog een keer te proberen. Wij gaan weer verder voor de volgende paar honderd kilometer. We stoppen zo'n honderd kilometer voor Alice Springs en slapen nog een keertje aan de kant van de weg. Morgen gaan we een camping opzoeken en zien we hopelijk Eeske en Bart.

Alice Springs Donderdag 31-10-2002

Nog maar een klein stukje naar Alice (Alice, where the … is Alice) en dus staan we al bijtijds op een camping. Wel een idioot klein plekje met allerlei mensen boven op onze lip, maar goed we blijven toch maar één nachtje. Naast ons staan twee Belgische dametjes, maar allé hè, die zottekes zijn op de fiets. Dat moet je echt niet willen in dit land. Vanmorgen nog zagen we er ook twee op de fiets op de parkeerplaats waar we overnacht hadden. Dat betekent dat je dan gewoon die honderd saaie kilometers al 's morgens gefietst moet hebben, want tot Alice is er niks. Waanzin, in die bloedhete zon, vliegen om je kop en honderden kilometers saai landschap. Niets voor ons in ieder geval. Paul en Judith sturen een sms-je dat ze op een andere camping staan, daar gaan we morgen dan maar naar toe. Even later belt Bart dat ze in Alice aangekomen zijn en we spreken af in de stad. Heel leuk, maar ook heel vreemd om midden in Australië ineens weer twee bekende gezichten te zien. Alice is even iets anders dan Rolde. We vinden een lekker plekje op het terras en brengen de middag door met

kletsen en biertjes drinken. Eeske en Bart zijn al in Sydney en Canberra geweest en beginnen morgen aan een tiendaagse toer naar Ayersrock, Darwin en Kakadu. Tussendoor gaat de telefoon: het gaat gelukkig heel goed met m'n moeder, dat is goed om te horen. 's Avonds gaan we heerlijk kangaroe en barramundi eten met z'n vieren op een volgend terras.

Vrijdag 01-11-2002 **Alice Springs**

Ik heb het geloof ik al eerder geschreven, maar het nadeel van zo'n krap plekje op een camping is dat je de buren zeer goed hoort, zeker als ze in een busje met schuifdeur slapen en 'tig keer per nacht eruit gaan. Het voordeel blijft de douche waar ik zowel 's morgens als 's avonds asociaal lang onder sta, maar dat heb ik dan ook niet elke dag. Onderweg naar de camping waar Judith en Paul staan pikken we meteen maar een stukje sight seeiing mee op de Anzac hill. Vanaf hier kun je mooi over de stad kijken, maar het weer zit niet echt mee vandaag. Heel erg bewolkt en het lijkt zelfs wel een beetje alsof er een bui aankomt. Dat zou uniek zijn, want ze hebben hier al maanden geen water, maar wij hebben een naam hoog te houden als het gaat om onmogelijke weerverschijnselen. Judith en Paul zitten net aan de koffie dus onze timing is weer perfect. Het pakje drop dat we gisteren gekregen hebben krijgt de kans niet om oud te worden. Dat is toch wel zo lekker Hollandse drop. We missen eigenlijk niet zo gek veel op het gebied van Hollands eten, zeker niet in Australië waar je zo veel keus hebt, maar drop…'s Middags verwennen we onszelf met een nieuw bed. Na weken repareer pogingen en nachtelijke blaassessies is het nu genoeg. Het tweede luchtbed is een feit. Nu alleen nog wat barbeknoei spul inslaan bij de Coles en dan is het tijd om op de camping lekker te borrelen. Zoals altijd met de twee Kersenboompjes wordt het weer een supergezellige avond en duiken we weer laat ons (nieuwe) bedje in.

West Mc.Donnell nat. park Zaterdag 02-11-2002

Oh, oh, oh wat een lekker matras, heerlijk geslapen op een idioot na die om vier uur 's nachts besloot z'n spullen te gaan pakken en te gaan rijden. Je hebt toch een hoop vreemde lui op de wereld. We nemen afscheid van Judith, Paul en Shaggy de Landrover, waarschijnlijk komen we ze nu niet meer tegen, maar je weet het maar nooit. De supermarkt maar weer geplunderd voor een aantal dagen bush kamperen. We gaan via het West Mc.Donnell national park naar Ayers rock. Ik dacht altijd dat Alice Springs ongeveer naast die grote rots lag, maar er zit toch nog zo'n slordige vijfhonderd kilometer tussen, vlakbij dus voor Australische begrippen. We zijn allebei vandaag niet zo in the mood voor gorges en gaan dus redelijk snel langs de verschillende gorges en uitkijkpunten. Dat komt ook omdat het vandaag heel vreemd weer is, de hele dag is het al bewolkt en lijkt het te gaan onweren. Wel zien we van heel dichtbij een hele mooie wallabi. We rijden tot de Redbank gorge waar een bushcamp is. Hier gaat monteur Remco aan de slag om de olie te verwisselen, want we hebben alweer tienduizend kilometers erop zitten in Australië. Om weer schoon te worden gaan we zwemmen in de waterhole maar dat is wel bikkelen, want in tegenstelling tot de pooltjes in het noorden is het water nu steenkoud. Bij het water staat een Engelse backpacker water te koken. Hij is al drie dagen aan het wandelen door dit natuurpark en had geen water meer. Hij blijft moederziel alleen overnachten aan het water met z'n matje en rugzak.

Palm valley Zondag 03-11-2002

's Morgens horen we iemand aan komen lopen en het is onze Britse wandelaar. Die is alweer vroeg opgestaan om nu al op de camping te zijn. We geven hem maar wat water en een lift naar de hoofdweg, want hij moet nog naar Alice Springs vandaag. Wij gaan de andere kant op naar de Finke gorge. Een track van twintig kilometer voert naar de Palm valley. Het blijkt zowaar een echte pittige "four wheel only"-track met veel los zand en stevige rotspartijen. Na een paar kilometer komen we twee Italianen tegen die vast zitten in het zand. Met een sleepkabel hebben we ze gelukkig zo weer los en rijden ze weer vrolijk verder achter ons

aan. Wat we beide echter niet weten is dat het verderop nog veel heftiger wordt. We hebben ze dus ook niet meer terug gezien. De palm valei is zeer de moeite waard. Ineens staan midden in de droge bush honderden felgroene palmbomen in de bedding van een rivier. Ze schijnen overblijfselen te zijn van het tropisch regenwoud wat hier miljoenen jaren geleden heeft gestaan. Na een ijsje in Hermansburg nemen we de volgende off road track naar Boggy hole. Wederom terreinrijden voor gevorderen. Anderhalf uur concentratie en dan zijn we bij de plek waar je mag kamperen. Hier is het onze beurt om vast te zitten in het zand, maar gelukkig is er een vriendelijke Australiër die ons even lostrekt. Het pad wat we gereden hebben liep steeds langs en door de rivier die nu grotendeels droog staat. Bij de kampeerplek staat nog wel water en zitten dus heel veel vogels, een prachtig plekje. Ook zien we een dingo moeder met vier kleintjes die water gaan drinken zo rond de schemering. Het enige jammere is dat het idioot hard gaat waaien en we het zowaar koud krijgen. Qua temperatuur is het waarschijnlijk niet eens echt koud, maar we zijn niet meer zo veel gewend.

Maandag 04-11-2002 **Finke gorge**

Wat is het toch super dat we zo'n auto hebben in dit land. Die tracks door de wildernis zijn zo ontzettend mooi. Het pad voert verder langs de rivier en door de bush eromheen. Opeens zien we een stuk zeil aan een boom waarop staat: Help, we are bogged, 300 meter to the left. We gaan natuurlijk even kijken en een eind verderop staat inderdaad een auto met twee dames erbij. Ze hebben echter geen hulp meer nodig, want ze hebben net zichzelf los gekregen met veel zand scheppen en eindeloos proberen. We kunnen dus weer verder en het blijkt dat we het moeilijkste stuk gehad hebben. Aan het einde van het zandpad pompen we de banden weer op en komen in gesprek met een Australisch echtpaar dat in een aboriginal community blijkt te werken. Ze nodigen ons uit om een kijkje te komen nemen als we zin hebben. Dat klinkt wel heel interessant, want tot nu toe hebben we helemaal geen contact kunnen maken met aboriginals. De enige met wie we in gesprek komen zijn dronken en vragen ons om geld voor

een nieuwe borrel. We moeten alleen eerst even bellen over een paar dagen, want ze moeten een permit regelen en dat kan soms tijd kosten. Na die uren geconcentreerd terreinrijden is het de hoogste tijd voor een lekker omeletje als we eindelijk weer op de hoofdweg zijn. Alles staat net op het vuur als er een auto aan komt scheuren. Maar wacht eens, is dat niet dat stel met die oude Landrover!?! (geintje Paul). Ja, hoor het zijn Judith en Paul die vanmorgen uit Alice Springs zijn vertrokken. Het is wel weer super toevallig dat je elkaar hier in de middle of nowhere weer tegen komt. We spreken af op de camping in Kings Canyon. Aan het eind van de middag komen we daar aan en duiken meteen het zwembad in. Daarna heeft Remco zelfs nog energie voor een remmen-check. Dat betekent alle banden eraf en de remcylinders bekijken en de handrem stellen. Helaas blijkt remcylinder van de rechtervoorkant kapot te zijn dus moeten we die in het eerste stadje dat we tegenkomen laten vervangen. Van Judith en Paul horen we dat we heel veel geluk hebben want de Kings Canyon is net vanmiddag weer opengegaan na de bosbranden van de afgelopen dagen.

King's Canyon Dinsdag 05-11-2002

Het waait weer lekker 's morgens, dus ik ben al vroeg wakker. Dat komt goed uit, want dan kan ik nog even de Kersenbomen uitzwaaien. We zullen elkaar nu waarschijnlijk niet meer tegenkomen want zij gaan richting Adelaide om daar de auto te parkeren voor een bezoek van maandje of twee in Nederland. Na een relaxed ontbijtje rijden we naar de parkeerplaats van King's Canyon. Vanaf daar begint een wandeling die omhoog klimt naar de naar de rand van de canyon. Best een steil klimmetje maar het uitzicht is werkelijk gigantisch. Je loopt langs de rand van de canyon die akelig diep is. Op sommige punten durf je alleen liggend op je buik naar beneden te kijken. Halverwege ligt de Garden of Eden, een waterhole waar permanent water is en waar prachtige palmen groeien. Het is een tijd geleden dat we zo'n spectaculaire wandeling maakten. Met drie uur lopen is het ook precies een mooie tocht. Rond het middaguur beginnen we aan de driehonderd kilometer richting Ayers rock. In de verte zien we rook en als we dichterbij komen blijkt

het een serieus bushfire te zijn. Het komt ineens wel erg dichtbij de weg, we zien de vlammen uit de struiken naast ons slaan. Door de rook kunnen we de weg slecht zien. Dit is toch wel erg eng, kunnen we wel doorrijden? We besluiten toch maar gas te geven en er doorheen te gaan. Gelukkig wordt de rook vrij snel minder en aan de andere kant is alles zwartgeblakerd, maar het vuur is uit.We blijven slapen op de gratis camping bij Curtin springs, zo'n negentig kilometer voor Ayers rock. Deze campsite is bij een cattle station en het is wel een gezellige bende met kanga-roes, emoes, allerlei soorten vogels en je kunt er ook nog een kamelentocht maken. Als we net aan het koken begonnen zijn zegt Remco ineens, het zal toch niet waar zijn… Ja hoor Paul en Judith weer. Zijn vanmorg-en naar Ayers rock vertrokken, hebben een dagje rondgekeken en zijn ook al weer terug gereden. Dat hadden we echt niet verwacht, maar het is wel erg lachen.

Woensdag 06-11-2002

Kata Tjuta of de Olga's

Vandaag gaat het gebeuren en gaan we Uluru of Ayers rock en Kata Tjuta of de Olga's in het echt zien. De eerste naam is de originele aboriginal naam en de tweede is de naam welke de Europese ontdekkers eraan gegeven hebben. Dit is echt zo'n bezienswaardigheid waar je al heel lang van tevoren van wist die gaan we bekijken en nu is het dan ineens zo ver. Door de wind en de hoge temperaturen mag de rots vandaag niet beklommen worden en dus gaan we eerst naar de Olga's. Prachtige enorm grote rotspartijen die vanuit het niks opdoemen. Je ziet gewoon dit is al eeuwenoud. We trekken onze bergschoenen weer aan voor een stevige wandeling. Bij het beginpunt blijkt weer de overdreven betuttelende regeltjes cultuur van de Australiers. Na elf uur mag je deze wandeling niet meer maken vanwege de hoge temperatuur, en dat bord staat er nu alvast maar, plus een waarschuwing dat de boete duizend dollar bedraagt. Je wordt er af en toe heel moe van. Alsof je zelf niet kan beslissen of je fit genoeg bent om deze wandeling midden op de dag te lopen. Met voldoende water, een hoed en zonnebrandcrème is het echt geen probleem. De tocht staat ook aangegeven als difficult en zou vier uur moeten duren, wij doen het uiteindelijk

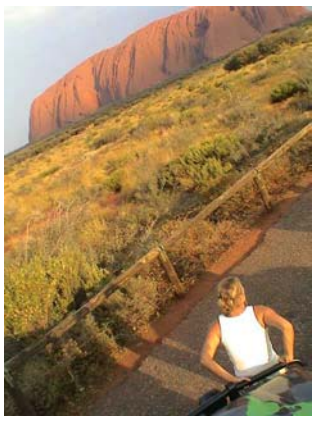

in twee uur. De Olga's zijn ontzettend mooi, de wandeling loopt in een rondje om de rotsen heen zodat je ze van alle kanten goed kan bekijken. M'n voetjes zijn alleen helaas niet meer zo gewend aan schoenen en er beginnen zich dus ook flinke baren te ontwikkelen. Het is echt een verademing als de slippers weer aan kunnen. Op slippers wandelen gaat ook best en we lopen nog een klein stukje aan de andere kant van de Olga's. Dan word je dus wel wat vreemd bekeken door mensen met bergschoenen en bepakt en bezakt met rugzakken en water. Daarna hebben we onze portie wandelen ver overschreden en zoeken we een plekje op de camping. We bellen even met Sue en Barry en de permit voor ons bezoek aan de aboriginal community waar zij werken blijkt geregeld te zijn. Ze faxen 'm naar de camping en we zijn vrijdag van harte welkom. We zijn heel benieuwd en hebben nog geen idee wat we ons ervan moeten voorstellen. Na wat relaxte uurtje in het zwembad en in de hangmat gaan we voor de sunset ervaring van Ayers rock. Maar natuurlijk werkt moedertje natuur ons weer eens tegen en is het hartstikke bewolkt, balen. Af en toe breekt de zon er nog doorheen en dan is het wel een spectaculair gezicht die enorme rode rotsmassa. Hopelijk hebben we morgenochtend met de sunrise een beetje meer geluk. Dat betekent wel om vijf uur opstaan. Maar vroeg eten en naar bed. Op het menu staat nasi met ons laatste zakje Knorr nasi kruiden, de volgende echte pot nasi wordt over een paar maandjes in Nederland.

Uluru of Ayers rock — Donderdag 07-11-2002

To climb or not to climb, dat is de vraag bij Uluru. In de brochure staat een heleboel informatie over hoe de aboriginals liever niet hebben dat toeristen de heilige rock beklimmen. Uit respect voor hun cultuur zou je dus niet moeten gaan klimmen. Zelfs op het ticket staat "please don't climb". Maar in hetzelfde boekje staan een aantal tips voor als je toch klimt en langs de track is een ketting aangelegd voor de veiligheid. Het is zo dubbel hier, ik erger me er heel erg aan. Of je verbiedt het uit respect voor de aboriginal cultuur, of je geeft het vrij, maar niet dat hypocriete gedoe. Remco wil wel gaan klimmen, ik ben van plan het niet te doen. Uiteindelijk wordt het voor ons opgelost want de

climb is closed. Er is weer te veel wind en de weersverwachting is dat het 37graden zal worden en boven de 36 graden gaat de klim sowieso dicht. We hadden vanmorgen al gezien dat het geen mooie dag zou worden. Om vijf uur toen de wekker ging was het helemaal bewolkt en we zijn dus maar lekker blijven liggen. Er gingen om vier uur vannacht al mensen rijden, echt idioot. Maar verder slapen lukt niet echt meer want op deze camping gaat iedereen vroeg rijden om naar Ayers rock te gaan. Om half zeven rijden we de camping af, een all-time record. We ontbijten aan de voet van de rots en begrijpen nu waarom klimmen niet mag want het waait flink en de klim is supersteil. Er zijn al bijna veertig toeristen in de loop der jaren dodelijk ten val gekomen. Na het ontbijt begeven we ons tussen de hordes toeristen, heel veel Japannertjes met nog meer camera's. We hadden eigenlijk gepland om de wandeling om de rots heen te maken maar het lopen gaat me vandaag niet best af, want die twee blaren van gisteren doen behoorlijk zeer. Zelf op de Teva's is het niet uit te houden, de bergschoenen kunnen helemaal met geen mogelijkheid meer aan. We lopen dus steeds kleine stukjes om de rots van dichterbij te kunnen bekijken en rijden er omheen. Helaas is het flink bewolkt. De mooie rode kleur krijgt Uluru alleen als af en toe de zon erop schijnt. Na een bezoek aan het cultural centre en wat laatste foto's van deze beroemde rots gaan we ervandoor. Terug naar de camping bij Curtin springs waar we bijkomen van onze vroege start van vanmorgen.

Vrijdag 08-11-2002 **Amata community**

Met de permit in het dashboardkastje begeven we ons in aboriginal land. Het is een tochtje van ruim honderd kilometer naar de Amata community. Halverwege ontmoeten we al de eerste inwoners van Amata. Een hele familie zit naast hun Ford Falcon langs de kant van de weg. Ze hebben blijkbaar een lekke band gehad en zijn blijven doorrijden tot de band helemaal kapot was en zo te zien hebben ze daarna heel wat kilometertjes op de velg gereden, want ook daar is niet veel meer van over. We hadden begrepen dat Amata een zogenaamde

dry-community is, wat betekent dat alcohol streng verboden is. Deze familie is duidelijk een dagje uit want iedereen zit vrolijk rond de pakken port en de cola ruikt ook wat vreemd. Mandy die met ons meegaat om een nieuwe band te regelen heeft 'm al flink zitten. Het duurt geloof ik tien minuten voordat ze doorheeft dat ze probeert in te stappen aan de bestuurderskant. Ze ziet het stuur wel, maar beseft niet dat dit een left hand drive auto is. Ik kruip achterin tussen de spullen en Remco krijgt gezellig gezelschap van Mandy. Ongelofelijk wat een type: dronken, vies, gekleed in een vod en op haar kin een baard waarop menig sinterklaas jaloers kan zijn. Bij het cattle station in de buurt ritselt ze een nieuwe band. Neville de stationmanager zegt dat we eigenlijk niet hadden moeten helpen want de regel schijnt te zijn, is er alcohol in het spel dan zoek je het maar lekker zelf uit, ook al ben je gestrand zonder reserve wiel en water. O.K Neville, dat zullen we onthouden voor de volgende keer, maar we hebben hier nog niet zoveel ervaring mee. Wanneer je door het uitgestrekte landschap rijdt vraag je je echt af moet hier midden in het niks en dorp zijn van vierhonderd inwoners? Maar ineens is daar achter de heuvels Amata. We rijden het dorp in en zijn direct in shock; wat een ontzettende puinhoop. Het lijkt wel of er een volle vuilniswagen ontploft is, overal ligt afval, glas, plastic, stukken metaal, autowrakken. Van alle kanten komen zwerfhonden aanlopen, ik denk dat er bij ieder huis wel tien rondlopen, heel veel met pups. We vragen ons echt af waar we in beland zijn. Het huis van Sue en Barry kunnen we niet direct vinden en we gaan het dus maar even vragen bij iemand die heel proper z'n auto aan het wassen lijkt te zijn. Hij is echter de binnenkant aan het wassen met de tuinslang en vult via de luchtgaten in het dashboard de gehele auto, maar dan ook echt de hele auto want het water staat al zo hoog dat het over de dorpels bij de deuren er weer uit loopt. Een straat verderop wonen Sue en Barry, het valt op dat zij de enige tuin hebben waar geen afval in ligt. Ze wonen en werken sinds een jaar in Amata. Sue runt het kantoor en regelt allerlei zaken als financiën van de community, belastingen, bankzaken, uitkering van de sociale dienst, boeken van busreizen, postkantoor, en nog duizend en één dingen. Barry is de technische dienst in z'n eentje en repareert ongeveer alles van de generatoren voor de

elektriciteit, tot de waterleiding en de auto's van de community. Ze hebben ruim een jaar geleden besloten om hun comfortabele leventje in de stad op te geven voor het ruige leven in de outback. Voor hen is het een nieuw avontuur waarbij ze in de bush kunnen wonen en samen kunnen werken zonder zelf een bedrijf te hoeven opzetten. Na de lunch vraagt Sue of ik met haar mee ga om op hagedissen te jagen met een aantal van de vrouwen van het dorp. Excuse me?! is het enige wat ik kan uitbrengen… Maar ze meent het serieus, een aantal vrouwen hebben Sue gevraagd of zij het transport wil verzorgen, want geen van allen heeft een rijbewijs of auto. Nou, dat klinkt wel interessant dus we gaan op pad met de truck. Remco gaat met Barry mee om de vuilniswagen te repareren. We lopen eerst nog even gezamenlijk langs het office wat ook als postkantoor en telefoon center functioneert. Alles ziet er heel erg uitgewoond uit. Netjes met spullen omgaan en opruimen past niet in de aboriginal cultuur. Je gebruikt spullen en als iets kapot gaat is het jammer en laat je het gewoon achter. Later horen we ook dat de overheid jarenlang heel makkelijk was in dingen vervangen, met als gevolg dat het ook niet echt erg was als er weer eens wat gesloopt was. Deed je Toyota landcruiser, wasmachine, oven of wat dan ook het niet meer, dan vroeg en kreeg je toch gewoon een nieuwe. We nemen ook een kijkje in het art center. Hier hangt veel mooi werk en heel veel van de schilderijen wordt verkocht in de art galery bij Uluru. Het is best moeilijk communiceren met de aboriginals aan wie we worden voorgesteld. Hun engels is vaak beperkt en voor ons moeilijk te volgen omdat ze het op een andere manier uitspreken. Bovendien zijn ze vrij afstandelijk en lijken niet echt geïnteresseerd in bezoekers uit Holland. Sue vertelt dat het een tijd duurt voordat je het vertrouwen gewonnen hebt en wat meer contact krijgt. Ze spreekt al een aardig woordje pitjantjatjara. de locale taal hier. Voordat de Europeanen Australië binnenvielen zo'n tweehonderd jaar geleden schijnen er zo'n 700 verschillende talen te hebben bestaan. Elke clan had z'n eigen taal. Daar zijn er in 2002 schat men nog ongeveer 30 van over. Het ophalen van de vrouwen die mee gaan op jacht is een interessant proces. We rijden ongeveer tien rondjes door het dorp om vijf vrouwtjes op te pikken en doen daar ruim een uur over. Tijd en dingen efficiënt doen

zijn dingen die hier geen waarde hebben en daar moet je als westerling erg aan wennen. Sue is echter al goed getraind en rijdt geduldig tig keer heen en weer. Je geduld bewaren is volgens haar iets wat je hier extreem goed leert. Alle vrouwen nemen hun digging stick mee, een grote metalen staaf om de hagedissen mee op te graven. Bovendien komt de oudste dame Queenie met twee kangaroe staarten aanlopen voor als we hongerig worden tijdens het jagen. Ik denk dat ik het maar bij de rijstcrackertjes van Sue houd. Hagedissen jagen is een echt vrouwenuitje en er mogen dus ook geen mannen of kinderen mee. Ondanks dat er een goedgevulde supermarkt is in Amata worden er nog regelmatig dit soort traditionele activiteiten gedaan en het is echt een uitstapje voor deze groep vrouwen. De jongste is ongeveer dertig de oudste in de zestig, hoewel ze er wel ouder uitzien. Dit soort bushtucker wordt van generatie op generatie overgedragen. Hagedissen worden als een speciale lekkernij beschouwd. Alles is uiteindelijk ingeladen en we rijden heel wat kilometertjes voordat er vanuit de laadbak wordt gezwaaid dat we er zijn. We stoppen bij een stuk waar net een bushfire overheen is geweest en alles is dus zwartgeblakerd. Voor het jagen gaan de schoenen aan, een paar dunne gymschoentjes van stof. Gewapend met metalen staaf gaat ieder een andere kant uit. In de verste verte is niks levends te bekennen. Ik vraag me hoe ze hier ooit iets willen vangen. Sue en ik volgen Naomi op de voet om de kunst af te kijken. Al snel begint ze in een holletje te porren. De stick wordt gebruikt om steeds in te steken en te voelen of er iets zit. Ze volgt een hele gang en plotseling steekt ze wat voorzichtiger. Na wat graven zien we opeens een staart tevoorschijn komen. Naomi grijpt 'm en trekt een flinke hagedis eruit. Met een paar harde slagen tegen de staaf is het al snel een dode hagedis. Ongelofelijk, ik dacht net nog dat wordt vast niks met die hagedissen maar na vijf minuten is de eerste al binnen. Ook de andere dames blijken succesvol. Sue en ik rijden als catering en taxi rond. Er lijkt niet echt een duidelijk patroon of systeem te zijn, iedereen loopt maar een kant op. Toch kunnen ze elkaar steeds weer terugvinden en we rijden kris kras de bush door om iedereen steeds weer op te pikken en op een andere spot neer te zetten. Dit gaat uren achter elkaar door. Het is nog een aardige inspanning dat hagedissen

jagen, kilometers lopen en dan als een idioot graven en in de aarde prikken. Het begint al tegen zonsondergang te lopen wanneer we teruggaan. Gelukkig houden aboriginals er ook van om voor het donker thuis te zijn, anders waren ze volgens mij eindeloos door gegaan met jagen. De buit is uiteindelijk 12 flinke hagedissen. In de Toyota die komt aanrijden blijken de mannen te zitten die ook zijn wezen jagen. Trots gaat de achterklep open en op de stoffen bekleding liggen drie in stukken gehakte kangaroes. Dat wordt smullen vanavond. Gisteren hadden we in het cultural center nog een filmpje zitten kijken waarin de traditionele manier van kangaroe schieten en bereiden op een erg bloederig manier werd uitgelegd, maar nu ligt het resultaat live voor me. Ze gooien de geschoten kangaroe waarvan alle poten één voor één zijn gebroken in een groot vuur en alle stukken vlees zien er dus ook zwartgeblakerd uit. De vrouwen krijgen het koppie en nog een aantal onderdelen als snack voor de terugreis. Ik moet even slikken als de eerste vrolijk haar tanden in een bloederig pootje zet. Deze mensen moeten een ijzersterk immuun systeem hebben, want het vlees is absoluut niet gaar en waarschijnlijk alleen warm. Een klein jongetje, die met de mannen is mee geweest, speelt met een stuk hart, legt het even op z'n hoofd zodat z'n haar vol met bloed zit. Maar dat is de cultuur zullen we maar zeggen en ik probeer heel hard hier geen oordeel over te hebben, maar gewoon te accepteren dat aboriginals gewoon heel anders leven. Wat blijft is wel dat je van de ene verbazing in de andere valt. Er wordt nog wat hout gesprokkeld voor het vuur van vanavond. Ondanks dat er een keuken met alles erop en eraan in de huizen zit, koken de meesten toch liever buiten op een vuur. Heel veel mensen slapen ook buiten op een matras of een zelfgebouwd tentje samen met de honden. De huizen die ik zie van de dames die we weer keurig thuis afzetten zijn eenvoudigweg een bende. Barry vertelt dat het ook zeer speciale huizen zijn. Er wordt bijvoorbeeld nergens hout gebruikt, want dat wordt meteen gesloopt en in de fik gestoken. De watertanks worden gemaakt van een speciaal dikker soort staal, anders wordt het dak eraf gesloopt en gebruikt men de watervoorraad als zwembad tot er niets meer in zit. Als ik later op de avond ga douchen zie ik nergens de douchekop. Wat blijkt, er komt een

douchekop heel hoog uit het plafond zodat niemand erbij kan, anders wordt ook dit kapot gemaakt. Op het menu bij Sue en Barry gelukkig geen hagedis. We praten de hele avond over hun ervaringen in Amata. Wat ze beide heel duidelijk doen is accepteren dat de aboriginals dingen anders doen en ze proberen niet om daarin iets te veranderen. Hun werk doen ze zo goed mogelijk, maar het is voor hen wel echt een baan en geen idealistisch werk. Ze worden regelmatig uitgenodigd door aboriginals om bepaalde activiteiten als een begrafenis of ceremonie bij te wonen. Dat geeft wel aan dat ze geaccepteerd en gewaardeerd worden. Maar er zijn ook wel negatieve ervaringen met bedreigingen door iets te heetgebakerde personen, wat het werk minder leuk maakt. Ruzie en vechten zijn iets wat regelmatig voorkomt en vooral de mannen kunnen dan ineens heel agressief worden. Bemoei je nooit met onderlinge ruzies, business zoals ze het hier noemen, is iets wat Sue en Barry meteen te horen kregen toen ze begonnen. Ook op bepaalde plekken buiten het dorp moeten ze niet komen, want die zijn bestemd voor "business". Voor vrouwen is het ook absoluut normaal om een ruzie uit te vechten, vaak met een stok om harder te kunnen slaan. De meeste vrouwen zien er heel erg onverzorgd uit. Vuile vodden, grote uitgezakte lijven en heel veel snorren en baarden. Ze kauwen op een balletje met kruiden die werken als een natuurlijke drug, zodat hun tanden en lippen helemaal groenig zijn. Hygiëne heeft hier een andere betekenis. Het is moeilijk om je te kunnen voorstellen dat mensen het zo blijkbaar prima vinden. Zelf vind je het zo heerlijk dat je al het vuil en stof van je af kunt spoelen en schoon je bed in kunt kruipen. Op het eind van de avond kijken we nog even naar de off road challenge waar Sue en Barry elk jaar aan mee doen. Dachten wij dat we wat serieuze off roads tracks gedaan hadden, maar bij die twee vergeleken stelt het niks voor. Over rotsen, door rivieren het ziet er heel spectaculair uit, maar het is wel een dure hobby als je hoort hoe de auto helemaal geprepareerd is en wat er tijdens de race allemaal kapot gaat. Na een lange dag met heel veel indrukken lekker slapen in de geaircode logeerkamer onder het dekbedje.

Zaterdag 09-11-2002 **Amata community**

Zaterdag zou voor Sue en Barry weekend moeten zijn,

maar voor we om tien uur aan het ontbijt zitten zijn er al drie mensen aan de deur geweest om dingen te vragen. Het zijn af en toe net een stel kleine kinderen zegt Sue. En dat was onze indruk eerlijk gezegd ook al een beetje. Een heel dorp met verwende kinderen die meteen willen hebben wat er op dat moment in ze op komt. Alles wordt voor ze geregeld en verzorgd. Sue doet ongeveer voor iedereen de bankzaken, zorgt dat ze hun geld krijgen van de uitkering, regelt de bus als ze een keertje ergens heen willen, verlengt het rijbewijs en ga zo maar door. Ze houdt dan ook voor iedereen een file bij, want dingen als sofi-nummers, pincodes en andere belangrijke papieren raakt men kwijt of men kan geen engels lezen. Alle andere services zijn ook allemaal in handen van "white fellows": de winkel, de school, de kerk, de medische dienst, het cattle station. Je zou zeggen dat de aboriginals uiteindelijk zelf die zaken zouden willen besturen. Volgens Sue is dit ook al jaren het streefdoel en wordt daartoe ook wel geprobeerd mensen op te leiden. Helaas zijn de aboriginals niet zo betrouwbaar in het regelmatig op komen dagen wanneer ze een baan hebben. Als ze 's morgens opstaan en bedenken dat ze vandaag gaan jagen of iets dergelijks komen ze eenvoudigweg niet. De grote vraag is of dit deel is van de cultuur, of dat dit aangeleerd gedrag is. Het is natuurlijk ook wel heel verleidelijk om te doen waar je zin in hebt wanneer je weet dat je toch wel een uitkering krijgt. Je hoeft niet zuinig om te gaan met je spullen wanneer de overheid toch wel alles wat kapot gaat vervangt. We vragen ons echt af of dit de juiste aanpak is en of de mensen hier uiteindelijk beter van worden. Barry vertelt dat het eigenlijk twintig jaar geleden beter ging toen de meeste communities nog verbonden waren met de missionarissen en de overheid zich er nog niet mee bemoeiden. Op dit moment is er in Australië veel discussie gaande over al het overheidsgeld dat in de communities gepompt wordt en of dit de beste manier is. Er zijn in Amata de nodige problemen met alcohol, drugs en petrol sniffing, waarschijnlijk een logisch gevolg van het feit dat de meeste de hele dag weinig te doen hebben. Vandaag doet de politie een inval bij een paar mensen die verdacht worden van drugssmokkel en alle auto's worden

gecheckt op bezit van alcohol. Wij hebben onze bier en wijn maar gauw verstopt vanochtend. We hadden dit eigenlijk helemaal niet mee mogen nemen, maar zijn gelukkig gisteren niet gecontroleerd. Sue en Barry verdwijnen voor een paar uurtjes, want er moet ook op zaterdag weer heel wat geregeld worden. Een aantal mensen wil naar een ander dorp en komt de sleutels vragen van de bus. De community beschikt over een indrukwekkend aantal voertuigen en andere spullen. Alles staat dik achter slot en grendel. Aboriginals kennen namelijk niet het concept van persoonlijk bezit. Alle dingen zijn van de hele familie. Dat heeft tot gevolg dat als iets niet achter slot en grendel zit, ze het lenen maar niet terug brengen en gewoon ergens laten slingeren. Na de lunch gaan we twee grotten bekijken met rotstekeningen. Bij de eerste grot zijn in een rots ook twee natuurlijke waterbronnen die gebruikt werden om in te zwemmen en als drinkwater. Het ziet er heel apart uit een heel diep uitgeslepen gat in de rotsen waar water in staat. De tweede grot is echt gigantisch mooi. Helemaal vol met tekeningen. Een aantal symbolen zijn herkenbaar zoals waterhole of meetingplace en emoes, andere blijven een mysterie. Er liggen in deze omgeving waarschijnlijk nog duizenden van deze sites, waarvan alleen de aboriginals weet hebben. Hierna nemen we afscheid van Sue en Barry. Het was een enorme ervaring om twee dagen rond te kijken in hun community. Zo'n kans krijg je eigenlijk haast niet want er worden maar heel weinig permits afgegeven. Dit om pottenkijkers te voorkomen. De community is erg bang dat mensen een negatief beeld krijgen en dit naar buiten dragen en ze willen ook geen toeristen die al fotograferend door het dorp banjeren. Wij vonden het super interessant. We rijden een paar uurtjes tot het donker wordt en zoeken dan een plekje langs de kant van de weg.

South Australia

Zondag 10-11-2002 **Cooper Pedy**

Cooper Pedy ligt echt in het niks. Het is een soort woestijnlandschap waar we doorheen rijden. Vlak voor het stadje ligt het Breakaway reserve. Dit is een natuurgebied met heel vreemd gekleurde zandbergen en uitgestrekte woestijn. Het vreemde science fiction achtige landschap is het decor geweest van een aantal films bijvoorbeeld Mad Max. Cooper Pedy ziet er ook heel apart uit. Overal in de omgeving is men aan het graven in de opaalmijnen. Een groot aantal huizen, hotels en zelfs kerken zijn ondergronds. We zoeken een camping op en besteden de rest van de middag met de was, een duik in het zwembad, relaxen met de benen omhoog en een koud drankje.

Maandag 11-11-2002 **Cooper Pedy**

In de bibliotheek mogen we zowaar gratis gebruik maken van het internet en kunnen we weer eens mailen met het thuisfront. Naast de bibliotheek ligt het zwembad en dus doen we meteen maar even onze baantjes. Altijd weer een lekker gevoel als je ze erop hebt zitten. In de Old timer mine kunnen we een kijkje nemen in een oude opaal mijn. Heel interessant om te zien. Dat moet hard werken geweest zijn, diep onder de grond uren, dagen, maanden hakken in rots en altijd maar weer hopen dat je vandaag die ader met opaal vindt die veel geld oplevert. Het eerste opaal werd gevonden in 1915 en vanaf die tijd trekt Cooper Pedy mensen van alle nationaliteiten die hun geluk komen beproeven. Nog steeds kun je een stuk grond kopen en dan: "hakken maar". Overal in de omgeving schijnen ingangen te zitten van mijnen. Er staan dus ook om de paar meter borden met: pas op, diepe mijnschaften. Er schijnen al de nodige mensen dodelijk ten val te zijn gekomen die per ongeluk in zo'n gat stapten. In de Old timer mijn is ook te zien hoe men onder de grond woonde en nog steeds woont. Sommige huizen zijn voorzien van de meest moderne voorzieningen. Natuurlijk kun je aan het eind van de toer opaalstenen en sieraden kopen, maar eerlijk gezegd kan ik het niet

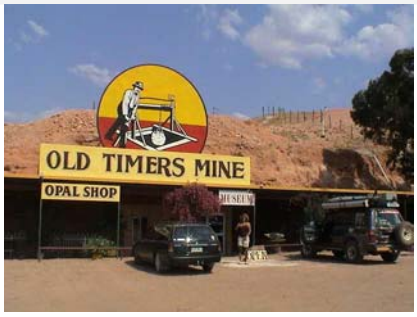

mooi vinden, geen souvenirs dus. Als we een late lunch zitten komen we er achter dat hier in South Australia de tijd weer eens is veranderd, nu weer een uur verder en dus is het ineens tegen vijven. We gaan dan ook maar beginnen aan onze track richting de oostkust. Dat betekent dwars het land door crossen over een gravel weg. En niet voor even, maar voor ruim twee duizend kilometer! De eerste tweehonderd komen we geen hond tegen en we gaan overnachten bij de ruines van een treinstation. Er schijnt hier vroeger een spoorlijn gelopen te hebben. Het tentje zetten we strategisch op zodat we morgenochtend meteen de zon in ons gezicht krijgen en we lekker vroeg op kunnen staan.

Ergens in de Outback Dinsdag 12-11-2002

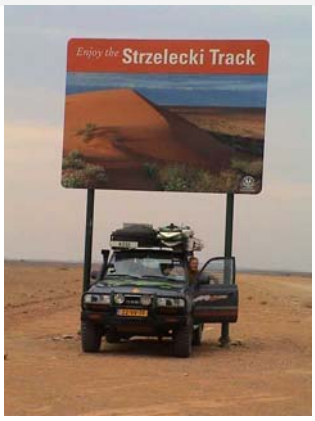

Toen we gisteren lekker in ons binnententje lagen zei Remco nog: gelukkig hoef je hier geen rekening te houden met regen. Dat had hij natuurlijk niet moeten zeggen. Waar worden we 's nachts wakker van, ja heel goed, spetters! Midden in de woestijn gaat het regenen als wij er zijn…We hebben mazzel want het oude station waar we naast slapen heeft een metalen afdakje waar we precies de tent onder kunnen zetten. En dat blijkt een goede actie want even later gaat het zelfs redelijk hard regenen. Door alle commotie van vannacht en het feit dat het stevig bewolkt is worden we pas laat wakker, daar gaat ons plan van vroeg rijden. Ontbijten hoeven we niet te proberen op deze plek want het is weer een ouderwets vliegenfeest. Dat doen we dan maar even verderop. Het landschap is niet echt inspirerend hier, zover je kunt kijken kale vlakte. Wel lekker rij-weer vandaag want het is zwaar bewolkt en af en toe een spat regen. Verder is er eigenlijk weinig te melden over vandaag: om tien uur beginnen we met rijden over een gravelweg in de rotswoestijn, om half acht zetten we de auto langs de kant van de weg en gaan eten koken. Onderweg 1 dorpje waar wat oude treinen te zien zijn uit betere tijden toen de spoorlijn nog gebruikt werd en een grote plant waar gas gewonnen wordt. Verder besteden we de gehele dag op de onverharde Strzelecki-track.
's Avonds halen we een hele handige actie uit door de douchezak gevuld met tien liter water in de auto neer te leggen

met het slangetje op "open". Dan loopt 'ie dus langzaam maar zeker leeg en dus staan twee kasten onderwater. Tien liter is dan best veel…

Queensland

Innamincka

Woensdag 13-11-2002

Midden in de nacht worden we wakker van de wind, nou wind zeg maar gerust storm. Het tentje krijgt het zwaar te voorduren en je hoort de stokken kraken. Wat erger is, is dat we redelijk veel zand binnenkrijgen door het muskietengaas. Weer geen rustige nacht en als we 's morgens uit het zand kruipen waait het nog steeds flink, terwijl de lucht strakblauw is. We zijn al dicht in de buurt van Innamincka waar we kunnen tanken. Volgens het meisje dat hier werkt is het volgende stuk behoorlijk "rough", we zijn benieuwd. De Strzelecki-track was in ieder geval prima te doen. Het tweede stuk blijkt inderdaad een stuk slechter te zijn, maar het duurt gelukkig niet lang, want een stuk eerder dan gedacht blijkt er in Queensland al asfalt te liggen. Het is maar één smal baantje, maar asfalt is asfalt. De hele dag rijden dat klinkt vreselijk, maar eigenlijk is zo'n dag ook weer zo om. Even lekker douchen, potje koken, wereldomroep luisteren en dan de tent in. Daar schrik ik met rot als er ineens een spin boven in de tent zit. Het is maar een kleintje, maar we hebben begrepen dat spinnen niet enorm groot hoeven te zijn om toch heel gevaarlijk te zijn. Ik ben dus ook rap de tent uit. Remco is gelukkig niet zo'n schijterd en vermorzelt hem. Tijd om rustig te gaan slapen.

Op weg naar Fraser Island

Donderdag 14-11-2002

Een nieuwe dag, en voor de derde dag op rij, kilometervreten. Hoe meer we richting de oostkust komen hoe meer het landschap verandert naar velden en bos in plaats van bush en stof. Echt een verademing, je krijgt gewoon het idee dat je na tijden weer in de bewoonde wereld komt. En in St. George, waar we rond het middaguur zijn is zowaar weer eens een Mac. Vandaag een keer geen omelet of hot dogs maar een heerlijke big mac. Aan het eind van de dag halen we een berg boodschappen om een aantal dagen op Fraser eiland te kunnen overleven. Het wordt hier ook lastiger om een plekje te vinden om wild te kamperen met alle huizen en hekken, maar het lukt toch weer. In een

aangelegd bos is een prachtig stil paadje voor ons. Verwennerij vandaag met een flinke lap biefstuk. Helaas wordt vandaag ook weer afgesloten met een enorme zwarte grondspin die ineens aan komt wandelen.

Vrijdag 15-11-2002 **Fraser Island**

Het was een flink stuk koeler gisterenavond dan in het midden van het land, dus weer heerlijk geslapen onder de slaapzak. Dertig kilometer verderop ligt Rainbow beach waar we een permit moeten kopen om Fraser eiland op te mogen. Je hebt een permit nodig voor je auto en eentje om te mogen kamperen. De boten vertrekken letterlijk vanaf het strand, meteen al even diep zand door om in te komen. Fraser eiland ligt vlakbij en het is dus ook maar een minuut of tien varen. We worden ook weer op het strand afgezet en dan gaat het beginnen. Fraser is één groot zandeiland van zo'n 120 kilometer lang en twintig kilometer breed. Je moet het getij in de gaten houden om veilig op het strand te kunnen rijden. Gelukkig komen we precies met laag tij aan en dan kun je daarna nog zo'n drie uur over het strand scheuren. We rijden vijfendertig kilometer over het strand vlak langs de zee, echt supergaaf. Daarna gaan we het binnenland in wat bestaat uit bos en regenwoud. Het schijnt dat bepaalde planten en bomen alleen op Fraser voorkomen. Wie hier ook in grote getale voorkomen zijn dingo's. Overal word je gewaarschuwd om "dingo-smart" te zijn. Dat betekent niet alleen gaan wandelen, altijd je voedsel en afval in de auto in bewaren en ze nooit te voeren. Doordat mensen in het verleden dingo's gevoerd hebben, zijn ze niet meer zo bang voor mensen en worden daardoor steeds brutaler met het stelen van voedsel, en dus ook gevaarlijker. Het klinkt allemaal behoorlijk serieus. We zijn niet de enige op Fraser, we waren er al een beetje bang voor. Je komt heel regelmatig auto's tegen, vooral op het strand. Ook op de campsite bij lake Mckenzie is het druk. We hebben mazzel want alle plekjes zijn bezet als we aankomen, maar we mogen een plekje delen met een aardige familie uit Sydney. Het zonnescherm is nog

niet uitgedraaid of we krijgen een enorme stortbui op ons dak. Ja, dat gebeurt ons natuurlijk weer. Gelukkig klaart het na een tijdje op en kunnen we het prachtige meer bekijken. Heel mooi, kristal helder blauw water met een wit zandstrand en op de achtergrond het groene regenwoud. Heerlijk ook om even te zwemmen. We kijken maar bewust naar het stille stuk strand, want een eindje verderop zijn een aantal toerbussen gedumpt en lijkt het wel Zandvoort op die enige mooie zomerdag in Nederland. In de vakantieperiode schijnt er file te staan op de zandpaadjes naar dit meer. Op de camping krijgen we nogmaals instructies van de ranger over de dingo's. Er schijnen er drie te zijn die regelmatig door het kamp sluipen om eten te snaaien. En inderdaad even later zien we er eentje die even een kijkje komt nemen. Hij ziet er uit als een gewone hond. Zodra we opstaan om beter te kijken is hij er echter alweer vandoor. Vannacht gaan we het keukentje maar binnenzetten en de koelkast komt mee de tent in, want die schijnen ze ook met hun snoet open te kunnen krijgen.

Fraser Island Zaterdag 16-11-2002

We hadden gisteren voor de zekerheid de buitentent ook opgezet en Remco zei nog heel bijdehand: nu wil ik wel dat het gaat storten. En hij had toch beter moeten weten dan zo'n gevaarlijke opmerking te maken. Het gaat me daar toch regenen, dat is niet mooi meer. Het tentje is in ieder geval zo goed als waterdicht, dat is het goede nieuws. Het slechte nieuws is dat het werkelijk de hele nacht blijft hozen. Wat een herrie als je in een klein tentje in zo'n stortbui ligt. Op een gegeven moment moet ik heel nodig plassen, maar eruit gaan dat wil je niet echt met zulk weer. En dan ook nog het risico dat je een dingo tegen het lijf loopt. We horen er af en toe één rond de tent scharrelen. Bij de buren liggen nogal veel losse spullen buiten en daar zijn ze druk in aan het snuffelen. Al met al niet echt een rustig nachtje. Helaas is de hele camping alweer rond zevenen in de weer, sommige zetten zelfs de muziek aan. Dan ben je toch niet helemaal goed wijs, maar goed. Het zullen wel weer van die wazige backpackers zijn op bloten voeten (weer of geen weer, als je echt cool bent trek je geen schoenen of slippers aan). Remco heeft echter z'n suffe oordoppen vannacht

opgezocht en slaapt lekker tot tien uur uit. We laten ons plan varen om vandaag een heel eind naar het noorden over het strand te gaan rijden. We moeten dan zo haasten om nog binnen het lage tij te kunnen rijden. Helaas is het nog steeds snertweer, wel droog maar dat zal niet lang meer duren zo te zien. We gaan dus maar een rondje rijden via het Lake Wabby naar het strand en dan binnendoor via het Central Station weer terug. Heel mooi allemaal, maar met een grijze regenlucht ziet het er zo somber uit. In het dorpje Eurong verbazen we ons over de hoeveelheid toerbussen die het eiland overspoelen met mensen die een dagje Fraser doen. Enorme four wheel drive toeringbussen rijden ook de zandtrack over het eiland. Aan het eind van de middag zijn we weer terug op ons plekje bij lake Mc Kenzie en begint het natuurlijk weer te gieten. Tijd om de website maar eens bij te werken. In Brisbane willen we de volgende update erop zetten.

Zondag 17-11-2002 **Fraser Island**

Dat het zo kan regenen. Weer een nacht met alleen maar keiharde regen. Ons tentje doet dapper z'n best, maar tegen zoveel water kan hij niet op en op een aantal plekken hebben we dan ook lekkage. Als ik om half acht de tent uit kruip is het nog helemaal grijs en de camping is alweer bijna leeg. Maar gelukkig begint het op te klaren als we rond tienen naar het dorpje Eurong rijden. Ik rij vandaag het eerste stuk over de zandpaden en dat is best spannend, maar wel heel leuk. Bij Eurong gaan we het strand weer op want het is laag tij en gaan kijken bij Eli creek. En jawel, het begint zowaar open te trekken. Met de zon erbij ziet het er prachtig uit. Ruige zee want het waait nog wel stevig. Eli creek is een snelstromend riviertje dat in de zee uitkomt. Je kunt hier veilig in zwemmen, maar het is ons nog een beetje te fris. Wij rijden door en streken de creek over. Met laag tij gaat dat prima, met hoog tij kun je er waarschijnlijk niet meer langs. We gaan wat verderop kijken bij een scheepswrak wat half op het strand ligt. Heel gaaf om te zien. Je moet redelijk uitkijken met rijden op het strand, want het is druk verkeer, drukker dan op menige snelweg die we gereden hebben. Na de red canyon duinen die van prachtige verschillende kleuren zand zijn wordt het stiller en kunnen we doorscheuren over het vlakke

zand naar Indian head. Dit is een uitstekende rots waar vanaf je een fantastisch uitzicht hebt over het strand en de zee. Na deze klim gaan we naar Waddy point. We kunnen er kamperen op het strand. In je campingstoel naar de zee kijken en je lunch eten, dat is perfect. 's Middags gaan we een eind wandelen. Ik loop toch steeds te speuren naar dingo's en naar de wilde paarden die hier moeten zitten. We zien geen van beide, maar wel een enorme spin. Zo'n grote hebben we nog nooit gezien, het schijnt volgende de bordjes één van de grootste soorten in Australië te zijn. Er staat niet bij of hij giftig is, maar dat gaan we ook maar niet uitproberen. Door het bos lopen we een duinpan op en vandaar crossen we een enorme zandvlakte over naar het strand wat beneden ons ligt. Fraser is echt een paradijsje. Zoveel verschillende soorten planten. Regenwoud, duinen, palmen, zee en dat alles vlak naast elkaar. Als we aan het eind van de middag voor de auto zitten met een drankje zien we een jonge dingo vlakbij. Hij snuffelt wat en gaat er dan vandoor.

Fraser Island Maandag 18-11-2002

Wat een heerlijke dag vandaag. Blauwe lucht, dat maakt alles toch een stuk mooier. We pakken ons boeltje in en gaan zwemmen bij de champagne pools. Dit is een natuurlijk zwembad in de zee, dat wordt afgeschermd door een partij grote rotsen. Zo kun je er dus veilig zwemmen en de golven die af en toe net over het randje heen spoelen zorgen voor een mooi schuimbad effect. Iets verderop kunnen we wandelen naar een zogenaamde sand blow out. De wind heeft hier voor een grote zandberg gezorgd midden in het bos. We klimmen de hoge zandduinen, het is net of je door de woestijn wandelt. Boven is het uitzicht echt spectaculair je kijkt over de zandvlakte en het bos naar de blauwe zee. Het tweede ontzettende mooie stukje natuur van vandaag. Tijd om weer even het water in te duiken en dit kan bij Eli creek waar we gisteren ook al waren. Nu duiken we er aan het begin van het riviertje in en laten ons driehonderd meter meedrijven naar het strand. Naast ons staat een enorme toeringcar met Nederlanders die zich natuurlijk verbazen over het Nederlandse kenteken. Het is altijd weer grappig om de reacties van mensen te horen. Bij Hollanders is wel opvallend vaak de

eerste opmerking: zo, dat zal wel duur zijn dat verschepen. Het wordt tijd om een plekje te gaan zoeken en vanwege het prachtige weer willen we aan het strand staan. Even voorbij Eli creek is het raak en vinden we een superplek in een duin. Veilig voor het hoge water dat over een paar uurtjes opkomt en heerlijk aan het strand. Fraser is echt geweldig. Als een stel blije kinderen lopen we te rennen en huppelen door het zand. Vlak voor ons neus landen twee kleine vliegtuigjes op het strand die de wat rijkere toeristen komen brengen. Voor het te koud wordt nog even douchen. We sluiten de dag af met een nachtwandeling over het strand naar Eli creek.

Dinsdag 19-11-2002 **Fraser Island**

Ontbijten doen we met de laatste restjes, we hebben op twee appels en wat pepermuntjes na niks meer in het voorraadkrat. Het is dan ook onze laatste dag op Fraser. Omdat we een aantal dingen zaterdag alleen met regen hebben gezien besluiten we nog even terug te gaan. Lake Wabby en Lake Mc Kenzie zijn nu een stuk mooier, maar ook een stuk drukker. Het is maar goed dat we weer terug gaan want coureur Remco begint steeds harder over de zandpaden te scheuren. De laatste kilometers naar de boot zijn prachtig over het witte strand vlak langs de zee met een blauwe lucht erboven. Als we bij de boot staan te wachten zien we nog een dingo rondscharrelen op het strand. Rond drie uur varen we weer terug naar het vaste land. Die vijf dagen Fraser waren heel erg mooi. In Rainbowbeach stillen we onze honger met een hamburgertje en spoelen het zout van de auto. Voor de onderkant van de auto was Fraser minder mooi, op sommige plekken begint de roest al te komen. We gaan weer slapen op hetzelfde plekje in het bos waar we vijf nachten geleden stonden. Na acht en halve maand beginnen we door één van de campingstoelen heen te zakken, ze worden dan ook zeer intensief gebruikt, dus besluiten we de dag met een repareeractie met visdraad. Als de zon ondergaat wordt het flink koud. Ik heb vandaag dan ook geen zin om onder de koude douche te stappen.

Brisbane Woensdag 20-11-2002

Vandaag een rustig dagje. 's Ochtends opgestaan op ons wildkampeerplekje tussen Gympie en Fraser Island, en de 180 kilometers naar Brisbane gereden. We merken nu pas echt dat we aan de oostkust zijn, het lijkt wel een ander land waar we terecht zijn gekomen. Veel verkeer en overal heeft de mens wat gemaakt, 't is zowaar af en toe zelfs druk. En druk is het zeker in de stad Brisbane, we gaan even boodschappen doen en komen terecht in een shopping walhalla. Geweldig na zo'n lange tijd! Als we uitgekeken zijn gaan we even langs de toeristinformatie in het centrum en dan naar de dichtstbijzijnde camping. 't Is al weer ruim een week geleden dat we een camping hebben aangedaan, dus het is tijd voor de was, scheren, opruimen en de auto moet ook nodig gewassen worden. Dit laatste is zeker nodig om het zand en vooral het zout van Fraser eraf te krijgen. Even wat telefoontjes om een afspraak te maken voor de reparatie van de voorrem morgen en we bellen met Martin Steffens in Canberra om een pakje uit Nederland naar toe te laten verstuuren. 's Avonds maken we de update voor de website af en gaan vroeg plat.

Brisbane Donderdag 21-11-2002

De wekker hadden we voor niks gezet want om zeven uur branden we al de tent uit. We brengen de auto naar de garage en gaan zelf met de trein de stad in. Brisbane is een gezellige stad. Veel leuke winkels en terrasjes, een mooie boulevard langs de rivier en zelfs een city beach. Dit is letterlijk een stukje strand midden tussen de kantoorgebouwen. Er ligt een zwembad in de vorm van een natuurlijk meer en een stuk zandstrand. Vanuit het water kijk je over de rivier naar de hoge flatgebouwen aan de overkant. Een heel grappig gezicht. We gaan ook nog even omhoog met de lift in de klokkentoren van de city hall, maar na 1930 zijn hier een hoop hogere gebouwen omheen gebouwd dus echt ver over de stad kijken lukt niet. De dame die de lift bedient blijkt uit Kroatië te komen. Dat is erg leuk in Australië, je komt allerlei nationaliteiten tegen die hier naartoe zijn geëmigreerd.

Grieken, Russen, Italianen en heel veel Chinezen met ongeveer allemaal een Chinees restaurant. Halverwege de dag krijgen we helaas slecht nieuws over de auto. De reparatie wordt een stuk kostbaarder dan gedacht. De remcylinders linksvoor en rechtsachter zitten vast en moeten vervangen worden. We balen er wel van, maar goed het moet gerepareerd worden en dit is eigenlijk pas de eerste grote reparatie na al die kilometers. We lunchen met ons favoriete broodje tonijn bij de Subway. Bij de garage halen we wat spullen uit de auto en worden naar de camping gebracht. De auto wordt morgen verder gerepareerd. Hoewel we alle spullen hebben die we nodig hebben voelt het toch altijd wat vreemd aan zo zonder auto. Hopelijk hebben we 'm morgen snel weer terug.

Vrijdag 22-11-2002 **Brisbane**

Met de bus gaan we naar het centrum en doen nog wat sightseeing in Brisbane. We nemen de city ferry en bekijken de stad vanaf het water en vanaf een heerlijk terrasje aan de rivier. Dat varen gaat hier even anders dan in Bangkok. Daar moest je gewoon van de boot springen in de drukte, hier staan overal hekjes, bordjes en verloopt het super geordend. Brisbane heeft ook een klein stukje Chinatown waar de straatnamen ook keurig in het Chinees staan aangegeven, heel grappig. Aan het eind van de ochtend zijn we heel benieuwd hoe het met ons autootje is. We besluiten zelf alvast maar te bellen en krijgen te horen dat we hem rond twee uur op kunnen halen. Nog tijd genoeg voor een lekkere lunch op het terras en dan terug met de trein richting garage. Het is even slikken wanneer we de rekening krijgen, maar we hadden ons al op een smak geld voorbereid. Met auto gaan we terug de stad in en gaan een uurtje zwemmen. Daarna gaan we kijken bij de weekend handicraft markt op de South bank. Ik vind dit echt een heel mooi stukje van de stad. Een hele mooie boulevard en daarachter gezellige straatjes met restaurantjes. En dan natuurlijk dat geweldige strand met zwembad ervoor.

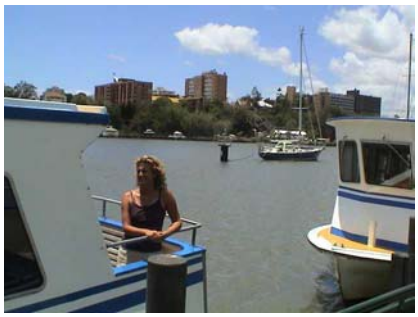

Ook 's avonds is het open en er zitten heel veel mensen te picknicken op het gras terwijl de kids nog lekker in het water liggen. Het is nu nog wat fris, maar het moet hier in de zomer geweldig zijn om 's avonds te zwemmen met op de achtergrond de verlichte skyline. De kraampjes verkopen voornamelijk handgemaakte frutsels voor veel te veel geld en die laten we maar lekker liggen. Eén uitvinding vind ik echter geweldig een "hoofdhuid massage-scratcher-ding". De gratis demonstratie is echt genieten, maar vijfentwintig dollar voor een paar metalen pennetjes is wat overdreven. We maken er een echte vakantie-verwen dag van vandaag en gaan lasagne eten op alweer een gezellig terras.

Brisbane Zaterdag 23-11-2002

Na een prachtig uitzicht over de stad op de Mount Cho iets buiten de stad gaan we naar het koala sanctuary. Vanaf Brisbane naar het zuiden moeten koala's in het wild voorkomen maar ze schijnen niet eenvoudig te spotten te zijn. Daarom grijpen we nu maar de kans om ze in ieder geval in een park te zien. In het Lone pine park zitten er 130 variërend van een paar maanden oud tot oudjes van twaalf jaar. Ze zien er net uit als knuffelbeesten, maar toch schijnen ze flink te kunnen bijten en er zijn er dan ook maar vier in het park die vastgehouden en geaaid kunnen worden. Het zijn echt schatjes om te zien. De meeste zitten op een tak een beetje te snurken of lekker te knabbelen aan een tak met blaadjes. Ontzettend leuk om die beesten zo van dichtbij te zien. Er zitten nog veel meer beesten in dit park. Ook de kangaroes zijn absoluut niet bang van mensen en kun je voeren. Verder zien we ook nog een Tasmanian devil, python, dingo's, wombat's, long neck turtles en frilled lizards. En dan natuurlijk een berg koala's, ze blijven leuk om naar te kijken die knuffeltjes. Maar, we hebben nog meer te doen vandaag. We rijden de stad in om nog wat te regelen bij het STA reisbureau, maar dat blijkt geen goede actie want parkeren lukt voor geen meter. Uiteindelijk belanden we helemaal aan de andere kant van de stad en moeten dan het bootje nemen om in het centrum te komen. En het blijkt nog helemaal voor niks ook. STA

kan onze vlucht niet veranderen daarvoor moeten we zelf met Garuda bellen en ze kunnen ook niet communiceren met het kantoor in Bangkok, daarvoor moeten we zelf maar mailen. Daar hebben we dus niks aan. Na een Whoppertje als late lunch gaan we weer terug met het bootje en verlaten Brisbane. We gaan richting de Gold coast, lekker de komende dagen op het strand liggen. Remco verheugt zich al dagen op het surfen daar. Eén van de plaatsen heet Surfers Paradise, nou dan weet je wel hoe laat het is. De Goldcoast ziet eruit als iedere andere drukke toeristische hotelkust: heel veel hoge flats en volle stranden. De golven vallen eigenlijk nog een beetje tegen, maar misschien komt dit doordat het al tegen de avond loopt. Er zijn niet zo gek veel campings maar uiteindelijk vinden we er eentje vlak naast het strand. Je zit wel midden tussen de flats en hotels wat een beetje een vreemd gezicht is. We gaan nog even snel kijken bij het strand en dan is het genoeg voor vandaag.

New South Wales

Surfers paradise

Zondag 24-11-2002

Het is lekker druk op het strand, maar de golven vallen een beetje tegen. Remco vindt het zelfs niet de moeite om daarvoor de plank van het dak te halen. Dan maar luieren op het strand. We moeten weer smeren want er is de laatste weken toch wat bruin verdwenen. 's Middags gaan we kijken in Surfers paradise. Het is schijnbaar de week voor de "schoolies". Dit zijn de leerlingen die geslaagd zijn voor hun eindexamen en dit komen vieren in Surfers paradis met veel drank en feest. De hoge appartementen flats zitten dus behoorlijk vol. Het is centrum is wel leuk met veel winkeltjes en restaurants. Je ziet hier opvallend veel sushi restaurants en er schijnen dan ook veel Japanners aan de Gold coast te wonen. Ik koop een nieuwe bikini want de spotgoedkope versie uit Thailand is inmiddels redelijk versleten. Bij de Woolworths kopen we allerlei lekkere happen en gaan terug naar de camping.

Byron bay

Maandag 25-11-2002

Na een uurtje op het strand krijgt Remco de kriebels en wil naar Byron bay. Het begint namelijk een beetje te waaien en als het aantrekt wil hij natuurlijk snel het water op kunnen. Byron bay is slechts een uurtje rijden en dus staan we al snel weer op de camping. Een mooi plekje vlak aan zee. Er hoeft dus niet ver gezeuld te worden met surfspullen. En de wind is inderdaad toegenomen dus Remco staat binnen no-time op z'n plank. Op het strand is het niet echt aangenaam, je wordt zo ongeveer gezandstraald. Het uitzicht is een stuk mooier dan bij Surfers paradise. Gelukkig geen hoge flats meer. De zee is behoorlijk ruig maar het surfen gaat toch lekker tot dat Remco helaas met z'n knie door het zeil heen valt en er dus een fikse scheur in zit. Niet meer te repareren en na ruim vijftien jaar is dit zeil goed voor de vuilnis. "Met z'n knie door het zeil, dat klinkt zo lullig", hier hoort natuurlijk een verhaal bij. Met hoge golven, even niet opletten en met je punt van je plank een golf

meepakken, heeft als resultaat dat deze zeer snel afremt en dat je zelf met zeil en al voorover wordt gesmeten. Tsja, en als je dan met je knie het zeil raakt…..
's Avonds wandelen we over het strand naar Byron Bay. Het ziet er wel gezellig uit en na het mailen belanden we in de enorme bar van het Beach hotel waar je onder het genot van een drankje surf video's kunt kijken.

Dinsdag 26-11-2002 **Byron Bay**

Het waait nog steeds dus Remco is in z'n sas. Maar we gaan eerst nog even het dorp in om te kijken of er nog ergens zeilen te koop zijn. Windsurfen is hier niet echt populair, het is golf surfen of kyte surfen als je erbij wilt horen. Dat laatste is ook wel iets voor onze surferboy en we boeken een trainingssessie voor donderdag. De rest van de dag worden doorgebracht met zonnebaden, lezen, eten en drinken. En geweldig surfen, met het 5,7m^2 zeil gescheurd, zit het weer goed mee, want er is wind voor het kleine 4,8m^2 zeil, dus wordt het surf till you drop. Het blijft heerlijk elke dag vakantie. 's Avonds wordt het tijd voor wat serieuzers, want in December moet er toch eens een mailtje naar Philips uit om over een volgende stap te gaan praten. Daar maar eens wat voor op papier gezet en we storten ons ook weer op de kerstmail. We willen proberen de meeste mensen op onze mailinglijst van de nieuwsbrief een persoonlijk mailtje te sturen met kerst. En dat idee is best aardig, maar betekent wel wat werk.

Woensdag 27-11-2002 **Ballina**

We beginnen de dag sportief in het zwembad. Daarna rijden we naar Ballina, een klein stukje zuidelijker. Daar vinden we een perfecte camping vlak aan het strand. Het is een camping alleen voor tenten en op het enorme grasveld staan maar een paar tenten. Geen caravanpark met kleine plekjes en een hele hoop regeltjes maar lekker vrij staan op een beschut plekje in de duinen.We zetten de grote tent op, want op de radio werd gewaarschuwd voor thunderstorm. Heerlijk in de zon kunnen we het ons nog niet echt voorstellen, maar we nemen geen risico. Het waait al wel gigantisch

en Remco waagt zich weer met surfplank op het water. Met die enorm hoge golven is het een ruig klusje om op de plank te blijven staan. Het ziet er heel spectaculair uit. Er is nog één andere enthousiasteling op het water. Het waait nog harder dan gisteren en soms zelfs te hard voor het kleine zeil. Sommige golven zijn zo hoog dat ik, om binnen de dampkring te blijven, niet voluit durf te springen. Helaas duurt de pret niet langer dan een klein uurtje, want terug richting kust op een golf breekt mijn mastvoet los van de plank. Dat betekent een paar honderd meter zwemmen en weggespoeld worden door omslaande golven. Later hoor ik van die andere surfer dat hij altijd een beetje in het ondiepe water blijft, omdat het verderop op zee "quite sharky" is en dat 'tie maar liever op z'n plank blijft staan… Tsja. Wat nu te doen met een kapotte mastvoet? Zeil aan de kant en met alleen de plank proberen te golf-surfen, wat wederom niet echt mee valt. Na een paar keer door een hoge golf te zijn gespoeld, raak ik met m'n kuit de skeg van de plank, die hier een behoorlijk jaap in achterlaat. Het zit vandaag niet echt mee. Dan maar een biertje en aan het eind van de dag lekker binnen in de tent zitten.
Gisteren zeiden we nog het enige dat we af en toe zouden willen is binnen zitten, zeker nu het weer wat frisser is 's avonds. Nu doen we lekker de gaslamp aan en kunnen binnen koken en computeren.

Ergens in het bos Donderdag 28-11-2002

Je zal het altijd zien natuurlijk, we worden wakker en het is windstil. Dan gaat dat kyte surfen niet zo mak-kelijk en om negen uur wordt er ook inderdaad gebeld dat het niet door gaat. Hebben wij dat alleen??!! Het is ook nog eens helemaal bewolkt, dus we hebben ook geen zin om nog een dag op de camping te wachten. We pakken ons boeltje op en gaan rijden. En dat blijkt een goeie beslissing, want niet veel later begint het te re-genen. Australiërs blij, want het is extreem droog. Overal word je gewaarschuwd om water te besparen en kampvuur maken is uit den boze. In het kader van "weg van de snelweg" hebben we voor vandaag een stukje off road uitgekozen dat aangegeven staat als difficult. De track voert over vrij steile bospaden, maar met dat "difficult" valt het wel mee. Het meest lastig zijn de bomen die op

verschillende plekken dwars over de weg liggen. Over de meeste kunnen we voorzichtig heen rijden, maar bij eentje moeten we toch eerst wat voorwerk doen en wat stammen wegslepen. Het blijft maar regenen en dus blijven wij rijden. We zetten de auto op een parkeerplaats langs de highway om te overnachten. Dat zonnescherm is echt goud waard, want zo kunnen we lekker droog buiten zitten. Regen, dat hadden we niet echt meer verwacht. We zitten nog even rustig na het eten en ineens zit daar een enorme spin op het zonnescherm. Echt weer eentje in de categorie joekel, jekkie. Ik stop ermee voor vandaag want ik ga tandenpoetsen en lekker het veilige bed in de auto opzoeken.

Vrijdag 29-11-2002 **Op weg naar Sydney**

Heerlijk geslapen in ons autootje en als we wakker worden is het gelukkig droog. Even rustig ontbijten met een lekker zoete mango die we hier regelmatig kopen. We rijden over de Pacific highway verder richting het zuiden. Dan zou je tenminste een tweebaans snelweg verwachten, maar dit is zeker niet het geval. Gewoon een kronkelige eenbaansweg. We gaan van de highway af en gaan langs de kust rijden. Er liggen hier een groot aantal binnenmeren en er is een natuurpark waar we doorheen willen. We lunchen aan de oever van één van de meren. Even verderop begint een off road track dwars door het park. Het zal allemaal best mooi zijn, maar het begint helaas weer te regenen. Op de radio wordt gewaarschuwd dat de wegen heel glad kunnen worden, want het heeft al heel lang niet meer geregend. We vinden een plekje op een campsite in het park. Heel handig kunnen we gebruik maken van het toilethokje, want daar is een afdakje bij waar we onder kunnen koken. Het blijft maar storten.

Zaterdag 30-11-2002 Newcastle

Ontbijten op het strand dat lijkt een goed plan. Maar als je dan zonder je banden af te laten lopen vrolijk het diepe zand in rijdt, zit je binnen de kortste keren vast. Het weggetje over het strand blijkt wel een heel krap stukje langs het water te zijn en dat riskeren we maar liever niet, dus moeten we keren. Maar juist een bocht maken in dit zand is lastig, want dan graaf je je

al snel in. De banden moeten dus flink leeg (lager als 10 Psi) en dan lukt het gelukkig. Maar dan nog die steile heuvel omhoog door het zand. Remco geeft flink gas, maar de eerste twee pogingen eindigen halverwege de heuvel. De derde keer, met nog een flinke dot gas erbij lukt het om boven te komen. Leuk, zo even ontbijten aan zee, maar je bent wel een uur daarna bezig met het oppompen van de banden. Gelukkig was het weer tijd voor een envelop met inhoud en Ans had precies de goede activiteit voor ons voorbereid, namelijk een puzzel. En na zoveel weken weinig de hersentjes te hebben getraind waren we daar ook wel even mee bezig. Dan op naar Newcastle. Hier vinden we een camping aan het strand en kunnen 's middags met de ferry overvaren naar de stad. Zaterdagavond, dan zou je toch zeggen dat er wat te doen moet zijn. Maar Newcastle blijkt alleen een erg leuk stukje boulevard te hebben met wat restaurantjes, de rest van het centrum is redelijk verlaten. We gaan daarom maar lekker zitten op het terras aan het water en eten 's avonds verse vis.

Newcastle - Sydney Zondag 1-12-2002

Ondanks dat het nog steeds behoorlijk grijs en fris is gaan we toch maar braaf onze baantjes zwemmen, want het zwembad van Newcastle ligt ongeveer naast de camping. Daarna gaan we nog even kijken in het Blackbutt nature reserve wat midden in de stad ligt. Ze hebben hier namelijk een aantal koala's en daar ben ik helemaal verliefd op. Ze zien er zo lief uit als ze je vanuit een boom aan zitten te kijken. Ik ga ook zeker zo'n knuffelbeestkoala kopen. Begin van de middag beginnen we aan de laatste honderdzestig kilometers naar Sydney. Sydney is weer zo'n plaats waar we al vanaf het begin van reis van wisten daar gaan we zeker komen en nu op 1 december rijden we de stad binnen

over de Harbour bridge. Een gigantisch gezicht met de zon op het Sydney opera house. We vinden zowaar een parkeerplekje vlakbij de brug! Eigenlijk zijn we zonder erover na te denken gewoon maar het centrum ingereden en natuurlijk is het ontzettend druk, maar we hebben mazzel vandaag. Even de hoek om en dan lopen we langs de waterkant met uitzicht op the opera house. Fantastisch, wat een superplek om een bezoek aan Sydney mee te beginnen. De Rocks zoals de wijk heet waar we doorheen wandelen ziet er heel gezellig uit met een klein marktje. Bij de toeristeninfo slaan we dikke stapels foldertjes in en we hebben heel veel zin om de komende dagen Sydney te gaan verkennen. Maar eerst een camping zoeken. Die blijkt een eindje uit het centrum, maar de highway die je midden in het centrum opschiet voert je onder de grond zo naar het zuiden van de stad en we zijn dan ook zo bij de camping. Het is gelukkig weer zonnig geworden, maar er staat wel een harde wind dus we kijken aan het eind van de dag jaloers naar alle mensen die lekker in hun campertje zitten. Wij doen maar weer een trui aan.

Maandag 2-12-2002 **Sydney**

Maandagmorgen en wij lopen door Sydney, het blijft heerlijk zo'n jaartje ertussenuit, We voelen ons echt geluksvogels zo in de zon in deze mooie stad. Door de prachtige botanical garden lopen we naar een supermooi uitzichtpunt aan het water. Dé plek voor een foto van Sydney, want het staat er vol met touringcars. Hier willen we zelf ook nog even de komende dagen met de auto naar toe om het ultieme plaatje te schieten van ons beest met de Sydney Harbour bridge erop. Dan is Anloo to Australia echt bereikt. Langs het water lopen we naar het Opera house. Een heel apart gebouw als je het zo van dichtbij ziet. Vlakbij vertrekken de boten naar Manly. Die boottocht is perfect om de haven van Sydney te kunnen bekijken. Manly is het strand wat het dichtste bij de stad ligt en een goeie plek om te golfsurfen en om gezien te worden in je strakste outfit. Heel leuk om zittend op de boulevard te bekijken. De lifeguards hebben hun handen vol aan een enorme schoolklas die allemaal te gelijk gaan zwemmen en door de sterke stroming in grote getale afdrijven. Er wordt streng gewaarschuwd dat je alleen tussen de vlaggen mag

zwemmen in het stuk dat bewaakt wordt. Er schijnt een zeer gevaarlijke stroming te zijn aan deze kust. We nemen de ferry weer terug naar de stad, het is echt een supermooi gezicht wanneer je de haven in komt varen en de stad ziet liggen. En we blijven bootje varen met de volgende ferry naar Darling harbour. Een hele mooie boulevard met winkels, restaurants en terrasjes met koude biertjes. Ook is hier in een grote souvenir shop een show met didgeridoo muziek. We hebben al heel wat mensen horen spelen maar deze man is echt extreem goed. Ongelofelijk wat een geluiden hij uit dat instrument weet te halen. We moeten maar weer eens goed oefenen op onze eigen didge. Na deze culture uitspatting duiken we het nabij gelegen China town in. Ineens zit je weer midden in een stukje Azië met foodcourts waar je de meest uiteenlopende gerechten kunt eten. Het ziet er niet uit in het tl-licht en op plastic stoeltjes, maar het eten is verrukkelijk. We beginnen met Indonesische nasi goreng en daarna Japanse Terayaki vis. Echt heerlijk smullen. Het enige wat we nu nog willen is voor de laatste keer bootje varen en dan de verlichte brug en Opera house zien. Helaas is de ferry net weg als wij eraan komen. Dan nog maar even op de tanden bijten en weer lopen. We nemen de ferry een stuk verderop en varen onder de verlichte brug door. Het is genoeg voor vandaag en we nemen de trein weer terug naar de camping.

Sydney Dinsdag 3-12-2002

Even uitgeslapen, want gisteren was een redelijk vermoeiend dagje. We nemen weer de trein vanuit Rockdale, want dat gaat supersnel. We beginnen in de wijk de Rocks waar we zondag ook al even waren. Dit is het oudste stukje van Sydney en dat zie je gelukkig nog terug in alle gebouwen en oude pakhuizen. En ruim voorzien van gezellige terrasjes dus daar gaan we eerst maar eens even koffie drinken. Daarna lopen we een stukje over de Harbourbridge en we beklimmen één van de pilaren waar vanaf je een perfect uitzicht

hebt op de stad en natuurlijk de Opera. De brug is gebouwd in de dertiger jaren en binnen is een leuke tentoonstelling over de bouw van de brug inclusief oude filmfragmenten. Het moet een gevaarlijke bedoeling geweest zijn om mee te werken aan de bouw. Op grote hoogte aan het werk zonder veiligheidskabels. Zestien mensen zijn dan ook omgekomen tijdens de achtjaar durende bouw. We lopen door de stad naar Darling harbour waar het Sydney Aquarium is. Hier zien we één van de beroemde dieren van Australië die we nog niet gezien hebben, de platypus. Dit is een heel apart dier dat in en om het water leeft. In het Nederlands is het volgens Remco Gaus een snavelbekdier, een heel aparte diersoort. Hij heeft ook inderdaad een snavelbek en pootjes met klauwen waartussen zwemvliezen zitten. Een heel grappig beestje om door het water te zien speren. Ook erg leuk zijn de pinguïns, vooral als ze gaan lopen. Maar het meest spectaculair zijn de enorme haaien, stingrays, schildpadden en mantarays in een heel grote watertank. Je loopt in een doorzichtige tunnel onder deze tank door en dat is een gigantisch mooi gezicht. Een ander gedeelte is gemaakt als een koraalrif met bijbehorende scholen fel gekleurde vissen. Heel mooi allemaal, helaas is het een beetje erg druk met mensen die ontzettend veel lawaai maken, terwijl je toch eigenlijk stil zou moeten worden van zoveel moois onder water. We gaan nog even terug naar ons favoriete plekje van Sydney, de waterkant bij het Operahouse. Lekker in de avondzon een beetje mensen kijken en genieten van het uitzicht. Onderweg naar de trein halen we sushi en andere heerlijke hapjes voor het avondeten op de camping.

Woensdag 04-12-2002 **Sydney**

Het leek zo simpel lekker een dagje op een camping aan het strand staan. Maar, waar je aan de noordkant overal campings kon vinden aan zee, kunnen we nu niet slagen. In het ene plaatsje ligt de camping midden in de stad, bij de andere mogen we niet staan omdat we geen camper zijn en willen we ook niet staan want het kost bijna veertig Australische dollar per nacht. We gaan daarom eerst maar eens gewoon op een parkeerplaats aan zee staan. 's Middags rijden we de stad in om de ultieme "Anloo to Australia"-foto te

maken van de auto met de Harbour bridge en het Operahouse op de achtergrond! Daarna rijden we via de baai waar Sydney aan ligt naar Bondi beach. Maar eerst nog even een surfstop. Surfen met op de achtergrond de sky-line van Sydney dat is natuurlijk wel heel spectaculair. Het is ook mooi wonen in deze baai. De meest prachtige huizen aan het water met overal een zwembad in de tuin dat over het water uitkijkt naar de stad. Aan de auto's te zien wonen hier de zeer welgestelde inwoners van Sydney. Bondi beach is weer een heel mooi strand in de late middag zon. Helaas wederom geen spectaculair hoge golven, dus de meeste surfers liggen alleen maar wat te drijven op zee. Inmiddels zien we aan alle kanten rookpluimen, want het warme weer en de harde wind hebben er voor gezorgd dat er grote stukken rondom Sydney in de brand staan. En natuurlijk net weer in de richting waar wij heen moeten. Het is daarom aansluiten in de dikke file aan het eind van de dag. En we moeten nog een slaapplek vinden. Remco denkt dat we dat wel bij het olympisch stadion kunnen doen. Ik heb er een beetje een hard hoofd in, want ik denk dat we wel zullen worden weggestuurd door de bewaking. Maar we staan nu op een verlaten parkeerplaats en we zullen zien vanavond.

Sydney Donderdag 05-12-2002

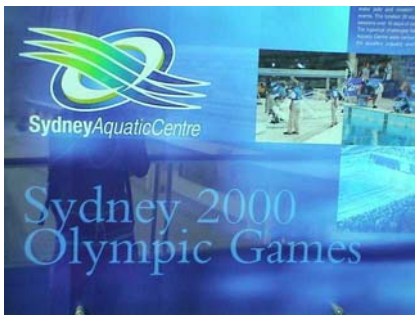

Daar wordt aan de deur geklopt, hard geklopt, zacht geklopt, wie zou dat zijn...We beginnen snel te zingen, want Sinterklaas kan vandaag wel eens heel vroeg zijn. Maar het is niet Sinterklaas en ook niet Pieterbaas, maar de bewaking…Twee man sterk die op de auto bonzen en met schijnwerpers naar binnen schijnen om één uur 's nachts. We schrikken ons rot, want we lagen al een paar uur lekker te slapen. Daar we al sinds half acht op deze plek stonden hadden we niet meer verwacht dat er iemand zou komen. Er wordt ons verteld dat we hier niet mogen blijven staan want het is privé terrein en het hek aan de voorkant gaat op slot. Gelukkig mogen we wel op een parkeerplaats iets verderop staan. Slaperig doen we alle gordijntjes weer open en rijden een paar honderd meter verderop. Snel weer in bed kruipen en verder tukken. 's Ochtends is zowaar Sinterklaas langs geweest en vindt Remco een zak drop in z'n slipper. We moeten

toch de Hollandse tradities in ere houden. We laten de auto staan en lopen naar het Olympisch park even verderop. Dat ziet er allemaal heel indrukwekkend maar nu ook heel leeg en verlaten uit. We lopen als enige over de enorme Olympische boulevard langs het bouwwerk waar het olympisch vuur in heeft gebrand. Heel leuk om even te bekijken. Het enige gebouw wat we van binnen gaan bekijken is het Sydney aquatic centre. Met twee vijftig meter baden, één vijfentwintig meter bad en nog een heleboel kleinere zwem, bubbel en glijbaden, een enorm gebouw. Het is natuurlijk wel heel speciaal om onze baantjes in het Olympisch bad te zwemmen. Remco van de Hoogenband zet spontaan z'n eigen olympische record neer van 5,8 kilometer. Waarom 5,8 kilometer vraag je je dan af, wat is er zo speciaal aan die afstand. Dat heeft te maken met de entree prijs. Remco heeft zich voorgenomen om voor elke tien cent entree prijs honderd meter te zwemmen, maar altijd wel met een minimum van 3 kilometer. Ik doe altijd braaf 2 kilometer, maar omdat dit zo'n speciale locatie is pers ik er vandaag 2,4 uit. Daarna lekker uitrusten in het bubbelbad en gauw een late lunch bij de auto. De bosbranden hebben zich helaas uitgebreid en ook in de Blue Mountains, waar we naar toe willen, schijnt het te branden. De rookpluimen zijn in ieder geval van alle kanten te zien, een heel naar gezicht. We gaan het toch maar proberen en rijden richting Richmond. Onderweg even de boodschappen, tanken en water inslaan en we slapen langs de weg op een parkeerplaats vlak bij de toeristen informatie. We willen morgen eerst informeren welke wegen open zijn en in welke gebieden we kunnen wandelen. Het gaat nog harder waaien 's avonds en we kunnen de brandlucht gewoon ruiken. Op de wereldomroep horen we dat ook in Nederland de branden rond Sydney in het nieuws zijn.

de Blue Mountains Vrijdag 06-12-2002

Het is vandaag de dag van suffe dingen doen. Het begin van de dag valt nog wel mee met even mailen en een hoop leuke mailtjes ophalen. Maar daarna begint de ellende. Ik zit niet op te letten met kaartlezen en we rijden dus veertien kilometer een weg in om niks te zien en moeten dezelfde veertien kilometer weer terug. Daarna gaan we kijken bij de Cathedral ferns. Dit moet een bijzonder oud bos zijn, maar wij zijn schijnbaar niet van die bomen experts want we zien er niets bijzonders aan en je kunt ook maar een heel klein stukje het bos in lopen. Verderop is een wat langere wandeling naar een waterval die we dan maar gaan lopen. Natuurlijk staat de waterval droog, dat hadden we ons wel kunnen bedenken. De volgende stop is een spoorlijn door de bergen heen, de zogenaamde zig zag railway. Moet leuk zijn om daarmee een ritje te maken, maar dan wel met een echte stoomtrein en helaas die gaat vandaag net niet. Het gaat lekker zo. Remco leest iets over een powerstation wat je kunt bekijken in een dorp verderop. Vijfentwintig kilometer verder blijkt het alleen een infocentrum met een filmpje en een paar displays te zijn. Suffer kan het niet. En dus weer vijfentwintig kilometer terug, we blijven wel rijden vandaag. Gauw naar een camping en de grote tent opzetten want het is ook nog eens hartstikke koud hier in de bergen. Zo'n dag kun je eigenlijk alleen eindigen met een middag/avond dutje. Gelukkig is er vanavond een hete douche om op te warmen, want we zitten 's avonds echt te bibberen met acht graden. Blauwbekken in de Blue Mountains.

de Blue Mountains Zaterdag 07-12-2002

Het is heel heiig vandaag, of dat nou het weer is, of nog steeds rook weten we niet. We rijden naar Katoomba waar één van de hoogtepunten van de Blue Mountains liggen, de Three Sisters. Maar eerlijk gezegd valt het, net als gisteren, een beetje tegen. Er is niet veel te zien. Een uitkijkpunt waar je naar een berg met 3 uitstekende rotsen (die zusters dus) kunt kijken. Alle paadjes ernaar toe geasfalteerd en hordes fotograferende Japannertjes. Maar misschien zijn we gewoon een beetje verwend qua natuur.

De Blue Mountains doen hun naam eer aan, alles is gehuld in een blauwe waas van de rook. We besluiten om maar lekker naar de kust te rijden en een plekje aan het strand te zoeken. Een paar kilometer verderop komen we midden in een bosbrand terecht. Het komt nu wel heel erg dichtbij. We stoppen even om te kijken, overal helikopters in de lucht die water droppen. We staan slechts een paar honderd meter van de brand, maar het vuur verspreidt zich zo snel dat het al gauw heel dichtbij komt. Van alle kanten komen brandweerwagens aangescheurd. We gaan er maar snel vandoor voordat ze hier de weg afsluiten. We rijden een stuk naar de kust en vinden een plekje voor de nacht op een parkeerplaats met uitzicht op de heuvels en landerijen die hier overal vlak langs de kust beginnen.

Zondag 08-12-2002 Huskisson

Eén voordeel als het zo koud is 's nachts, je slaapt wel heel lekker. Diep wegkruipen onder de slaapzak. We rijden langs de kust naar Huskisson. Daar zien we een grote groep windsurfers op zee en dat lijkt dus een perfecte surfplek. De camping ligt ernaast en er is nog een plekje voor ons met uitzicht op zee. Het blijkt dat er een surfwedstrijd aan de gang is van het Australisch kampioenschap. Remco moet dus wel een beetje aan de zijkant blijven om niet midden door het deelnemersveld te varen. En helaas is het zeil wat hij nodig heeft gescheurd, dus wordt het niet veel zelf surfen maar vooral kijken. In het dorp is het gezellig met een jazz band met oude knarren die lekker kunnen swingen. Aan het eind van de dag gaan we nog even kijken bij één van de surfers die ook een shop heeft. En laat daar nou precies het zeil liggen dat Remco nodig heeft, dat is wel heel verleidelijk… Meenemen dan maar, dan kan er morgen weer flink gesurft worden. We bekijken na het eten onze planning voor de komende weken en we blijken nog keurig op schema te liggen. Nu het einde een beetje in zicht komt lijkt de tijd ineens weer akelig snel te gaan, bah. Als ik 's avonds de afwas opruim zit er ineens een possum naast me. Hij komt vrolijk uit de boom naast ons naar beneden geklauterd. Hoe beschrijf je een possum. Een uit de kluiten gewassen eekhoorn, ongeveer de grootte van een kat, met een hele grappige spitse snuit. Er is

ook nog een kleintje bij die dapper achter z'n moeder aanrent. Ze zijn echt ongelofelijk brutaal en glippen gewoon de auto in. Daar gaan ze op zoek naar lekkere dingen en willen aan het brood beginnen. Dat gaat wel erg ver en we jagen ze met moeite de auto weer uit. Ze blijven een beetje rondhangen bij de auto en laten zich zelfs aanraken. Even later zitten we niet op te letten en zijn ze zelfs onder klep door weer naar binnen geklommen en doen zich daar te goed aan een appel en een stuk sinasappel. Het is echt niet normaal hoe tam en ontzaggelijk brutaal deze twee zijn. Dan maar alles echt goed dichtdoen. Vannacht zullen ze wel de vuilnisbakken gaan plunderen op de camping.

Batemans Bay Maandag 09-12-2002

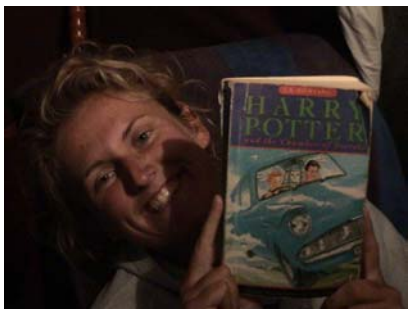

Het weer is vannacht ineens omgeslagen. We merkten het al aan de harde wind die ineens kwam opzetten. We zijn zelfs in de auto gaan liggen halverwege de nacht, want het was zo'n herrie. Als we uit de auto kruipen is de wind gaan liggen, maar het is bewolkt en het ziet er grijs uit. De Australiërs zijn opgetogen, want er is regen voorspeld en dat is natuurlijk alleen maar goed voor die vreselijke bushfires. Bij het postkantoor de kerstkaartjes op de post gedaan, we zijn benieuwd of ze nog een beetje op tijd aankomen. Even later begint het echt te regenen en we besluiten dan maar door te rijden verder naar het zuiden. We stoppen bij Batemans Bay en gaan daar op de camping staan. Lekker onze grote tent maar aan de auto vast gemaakt zodat we binnen kunnen zitten. Het ziet er nog steeds grijs uit en dus ga ik 's middags heerlijk naar de bios. Harry Potter and the chamber of secrets. Erg grappig maar de boeken zijn toch leuker. Da's natuurlijk niks voor Remco ("ik ga niet naar Harry Snotter"), dus die blijft op de camping om te slapen en te computeren. Morgen gaan we naar Canberra, de stad bekijken en een collega van Remco bezoeken die daar sinds kort woont.

Dinsdag 10-12-2002 **Canberra**

Dachten wij dat het hier zomer was, we zitten gewoon te koukleumen hier! Een natte tent inpakken is altijd erg fijn maar niet heus, maar gelukkig stopt het wel met regenen als we alles weer inpakken. Op naar de hoofdstad Canberra. Deze stad is helemaal door designers ontworpen en is pas in de zestiger jaren echt uitgegroeid als stad. We kunnen het eerlijk gezegd niet spectaculair vinden allemaal. Het parlementsgebouw is op z'n meest positiefst gezegd "apart". Maar wat vooral opvalt is het de aboriginal embassy tegenover het oude parlementsgebouw. Dit is een protestactie die al meer dan 30 jaar duurt en sinds enkele jaren is de site op een heritage lijst gekomen en hebben ze dus enige legitimiteit gekregen. Het contrast is wel schrijnend tussen de bakken met geld die in de hoofdstad zijn gestopt en de nul-subsidie die deze mensen krijgen. Het minste wat je kunt doen is hier een "fatsoenlijke" ambassade van maken, vinden wij. Met een leuk praatje en een kleine donatie verlaten we deze nederzetting en gaan naar de National gallery. Dit is erg leuk om te bekijken omdat er heel veel mooie schilderijen hangen. Maar het centrum heeft niet echt veel sfeer. We gaan maar gauw kijken bij een oud collega van Remco Martin en zijn vrouw Simie, en zoons Daan en Ruben. Zij hebben de grote stap gezet om na een rondreis van een half jaar in Australië hier te komen wonen en werken. Ze wonen in een prachtig ruim huis iets buiten Canberra en tot nu toe bevalt het leven Down Under erg goed. Heel gezellig om met hen een avondje te kletsen over het leven hier.

Woensdag 11-12-2002 Canberra

Gelukkig weer blauwe lucht wanneer we opstaan. We zeggen de familie Steffens gedag en rijden het centrum in. Het ziet er toch allemaal een stuk mooier uit met een strak blauwe lucht erachter, dus gaan we de foto's van gisteren nog een keertje overdoen. Maar eerst is het de hoogste tijd om ons pakketje uit Nederland open te maken. We konden ons gisteren maar met moeite bedwingen, maar nu scheuren we ongeduldig alle cadeautjes open. Echt

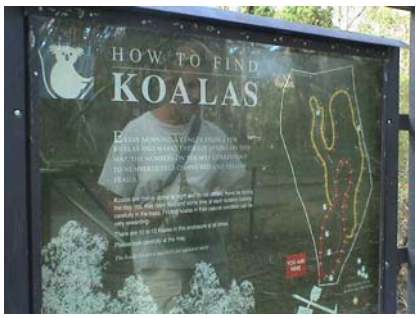

een fantastisch sinterklaas/kerstpakket! De auto wordt meteen in kerstsfeer gebracht met een knipperende kerstboom, kerstballen en zingende Rudolf-kerstknuffel. En ook lekker veel Nederlandse tijdschriften te lezen en nog meer kaartjes en cadeautjes. We vinden dit helemaal geweldig en staan gewoon te stralen op de parkeerplaats. Eigenlijk hebben we zin om gewoon lekker de Santé en Panorama te gaan lezen, maar we zijn sterk en bewaren onze blaadjes nog even. We gaan op zoek naar een internet mogelijkheid. Moet niet zo moeilijk zijn in de hoofdstad zou je denken. Maar we hebben voor onze diskettes met foto's wel een a-drive nodig en dat is er lang niet overal. Na enig zoeken vinden we toch een geschikte locatie en sturen ook meteen een mail aan Philips want zo langzamerhand moeten we weer eens gaan denken over het leven na deze reis. Om Canberra nog even goed te bekijken voordat we weer verder gaan, gaan we naar de Telstra tower. Die staat op een berg aan de rand van de stad. Op de parkeerplaats komen we weer eens Nederlanders tegen. Het is soms zo grappig om de reactie te zien wanneer ze een Nederlands nummerbord zien. Ook dit oudere echtpaar staat verbaasd te kijken en vindt het echt ongelofelijk. Wanneer we vertellen wat we in Nederland voor werk doen worden we spontaan geclassificeerd als "yuppen". Vanaf de Telstra tower kunnen we in de verte het berggebied zien liggen waar we doorheen gaan op weg naar Melbourne wat nog zo'n achthonderd kilometer verwijderd is. Canberra is een hele groene stad en als je er uitrijdt ben je meteen weer in de natuur. Vlakbij ligt het Tidbinbilla reserve. Hier kun je verschillende wandelingen maken in stukken natuur die zijn afgezet met hekken waardoor je veel dieren kunt zien. We doen eerst de kangaroe walk en daarna de koala walk. Die laatste is wel heel bijzonder want hier kun je inderdaad de koala's in de bomen zien zitten en dat zie je in het wild bijna nooit. Ze zijn wel bijzonder moeilijk te spotten want meestal zitten ze hoog in de bomen en zie je alleen een bruin bolletje in de verte. Eentje zit er gelukkig wat dichterbij die we redelijk goed kunnen bekijken maar hij zit lekker te snurken dus d'r zit niet veel beweging in. Aan het eind van de middag rijden we nog een

stukje door, dwars door het Namadgi national park. Even erbuiten zetten we de auto neer op een prachtig plekje in de heuvels. Jammer dat het zo vreselijk koud wordt 's avonds. De temperatuurmeter staat op acht graden, bibberen dus. Het is lang geleden dat we vanwege de kou de auto in moeten vluchten. Maar met de knipperende kerstboom en onze gekleurde kerstballetjes op de voorruit is het wel erg knus binnen. Weer zijn we blij dat we in de auto kunnen slapen want binnen is het een stuk aangenamer.

Victoria

Ergens in Victoria Donderdag 12-12-2002.

Heerlijk geslapen en we zitten pas om half tien aan het ontbijt met lekker Nederlands leesvoer. Het was ook niet zo gek dat we het gisteren koud hadden, want we zaten vrij hoog op 1200 meter. De eerste stop vandaag maken we in Cooma. Even wat boodschapjes, de gasfles vullen en natuurlijk zwemmen, want dat is alweer een week geleden. Na de lunch beginnen we aan een de route uit ons dikke boek. Het is een mooie tocht door een heel bosrijk gebied en in de verte zien we zelfs besneeuwde bergtoppen. We passeren de grens van New South Wales naar Victoria. Dit is de laatste staat die we nog niet hadden bezocht. We rijden hoog in de beboste bergen met beneden de kronkelende rivier. Aan het eind van de dag vinden we weer een plekje in het wild. Helaas is het 's avonds weer hartstikke koud terwijl het overdag toch heerlijk warm was. Remco gaat koken en ik kruip in de auto met de computer om dit verslag te schrijven en wat mailtjes te doen.

Kosciuszko Nat. Park Vrijdag 13-12-2002

Het wordt nog wat wanneer wij volgend jaar weer vroeg op moeten staan. Nu zetten we geen wekker en slapen dan rustig tot half tien uit. Dat betekent ruim tien uur slapen per nacht als je het gewoon aan je lichaam zelf overlaat om wakker te worden. Waarschijnlijk hebben veel mensen een veel avontuurlijker beeld van zo'n wereldreis dan wat wij in werkelijkheid op zo'n dag doen. Eerst even relaxed ontbijten. Een stuk rijden door prachtige bossen. Even lekker lunchen. Weer verder rijden en het pad is nu echt een bospaadje geworden en voert door hele steile stukken bos. Prachtige grote groene varens en we zien een heleboel mooi felgekleurde vogeltjes voor ons uit wegschieten. Dan zakt de zon alweer en we vinden een heel mooi plekje aan een beekje. Nog even douchen, lezen/computeren met een wijntje/biertje erbij, koken, wereldomroep luisteren en slapen. Het klinkt heel suf als ik het zo terug lees, maar het is heerlijk…

Zaterdag 14-12-2002 **Iets boven Melbourne**

De tocht naar Melbourne voert verder over bospaadjes en het gaat af en toe echt heel heftig steil omhoog en naar beneden. In de low gear in de laagste versnelling anders stuiteren we echt knoert hard naar beneden. Deze paadjes kun je alleen doen met droog weer anders glibber je alle kanten uit. Het is prachtig, maar het schiet niet echt op. In dit tempo komen we niet in Melbourne vandaag. We besluiten een deel van het minder spectaculaire gedeelte van de track te laten zitten en nemen de snelweg. Zodra we weer bereik hebben met de telefoon bellen we Ton en spreken af dat we morgen bij hem en z'n vriendin Effie langs komen. Dan hoeven we in ieder geval niet meer te haasten. Zo'n zestig kilometer voor Melbourne verlaten we de snelweg en gaan het bos weer in. We vinden weer een heel mooi kampeerplekje midden in het bos tussen prachtige varens en enorm hoge bomen. Vlakbij is een uitzichtpunt en in de verte kunnen we de flats van Melbourne al zien liggen. Even douchen als de zon net onder is, want daarna wordt het algauw koud. Het blijft hier wel langer licht tot een uur of negen. Boven ons hoofd zit een kookaburra te schreeuwen. Wat maken die beesten een herrie. Ik stop ermee want we gaan lekker eten, een gebraden kippetje vandaag.

Zondag 15-12-2002 Melbourne

We vergissen ons toch nog steeds in de afstanden hier. Wat maar een klein stukje lijkt op de kaart valt toch altijd weer tegen, en het kost ons dus bijna twee uur om bij het huis van Ton en Effie in Brighton te komen. Ze wonen in en heel leuk huis vlakbij het strand. Het is wel grappig om Ton (Anton noemen ze hem hier) Nederlands te horen praten met een Australisch accent. Hij is dan ook alweer ruim zeven jaar hier in Melbourne. 's Middags gaan we lekker barbecuen bij het strand. Een echte Australische BBQ met veel vlees, bier en wijn. Overal staan hier van die BBQ-platen waar je gratis of soms voor een dollar gebruik van kan maken. Supergezellig om zo lekker te zitten kletsen, eten en uit te kijken over de baai. Effie's ouders wonen vlakbij en daar gaan we heen voor een toetje. We worden ontvangen met echte Griekse gastvrijheid en het toetje wordt een tafel vol met

taartjes en fruit. We eten tot we bijna ontploffen, het is zo heerlijk allemaal. Daarna rollen we ongeveer terug naar huis en brengen de rest van de dag door in de tuin met een glaasje wijn. De buren schuiven ook gezellig aan en we zitten tot laat buiten. Voor het eerst sinds maanden slapen we weer eens in een echt bed in onze eigen luxe logeerkamer.

Melbourne Maandag 16-12-2002

Het eerste wat we doen als we opstaan is de tv aandoen… Na al die maanden zonder is het lekker om even te zappen. Helaas is er naast kinderprogramma's niet veel te zien, maar gelukkig staan er video's van Sex in the city in de kast. We gaan naar Melbourne met de trein.
Lekker een beetje door de stad slenteren, vooral het gedeelte langs de rivier is erg leuk. En natuurlijk naar het hoogste punt van de stad, de observation desk. Als het even kan bekijken we een stad graag vanaf grote hoogte. In Melbourne is het uitzicht erg mooi omdat je naast de stad de baai en haven goed kan zien. We picknicken langs de rivier en gaan dan heel lui in de tram zitten die ons een rondje binnenstad laat zien. Aan het eind van de middag gaan we weer terug naar Brighton. We hoeven wederom niet te koken en kunnen zo aanschuiven voor een heerlijk maaltje pasta met zalm, wat een verwennerij. 's Avonds gaan we nog even wat drinken in St. Kilda wat vlakbij ligt. Voor een maandagavond is het gezellig druk in alle cafeetjes en restaurants. We beginnen met een biertje in een gay-tent met erg lekkere muziek waar Remco en Ton van alle kanten met interesse worden bekeken. Een biertje voor één dollar, het is dan ook stampvol. Hierna gaan we naar een "ruige" Australische tent de Espy. Dit is een oud hotel, nu omgebouwd tot kroeg, concertruimte en gedeelte met pooltafels. Even een potje pool, dat is ook heel lang geleden. Na een laatste potje met een stel figuren die behoorlijk blauw zijn gaan we er vandoor.

Dinsdag 17-12-2002 **Melbourne**

We hebben te doen met Ton en Effie, die moesten er vanmorgen weer vroeg uit om gewoon te werken. Ze hebben een belangrijk interview vandaag voor het permanente visum voor Ton. Hiervoor moet je een hele procedure door en er wordt gecheckt of je wel echt een "couple"bent en niet de boel oplicht voor een visum. Wij hebben een heel relaxed dagje vandaag. We gaan even kijken bij een surfshop in de buurt om het zeil te laten repareren en Remco koopt gewoon nog maar een afgeprijsd surfzeil erbij. Het kyte-surfen gaat helaas niet want ze zitten tot eind Januari volgeboekt. Het is echt niet normaal meer hoe populair die sport hier aan het worden is, maar als je naar de prijzen van het materiaal kijkt is het wel een erg dure hobby. Daarna gaan we in St. Kilda naar het internetcafe voor een mega-internetsessie om iedereen van de mailinglijst een persoonlijk berichtje te sturen voor kerst. Ook versturen we onze kerstfilmpjes naar huis. Wij (of liever gezegd Remco) gaan koken vanavond dus slaan we een hoop lekkere dingen in en dan is de dag alweer een heel eind om. Nog even tijd voor een paar uurtjes op het strand en dan trekken we de champagne open want het interview is goed gegaan. We kunnen in de tuin eten vanavond en zitten buiten tot het donker wordt.

Woensdag 18-12-2002 **Philip island**

We gooien al onze spullen en de heerlijk frisse was in de auto en vertrekken na het ontbijt naar Philip island. Dit is een natuurpark een honderd kilometer ten zuiden van Melbourne. Er leeft hier een pinguïn kolonie die we graag willen zien. In Cowes vinden we een perfect plekje pal aan het strand op een caravan park. Hier blijven we een dag of twee staan. Er is zowaar een klein beetje wind voor een uurtje relaxed surfen. Even vroeg eten vandaag want de pinguïns komen rond half negen aan land. Het blijkt echt een heel massaal gebeuren te zijn de pinguïn parade want er zijn twee enorme tribunes met mensen en eromheen enorme spotlights om het strand te verlichten. Maar je kunt het prima zien en heel veel mensen gaan er al vandoor nadat de eerste groepjes pinguïns uit het water komen. Het is dan ook wel erg frisjes met een koude wind. Het

is moeilijk in Australië om te bepalen wat je lievelingsdieren zijn. De kangaroes waren geweldig, de koala's schattig, maar deze pinguïns scoren ook heel hoog. Ze worden de little pinguïns genoemd en het zijn inderdaad ook maar heel kleine vogeltjes. Ze komen als het begint te schemeren aan het strand en waggelen dan met een heel groepje het strand over de duinen in waar alle nesten zijn. Je ziet ze eerst heel goed bekijken of de kust veilig is en dan speren ze met z'n allen op een rijtje over het strand. Heel grappig om te zien. Soms schrikken ze ergens van en rennen dan weer terug naar zee. Er zijn er wel honderden. Het is een geweldig mooi gezicht, heel jammer dat fotograferen en filmen verboden is. Over een verhoogd pad kun je de pinguïns van heel dichtbij volgen bij hun wandeling naar hun nest. Er staan al een groot aantal jongen ongeduldig buiten de nesten te wachten tot hun ouders eindelijk terugkomen van een lange dag vissen. Het is ongelofelijk dat ieder ouderpaar hun eigen jong weer kan terug vinden in de massa. Ze braken de vis weer op zodat het jong het lekker kan oppeuzelen. We blijven als één van de laatste bezoekers rondkijken en komen in gesprek met een Nederlands stel bij wie we even een borrel drinken op de camping.

Philip island Donderdag 19-12-2002

Heerlijk lang uitgeslapen en lekker rustig op de camping ontbeten met een prachtig uitzicht op zee. De Deense buurman komt even een praatje maken want hij heeft gisteren onze website bekeken. Hij heeft z'n baan opgezegd en gaat de komende maanden met z'n vrouw door Australië en Nieuw Zeeland. De laatste tijd krijgen we weer veel reacties op de website. Van de week kregen we nog een heel leuk mailtje van een gezin die onze auto geparkeerd had zien staan bij Ton en Effie voor de deur. We gaan vandaag even kijken bij de Nobbies, een aantal prachtige rotsen waar ook zeeleeuwen in de verte te zien zijn. De rotsen zijn hier begroeid met prachtige bloemen. Er zitten enorm veel meeuwen met hun jongen. Een heel mooi plekje. 's Middags gaan we terug naar onze eigen mooie plek op de camping en doen verder lekker weinig. Tegen de avond komt er ineens een grote tanker de baai invaren. We hebben het idee dat hij de verkeerde afslag genomen heeft en in plaats van in Melbourne in de baai

van Philip island terechtgekomen is. En het lijkt er ook inderdaad op dat hij halverwege ineens gaat keren. Maar het anker gaat uit en hij blijft vannacht liggen. Een mooi gezicht zo'n groot verlicht schip met de volle maan erboven.

Vrijdag 20-12-2002. **Melbourne**

's Morgens is het ineens helemaal mistig en is er geen straaltje zon te zien. We maken toch nog een korte wandeling op Philips island maar met weinig zon en weinig spectaculairs te zien valt dat een beetje tegen. Als we weer richting Melbourne rijden begint het op te klaren en zoeken we het strand op. 's Middags zijn we weer terug in Brighton en wachten, wederom op het strand, tot Ton thuis komt van z'n werk. Hoewel we al flink bruin zijn blijkt de zon hier toch zo sterk dat ik aan het eind van de dag merk dat ik fiks verbrand ben. Je moet hier blijven smeren en een pet dragen, maar dat vergeet ik nog wel eens. De buurman van Effie en Ton is flink aan het klussen geweest in de tuin en er staat een gloednieuwe tuinset die hij graag wil inwijden dus zitten we de hele avond lekker buiten te kletsen.

Zaterdag 21-12-2002 **Melbourne**

Een prachtig blauwe lucht en dus ontbijten we uitgebreid in de tuin. De mannen gaan vandaag een serieuze pot golf spelen, de vrouwen lekker shoppen. 's Middags zien we elkaar weer op een terrasje aan zee. Heerlijk, wat een leventje zo. 's Avonds gaan we uitgebreid Grieks eten met een aantal vrienden van Effie en Ton. Effie's ouders zijn Grieks en ze heeft een aantal vriendinnen die ook een Griekse achtergrond hebben en vanavond hebben ze afgesproken in een Griekse Taverna met live muziek. Heerlijk eten en drinken en natuurlijk dansen op Griekse hits. We hebben het weer prima naar ons zin. Er lopen een groot aantal foute types rond om naar te kijken, inclusief de meeste zangers/zangeressen. Om half drie gaan we er vandoor en nog even koffie drinken met Griekse sweets.

the "Great ocean road" Zondag 22-12-2002

We komen pas akelig laat en niet al te fit uit ons bed. We lagen er gisteren ook pas om half vijf in, dus da's niet zo raar. Nog een laatste ontbijt met Effie en Ton en dan nemen we afscheid. Het was supergezellig om een aantal dagen met hen door te brengen. We hebben ineens het idee dat onze reis nu bijna voorbij is. Hiervoor hadden we altijd nog zoiets van we gaan eerst nog bij Ton langs en dan zien we wel verder. Nu zit dat bezoek er echter helaas op en lijkt het voor ons gevoel alsof we nu echt naar "huis"gaan rijden en het eind in zicht is. Een beetje triest rijden we uit Melbourne weg. Het weer betrekt helaas, het is altijd maar weer afwachten hier, gisteren was het boven de dertig graden nu is het achttien graden en bewolkt. Er staat een aardig windje, maar Remco moet nog even moed verzamelen om het koude water in te gaan en we rijden dus eerst nog een stukje naar het begin van de "Great ocean road". In Torquay zijn een heleboel surfers bezig en kan hij zich niet meer bedwingen. Om te overnachten zoeken we een beschut plekje want er blijft een koude wind waaien en het koelt weer eens flink af tot bijna tien graden. Het is echt bizar met dat verschillende weer. Volgens Effie staat Melbourne er om bekent dat je vier seizoenen in één dag kunt hebben.

the "Great ocean road" Maandag 23-12-2002

Even wat slaap inhalen van gisteren en we worden dan ook pas om half tien wakker. Maar, we hebben nog niks gemist want het is zwaar bewolkt. Het eerste stuk van de Great ocean road is heel ruig maar jammer dat wij weer eens pech hebben met het weer. We sturen onderweg even een fax naar het reisbureau in Thailand want we moeten nu toch eens gauw onze vlucht naar Amsterdam vastleggen. We rijden naar het national park Cape Otway, hiernaar toe stoppen we natuurlijk even om te lunchen met de dit jaar beroemde gevulde boeren omelet en zien we nog een koala van heel dichtbij. Vanaf de bushcamping waar we staan begint een mooie wandeling. Heen door de duinen, terug over het strand. Gelukkig is de zee altijd mooi, ook bij minder mooi weer. Het is een heel mooi gezicht om de enorme golven te zien breken op de rotsen. Terug bij

de auto hebben we genoeg moed verzameld voor een koude douche. Gauw aankleden en met een wijntje en biertje nog wat lezen en computeren voor het eten. Het is vanavond weer flink koud, ik zie net dat de temperatuur meter op 12 graden staat, en die heeft de neiging om zelfs altijd iets te hoog aan te geven. Echt koud dus, zomer in Australië is niet overal wat we ervan verwacht hadden.

Dinsdag 24-12-2002

the "Great ocean road"

De twaalf apostelen langs de Great Ocean road kunnen absoluut op het lijstje hoogtepunten in Australië. We hebben mazzel, want de zon breekt door de dikke wolkenbrij juist op het moment dat wij bij het uitzichtpunt staan. Deze kustlijn is echt fantastisch mooi. Heel ruig met steile kliffen en een prachtig blauwe woeste zee. We stappen heel veel keren uit om van alle uitzichtpunten te genieten. Er zijn op deze kliffen veel schepen vergaan in het verleden. Je moet er niet aan denken om voor deze kust in zee te belanden en dan een speelbal te worden van die enorme golven die op de rotsen slaan. De meeste mensen overleefden dit dan ook niet. De gigantische rotsblokken die in zee staan en die de twaalf apostelen worden genoemd zijn heel indrukwekkend. Vroeger zaten ze vast aan het land, maar de zee heeft ze langzaam maar zeker afgebroken en over honderden jaren gaan ze helemaal over in de zee. Aan het eind van de middag moeten we nog even wat inslaan voor ons kerstdiner van morgen en we vinden een gigantisch aantal mailtjes in onze inbox, zodat we ook nog wat te lezen hebben bij de kerstboom. En zo zitten we dan op kerstavond met de computer op schoot alle berichtjes van iedereen te lezen. We kamperen iets weg van de kust, want daar stond een te harde wind.

Grampians national park Woensdag 25-12-2002

Het kerstontbijt eten we helaas nog in de dikke bewolking, dat hadden we niet afgesproken. Maar gelukkig klaart het redelijk snel op wanneer we eenmaal de bergen voorbij zijn in het Grampians national park. Ineens is daar weer de ouderwets felblauwe lucht waar we zo aan gehecht zijn. Het Grampians park is niet zo groot, maar wel heel mooi. Op de weg erna toe zien we een echidna, een soort grote egel. Een heel grappig beestje met een hele spitse snuit. Hopelijk zijn de foto's een beetje gelukt. We bekijken de Balconies, een uitstekende rotspartij en de spectaculaire Mc Kenzie watervallen. Heel mooi allemaal, en dat op eerste kerstdag. Even een ijsje in het zonnetjes, heerlijk zo willen we ieder jaar wel kerst vieren. We besluiten niet veel verder meer te rijden en een leuke camping op te zoeken. En we vallen zowaar met onze neus in de boter vandaag. Een hele rustige camping waarbij je bij je plekje je eigen douche en toilet hebt. Ook is er een golf course waar we meteen maar enthousiast gebruik van gaan maken. Remco is al wat geoefender dan ik en is dus ook in heel wat minder slagen klaar, maar het is wel leuk om te doen. Af en toe een kangaroe over de baan. Om deze kerst echt Australisch te laten zijn, gaan we met een drankje zitten kijken bij de kangaroe viewing plaats waar ze ook gevoerd worden. Het blijven fantastische dieren om naar te kijken. Een aantal hebben een jong in de buidel die af en toe naar buiten komen piepen. En dan natuurlijk ons kerstdiner van dit jaar. Als voorgerecht beginnen we met tzattziki met toastjes. Het hoofdgerecht bestaan uit pasta met zalm en verse dille en een hele hoop witte wijn. Het toetje: verse mango met peer, en tenslotte koffie met een dikke plak Toblerone. Geen slecht kerstdiner dacht ik zo. Vanavond laat willen we onze ouders nog even bellen om te horen of het een witte kerst is in Nederland.

South Australia

Donderdag 26-12-2002 **Adelaide**

Tweede kerstdag begint al vroeg. Het lukte gisteren-avond niet om Remco's ouders te pakken te krijgen en dus zetten we de wekker om zeven uur om ze nog tijdens het kerstdiner te bellen. Heel grappig in Nederland zit iedereen aan tafel en wij zitten al aan het ontbijt op tweede kerstdag. We ontbijten met de kangaroes op de achtergrond en naast ons een aantal hondsbrutale Magpies, een uit de kuiten gewassen ekster. Adelaide is nog bijna vijfhonderd kilometer weg en dus is het wel goed dat we vroeg op pad zijn. We stoppen even om de beroemde Murray river te bewonderen en te lunchen met ons favoriete broodje tonijn bij de Subway, we hebben nu zelfs een member-card en zijn echt verslaafd. Aan het eind van de middag zoeken we een camping op aan de kust vlakbij het centrum van Adelaide. Surfen op tweede kerstdag, dat is voor het eerst. Remco kan z'n nieuwe zeil eindelijk even uitproberen met een aardig briesje. En zo is tweede kerstdag ook al weer bijna om. Maar ook op dag twee een lekker menu met gebakken aardappels, sla en een gebraden kippetje met wederom verse mango en mango yoghurt toe.

Vrijdag 27-12-2002 **Adelaide**

We storten ons vandaag als echt aussies op het "powerwalken". Dit is een soort snelwandelen wat je hier iedereen ziet doen. Voor ons niet helemaal gepland, maar we moeten een paar keer heen en weer naar het dorpje. We willen vandaag namelijk de vlucht boeken van Bangkok naar Amsterdam. Maar helaas zit er nog niets in de mail van STA. Dan maar weer terug naar de camping en bellen met Thailand. Het is vaak heel moeilijk om het engels van Thaise dames te verstaan en ook nu is het weer lastig. Als we het goed begrepen hebben heeft ze ons al proberen te mailen maar onze hotmail deed het niet. Dat kan kloppen want we kwamen er vanochtend achter dat het account vol

zat door alle kerstwensen met foto's. Erg leuk, maar het neemt wel veel ruimte in beslag. We lunchen even snel en lopen dan weer over het strand naar Glenelg. Nu zit er wel een berichtje in de mail. Wat hier prima geregeld is in Australië is dat je in alle openbare bibliotheken gratis kan internetten. We halen dus gratis de rest van de mail op en lopen het hele eind weer terug. We beginnen de beentjes nu wel te voelen. Tot besluit van de dag nog een paar uurtjes strand en surfen voor Remco. Echter niet zo lang want hij breekt z'n giek en kan dus niet meer verder. Met wat reparatie trucs is er gelukkig nog wat te redden maar de wind is op voor vandaag. De camping staat inmiddels helemaal vol en we blijken ongeveer in een Nederlands kamp te staan. Heel leuk om weer even te kletsen in het Nederlands en dus gaan we pas laat koken.

Adelaide Zaterdag 28-12-2002

Weer een ouderwets lekker temperatuurtje vandaag met ruim boven de dertig graden. Voor het lopen door de stad is het dus ook eigenlijk een beetje te warm. Bovendien hebben we algauw door dat Adelaide nou niet echt een spectaculaire stad is en we passen het programma ook maar snel aan en gaan naar het zwembad. Het is heel erg druk, maar er zijn gelukkig altijd wel wat banen gereserveerd voor lap swimming. Na een paar baantjes hebben we al erg veel spijt dat we al zo lang niet meer zijn wezen zwemmen. Wat een klere sport is het toch ook, doe je het niet elke week dan ben je meteen het kleine beetje conditie dat je had opgebouwd weer kwijt. Maar toch lukt het weer om de vereiste kilometers vol te maken. Remco heeft het helemaal zwaar want de entree prijs was vier dollar vijftig en dat betekent dus vierenhalve kilometer bikkelen. Daarna gaan we groot inslaan, want we gaan de komende dagen weer de outback in naar Flinders range national park. We kopen ook maar alvast een flinke fles champagne want in de bush zal dat wel niet te vinden zijn en dan kunnen we dinsdag toch op het nieuwe jaar proosten (als we zo lang wakker kunnen blijven in the middle of nowhere). In het internet café boeken we onze terugvlucht naar Schiphol. Nu is het echt officieel, 9 Februari zijn we weer in Nederland, terug in het echte leven…Ineens is het einde van de reis wel heel erg dichtbij, bah. En de dagen gaan toch

al zo snel. Wanneer we nog even benzine hebben ingeslagen en voor de erge trek een whoppertje hebben gekocht is het alweer tegen vieren. De rest van de dag hangen we lekker op de camping. 's Avonds nog tot laat zitten kletsen met een Nederlands stel dat ook op rondreis is en wat geld bijverdient door sieraden te maken en te verkopen.

Flinders Range nat. park

Flinders Range nat. park

Om zeven uur staan we in een telefooncel, een wat vreemd begin van de dag. We willen namelijk even bellen met Anloo, want daar is op dit moment het jaarlijkse kerstdiner aan de gang met alle vrienden van waterpolo. Echt een avond waar we eigenlijk heel graag bij zouden willen zijn, maar da's een beetje ver vliegen dus daarom hadden we maar bedacht te bellen. Het is echt geweldig om iedereen even kort weer te spreken. We hebben weer veel zin om iedereen in Februari te zien. Het is wel vreemd om zo aan de andere kant van de wereld te zijn en al die bekende stemmen te horen en ook precies voor je te zien hoe iedereen in ons huis aan tafel zit. Een gek idee dat zij aan het diner zitten en wij gaan ontbijten. We bakken ons boeltje in en gaan op pad. Vandaag wordt weer eens een echte rijdag en het is helemaal bewolkt, dus is het ook niet zo erg om niet op het strand te kunnen liggen. Het is alleen wel snoeiheet dus het is lekker zweten in de auto. We rijden naar het Flinders range national park. Halverwege even lunchen en dan weten we weer hoe het was…met die vliegen. Ja hoor, ze zijn er weer! Echt, je wordt er gek van. 's Middags arriveren we in het park en kopen een permit om in één van de bushcampings te kunnen overnachten. We vinden een geweldig plekje midden in het park met onderweg ontelbaar veel kangaroes langs de weg en een moeder emoe met een hele berg jonkies. Als we lekker zitten worden we verrast door een wel heel nieuwsgierige kangaroe die gezellig naar ons toe komt en zich zelfs laat aanhalen door Remco. Hoewel de verleiding groot is, geven we hem toch maar geen eten, maar water kan natuurlijk wel en dat vindt meneer ook erg prima. Het is echt een scheetje. We hebben in de supermarkt weer onze oude vertrouwde Hollandse Conimex nasi kruiden zakjes gevonden dus de nasi gaat weer heerlijk

smaken vanavond. Hoewel we eerst van plan waren nog een ander nationaal park te gaan bezoeken en nog een paar honderd kilometers extra te rijden hebben we vandaag toch ons plan veranderd en houden het bij Flinders range. We moeten de komende weken nog genoeg kilometers maken om op tijd in Perth te zijn en zo kunnen we oud en nieuw toch in een stad vieren, in Port Augusta.

Flinders Range nat. park Maandag 30-12-2002

's Morgens horen we Skippy alweer voorbij hippen. Hij gaat volgens mij een beetje alle campingplaatsen af om te kijken of er nog iets te halen valt. We rijden verder door het park en maken nog even een uitstapje naar de Great wall of China. Dat hadden we op de kaart zien staan en leek ons wel interessant. Het valt alleen een beetje tegen, je moet wel heel veel fantasie hebben om hier iets van de Chinese muur in te zien. In Wipena doen we onze wandelschoenen aan en kiezen een wandeling uit die ons een mooi uitzicht moet geven over de Wipena pound. Uitzicht betekent klimmen. Het is flink zweten, maar wel een mooie wandeling en een nog mooier uitzicht wanneer we boven zijn. Als we beneden de auto weer in zicht hebben begint het ineens ontzettend te hozen. Hoezo goeie timing? Echt een stortbui die ook gepaard gaat met fikse onweer. Ik ben blij dat we niet meer boven op die berg staan. We maken even gebruik van de warme douche op de camping om al het zweet eraf te spoelen en gaan weer verder. We zoeken een plekje op langs de kant van de weg. Het is echt super hoe makkelijk dat in dit land gaat. Je rijdt gewoon een paadje in en komt uit bij een soort afgraving waar allemaal rotsen liggen. Niemand te zien dus een prima plek voor ons. Als de laatste regen voorbij is klaart het helemaal op en zitten we lekker de rest van de middag in de zon. We maken de één na laatste envelop open en het blijkt ongeveer een heel kookboek op schijf te zijn van kok Klaas. Hadden we die nou maar eerder open gemaakt. Maar gelukkig hebben we nog een paar weekjes om wat recepten uit te proberen en thuis komt het ook nog wel van pas.

Dinsdag 31-12-2002 **Port Augusta**

Midden in de nacht kruipen we uit onze tent en gooien de spullen en het bed in de auto. Het waait zo hard en begint te regenen en onweren en dan kun je beter in de auto liggen want dan is het niet zo'n herrie. We slapen heerlijk verder en 's morgens zijn de buien gelukkig verdwenen maar de harde wind is gebleven. Remco verheugt zicht dus op een middagje surfen in Port Augusta. We zitten daar nog maar honderdvijftig kilometer vanaf dus we zijn er al vroeg. Tijd genoeg om nog even de olie en het luchtfilter te verversen en boodschappen in te slaan. We zijn erg benieuwd naar de activiteiten rondom oud en nieuw maar komen er al heel snel achter dat Port Augusta nou niet echt een bruisend gebeuren is. Sterker nog er is helemaal niets te doen. Geen vuurwerk want dat is te gevaarlijk vanwege bosbranden. Geen leuke restaurants of kroegen te zien en we bereiden ons voor op een avond met z'n tweeën voor de tent met een flesje champagne. Ook het surfen valt een beetje tegen. Hoewel het deze plaats wel degelijk aan zee ligt kun je er niet goed bij een strand komen omdat het overal mangrove moeras is. Port Augusta "sucks" behoorlijk volgens Remco. Er zit niets anders op dan maar te gaan zwemmen. We hadden ons toch al voorgenomen om dit vaker te doen. Een zwembad hebben ze hier gelukkig wel, zelfs een mooi vijftig meter bad. We zijn zo ongeveer de enige in het bad die zich op de laatste dag van het jaar zo uitsloven. Terug op de camping komen we wat leuke mensen tegen en brengen daar oudjaars avond mee door. Als echte Nederlanders zitten we allemaal te denken aan de oliebollen en appelflappen die we dit jaar missen. We zitten gezellig tot diep in de nacht te kletsen met champagne en Heineken bier erbij.

Woensdag 01-01-2003 **Port Augusta**

De wekker staat om kwart over negen want dat betekent kwart voor twaalf in Nederland en we willen natuurlijk even proberen om om twaalf uur naar huis te bellen. Met een slaperig hoofd in de telefooncel en dan maar proberen om er doorheen te komen want er zijn meer mensen op het idee gekomen om vanuit Australië naar Europa te bellen. Er is telkens opstopping op het

netwerk, maar uiteindelijk lukt het toch om er doorheen te komen. Terug bij de tent gaat de telefoon en het zijn Mark en Esther. Super om even hun stemmen te horen. We bellen ook nog even heel kort met Wendy en sturen nog wat sms-jes. Echt prachtig dat dat allemaal zo simpel kan. We worden uitgezwaaid door de mensen die we gisteren hebben leren kennen en met wie we oud en nieuw gevierd hebben. Wel grappig dat je oud en nieuw samen hebt gevierd, maar elkaar waarschijnlijk verder nooit meer ziet. De Nullabor wacht op ons. Dit enorme stuk weg staat bekent als het saaiste stuk van Australië. Honderden kilometers zonder iets, we zijn benieuwd. De computer komt tevoorschijn en we rijden om de beurt twee uurtjes terwijl de ander mailtjes schrijft/de website bijwerkt. Aan het eind van de dag slaan we een zijweg in om een overnachtingsplekje te vinden. We duiken vroeg ons bed in vandaag want we hebben nog wat uurtjes in te halen van gisteren.

West Australia

Donderdag 02-01-2003

The Nullarbor Plain

Hadden we nu maar een cruise-control erin zitten. Het is vandaag echt je voet als een blok op het gaspedaal en als maar rechtdoor met negentig kilometer per uur. En je doet er dan ook precies negentig in een uur want afremmen of afslaan hoeft niet. Wat een uitgestrektheid. Sommige stukken zijn heel saai, zover je kunt kijken is er niets, zelfs geen boom. Andere stukken zijn meer langs zee en daar zijn een paar hele mooie uitzichtpunten. De kustlijn bestaat uit supersteile kliffen het is echt oppassen geblazen en je moet zeker niet te dichtbij het randje gaat staan. Beneden zien we een aantal zeeleeuwen op de rotsen. Bij de grens met West Australië is er een strenge controle op de invoer van fruit en groenten en we moeten onze uien en aardappelen inleveren. De rest hadden we al opgegeten. Even een lunch stop in de duinen met om ons heen een aantal emoes. Verder maar weer, er lijkt geen eind te komen aan deze weg. Om de beurt rijden we een stuk en vermaken ons verder met computeren, lezen en meezingen met de inmiddels overbekende bandjes. We proberen in verschillende roadhouses om weer wat verse groenten in te slaan maar nergens kun je iets kopen. Het enige wat er te krijgen is is brood uit de vriezer. Gelukkig hebben we altijd wat blikken met vlees en groenten in voorraad. Bij één van de roadhouses hangt een bordje achter de bar met een wel heel mysterieuze afkorting: Y.C.I.G.T.C.Y.A.D.T.T.R.F.D.S. Tsja, daar worden we wel heel nieuwsgierig van. De barman zegt: ik wil het wel zeggen maar dan is er een kans dat het je geld gaat kosten. We nemen het risico, want we willen het nu wel graag weten. Het blijkt te staan voor: Your Curiousity Is Going To Cost You A Donation To The Royal Flying Doctor Service. Dan kun je niet niks geven. We rijden verder en komen bij het langste rechte stuk weg in Australië, honderdvierentachtig kilometer gewoon alleen maar rechtdoor. We stoppen rond een uur of zeven. Precies op tijd om nog even de wereldomroep te luisteren, want het is af en toe wel lekker om even iets van Nederlands nieuws te horen.

Esperance Vrijdag 03-01-2003

Het laatste stukje van de Nullarbor en dan willen we aan een off road track beginnen. Het is er weer eentje in de categorie extreem, dus dat wordt leuk. Maar helaas als we bij het laatste roadhouse naar de conditie van deze weg vragen, blijkt de weg gesloten vanwege overstromingen. We zagen al wat plassen water langs de weg liggen, schijnbaar heeft het hier heel hard geregend. Dat betekent dus dat wij helaas niet de geplande route door het national park kunnen volgen. Dat is wel een beetje een teleurstelling. We rijden dan maar over het asfalt naar Esperance en vinden een plekje op de camping pal aan zee. Het is echt weer een dagje voor Remco, extreem harde wind. En dus gaat het kleinste zeil erop en dan scheuren over het water. Springen over de golven, het ziet er spectaculair uit. Ik loop even naar de pier om het allemaal goed te kunnen filmen en er blijken zeeleeuwen rondom de jetty te zwemmen. Ze zijn aan het jagen en een paar slimme meeuwen cirkelen boven hen om te kijken of ze ook niet een vers visje kunnen snaaien. Dat blijft toch het mooie aan dit land, overal kom je de meest mooie dieren in het wild tegen. Kangaroes, emoes, kaketoes, possums, zeeleeuwen, hagedissen, etc etc. En natuurlijk ook genoeg minder onschuldige varianten. We hoorden op de wereldomroep dat er een Nederlandse was aangevallen door een haai tijdens het snorkelen. Gelukkig heel ver weg, helemaal in Cairns. We blijven morgen ook nog maar lekker een dagje hier aan zee staan. Eerlijk gezegd hoop ik een klein beetje dat het morgen minder hard waait, want je waait uit je hemd, surferboy Remco is het daar natuurlijk niet mee eens…

Esperance Zaterdag 04-01-2003

Helaas voor Remco waait het ook inderdaad een stuk minder, dus geen surfen vandaag. We lopen naar het internetcafé in het dorp en gaan even mailen. Het is alleen supertraag, dus veel versturen lukt niet. Op de terugweg komen we er achter dat morgen de winkels natuurlijk dicht zijn want het is zondag, dus gaan we 's middags nog maar een keertje terug naar het dorp dit keer met de auto. We stoppen even bij de pier om naar

de zeeleeuwen te kijken. Er zijn er vier die rondzwemmen en van alle vissers stukjes afval-vis krijgen toegeworpen. Eentje zit echt de hele tijd bij de pier te bedelen en kunnen we van dichtbij bekijken. We hebben een lekkere dikke zaterdagkrant en kunnen weer een beetje bijlezen wat er in de wereld gebeurt, niet dat we het idee hebben dat we veel missen. Het blijft gelukkig de hele dag lekker weer, de thunderstorm die was opgegeven gaat ons voorbij. Weer een avondje lekker buiten gezeten. Dat is toch wel heerlijk van zo'n jaar kamperen, je bent altijd buiten. Natuurlijk is het iets minder wanneer het koud is, dan verlangen we wel eens naar "binnen zitten"en op de bank hangen. Maar meestal is het prima om buiten te leven en lekker naar de sterren te kijken 's avonds. Het is hier weer een stuk eerder donker want de tijd is twee en half uur terug gegaan in West Australië. Nu is het nog maar zeven uur verschil met Nederland.

Zondag 05-01-2003

Cape le Grand nat. park

Het ging lekker vannacht, de hele nacht muggen in de auto. Elke keer werden we er wakker van en elke keer nog chagrijniger. Waar komen ze toch vandaan die klere beesten? Tot we er achter kwamen dat het voorraam nog open stond, heel handig, dan krijg je dus elke keer een verse lading muggen binnen. Uiteindelijk was de jeuk van de laatste muggenbulten opgehouden en konden we slapen. Maar ook 's morgens vroeg valt het niet mee, want we worden gewekt rond halfzeven door een enthousiaste vlieg die binnen zit. Waar die nou weer vandaan komt. Gelukkig hoeven we niks en slapen dus lekker verder. We verlaten Esperance en rijden vijftig kilometer naar het oosten naar het Cape le Grand national park. Echt weer een fantastisch mooi natuurpark. Een felblauwe zee met een hagelwit strand, en daar achter groene heuvels en duinlandschap. Het is een plaatje. We rijden met de auto het strand op een vinden een rustig plekje waar we heerlijk kunnen zonnebaden. Perfect, geen gesleep met spullen gewoon het strand oprijden en je klapstoel uit de auto trekken. Het is ook een prima plek om ons bodyboard uit te testen. Geweldig om mee te spelen in de golven. Rond twee uur begint het helaas wat te betrekken, we zagen de wolken al een tijd liggen boven zee. We lunchen nog even op een meer beschut plekje

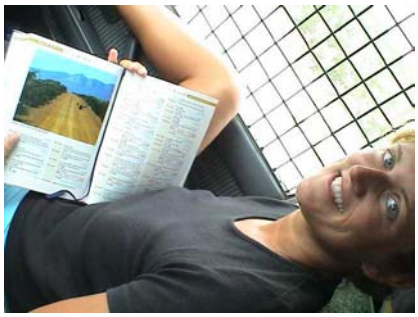

en rijden dan terug naar Esperance om te tanken. Daarna beginnen we alvast aan de trek richting Albany, als het toch niet zonnig meer is gaan we maar rijden. Via ons four wheel drive route book is dit een stuk van bijna zevenhonderd kilometer met ongeveer de helft off road. We rijden er alvast honderdvijftig vandaag en rijden dan een paadje op de duinen in. Dit is een supermooi plekje. In de duinen met uitzicht op zee. Onze douchezak zit nog vol heet water van de camping dus gelukkig niet echt bikkelen vandaag. Het is zo fantastisch om hier in de natuur te zitten, er is niks, maar we hebben ook niets nodig want hebben alles bij ons. Ik denk dat we hier nog heel vaak aan gaan terugdenken wanneer we weer in het drukke Nederland zijn.

Bremers bay Maandag 06-01-2003

We worden vroeg wakker en gooien de klep open om echt wakker te worden met uitzicht op zee. Even nog wat fotootjes maken van deze prachtplek en dan rijden we verder. De wolkenmassa die boven ons ligt blijkt vooral boven zee en de kust te liggen, want wanneer we meer het binnenland inrijden wordt het weer strak blauw. Maar de mooie track die we hebben uitgekozen voert verder door het duingebied en dus duiken we even later de wolken weer in. Bij Bremers bay klaart het een beetje op en rijden we dwars door de duinen naar het strand. Na de lunch in de duinen hebben we mazzel want er is even een stuk blauwe lucht en we leggen de badhanddoeken weer neer. Helaas is de opklaring slechts een uurtje en daarna zijn die dikke wolken er weer. We besluiten dan maar weer een stuk terug te rijden en zoeken vlak voor Bremers bay een plekje in de bush. Even moed verzamelen voor de koude douche, morgen gaan we weer op een camping staan en ons verwennen met een lange warme douche in Albany.

Dinsdag 07-01-2003 **Albany**

We ontbijten vandaag weer eens op het strand. Het is hier zo heerlijk dat je gewoon met je auto zo'n prachtig wit strand op mag rijden en met uitzicht op zee je boterhammetjes op kan eten. We blijven nog even genieten van het uitzicht en het zonnetje. Daarna rijden we de tweehonderd kilometer naar Albany. Dit ziet er uit als een gezellig stadje. Na het checken van de koers bij een aantal banken wisselen we onze laatste traveller cheques. Hiermee kunnen we dan de kosten van het verschepen cash betalen in Fremantle. Het voelt als weer een stapje dichterbij de terugreis. Even buiten het dorp is aan zee een prachtige camping en we pikken het laatste plekje in, na ons gaat het bordje met "no vacancies" erop. Daar het hier zomervakantie is, is het overal redelijk druk. Tenminste op de campings dan, het strand kun je in de verste verte niet druk noemen. Remco gaat nog even surfen en ik wandel een eind langs het strand en langs de kliffen. De kust is hier fantastisch mooi. Zulk wit zand en glashelder water. Australië blijft het mooiste land qua natuur wat we deze reis gezien hebben. 's Avonds koelt het helaas flink af, het blijft hier elke keer maar afwachten met het weer. Met vijftien graden zitten we te bibberen. De tijden dat we niet konden slapen van de hitte liggen ver achter ons en ik denk ook niet dat we dat meer mee gaan maken. Ondank dat het hier zomer is vinden we het toch erg koud de laatste dagen met zo'n vijfentwintig graden overdag. Het mag voor ons allemaal wel wat heter. Maar hopelijk komt dat weer de komende weken. Met de koelkast aan het stroom kunnen we onszelf weer verwennen met vlees. En vlees eten kunnen ze hier, de ene lap nog groter dan de andere. Dat is aan ons goed besteed en Remco heeft weer een flinke lap biefstuk in de pan zitten.

Albany Woensdag 08-01-2003

Een heerlijk dagje op de camping. We zijn nog niet helemaal gewend aan het tijdsverschil en zijn dus al vroeg wakker. De lucht is strakblauw en er staat een aardig windje dus is Remco meteen na het ontbijt vertrokken om voor negenen al op de surfplank te staan. Dit is echt een record. Aan het eind van de ochtend trekken we de wandelslippers aan en lopen naar de

stad. Het is namelijk crisis, want ik heb al m'n boeken uit en zelfs sommige al voor de tweede keer gelezen… Gelukkig is er een prima boekwinkel om de ergste honger te stillen. Met de nieuwste Donna Tartt ben ik weer helemaal happy. We versturen ook de laatste update van de site. Een triest moment, de volgende en laatste update zal weer vanuit Anloo komen. Ook erg treurig is het feit dat Myweb overgenomen is door Wanadoo en nu ons website adres waardeloos is geworden. Erg fijn, kunnen we het adres van de zijkant van de auto gaan krabben. We zijn nog wel in de lucht maar veel mensen zijn waarschijnlijk dat nieuwe adres alweer kwijt. We lopen terug via de "scenic walk", heel mooi langs de kust maar het is een stevige tippel. Inmiddels is het nog harder gaan waaien dus na de lunch gaat Remco weer de zee op met een kleiner zeil. Ik vermaak me natuurlijk met m'n verse boek. Op het strand liggen is echt geen doen met die wind, maar achter de auto is een perfect plekje uit de wind. Aan het eind van de dag krijg je echt het idee van "mag die wind nu eindelijk uit", maar niks van dat alles het lijkt wel steeds harder te gaan. Nog wel steeds een strakblauwe lucht, maar de fleestruien kunnen weer aan.

Albany Donderdag 09-01-2003

We rijden weg van de camping, maar nog niet van Albany. Er is rondom deze plaats nog veel moois te zien. Allereerst gaan we even naar het uitzichtpunt op een berg aan de rand van de stad. Nou ja berg, ze noemen het hier allemaal mountain huppeldepup, maar het is gewoon maar een heuvel. Daarna rijden we naar het national park wat iets onder Albany ligt aan de kust. Spectaculaire uitzichtpunten en we kijken een

tijd rond bij "the natural bridge" en "the gap". De rotskust is hier zo ruig, het is echt fantastisch om naar de golven de kijken die met enorme kracht op de rotsen breken. We gaan even lekker picknicken op een beschut plekje in de duinen zodat de gaspit niet telkens uitwaait en rijden dan naar Denmark een plaatsje aan de kust. Ook hier is weer een fantastisch mooi strand, de hele kustlijn lijkt hier zo te zijn. Achter een paar rotsen liggen we heerlijk uit de wind en hebben ons privé strandje. We nemen ons body board mee en vermaken ons als twee kleine kinderen in de ruige golven. Dit is leuk speelgoed. Wat verder op zee zijn echt gigantisch hoge golven. Ik durf er niet echt diep in want de zee is enorm krachtig. Even douchen bij de openbare toiletten. Dat is wel ideaal in dit land, overal perfecte openbare voorzieningen. Toiletten die schoon zijn met overal toilet papier en, hier bij het strand, douches waar je gratis gebruik van kan maken. Om een plekje te zoeken voor de nacht rijden we een stukje het binnenland in. Ook hier is het landschap erg mooi met bos en heuvels en een heleboel wijngaarden en akkers. Zo maar weer op de gok een zijweg in en we rijden het bos in en vinden op een open plek een prima kampeerstekkie en operatie locatie. Remco loopt namelijk al enige tijd met een Quasimodo-achtige bobbel in zijn nek, wat steeds meer op een soort steenpuist begint te lijken. Gewone knijpakties helpen niet en daarom nu maar grover geschut. Gewapend met hamer en survivalmes, de eerste voor de verdoving en de tweede spreekt voorzicht, blijkt deze bobbel toch niet onoverwinnelijk. Gelukkig is het werkelijkheid veel minder dramatisch en na een klein prikje met een gesteriliseerde naald is het probleempje opgelost. Als Remco weer bijgekomen is van de narcose eten we lekker sweet en sour met pork met het geroep van de kookaburra's op de achtergrond. Ze maken het geluid van een stel apen, heel apart.

The valley of the giants

Vrijdag 10-01-2003

Omdat we tijd zat hebben om in Perth te komen volgen we de laatste vijfhonderd kilometer de routes van ons four wheel drive boek. Dit is echt een stuk leuker dan over de snelweg, je komt op de mooiste afgelegen weggetjes. Het is een beetje puzzelen af en toe en de GPS wordt intensief gebruikt. De route voert ons vandaag door prachtige bossen. The valley of the giants, en deze bomen zijn ook inderdaad gigantisch groot en breed. Het is een speciaal soort bomen die alleen in deze streek voorkomen en verder nergens ter wereld. Midden in het bos is een Tree top walk. Net als in Maleisië kun je hier over een pad bomen in de bomen lopen. Een heel gaaf gezicht. Deze is gemaakt van ijzer en ziet er een stuk steviger uit dan de touwbruggen in de jungle van Maleisië. Maar ook deze constructie wiebelt behoorlijk en het is een spectaculair gezicht om van veertig meter hoogte naar beneden te kijken. Naast de wandeling door de toppen van de bomen is er beneden ook nog de ancient trail waar eeuwenoude bomen te zien zijn. Een hele leuke stop. Het zijn heerlijke dagen zo, een stukje rijden, mooie dingen bekijken, even picknicken en weer verder. Ineens zien we in de verte een auto dwars over de weg. Het blijkt een oudere dame te zijn die op de gravelroad is geslipt en zo de berm in is geschoten. Gelukkig heeft de zelf niks en met onze kabel kunnen we de auto er weer uittrekken. Het is toch wel indrukwekkend hoe sterk ons beest is, hij lijkt geen enkele moeite te hebben met deze actie. In het volgende national park waar we induiken stuiten we op een omleiding. Heel leuk, maar na 1 bordje detour moet je het verder maar zelf uitzoeken. De GPS maakt overuren. We slaan een alternatieve route in en het lijkt heel lang goed te gaan we komen steeds dichter bij ons GPS-punt waar de asfalt weg weer moet beginnen. Maar als we er nog zo'n vijf kilometer vandaan zijn gaat het mis en lijken we steeds doodlopende weggetjes te kiezen. Toch moeten we er volgens GPS-je heel dichtbij zijn. Nog maar weer een paadje proberen en het lijkt alsof het wederom in the middle of nowhere uit gaat komen. Het pad wordt steeds smaller, steeds meer takken over de weg en ineens een riviertje over het pad. Gaat dit wel goed komen? Maar een paar meter verder stuiteren we opeens weer de asfalt weg op. Goed, even een half

uurtje leuk voor niets door het bos gereden. Eigenlijk wilden we naar Windy harbour en daar op een camping overnachten, maar we zien een four wheel drive track aangegeven naar het strand. Veertien kilometer door de duinen over een zandpad. Daar doe je wel even over, maar het plekje dat het oplevert is wel tien keer zo veel kilometers door het zand waard. Op een zanduin is precies plaats voor onze auto en onder ons de ruige zee die op de rotsen slaat. Twee klapstoeltjes in de zon en dan genieten van het uitzicht met een drankje. Dit is voor ons het echte Australië, want zulke plekken vind je volgens mij alleen hier. We lopen nog een stuk over de rotsen naar een punt waar je de golven van dichtbij kan zien beuken en worden nat van het opspattende water. Het zout spoelen we eraf onder onze douche en dan is het alweer tijd om te gaan koken. De zee blijft onder ons maar doorrazen. Vlak voor het donker wordt komen er van over de rotsen nog twee mannen aangelopen die gaan staan vissen. Dan moet je wel een grote vis fanaat zijn om in het donker in de kou op een rots te gaan staan met je hengeltje.

Zaterdag 11-01-2003 **Pemberton**

's Morgens is ons idyllische plekje iets minder geworden. Het waait hard en dat betekent boterhammen met zand voor het ontbijt. Gauw wegwezen. We rijden richting Pemberton. Dit gebied staat bekend om z'n bossen en er is dan ook veel houtindustrie. Er is een grote discussie aan de gang over het kappen van al eeuwen oude bomen die hier staan. Het hout levert veel geld op, maar deze bomen zijn uniek en we zijn eigenlijk verbaasd dat dit in Australië niet overal beschermd is. Maar er is waarschijnlijk groot geld in het geding en dan worden veel mensen ineens een stuk minder milieu bewust. Midden in het bos staat een klimboom. Klinkt heel kinderachtig, maar dat is het zeker niet. Deze boom is tachtig meter hoog en rondom de stam zijn spijlen in het hout geslagen. Hierover kun je dus omhoog klimmen. We zijn eerlijk gezegd een beetje verbaasd dat dit in Australië kan. De afgelopen maanden hebben we ons telkens verbaasd over de betuttelende bordjes met waarschuwingen en verboden. Overal stond wel wat, zodat je niet de overheid of een bedrijf kan aanklagen wanneer je over een rots struikelt of je nek

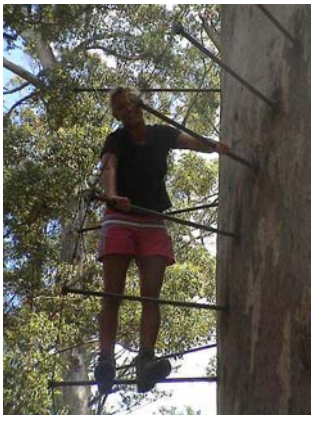

breekt wanneer je in de golven duikt. En hier mag je zonder beveiliging, zonder wat te tekenen gewoon tachtig meter hoog klimmen. De spijlen staan zodanig ver uit elkaar dat wanneer je misstapt je er makkelijk doorheen kan vallen. Tachtig meter is echt hoog. Remco klimt naar boven en is nog maar een klein stipje hoog in de boom. Bovenin gaat het platform lekker heen en weer. Ik heb in de tussentijd ook m'n klimschoenen aangetrokken en besluit moedig om naar het eerste platform te klimmen. Maar al heel gauw breekt het zweet me uit en weigeren mijn benen. "Het is gewoon psychisch" zegt Remco, maar ik durf echt niet verder. Doordat de spijlen heel dun zijn en je heel goed moet kijken waar je je voeten neerzet, kijk je dus telkens naar de diepte onder je. Ik houd het voor gezien, dan maar geen mooi uitzicht. Door het bos rijden we aan het eind van de middag naar Augusta. Helaas kregen we tijdens de lunch al wat spetters op ons zonnescherm en dus besluiten we een camping op te zoeken. We krijgen een prachtig beschut plekje vlak aan zee. Na een heerlijk warme douche ons bed in, maar daar worden we verrast met een hele berg muggen die ons omstebeurt uit onze slaap houden. Wat een etterbakken zijn dat. Doe je het licht uit hoor je ze zoemen, klik je het lampje aan zijn ze natuurlijk nergens te vinden en zo groot is die auto toch niet. We zijn er uren zoet mee en daar wordt je niet blij van.

Margret River Zondag 12-01-2003

We zijn nog niet echt uitgeslapen door die irritante muggen vannacht, maar we gaan eruit om lekker te ontbijten en dan voor tienen van de camping te zijn. Op naar Cape Leeuwin, het meest zuidwestelijke puntje Australië. Precies op het puntje staat een prachtige vuurtoren die ook de Leeuwin heet, genoemd naar een Nederlands schip dat hier in 1622 voorbij voer en deze punt land op de kaart zetten. De vuurtoren is van 1895 en tot aan 1982 werd het licht met een kerosine lamp verzorgd. Nu zit er een elektrische lamp in die we helemaal bovenin kunnen bekijken en je kunt ook buiten op een klein platform naar beneden kijken vanaf veertig meter hoogte. Hier komen de Indische en Zuidelijke oceaan samen. Niet dat je daar iets bijzonders van ziet, maar het is wel een grappig idee dat wanneer je de ene oceaan over vaart je in Afrika

komt en bij de andere kom je in Antarctica. Hierna rijden we verder door de duinen naar Margret river. We hebben al van veel mensen gehoord dat dit echt het surfers paradijs moet zijn. Nou, dat klopt wel, wind zat. En er zijn ook een aantal fanaten al flink bezig. Eentje is echt heel goed en is zelfs in staat loopings te maken. Als we later op het strand staan blijkt het een meisje te zijn die hier iedereen voorbij surft. Ze vertelt dat er verderop nog een betere plek is. Maar zij is duidelijk hele heftige zee gewend, want wanneer we daar gaan kijken besluit Remco tot mijn opluchting dat dat toch iets te ruig is. Even wat fish en chips eten en dan gaan we terug naar de eerste spot. Er zijn inmiddels heel wat surfers bezig en het is heel mooi om dat te bekijken. Later in de middag komen er ook nog een stel golfsurfers bij. De campingbaas in Margret river heeft gedacht ik ga die surfers eens goed uitbuiten, want voor een plekje zonder stroom moeten we dertig dollar betalen, dat is twee keer zo veel als normaal en dat doen we dus niet. Wij zoeken wel een plekje iets verder langs de weg. Ik heb het vandaag een beetje gehad met alles. Elke dag maar weer buiten zitten, de troep in de auto, elke weer alles eruit halen, in de kou douchen etc. Misschien komt het omdat het einde in zicht is en waarschijnlijk is het ook wel goed dat het zo voelt, want dan is het niet zo erg om over een paar weken naar huis te gaan. Ik merk dat we steeds meer met naar huis gaan bezig zijn en we liggen ook af en toe wel eens wakker van wat gaat er allemaal veranderen wanneer we thuis zijn. Ik ben ook wel een beetje klaar met Australië, vijf maanden is genoeg. Niet dat we alles gezien hebben, we hebben zelfs heel veel moeten overslaan, maar ik heb wel weer zin in een nieuw land. Alles gaat hier zo gemakkelijk en je raakt eerlijk gezegd een beetje verwend van al die mooie natuur. Alweer een mooie zee, een prachtig strand of een gigantisch bos. Een jaar is precies een mooie periode voor ons, we moeten er allebei niet aan denken om jarenlang op reis te zijn of zelfs niet eens een eindtijd voor ogen te hebben. Maar eerlijk is eerlijk, je krijgt van zo'n reis wel inspiratie om nog eens zoiets te gaan doen, ooit…

Bunburry Maandag 13-01-2003

We hebben weer prima kunnen overnachten. Remco heeft een speciale gave gekregen om goede plekjes te spotten. Ook dit paadje is bijna niet te zien vanaf de weg, maar komt uit bij een perfect plekje achter de bosjes. Helaas is de wind gaan liggen vannacht dus het surfen houdt een beetje op. Er wordt wel heftig gegolfsurft en dat is erg mooi om te bekijken. Golven van een metertje of acht hoog en dan zie je een klein mannetje op z'n surfboard erop staan. We rijden naar Brusselton en willen daar een paar dagen blijven. Een aantal kilometer voor we het stadje inrijden zien we ontzettend veel campings, maar we rijden eerst de stad in want we moeten nog eten kopen. Helaas kunnen we het toeristenbureau niet vinden, dus besluiten we maar gewoon verder langs de kust te rijden richting het noorden, er zullen toch nog wel meer campings zijn die kant op. Maar natuurlijk, je raad het al, geen camping meer te zien. En de ellende in dit land is dat je zo weer heel wat kilometertjes verder bent en veel zin om terug te rijden hebben we niet. Dan maar verder naar Bunburry daar wilden we ook heen. Bij de toeristen informatie aldaar komen we erachter dat hier helaas geen camping aan zee is. Je wordt er gek van. Dan maar weer verder, want vlak boven Bunburry moeten wel een aantal campings aan zee zijn. Maar, als je ergens snel wilt zijn valt het altijd tegen en het is dus toch nog wel een eindje rijden. En we zijn het een beetje zat dat rijden. Het is vandaag supermooi weer en dus willen we op het strand zijn en niet in de auto. Gelukkig is er plek op de eerste camping aan zee in Billingup en we zetten snel de boel op. Heerlijk aan het eind van de dag nog een paar uurtjes op het strand liggen lezen. Eindelijk weer eens een dag waarbij het 's avonds niet zo akelig koud wordt en dus is het heerlijk om lekker de hele avond voor de tent te zitten.

Dinsdag 14-01-2003 **Billingup**

Tsja, wat schrijf je op over zo'n dag. Relaxter kan haast niet. 's Morgens een paar uur luieren, lezen, zwemmen, op het strand liggen. Lunchen in de schaduw op de camping. 's Middags een paar uur luieren, op het luchtbed drijven op zee, lezen op het strand. Een glaasje wijn voor de auto en 's avonds lekker eten. Ik kan er niet meer van maken, het is geweldig.

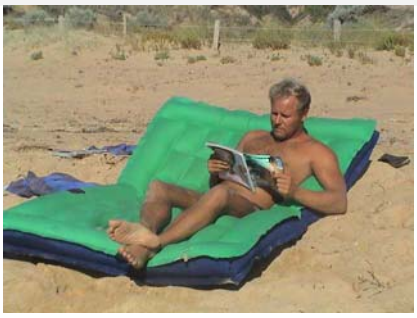

Woensdag 15-01-2003 **Bunburry**

Een record vandaag. Binnen een uur staan we van de ene op de andere camping. Geen sightseeing onderweg, geen off road weggetjes, gewoon over de snelweg naar Bunburry en de meest centraal gelegen camping oprijden. Tijdens het opzetten van het tentje worden we tot drie keer toe onderbroken door mensen die een praatje komen maken en de auto willen bekijken. Helaas vandaag ook een aantal vervelende mensen. Van die figuren die eigenlijk niet echt geïnteresseerd zijn in iets anders dan zichzelf, maar een aanleiding nodig hebben om met je in gesprek te komen en dan maar iets over de auto vragen. De meeste van dat zulk mensen beginnen nadat ze gevraagd hebben waar je allemaal geweest bent, over een plek waar jij niet bent geweest en zij wel en hoe fantastisch dat wel niet was. Meestal hoef je niet eens echt antwoord te geven, ze ratelen toch wel door. Gelukkig ontmoeten we 's middags nog een aardig Nederlands stel die een Landcruiser gekocht hebben in Australië en net als wij al bijna vijf maanden rondscheuren. Het is altijd leuk om even verhalen uit te wisselen. In het internetcafé van Bunburry kunnen we zowaar een back-up cd-rom branden met onze foto's en reisverslag. Dat is wel een veilig idee, want Remco heeft de laatste maanden heel wat uurtjes gestopt in het maken van een dagboek met foto's van alle landen waar we doorheen gereisd zijn en steeds vaker dachten we: als die laptop er nu maar niet mee kapt… In het dolfijnencentrum horen we dat er elke morgen dolfijnen te zien zijn in de baai en dat je er zelfs bij kunt zwemmen. Daar zijn we heel benieuwd naar. Als je het drukke strand en de boten ziet die in deze baai zijn, is het moeilijk voor te stellen dat hier nog dolfijnen naartoe komen. We zullen zien.

Bunburry Donderdag 16-01-2003

Nou het zat erin natuurlijk. De hele week komen de dolfijnen netjes de baai inzwemmen… Maar als wij er zijn natuurlijk net niet. Er komt er wel eentje voor onze neus voorbij zwemmen, maar dat is er eentje die niet bekend is bij het dolfijnen centrum en daar kunnen we dus niet mee zwemmen. Van kwart voor acht tot kwart voor elf zitten we vol spanning te wachten, maar helaas er komt er verder helemaal niks. Wel krijgen we een elf maanden oud kangaroe jong te zien die wordt grootgebracht door één van de vrijwilligster van het centrum. Z'n moeder is doodgereden, maar hij heeft het gelukkig overleefd. Echt een schatje en hij laat zich door iedereen aanhalen. We besluiten het morgenochtend nog een keer te proberen met de dolfijnen en betalen nog een nachtje voor de camping. Daarna is het tijd voor een dutje want we hebben gisteren tot laat zitten kletsen met Lianne en Marko, het stel met de Landcuiser en dat was erg gezellig. 's Middags doen we weer eens even sportief in het locale zwembad. Dat valt wel erg tegen na twee weken niets doen. Het is behoorlijk hard gaan waaien dus Remco is te vinden op zee op de surfplank en ik probeer de rest van de middag niet weg te waaien op de camping. We gaan maar duimen dat de dolfijnen morgen wel zin hebben om te komen.

Ergens aan het strand Vrijdag 17-01-2003

Het is maar goed dat we nog een dagje gebleven zijn, want dit hadden we niet willen missen. Vanaf acht uur 's morgens zitten we weer vol spanning op het strand en het eerste uur lijkt het alsof we weer geen geluk hebben. Maar dan komt in de verte een dolfijn dichterbij. Dit keer blijkt het een bekende dolfijn, namelijk Star, die hier regelmatig in de baai komt. We mogen tot ons middel het water in en Star komt heel dicht langs onze benen zwemmen. Even later mogen we zelfs zwemmen met onze duikbril en kunnen hem ook onderwater bekijken. Heel erg mooi. Helaas is het water niet zo helder, maar Star komt zo dicht langs je zwemmen dat hij je bijna aanraakt. Zo kunnen we hem dus van heel dichtbij zien en horen! Echt geweldig om onderwater dat geluid te horen. Een minuut of twintig

blijft hij in de baai om ons heen zwemmen en dan is hij ineens weer vertrokken, terug naar zee. We laten ons opdrogen op het strand en gaan er dan vandoor. Van een aantal Engelsen hadden we gisteren gehoord dat er hier in de buurt een mooie zoetwaterpool moet liggen de Honeymoon pool. Gewapend met getekende routekaart gaan we die opzoeken. Maar wat volgens hen echt spectaculair mooi moet zijn, valt ons erg tegen en we rijden dan ook gauw verder. Terug naar de kust en bij Billingup het strand op. We hebben het idee dat dit echt onze laatste "gewone"vakantiedag is. Hierna gaan we naar Fremantle en Perth om de laatste dingen te regelen en dan zijn we ook weer terug op de plek waar de reis in Australië begonnen is. Op deze laatste dag willen we nog even lekker over het strand scheuren en vinden een fantastisch plekje op een leeg strand om een nachtje te kamperen. We brengen de rest van de dag dan ook door op het strand en in de golven. Van de tent bouwen we een windscherm en zo zitten we lekker beschut. Diner met volle maan.

Zaterdag 18-01-2003 **Fremantle**

Het is zo lekker wakker worden als je de klep 's morgens open doet en je ziet een wit strand, blauwe zee en strakblauwe lucht. Ontbijten met uitzicht op zee, zal dat dan voor het laatst in Australië zijn? De boel erin gooien en op naar Fremantle, naar een camping. 's Middags beginnen we aan de eerste acties op ons "te doen"-lijstje. We halen kaartjes voor de boot naar Rottnest island waar we morgen naar toe willen. Kopen alvast wat souvenirs op de Fremantle market en slaan wat flessen Australische wijn in. Ook gaan we nog even naar de autozaak waar we de olie hadden laten verversen toen we hier pas aankwamen. Stomtoevallig staat de verkoper waar we toen een hele tijd mee hadden staan kletsen buiten en hij herkent ons meteen. De aandrijfas wordt even gesmeerd en we kopen een oliefilter en luchtfilter om mee naar Nederland te nemen. Dan hebben we genoeg puntjes afgehandeld voor vandaag, we zijn hier tenslotte nog de hele week. Terug naar de camping en de spullen inpakken voor ons tripje naar Rottnest island morgen.

Rottnest island Zondag 19-01-2003

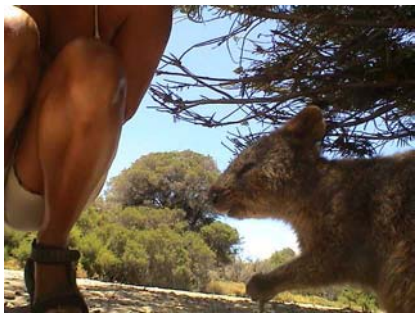

Daar we met de late boot terug gaan, gaan we 's morgens op een beschaafde tijd naar Rottnest island. Dit eiland ligt een half uurtje varen van Fremantle en je kunt er alleen rondkijken met de fiets of lopend. Helaas is het natuurlijk vandaag weer raar weer. Veel wind en een echte Hollandse wolkenlucht. Gelukkig is het niet koud en komt de zon er ook regelmatig tussendoor, maar we hadden gerekend op een strakblauwe lucht. Door de wind is het ritje met de boot al lekker hobbelig. In de verte zien we het Amerikaanse vliegdekschip liggen. We zijn niet de enige die vandaag op het idee zijn gekomen om naar Rottnest te gaan, op de kade krioelt het van de mensen. Maar als we even later beginnen aan onze fietstocht valt het erg mee met het aantal mensen dat we tegenkomen. Al heel snel zien we onze eerste Quoka. Hier staat het eiland om bekend. Het zijn een soort mini-wallibi's die wederom alleen maar in Australië voorkomen. Het is toch fantastisch om al die dieren van dichtbij te kunnen zien, die nergens anders ter wereld voorkomen: koala's, kangaroes, possums en nu weer quoka's. En deze beestjes zijn duidelijk niet bang van mensen want we kunnen sommige zelfs aaien. Hele grappige beestjes die je dus overal op het eiland tegenkomt. Als echte Hollanders gaan we natuurlijk het hele eiland rondfietsen, wind of geen wind. Onderweg stoppen we bij de verschillende baaitjes en vuurtoren. We snorkelen en lunchen in één van de prachtige baaitjes en hebben aan het eind van de middag de vijfentwintig kilometer van het rondje Rottnest voltooid. Tijd om de fietsen weer in te leveren en voor een biertje op het terras. Af en toe komt er een quoka over het terras scharrelen. Met een krantje vermaken we ons tot we om acht uur weer met de boot terug naar Fremantle kunnen. Het was een heerlijk dagje zo. We besluiten de dag met lasagne en slapen op een parkeerplaats iets buiten de stad.

Maandag 20-01-2003 **Fremantle**

We staan keurig iets over half tien bij NYK op de stoep. Alle documenten bij ons en helemaal klaar voor onze afspraak met Steve, met wie we een aantal keer mailcontact gehad hebben de laatste maanden. Maar, je gelooft het niet, Steve blijkt sinds een paar weken niet meer te werken bij NYK en er is dan ook niets bekend over het verschepen van onze auto. Erg fijn is dat. Paul, de nieuwe aanwinst gaat het voor ons uitzoeken, maar we hebben al wel in de gaten dat dit betekent dat we een hoop zelf moeten regelen en dat we waarschijnlijk ook een hogere rekening voorgeschoteld zullen krijgen. We laten ons mobiele nummer achter en gaan naar Perth om nog een paar andere dingen te regelen. Ons ticket moet worden aangepast en we moeten nu aanstaande zaterdag in Jakarta overnachten. Daar we om zondagochtend alweer om kwart voor zes 's ochtends vliegen naar Bangkok is dit niet echt handig. Maar, als het goed is betaald Garuda de overnachting in Jakarta, dat horen we deze week nog. We kopen nog wat kleine souvenirs in de stad en gaan informeren naar het huren van een auto. Het leek ons wel handig om in ieder geval nog vervoer te hebben de laatste twee dagen. Voor twee dagen een auto huren blijkt echter superduur en daar we niet van plan zijn om veel te gaan rijden zien we hier maar vanaf. Dan gaan we terug naar Fremantle en informeren bij het toeristenbureau naar de airport shuttle en naar de dichtstbijzijnde K-mart. Nog even boodschappen halen en dan hebben we genoeg nuttigs gedaan voor vandaag en zoeken we een camping op. De laatste paar uurtjes van de dag worden benut met surfen en wat lezen op het strand. Morgen gaan we weer verder met het regel werk.

Fremantle Dinsdag 21-01-2003

Dag twee in de serie "hoe krijg ik een auto op een containerschip naar Rotterdam?" Maar eerst nog wat andere klusjes: foto's ophalen, een voucher ophalen bij Garuda voor een hotelovernachting, zwembad chemicaliën kopen want die zijn hier spotgoedkoop, bij de K-mart langs, onze overgebleven autoverzekerings premie ophalen bij de RAC, souvenirs kopen en nog even snel wat sightseeing in Perth. Een hele lijst en daar zijn we dan ook de hele ochtend zoet mee. Aan het begin van de middag melden we ons weer bij Paul van NYK. Hij heeft inmiddels contact met een bedrijfje waar we de container kunnen inpakken en die de container vervolgens bij het schip zullen brengen. En nee, dat was natuurlijk niet in de prijs die we tot nu toe hadden gekregen inbegrepen…We waren er al bang voor. Maar veel keuze hebben we niet, je tilt zo'n container niet echt zelf even ergens heen. Op naar LCL die dit voor ons gaan verzorgen. Daar worden we geholpen door een echte "no worries mate, good on you mate" -Aussie. Het lijkt allemaal toch weer goed te gaan komen en we kunnen zelfs vrijdag de auto in de container zetten zodat we ook geen gezeur hebben met nog een guesthouse zoeken voor 1 nacht. Dan nog even langs bij de customs die ons weten te vertellen dat ze helemaal niet vrijdagochtend aanwezig hoeven te zijn als we donderdag maar wat papieren laten zien over het verschepen. Dat zou mooi zijn, dan hebben we ons getekende carnet alvast in the pocket. Een late lunch bij de Subway (voor wie nog eens naar het land van Oz gaat: probeer de footlong tuna met old english cheese en thousand islands dressing, echt smullen!). Tenslotte zetten we het hele verhaal op de mail aan onze NYK en LCL vrienden en gaan moe maar voldaan naar de camping. Wederom om uit te rusten een paar uurtjes zon en zee en een praatje met de buurman die ook een dikke Landcruiser rijdt en net terug is van een bezoek aan Europa: "Gouda was fantastic". Remco komt, een beetje bleekjes, terug van het surfen en verteld dat hij waarschijnlijk een haai van dichtbij gespot heeft. Dat was dus de laatste keer surfen in Australie want het zou leuk zijn als hij nog helemaal heel mee terug naar Nederland komt…

Woensdag 22-01-2003 **Fremantle**

De grote schoonmaak en opruimdag. Het is geen overbodige luxe om de auto en alles wat erin zit eens goed onderhanden te nemen. Vooral het boenen van het keukentje neemt wat tijd in beslag. Wanneer we alle kratjes en spullen uit de auto sjouwen ziet Remco een muis in de achterbak lopen. Het is een groot raadsel hoe die naar binnen is gekomen en ook hoelang hij er al in zit. In het etenskrat hebben we nog geen aangeknaagd eten ontdekt. Heel vaag allemaal, maar we zetten maar een pot muizengif op ons boodschappenlijstje. 's Middags gaan we voor de laatste keer sportief doen in het zwembad van Fremantle. En nu kijken of m'n goede voornemens om het ook in Nederland het blijven doen vol te houden zijn. De laatste keer naar de Woollies. Bij alles wat je doet bedenk ik er nu steeds even bij dat het de laatste keer is van onze trip, daar word je niet echt vrolijk van. Terug op de camping gaat Remco voor de laatste keer surfen, gelukkig geen haaien vandaag. Na het eten rijden we nog even naar Perth naar het Kings park. We hadden van iemand gehoord dat dit heel mooi moet zijn. Het uitzicht over de sky-line van Perth is inderdaad mooi, maar de verlichte bomen die er moeten zijn kunnen we niet vinden. In Fremantle drinken we koffie op het terras en dan weer terug naar de camping.

Donderdag 23-01-2003 **Fremantle**

Om de auto alvast te preparen voor z'n verblijf in de container halen we de kist van het dak en leggen alles achterin. Morgen alleen nog het tentje en het keukentje erin en dan zijn we klaar. Bij zowel NYK als LCL krijgen we de benodigde papieren om aan de douane te laten zien. Het afstempelen van het carnet is dan ook zo geregeld. Het is niet te geloven dat dit in het land van de regels zo makkelijk gaat. De douanier hoeft de auto niet eens te zien. Maar het geeft een gerust gevoel dat we dat in ieder geval hebben. Morgenochtend om half acht stoppen we de auto in de container en dan is het weer rugzakken geblazen.

We boeken alvast de bus naar het vliegveld voor morgenavond en heel toevallig komen we twee Nederlandse meiden tegen met wie we op de vorige camping stonden. Dat is mazzel want we mogen onze bagage morgenochtend bij hen op de camping brengen zodat we daar niet de hele dag mee hoeven te zeulen. Terug op de camping staan we op het punt om onze rugzakken in te pakken en dan, het is niet te geloven, begint het te regenen. We zijn hier vijf maanden geleden met regen begonnen en schijnbaar is het ook nodig om te eindigen met regen. Het zal toch niet gebeuren dat we morgenochtend een natte tent in de auto moeten stoppen…

Perth Vrijdag 24-01-2003

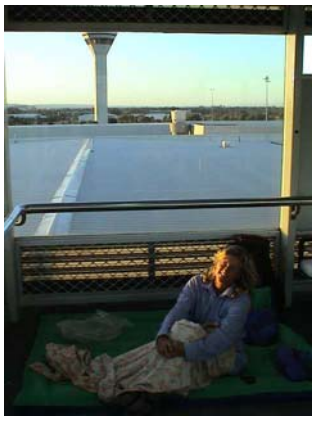

Heel vroeg worden we wakker van regen op de tent, nee hè. We slapen nog even door en om half zeven is alles gelukkig weer droog. Om half acht hebben we afgesproken bij de container inpak firma. Hiervoor brengen we nog even onze bagage bij Nicolette en Janneke, echt perfect want dan hoeven we daar straks niet mee te sjouwen als we weer auto-loos zijn. Het inpakken gaat snel en we worden netjes weer naar het centrum gebracht dus om half tien zitten we al op het terras aan de koffie. Nu is het wachten op de papieren van NYK, die pas na twaalven kunnen worden gemaakt wanneer de container op de werf staat. En dus volgen een aantal uren doelloos rondslenteren in Fremantle. Het duurt allemaal wat langer dan we hadden verwacht. Na de lunch, een laatste broodje bij de Subway, gaan we maar lopen naar het kantoor van NYK. Aan de overkant van het kantoor is het strand en daar wachten het laatste uurtje tot we eindelijk de laatste spullen hebben. We halen onze rugzakken weer op en drinken nog even wat met Nicolette en Janneke in Fremantle. Daar zitten we dan weer als rugzakkers. Wel een gek idee dat we nu het gedeelte van de reis met de auto hebben afgesloten. Straks rijden we weer rond in Nederland. Onze bus naar het vliegveld gaat pas om kwart over tien dus tijd zat om lekker op het terras te zitten, bij de Italiaan te eten en te internetten. Op het vliegveld zoeken we een stil plekje

op en blazen ons luchtbed op. Het is wel een beetje koud, maar we kunnen toch nog een paar uurtjes slapen tot we 's morgens vroeg moeten inchecken. Rond twaalven komen een hoop leuke sms-jes binnen voor m'n verjaardag.

Thailand

Jakarta (Indonesië) Zaterdag 25-01-2003

Met zo'n vliegtuig reizen is altijd weer vreemd, binnen een paar uur ben je in een compleet andere wereld. We zien de laatste stukjes van Australië vanuit de lucht. Drie en half uur later staan we in Denpasar en krijgen we een klap wanneer we uit het geaircode vliegtuig stappen. Wat een klamme vochtige warmte. Het vliegveld van Bali is opvallend stil. Toen we hier vijf maanden geleden naar Australië vlogen was het druk met toeristen, nu is er haast niemand. Natuurlijk is het nu ook niet het seizoen want het is regentijd, maar dat er zo weinig toeristen zijn is wel treurig. De verkopers van de souvenirs winkeltjes hangen verveeld voor de tv. Na een uurtje vliegen we door naar Jakarta. Via Garuda hebben we een hotelovernachting en dat is echt heerlijk. Het hotel blijkt op het vliegveld te zijn, dus geen gedoe met taxi's en het scheelt morgen ook

weer een uurtje langer slapen. Onze gearircode kamer heeft een heerlijke douche, groot schoon bed en een tv met CNN, dus de rest van de dag blijven we lekker in het hotel hangen en uitrusten. Het diner wordt ook verzorgd door Garuda naar enig zeuren van onze kant. We liggen om acht uur alweer in bed. Er is een interessant programma over Irak, maar ik kan m'n ogen niet meer open houden.

Zondag 26-01-2003 **Bangkok**

De wekker zou om vijf uur moeten afgaan, maar heel dom, we zijn vergeten de klok een uur terug te zetten dus gaat hij al om vier uur af. Nog even een uurtje verder pitten. Het is nog donker om vijf uur als we even ontbijten in het hotel. Bij het inchecken komen we erachter dat we via Singapore vliegen, komen we daar ook nog even vandaag. Rond het middaguur staan we op het vliegveld in Bangkok en nemen we de bus richting Ko San road, het centrum waar alle rugzaktoeristen zitten. Het is wel makkelijk als je in zo'n stad voor de tweede keer bent, we weten al aardig de weg. Een kamer vinden duurt niet zo heel lang en we zitten dan ook al snel op een terrasje. Het is erg grappig om mensen te kijken hier. Van veel mannen vragen we ons af of ze thuis ook uitgedost zijn met sjaaltjes om hun hoofd, staartjes, baarden met vlechtjes etc. Er valt in ieder geval genoeg te zien. 's Middags informeren we even naar de busrit naar Cambodja, brengen een bezoekje aan de kapper en gaan lekker film kijken, The fellowship of the ring. Na een heerlijk maaltje met gegrilde garnalen en fried rice rollen we doodmoe ons bed in.

Maandag 27-01-2003 **Bangkok**

Heerlijk geslapen ondanks het keiharde matras waar we op liggen en, ook niet onbelangrijk, geen kakkerlakken zoals de vorige keer in Bangkok. Eerst maar eens even heerlijk ontbijten met banana pancake en verse jus voordat we in actie komen. We gaan met de boot naar de andere kant van de stad waar het reisbureau is waar we geboekt hebben. Het is een mooi tochtje over de drukke rivier. Onze reservering is goed gegaan en de tickets worden uitgeprint. Nu is het

echt, zondag 9 Februari is het einde van onze reis. We lopen naar het gebied met de shoppingmalls. Het lijkt maar zo'n klein stukje op de kaart maar deze stad is zo akelig groot dat je je steeds weer verkijkt op de afstanden. En vol, overal mensen, auto's brommertjes. Het krioelt door elkaar. Het is geweldig om hier weer rond te lopen maar je moet er niet aan denken om hier te moeten wonen. Veel van de mensen hier komen waarschijnlijk nooit of bijna nooit uit deze volle vieze stad. In dezelfde zaak als een half jaar geleden kopen we een weer een zwembroek voor Remco. Je kunt hier echt shoppen tot je erbij neervalt, fantastische winkels maar je wordt er doodmoe van al die spullen. We lopen één shoppingmall binnen waar de bovenste verdieping vol staat met kraampjes waar mobieltjes worden verkocht. Hoe al die mensen daar hun boterham mee kunnen verdienen is echt een raadsel. Anders dan in Singapore zie je hier heel weinig videocamera's en de tapes die we hier goedkoop dachten te kopen zijn dus ook relatief duur. We kopen er dus maar eentje, de rest bestellen we wel via internet. Met de bus gaan we naar Chinatown. Hier is het nog een graadje drukker. Overal kraampjes op straat met de meest vreemde spullen en vooral heel veel eten waar we ons van afvragen wat het in hemelsnaam kan zijn. Het ziet er heel kleurrijk uit, overal uithangborden in het Chinees. We kopen nog wat stofjes en gaan terug naar de wijk waar ons hotel is. Gauw onder de douche want je wordt elke keer weer vies als je een paar uur buiten hebt rondgebracht. We boeken ons ticket naar Cambodja en kijken 's avonds lekker een filmpje op het terras.

Cambodja

Dinsdag 28-01-2003 **Siem Raep**

Om half acht zitten we al klaar om de bus te nemen, maar zoals hier gebruikelijk is gaat het allemaal niet zo stipt en rijden we pas over half negen weg. En voor je dan Bangkok uit bent sta je eerst nog bijna een uur in de file. Na eventjes gereden te hebben wordt er al gestopt bij een benzinepomp. Nu al een koffie pauze? Maar het blijkt dat er even een aandrijfriem moet worden vervangen in de motor, dus deze pauze was niet helemaal gepland. Onder de toeristen gaat de vraag rond hoe lang de trip zal duren en hoeveel iedereen voor z'n ticket betaald heeft. Op beide vragen lopen de antwoorden zeer uiteen. Rond half één mogen we weer de bus uit om te lunchen in het grensplaatsje. Van daar is het nog vijf kilometer naar de grens. De bus blijft in Thailand en dus gaan we lopend met onze bagage de grens over. Aan de grens kunnen we een visum kopen en na een uurtje staan we in Cambodja waar het volgende busje wacht. We hadden al veel verhalen gehoord over de slechte kwaliteit van de wegen in Cambodja en die blijken allemaal waar. De hoofdweg naar Siam Reap blijkt een gravelweg met enorme kuilen. Het verschil met Thailand is meteen enorm groot. De dorpjes bestaan uit hutjes van hout, stenen huizen worden schaars. Langs de weg is een stukje land bebouwd, maar erachter liggen grote stukken braakliggend land. Overal zien we borden met pas op mijnen. Heel treurig dat het hele land hier nog vol mee ligt. We hobbelen uren door. Af en toe wordt er gestopt en dan horen we dat het toch nog een paar uur verder is. De aankomst tijd schuift steeds verder op. De laatste anderhalf uur rijden we door het donker en om acht uur zijn we in Siam Reap. Er is een wat vage regeling dat de toeristen verdeeld worden over verschillende busjes die zoals later blijkt naar verschillende guesthouses worden gebracht. Zo word je bijna wel gedwongen om in dit guesthouse te overnachten, want het is donker en we hebben geen idee waar we zitten. Maar gelukkig is ons guesthouse prima en we hebben een heerlijke schone kamer met douche en wc. Even nog een drankje beneden en gezellig kletsen met wat andere reizigers en dan lekker slapen.

Angkor Wat Woensdag 29-01-2003

's Morgens zien we op de kaart dat we eigenlijk perfect in het centrum zitten en dat blijkt mazzel te zijn want we horen later op de dag van andere busreizigers dat ze in een guesthouse ver uit het centrum gedropt zijn. Siam Reap blijkt in het daglicht een heel leuk stadje te zijn. We lopen langs de rivier door het centrum. Je kunt zien dat er veel toeristen komen die geld meenemen. Er wordt veel gebouwd en je krijgt echt het idee dat het aan het ontwikkelen is. De mensen zijn erg vriendelijk en heel veel spreken ook wat engels zodat je redelijk makkelijk een praatje kunt maken. 's Middags gaan we achter op een brommertje kijken bij een school en werkplaats waar houtsnijwerk en beeldhouwwerk gemaakt wordt. Ontzettend mooie dingen maar de prijzen zijn duidelijk voor kopers uit de chique viersterrenhotels waarvan er hier ook heel wat zitten. Daarna wederom per brommer naar het tempelcomplex Angkor wat. Zo'n ritje achterop is niet echt iets waar we dol op zijn want die jonge mannetjes houden ervan om lekker door te scheuren. Om vijf uur kun je alvast een kaartje voor morgen kopen en mag je de zonsondergang op één van de tempels bekijken. We zien al even heel snel de grootste tempel Angkor Wat liggen, die gaan we morgen uitgebreid bekijken. Op een heuvel wat verderop staat een andere tempel waar vanaf je een prachtig uitzicht hebt op de zonsondergang. We zijn niet de enige met dit idee, de tempel is stampvol met mensen. Heel veel Fransen en Japannertjes. We vinden nog een mooi plekje waar we in ieder geval geen mensen voor ons hebben zodat je toch nog een klein beetje het idee hebt dat je de prachtige oranje zonsondergang voor jezelf hebt. Nadat de zon onder is wordt het razendsnel donker dus springen we snel weer achterop bij onze twee chauffeurs en gaan terug naar het guesthouse voor een drankje en fried rice. We zitten weer wat te kletsen met wat andere toeristen wanneer we ineens op CNN zien dat Cambodja in het nieuws is. Het is heel gek wanneer je ineens "breaking news" ziet op tv en je zit zelf in dat land. Schijnbaar hebben ze de Thaise ambassade in Phnom Penh hebben bezet. Een Thaise filmster had een opmerking gemaakt dat Angkor Wat eigenlijk bij

Thailand hoort en dit heeft voor heel wat spanningen gezorgd. We zijn benieuwd hoe dit verder gaat. Alles prima, als ze maar niet de grens dichtgooien voor vrijdag want dan moeten wij er nog effe door…

Donderdag 30-01-2003

Angkor Wat

Als we nog aan ons ontbijt zitten met banana pancake komt onze chauffeur voor vandaag zich al melden. We hebben voor vandaag een tuk tuk gehuurd en dat is een stuk relaxter dan achter op zo'n brommer. Je zit prima in zo'n karretje en ziet een stuk meer. We beginnen bij de Bayonne tempel. Helaas hebben meer mensen dit idee, het is echt weer supervol met toeristen. Er zitten hier heel veel Japanners en Koreanen die in grote groepen achter een gids aan schuifelen. De tempels zijn werkelijk schitterend. Overal grote beelden met het gezicht van één van de godinnen. Alle muren en pilaren zijn bewerkt met motieven gehakt in steen. Wat heel leuk is, is dat je overal binnen mag lopen. Er zijn allerlei gangetjes en trappetjes zodat je door de hele tempel heen kunt. Op sommige plekken staat een Boeddha beeld waarbij men wierrook brandt. Naast de Bayonne tempel ligt nog een grote tempel die gerestaureerd wordt en even verderop de Terrace of elephants een groot plein. Hierna rijden naar een wat meer afgelegen tempel waar het een stuk rustiger is. Heerlijk om in rond te dwalen. Eén stukje doet ons denken aan Griekenland want het is net een Griekse tempel met allerlei zuilen en pilaren. Lunchen doen we in één van de eettentjes langs de weg. Het valt ons op dat iedereen hier supervriendelijk is en graag een praatje willen maken. 's Middags staan er nog twee tempels op het programma. Er zijn er hier honderden maar voor ons is één dagje tempelen wel zat. De Ta Prohm is heel mooi omdat men er eigenlijk veel minder aan gerestaureerd heeft dan de andere tempels en de jungle dus vrij spel heeft gekregen. Sommige stukken zijn helemaal verweven met de wortels van enorme bomen. Het is hier ook weer heel rustig en dat maakt het rondlopen toch een stuk leuker dan in de rij aanschuiven op andere plekken. Wanneer we terug komen bij de tuk tuk stappen we bijna op een slang. De derde slang die we in het wild zien op deze reis. Deze kleine groene glibber kronkelt wat rond en klimt dan langs het wiel de tuk tuk naast ons op en valt zo achterin

op het bankje. Erg fijn als je daar op moet gaan zitten. De laatste een grootste tempel is de Ankor Wat zelf. Enorm wat een gigantisch groot bouwwerk is dit. Het geheel bestaat uit drie lagen op elkaar en boven heb je echt een prachtig uitzicht. Je moet er wel supersteile trappen voor op en af. Beneden is een hele muur bewerkt met taferelen van een beroemde veldslag, allemaal uitgehakt in steen. Wat een werk moet dat geweest zijn en sowieso het bouwen van dit immens grote complex moet jaren gekost hebben met duizenden en duizenden arbeiders. We genieten nog even van het uitzicht en stappen dan weer heel luxe in onze tuk tuk. We hadden toen we aankwamen nog het rare idee een fiets te huren maar we zijn dolblij dat we dat niet gedaan hebben. Met een drankje zitten we lekker achterin en zijn binnen twintig minuten weer in ons Fuji guesthouse. Meteen onder de douche om het stof en zweet af te spoelen. Vanavond is alweer onze laatste avond in Cambodja, morgen vroeg nemen we de bus terug naar Bangkok.

Siem Raep naar Bangkok Vrijdag 31-01-2003

Het is altijd maar weer afwachten of de afspraken die je denkt gemaakt te hebben ook werkelijkheid worden. Het begint vanmorgen met de bus. We hadden geboekt voor een grote bus want dan kun je tenminste enigszins normaal zitten en die gaan ook iets soepeler over al die hobbels hier. Voor ons hotel arriveert echter een kleine bus. Verwarring alom, gaat dit busje ons naar een andere bus brengen? We geven de hoop al bijna op wanneer de bus het dorp uitrijdt, maar we worden aan de rand gedumpt bij een benzine station en daar moet de grote bus ons ophalen. En ja hoor, na een paar minuten komt er al een bus aan. Propvol nog twee plekjes verspreid in de bus en ik tref een geweldige stoel die half achterover ligt. Fijn op die manier vier uur lang hobbelen. Maar misschien omdat we weten wat er gaat komen valt het ons vandaag wel mee met het reizen. Het is wel lang maar 's middags zitten we in een prima busje met goeie airco. De grote bus die ons beloofd was, was nergens te bekennen. Als je er naar vraagt wordt gewoon verteld dat er nooit een grote bus rijdt, terwijl we toch echt op de heenweg in zo'n grote zaten. Maar hierover in discussie gaan heeft weinig zin. Wel heeft Remco een hoop discussie over de

zitplaats in het busje. Men is eerst van plan ons met elf toeristen in een klein busje te douwen. Dat betekent dat Remco dan met z'n knieën omhoog moet zitten. Na een tijdje volhouden worden we dan maar in een ruimer busje gezet. Het helpt wel als je je mond open doet. De laatste paar uur naar Bangkok gaan snel maar Bangkok inkomen is een nachtmerrie. Zo vol, deze stad staat altijd vast met verkeer en als dan ook nog de chauffeur om veertig Baht (één euro) uit te sparen de tolweg overslaat doe je er wel even over. Om zeven uur staan we eindelijk weer in Bangkok op Ko San road. Gelukkig hadden we voor we weg gingen al een hotel geregeld en we zien onszelf al zitten op het terras met een koud drankje. Maar afspraken maken met een stel Thai-en die een simpel guesthousje runnen blijkt niet te lukken. Reservering..? Oh sorry sorry, full no rooms. Echt op zo'n moment spring je uit je vel. Wat een ongelofelijke domme figuren, twee van die vrouwtjes die alleen maar een beetje staan te lachen. Een oplossing zoeken is er niet bij, dat moeten wij verzinnen. Remco blijft zitten bij de rugzakken en ik ga met één van de vrouwtjes op pad om iets anders te vinden. De eerste tien guesthouses zijn echter allemaal vol en ik vraag me af waar we gaan slapen vanavond, het vrouwtje dat meeloopt loopt alleen maar een beetje suf te lachen. Gelukkig is iets verderop nog wel plek. Iets later dan gepland zitten we dan op het terras en eten lekker gegrilde makreel. Een mooie afsluiting van een vermoeiend dagje.

Thailand

Bangkok Zaterdag 01-02-2003

Om eens even met een klein stukje overdrijven te beginnen. We hebben vandaag een kijkje mogen nemen in de hel. Wel te verstaan meer dan een anderhalf uur in een volgepropte bus te moeten staan in de eeuwige file van Bangkok. Hoe langer je in deze stad rondbrengt hoe meer je het gaat haten, het is een grote mierenhoop waar het krioelt van de mensen. We hadden het plan opgevat om de weekend market te bezoeken. Op de heen weg ging alles nog zeer soepel en omdat deze markt een stukje uit het centrum ligt waren we er na een minuutje of twintig. Het is vandaag Chinees nieuwjaar wat een vrije dag betekent voor een hoop inwoners van Bangkok, het is daarom voor onze begrippen extra druk. Na een tijdje de markt te hebben ervaren met veel geschreeuw, veel goedkope zooi en te veel mensen, gaan we terug naar het oude centrum waar Ko San road ligt. We hebben hier zoals bovenstaand beschreven enige tijd voor nodig, maar na een noodzakelijke blessure behandeling op een bankje in de schaduw met cola en chips, besluiten we dat we nog wat energie over hebben om de Wat Pro de gaan bezichtigen. Gelukkig een wijs besluit want het is net als ons eerdere bezoek aan het koninklijk paleis een gigantische mooi complex. In de Wat, wat tempel betekent in het Thais, ligt een zogenaamde reclining Budda, wat een liggende Budda betekent in het Engels, erg mooi allemaal. De weg terug gaan we met de boot, het meest comfortabele vervoersmiddel in Bangkok. We zijn precies om vijf uur in de straatjes bij ons hotel en zien dat de film Harrie Potter and de Chamber of Secrets begint, gevolgd door de James Bond film Die Another Day. We nestelen ons dus voor de televisie met een hapje eten en een drankje en voor je het weet is het vijf uur later al weer 10 uur. Nog even een paar mailtjes versturen, en dan gaan we morgen, ons vanochtend geboekte tripje naar het eiland Ko Chang aanvangen.

Zondag 02-02-2003 **Naar Ko Chang**

De bus gaat op een keurige tijd, namelijk om acht uur. Maar we hadden rustig nog een uurtje kunnen blijven slapen want eer we wegrijden is het al negen uur en dan moeten we nog naar een andere locatie in de stad en is het tien uur voor we echt gaan rijden. Het scheelt wel een stuk met het verkeer nu het zondag is. Een korte koffie-stop onderweg en daarna in één stuk door naar de boot die ons op Ko Chang moet brengen. Rond half vijf komen we aan en natuurlijk staan er al wat pick ups op de toeristen te wachten. Iedereen wil naar de andere kant van het eiland want daar is strand en aan deze kant is het een rotskust. Er staan een stuk of vijf van die taxi's te wachten. Plek zat en het is ons dus een raadsel waarom men ons het liefst met alle toeristen te gelijk in één auto wil duwen. De eerste laten we maar voorbij gaan, die zit zo vol dat we alleen nog achterop kunnen staan en dat soort gevaarlijke acties laten we graag aan anderen over. We stappen in de tweede en kunnen het proppen nog enigszins bepreken. Maar als we even later achterom kijken rijden er twee lege taxi's achter ons aan de berg op. Het blijft toch een groot raadsel hoe men hier de dingen organiseert, of liever gezegd niet organiseert. Bij het eerste strand springen we eruit en gaan op zoek naar een hutje op het strand. Hutjes genoeg, maar degene die een beetje betaalbaar zijn zitten allemaal propvol. Dat hadden we totaal niet verwacht. Een beetje zielig lopen we over het strand te sjouwen met onze spullen terwijl de rest van de wereld op het terras met een koud drankje lijkt te zitten. We hebben ons er bijna bij neergelegd dat we dan toch maar zo'n dure kamer met airco moeten nemen voor één nacht, wanneer we worden aangesproken door iemand. Hij blijkt nog een bungalow vrij te hebben aan het strand alleen is de airco kapot en daarom kunnen we deze huren voor de helft van de prijs en zet hij twee vinnen neer. Wat een mazzel, dit is echt een prima aanbod want we hebben zo een prachtige kamer met mooie badkamer aan het strand voor een prima prijs. Snel trekken we onze bikini/zwembroek aan om nog in de laatste avondzon een duik te nemen. Het water is heerlijk van temperatuur en het uitzicht vanaf zee op het strand met palmen en groene bergen op de achtergrond is heel mooi. Het is echt een klein

paradijsje hier. De terrasjes worden al op het strand opgebouwd en we gaan lekker zitten met een koud drankje. Wat een leven zo, heel naar.

Ko Chang Maandag 03-02-2003

Heerlijk geslapen onder het muskieten net. Er schijnt hier geen malaria meer voor te komen, maar we hebben geen zin om net die laatste paar dagen ziek te worden dus voor alle zekerheid hebben we het net toch maar opgehangen. We hebben vandaag gedaan wat we ons hadden voorgenomen dat wil zeggen: niets. Alleen maar heerlijk op het strand liggen, zwemmen, lekker eten en drinken en 's avonds in een restaurantje gezeten waar ze films draaiden. Een heel goed concept is dat. Met eten en drinken onder handbereik kijk je naar de nieuwste (illegaal gekopieerde) films. Tenslotte kopen we nog wat (illegaal gekopieerde) cd's en zit de dag er alweer op.

Ko Chang Dinsdag 04-02-2003

Ontbijten met fruitshakes en banana pancakes, heerlijk. Heel veel van de mede-toeristen hier zijn dikke oudere mannen met opvallend jonge slanke Thaise. Het blijft toch een beetje een naar gezicht. En heel veel van die kerels zijn Duitsers, dat maakt het er niet beter op. Remco heeft weer het sportieve plan opgevat om elke dag een stuk van de kust zwemmend te verkennen, dus die is een paar uur zoet. Het wordt een beetje saai om op te schrijven, maar ook vandaag is het zon, zee en strand. Het is heerlijk weer, zo'n dertig graden en strakblauw. Met een krantje erbij een paar uur in de zon in de ligstoelen. De airco in onze bungalow wordt zowaar gerepareerd, maar we mogen voor dezelfde prijs erin blijven deze week. Hij kan nu echter alleen nog maar aan op de koudste stand en het is dus best fris nu ik hier zit te computeren. Morgen gaan ze de rest repareren en zit er hopelijk weer een minder harde stand op. Worden we dadelijk nog snipverkouden op dit tropische eiland.

Woensdag 05-02-2003 **Ko Chang**

Na twee daagjes luieren op het strand wordt het weer tijd om wat te gaan ondernemen. We huren dan ook een brommer om wat meer van het eiland te kunnen zien. Het is een gloednieuw exemplaar waarmee we aardig hard kunnen rondscheuren. Gelukkig is er weinig verkeer want aan verkeersregels en een helm doen ze hier niet echt. De kant van het eiland waar we met de boot aankwamen is weinig ontwikkeld. Er is hier dan ook haast geen strand. Vlak aan zee beginnen de heuvels met dichte begroeiing. Het is super leuk om overal even rond te rijden en te kijken. We bekijken een mooie Chinese tempel die we langs de weg tegenkomen. Er liggen nog overal resten van het vuurwerk dat waarschijnlijk afgelopen weekend tijdens het Chinese nieuwjaar is afgestoken. Al rijdend heb je een lekker windje en is het dus goed uit te houden. Sommige stukken weg zijn heel stijl en ons brommertje haalt het af en toe maar net met twee van die dikke toeristen erop. We gaan kijken in een olifantendorp in het binnenland. Vier prachtige olifanten lopen er rond waarop je een tocht kunt maken. Maar wij hebben al een ander vervoermiddel gehuurd voor vandaag. We gaan verder tot aan het puntje van de oostkant van het eiland. De weg loopt niet rond naar de andere kant want daartussen liggen redelijk hoge bergen met dichte jungle. We gaan dus terug en rijden langs de westkant van het eiland waar heel veel prachtige resorts en bungalows op het strand zijn. Bij Siam beach vinden we een perfect plek om lekker te lunchen. Onder een rieten afdakje op een heleboel lekkere kussens pal aan zee. Echt ideaal, niet alleen om te eten maar ook om even een dutje te doen. 's Middags rijden we tot het einde van de westkust van het eiland en gaan nog even kijken in het Fishermen's village waar heel veel vis, krab en grote garnalen uitgestald liggen. Na nog een laatste stop bij een andere plek met olifanten waar ook een nieuwsgierig éénjarig slurfje staat gaan we terug naar White sand beach waar wij zitten en leveren de brommer weer in. De films blijven aantrekkelijk en we brengen de avond dan ook door op een heerlijk hangbank voor de tv met lekker eten.

Ko Chang Donderdag 06-02-2003

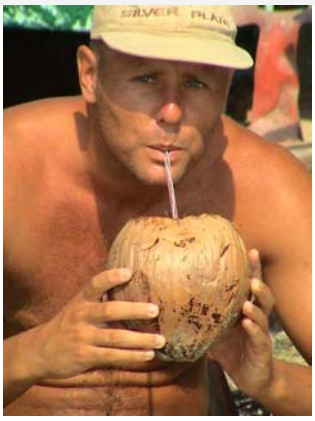

Hoe kan zo'n dag nou zo snel om gaan? Je staat op en voor je het weet kruip je 's avonds weer je bed in. Daartussen een beetje zon, zee, zwemmen, strand, massage, lekker eten, biertje, fruitshake-je en filmpje. Morgen is alweer de laatste dag op het strand. We kunnen ons absoluut niet voorstellen dat we over twee dagen op Schiphol staan in de kou.

Ko Chang Vrijdag 07-02-2003

De hele dag denk je toch telkens: de laatste banana pancake, de laatste paar uurtjes op het strand, de laatste zonsondergang etc. 's Morgens bereiden we ons alvast geestelijk voor op de terugkomst door een krantje te lezen. 's Middags gaan we lekker bootje varen en snorkelen. Heel mooi als afsluiting. Onze kapitein gaat vissen als wij aan het snorkelen zijn en vangt een stuk of wat inktvissen waar de inkt nog uit druipt. De zonsondergang is extra mooi vandaag als troost. Het zijn maar korte verslagjes de laatste paar dagen maar veel meer valt er eigenlijk niet te beschrijven aan zo'n dag.

Bangkok Zaterdag 8-02-2003

Vandaag gaan we naar huis. Dat is een heel vreemd idee nu we nog op het strand van Ko Chang zitten te ontbijten. Maar na de boot, bus en vliegtuig ritten van vandaag moeten we over zo'n dertig uur op Schiphol staan. Hoewel we er flink van balen dat het nu echt de laatste dag is, hebben we ook wel weer zin om straks iedereen weer te zien en spreken. We staan al vroeg langs de kant van de weg op de taxi te wachten want het is niet helemaal duidelijk geworden wanneer en hoe vaak die rijden en we willen deze keer de boot niet missen. Uiteindelijk zijn we overal veel te vroeg en moeten wachten maar de hele dag is een beetje wachten vandaag en we gaan dus maar op ons gemak

een colaatje drinken. De busreis naar Bangkok gaat best snel, behalve dan het laatste stuk door de stad waar het gewoon weer muurvast staat. We regelen de minibus naar het vliegtuig en brengen dan de laatste uurtjes door op Koh San road. Op het terras waar we de laatste weken al heel wat uurtjes hebben gezeten eten we een makreel van de gril en rijst met garnalen. We zullen dat heerlijke Thaise eten gaan missen. Het is zo onwerkelijk om hier in je korte broek in de drukte te zitten en te weten dat we over een paar uurtjes in het koude Nederland zijn waar het voorlopig nog geen zomer wordt.

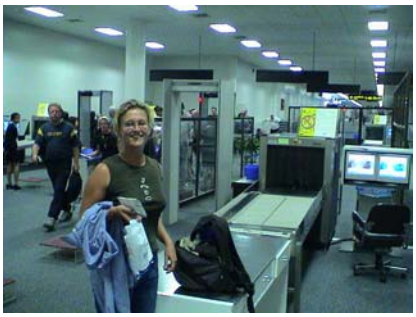

Nederland

Amsterdam Zondag 9-02-2003

Op het vliegveld is het weer hangen en erbij blijven. Het is heel druk, het lijkt wel of alle vluchten 's nachts gaan. We zijn redelijk gebroken als we om half drie het vliegtuig in mogen. De vlucht van Bangkok naar Amsterdam is dertien uur. We slapen iets, maar niet veel en ik ben echt aan het aftellen want eigenlijk wil je er nu gewoon zijn. Om tien voor half tien staan we weer op Nederlandse bodem en horen van de piloot dat het zo'n vijf graden is, brrrr. Hopelijk hebben ze wat warme kleren voor ons meegenomen. Als we bij de band op onze bagage staan te wachten zien we nog helemaal niemand. We zullen toch wel de juiste datum hebben doorgegeven…. Maar gelukkig zien we opeens Floor om het hoekje kijken. Als we langs de douane door de deuren komen horen we een boel herrie en dat blijkt ons ontvangstcomité te zijn. We zijn ontzettend verrast als blijkt dat er een enorme groep mensen staat om ons welkom te heten, compleet met spandoeken en bergen confetti. Echt helemaal geweldig. Het is heerlijk om iedereen weer te zien en vast te houden. We weten gewoon niet met wie we het eerst moeten gaan kletsen. Gelukkig gaan de meeste mensen ook nog mee naar Woerden. Het is een heel raar gevoel om zo weer bij iedereen te zitten, het is allemaal nog heel onwerkelijk. We lopen allebei nog een beetje verdwaasd rond. Tegen de avond begint de vermoeidheid toe te slaan en moeten we vechten tegen de slaap. Maar we willen toch nog even wakker blijven om dan te proberen een normale nacht te maken en de jetleg de baas te blijven. We kunnen de auto lenen van m'n vader en rijden daarmee naar Waddinxveen om daar te overnachten. Het is even opletten geblazen om aan de goede kant van de weg te rijden. Toen we meereden van Schiphol naar Woerden vanmorgen hadden we een paar keer het idee dat we recht tegen het verkeer ingingen. Na zoveel maanden links rijden zit dat er toch aardig ingebakken. We vallen om tien uur uitgeput in slaap. We zijn weer thuis.

Maandag 10-02-2003 **Waddinxveen**

We waren van plan lekker uit te slapen maar om half zeven zijn we allebei klaarwakker. Nog wel moe, maar slapen is er niet meer bij en bovendien word ik wakker met één groot snothoofd. Welkom in Nederland. We besluiten om na het ontbijt en na de ochtendspits naar Anloo te gaan. Het is prachtig onderweg met een winterzonnetje en alles is wit van de rijp. Nederland is toch ook wel mooi. Als we in ons lege huis staan dringt het ineens door dat het nu echt voorbij is. Gisteren was het allemaal nog hartstikke leuk om terug te komen. Vandaag voelt het minder leuk aan. Ik heb nog helemaal geen zin om weer aan het gewone leven te beginnen. We gaan maar snel aan de slag met dozen uitpakken en alles weer inrichten en in elkaar zetten. Aan het eind van de dag is het al weer een aardig eind ons huis aan het worden.

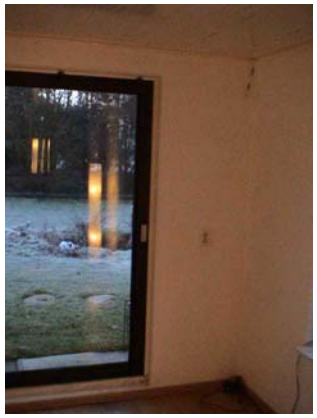

Dinsdag 11-02-2003 **Anloo**

Om half zes is het weer feest vanmorgen: we zijn klaar wakker. Het is natuurlijk ook wel logisch wanneer je al zes maanden met zo'n zes tot tien uur tijdsverschil hebt geleefd. We hebben dus een lekkere lange dag vandaag, kunnen we veel doen. En dat doen we dan ook maar. Eerst nog een paar uurtjes dozen uitpakken want er is natuurlijk nog geen winkel open. Daarna maak ik een afspraak met Philips om volgende week langs te komen. We rijden naar Assen om de foto's weg te brengen en naar de Praxis. Daarna naar de Ikea en Lucas Klamer in Groningen. Alle kasten zijn leeg en dus hebben we absoluut geen voorraad meer, nog geen potje zout. We slaan flink in en besteden de rest van de middag weer met dozen uitpakken en dingen aansluiten. Ook gaan we even bij de buren langs. 's Avonds gaat Remco voor het eerst weer trainen en ik breng de avond door aan de telefoon. Eigenlijk is dit voor het eerst na een jaar dat we een avond niet samen zijn.

Anloo Woensdag 12-02-2003

Uitslapen lukt nog steeds niet en misschien moeten we daar maar niet meer aan wennen. Remco heeft een hele productieve dag vandaag en zet ons bed en twee kasten in elkaar, sluit de tv en stereo weer aan en zorgt ervoor dat we weer kunnen internetten. Ik ben iets minder nuttig bezig, maar wel heel lekker. Eerst even naar de kapper, dat is alweer een maand of drie geleden en dan heerlijk shoppen in Groningen. Voor het eten nog een paar doosjes uitgepakt en we zijn er nu bijna doorheen. Het is alweer echt ons huis geworden. Het enige wat nog moet zijn wat schilderijtjes ophangen en wat nieuwe planten aanschaffen. 's Avonds gaat Remco wederom trainen, die heeft de smaak weer te pakken. Ik ga gezellig bij Dianne langs om haar nieuwe huis te bekijken en bij te kletsen.

Soesterberg Donderdag 13-02-2003

We zijn blij dat het zulk prachtig winterweer is. Het is natuurlijk wel koud en we lopen flink te bibberen, maar gelukkig regent het niet en ziet alles met witte rijp er prachtig uit. We vertrekken op tijd naar Soesterberg om daar koffie te drinken bij m'n oma. Daarna gaan we naar Rotterdam, naar Klaske en Willem. Ik ga gezellig met Klaske de stad in en Remco gaat hard op zoek naar een negatieven scanner bij de diverse computer zaken. 's Avonds eten we met z'n allen en zitten heerlijk de hele avond te kletsen met Klaske, Willem, Tim en Felix.

Alexandrium Vrijdag 14-02-2003

Weer zo'n prachtige winterse dag. We beginnen met koffie drinken bij Rob de Boer bij de Toyota garage. Hier hebben ze ook duidelijk meegeleefd al die maanden want iedereen blijkt goed op de hoogte van hoe de auto het onderweg gehouden heeft en wat er aan de auto gedaan is. Het was dan ook perfect dat we hen af en toe om advies konden mailen als er wat was. Na de koffie gaan we naar Beter bed want onze matrassen hadden we voor vertrek weggegooid en we willen wel weer snel in ons eigen bed kunnen slapen.

Het kopen van een matras en lattenbodem blijkt een vak op zich, we worden een beetje moe van alle soorten en types en schrikken ons rot van de prijzen. In Euro's vinden we het al erg duur. Sowieso vallen de prijzen ons in Nederland erg tegen, het lijkt wel of alles een stuk duurder geworden is. In het Alexandrium gaan we kijken naar een negatievenscanner en kopen eindelijk een cleanings-tape voor de digitale camera. Het blijkt een goede beslissing geweest te zijn die niet in Bangkok te kopen, want hier bij de Media markt is alles veel goedkoper. We ergeren ons aan de drukte, het gestres van iedereen, de chagrijnige gezichten en de prijzen in Nederland. 's Middags gaat Remco nog even langs bij de Jong en ik beantwoord nog wat laatste mailtjes. 's Avonds kletsen we gezellig bij met Remko en Helen en Astrid en Erik komen ook nog even gedag zeggen en hun prachtige trouwboek van Bali laten zien.

Zaterdag 15-02-2003 **Tolbert**

We passen ons al aardig aan aan het Hollandse tempo. 's Morgens eerst even fotoboeken kopen en dan koffie drinken bij Astrid. Lunchen bij Remco's ouders en dan snel even gedag zeggen bij Arthur en z'n ouders. Hup in de auto met Lotte erbij en het hele eind naar Anloo. Thuis zetten we snel Lotje eruit die al meteen naar buiten piept. Maar gelukkig is ze niet zo slim om er meteen vandoor te gaan en hebben we haar zo te pakken. Ze moet eerst maar eens even binnen wennen. Wij gaan gauw verder naar Tolbert. Het huis van Jolanda, Frans en Fleur bewonderen. Het ziet er geweldig uit. De rest van de middag en avond worden we verwend met allerlei lekkere happen van Jo en kunnen lekker met Fleur tutten.

Zondag 16-02-2003 **Anloo**

Eindelijk lukt het ons om even uit te slapen, we gingen gisteren ook pas laat naar bed. De jetlag is onderhand wel over. We kunnen niet te lang blijven snurken want hebben afgesproken om koffie te drinken in Elp. Heel gezellig dat dat even langs gaan nu gewoon weer kan. Na echte Hollandse erwtensoep gaan we naar

Groningen om bij Trivia te kijken. Helaas is Remco als lid uitgeschreven en mag dus niet mee doen. Maar hij is snip verkouden dus heel erg vindt hij het niet. Ook in het zwembad natuurlijk weer bekende gezichten met wie we even moeten bijkletsen. Als we net weer in Anloo zijn belt Klaas. Z'n date heeft af gezegd en hij stelt voor om samen te eten. Hij komt naar ons en het wordt weer smullen. De kilootjes die er tijdens de reis af zijn gegaan zitten er zo weer aan. Wederom een avond gezellig zitten bijkletsen, wat is er toch veel gebeurd met iedereen in een jaar tijd.

Anloo Maandag 17-02-2003

De vijfentwintig rolletjes liggen klaar, we kunnen beginnen met foto's plakken. Remco heeft er lekker tempo in. Aan het eind van de dag is hij al tot en met Bangkok klaar. Helaas houdt het dan een beetje op want we missen de rest van de ansichtkaarten en dergelijke die we altijd verzamelen per land, want die liggen nog in de auto. Daar moeten we nog een anderhalve week op wachten. Ik ga 's middags even naar Assen om een agenda aan te schaffen en wat nieuwe plantjes. In Nederland moet weer met een agenda geleefd worden en de horloges moeten binnenkort ook maar weer om. 's Avonds komen Yvonne en Gerard even koffie drinken en skispullen passen. Astrid komt rond tienen, klaar voor een dagje sauna voor morgen.

Anloo Dinsdag 18-02-2003

We staan al vroeg bij de sauna, veel te vroeg blijkt want de sauna gaat pas om tien uur open. We beginnen met een heerlijke massage en de daarna heel wat uurtjes sauna, bubbelen, zwemmen etc. Tenslotte nog een gezichts behandeling en dan voelen we ons herboren. Remco heeft aan de website gewerkt, foto's geplakt maar vooral ook geluierd vandaag. Na het eten kunnen we onze ogen maar moeilijk open. Om half elf geven we het op en duiken het bed in.

Woensdag 19-02-2003 **Woerden**

Al vroeg uit de veren en voor het eerst in een jaar de nette kleren en schoenen met hoge hakken aan. Dat voelt wel even raar. We gaan richting Amersfoort waar Remco mij bij Philips afzet. Hij rijdt zelf door naar Utrecht om bij Cap Gemini langs te gaan. Het is wel wat vreemd om het nieuwe gebouw bij Philips binnen te stappen. Meteen als ik binnen kom zie ik al de eerste bekende. Maar later tijdens een rondje door het gebouw blijkt dat er toch wel heel veel mensen weg zijn en er zijn ontzettend veel nieuwe gezichten. Er is nog wel een hele leuke baan voor mij: senior productmanager Female Depilation. Al even zitten kletsen met de nieuwe business manager en een hoop oude bekenden. Uiteindelijk is het al zes uur voor ik weer naar het station ga. Remco haalt me op in Woerden en we gaan gezellig eten bij Mark en Esther en hun huis bekijken. Lekker zitten kletsen en dan vliet de tijd. Tegen twaalven stappen we pas in de auto en als je dan nog naar Anloo moet rijden wordt het heel laat…

Donderdag 20-02-2003 **Anloo**

Even een beetje bij slapen, anders zijn we straks al moe als we gaan beginnen met het normale leventje. Vandaag hoeven we niet zo veel, maar dat wil niet zeggen dat we stilzitten. Ik pak de laatste dozen uit en zoek de administratie uit. Remco werkt aan de laatste update van de website, hangt lampen en schilderijtjes op. We verpoten planten, doen boodschappen, bellen met NYK over de container, gaan nog even bij de buren langs die vanavond op wintersport gaan en stofzuigen het hele huis. Een rustig dagje dus. Voor morgen heb ik ook al weer een heel lijstje gemaakt. Echt vakantie is het niet meer. Remco gaat 's avonds weer trainen. Ik schrijf nog even over de laatste dagen want ik wil dit tot 1 maart volmaken. Op de achtergrond lekker hard muziek draaien, dat heb ik wel gemist.

Anloo	Vrijdag 21-02-2003

De jetlag is officieel ten einde. We worden vanmorgen om half elf uit ons bed gebelt. In eerste instantie geloof ik de klok niet, zo laat dat kan toch niet waar zijn. Maar het blijkt toch echt zo te zijn en dus is het stressen om op tijd bij de lenzencontrole van elf uur in Groningen te zijn. Daarna volgt een bezoek aan de tandarts dat gelukkig voor ons allebei geen gaatjes oplevert. We besteden onze tijd in Groningen ook nog even aan wat shoppen en ons schilderij bij de kunstuitleen inleveren. 's Middags komen m'n ouders even thee drinken en de nieuwe inrichting van het huis bekijken. Aan het eind van de middag staat Alfred in wielrenners outfit voor de deur, op de fiets vanuit Oude Pekela. Karin komt meteen uit haar werk en we eten en kletsen de rest van de avond met z'n vieren.

Anloo	Zaterdag 22-02-2003

.

Anloo	Zondag 23-02-2003

Het is alweer prachtig weer en we beginnen de dag dus met een mooie wandeling in de buurt. We zetten de auto neer in Anderen en lopen binnendoor naar Rolde. Helaas zijn Eeske en Bart niet thuis, maar we gluren toch even stiekem in de tuin hoe ver de al zijn met het huis. Er is veel gebeurt in een jaar, maar als we zien wat er toch nog moet gebeuren ben ik heel blij dat we niet in hun schoenen staan. 's Middags komen Jacqueline en Robbert langs en gaan we nog lekker een stuk lopen. Daarna borrelen en eten en natuurlijk weer bijkletsen. Het is wel erg relaxed dat we nog een weekje zo hebben en iedereen weer kunnen zien.

Maandag 24-02-2003 **Anloo**

Ik bel Antje, onze schoonmaakster, of ze interesse heeft om weer te beginnen en dat is ook inderdaad het geval. Heerlijk, dan is dat in ieder geval geregeld en komen we voortaan op vrijdagavond in een schoon huis. Verder een beetje gerommeld in huis en Remco is bezig met het regelen van een negatieven scanner en de organisatie van de auto weer uit de container krijgen. We schrikken ons dood wanneer we de prijs horen van dit grapje. Zeshonderd Euro!!! Dat is echt een idioot hoog bedrag en dus de moeite waard om verder te gaan informeren via contacten met de Jong.

Dinsdag 25-02-2003 **Anloo**

Na inventarisatie van mijn kledingkast blijkt dat er op het gebied van werkkleding wel weer eens wat nieuws mag komen. Ik vertrek daarom naar Groningen en het blijkt zowaar uitverkoop te zijn en ik kan dus goed slagen. Wel weer leuk om wat nieuws te kopen dat is de laatste anderhalf jaar niet gebeurt. Remco is nog bezig met het verslag en wat klusjes in huis.

Woensdag 26-02-2003 **Anloo**

Vandaag gaan we serieus op beddenjacht. We hebben onze matrassen van tien jaar oud voor vertrek weggegooid en slapen dus tot nu toe nog op de logeerbedden. We beginnen de zoektocht in Westerbork en dat ziet er meteen al interessant uit want alles blijkt hier op voorraad te worden gekocht dus niks geen acht weken levertijd zoals bij Beter bed en dergelijke. Het uitkiezen van een geschikt matras is echter een studie op zich. Alles uitproberen maar het blijft toch lastig kiezen. Je moet er toch weer tien jaar op liggen, en van het advies van de verschillende verkopers wordt je ook niet echt wijzer. Maar goed, op naar de volgende winkel in Woerden. Ook daar interessante aanbiedingen die het kiezen nog moeilijker maken. We blijven de rest van de dag bij m'n ouders in Woerden. Helaas belt René dat hij ziek is dus blijven we ook maar in Woerden eten. We slapen in Waddinxveen, Remco's ouders zijn er niet want die zitten lekker op Tenerife.

Anloo	Donderdag 27-02-2003

's Ochtends doen we nog één bezoekje aan Beter bed en hakken dan de knoop door. De Nasa traagschuim matrassen uit Westerbork worden het. We kunnen ze meteen morgen ophalen, dat wordt dus vrijdagavond heerlijk slapen in een nieuw bed. 's Middags gaan we langs bij Paul-ien, Frits en Joost. Remco blijft maar even en gaat daarna een kijkje nemen bij Select containers. Ik breng samen met Paulien Joost naar oma en opa en we gaan daarna lekker met z'n tweetjes lunchen. De middag vliegt om en aan het eind van de middag is Remco ook weer terug en eten we gezellig samen: echte Hollandse vette patat. Er is 's avonds een wedstrijd van dames 1 in het zwembad, een goeie gelegenheid om ook daar iedereen even gedag te zeggen. Een vreemd gevoel want de donderdagavond voor we vertrokken zaten we hier ook met dezelfde mensen aan dezelfde bar. Nu, een jaar later, is onze droomtrip voorbij en lijkt het alsof er hier niets veranderd is. Of het door deze treurige gedachten komt weet ik niet maar aan het eind van de avond voel ik ineens een stevige griep opkomen. Gauw naar bed met een aspirine.

Rotterdam Europort	Vrijdag 28-02-2003

Helaas is een aspirine niet voldoende en ik ben redelijk aan het spoken. Het opstaan valt dan ook niet mee, ik voel met echt ziek. Maar daar is geen tijd voor vandaag want we gaan de auto halen. We moeten in Europoort zijn en allereerst naar het gebouw van de douane. Daar gaat het super soepel, na tien minuten staan we buiten met de benodigde stempels en iedereen is heel vriendelijk. Er wordt ook verder niets gezegd over controle, wat ons zeer verbaasd, maar schijnbaar zien we er betrouwbaar uit. Op naar het kantoor van NYK met tussendoor nog even een nieuwe aspirine…Bij NYK moeten we de container handling betalen, zón tweehonderdvijftig euro. Nog steeds veel geld maar in ieder geval een groot verschil met zeshonderd Euro. Na wat verschillende loketten en stempels mogen we het haventerrein op naar de plek waar onze container is neergezet. Heel spannend om ons autootje nu weer terug te zien. De container wordt aangevoerd door één van de grote kranen en voor ons neus neergezet. De

slotjes doen het nog en daar is íe dan weer. De auto staat nog steeds keurig vastgebonden op z'n plek. Nadat de touwen eraf zijn gehaald start íe ook in één keer en kunnen we met twee auto's achter elkaar terug rijden naar Waddinxveen. Ik ben blij wanneer we er zijn want dan kan ik even met alweer een aspirine m'n bed in. Remco gaat de auto even "showen" bij de Jong en Toyota van Leeuwen, onze hoofdsponsors zullen we maar zeggen. Daarna hijs ik mezelf uit bed en rijd als een zombie achter Remco aan naar Woerden. Vanaf daar gaan we gelukkig verder met één auto. We halen alleen een hele domme actie uit door de huissleutel vergeten mee te nemen en staan dus om negen uur 's avonds voor een dichte deur. Gelukkig zijn m'n ouders al een heel eind richting Elp en heb ik nog de sleutel in m'n zak van de buren. Na een uurtje op de bank hangen bij de buren kan ik eindelijk m'n bed induiken.

Zaterdag 01-03-2003 **Anloo**

Het gaat alweer een stuk beter en ik kan gelukkig nog een beetje meehelpen met het uitpakken van de auto. Heel leuk zijn de souvenirs, iets minder leuk de berg was. Maar eigenlijk gaat het allemaal heel snel en aan het eind van de dag lijkt het alsof er nooit een wereldreis geweest is, snif. 's Middags komen Wendy en Floor langs en brengen een collega en z'n vrouw mee dat ook een Toyota rijdt en graag even onze reservewiel ophanging wil bekijken. Even ervaringen uitwisselen over de auto en terreinrijden. 's Avonds eten we bij ons met Wendy en Floor. Vorig jaar kende we Floor nog maar net toen hij ons een EHBO cursus gaf, nu hebben ze samen een huis gekocht, er kan veel gebeuren in een jaartje. Zo eindigt 1 maart 2003, precies een jaar geleden begonnen we met ons jaar onbetaald verlof. Time flies when you're having fun, dat kunnen we alleen maar bevestigen. Het was een fantastisch mooi jaar dat we nooit zullen vergeten. Nog een dagje samen één rustig zondagje en dan begint maandag het werkende "normale" leventje weer. Dan gaan we maar weer hard sparen voor een volgende trip…

Vrijdag 21-02-2003 **Anloo**

Ja hoor de jetlag ligt nu echt ver achter ons. Om half elf schrikken we wakker van de telefoon. En ik heb om

elf uur een afspraak voor de lenzencontrole in Groningen. Dat wordt dus racen. We hebben daarna een afspraak bij de tandarts en buiten het tripje in Groningen ook uit voor een bezoekje aan de Praxis, Ikea, kunstuitleen en kledingwinkel voor een pak voor Remco. 's Middags komen m'n ouders even theedrinken en daarna staat Alfred al gauw op de stoep die uit Oude Pekela is komen fietsen. Karin komt uit haar werk en we zitten gezellig de hele avond te kletsen en foto's te kijken.

Zaterdag 22-02-2003	**Anloo**

Lekker een beetje rommelen thuis en Remco is nog steeds heel druk met de lay out van dit boek bezig. Gelukkig lukt het weer om de buurkat naar binnen te lokken, want daar moeten we voor zorgen deze week. Het is alweer heerlijk weer, we hebben echt mazzel tot nu toe. Rond half vijf gaan we richting Leeuwarden voor een wedstrijdje waterpolo. Na afloop traditiegetrouw een bezoekje aan de Mac. Ik heb het er vandaag moeilijk mee dat we weer terug zijn, heb nog helemaal geen zin in het gewone leventje. Zaten we nog maar lekker met ons beest in Australië.

Zondag 23-02-2003	**Anloo**

We zetten de auto in Anderen en gaan heerlijk wandelen naar Rolde. Nederland is met dit weer toch ook wel prachtig. Helaas zijn Eeske en Bart niet thuis. We kijken alvast even stiekem rond bij hun huis. Daar moet nog wel heel wat aan gebeuren. Zo'n enorm bouwproject dat jarenlang duurt zou niets voor mij zijn. Aan het eind van de middag komen Jacqueline en Robbert langs en gaan we nog lekker een stuk lopen om van het fantastische weer te genieten. Daarna lekker eten en kletsen. Bij iedereen blijkt dat er in een jaar heel wat gebeurt is.

Maandag 24-02-2003	**Anloo**

De tijd vliegt, dit is alweer onze laatste week vrij. Vanaf volgende week maandag beginnen we weer aan het normale gestreste werkende leven, bah. We hebben nog een aardig lijstje met dingen die we moeten

regelen zoals uitzoeken wanneer we de auto uit de container kunnen halen, een werkster zoeken, informatie over een treinkaart vinden etc. Gelukkig lukken de meeste dingen wel dus we hebben een productief dagje.

Dinsdag 25-02-2003 **Anloo**

Ik ga 's morgens de stad in om nog wat werkkleding te kopen en wat dingetjes voor het huis. We proberen zoveel mogelijk maar deze week te doen, want straks hebben we natuurlijk weer weinig tijd. Remco werkt aan het boek en is ook druk met het typen van ons verslag van de Afrika reis die we in 1995 maakten. 's Middags moet Remco zijn rijbewijs verlengen en de schorsing van de auto opheffen. Ook krijgen we te horen dat het uit de container halen van de auto ons 600 Euro gaat kosten volgens het expeditie bedrijf dat we wilden inhuren. Dat wordt ons wat te gortig en we gaan vrijdag maar gewoon naar de haven om te zien of we zelf de auto door de douane kunnen krijgen. Remco gaat 's avonds weer fanatiek trainen, ik voel met schuldig dat ik sinds Australië nog niet gesport heb en maak dit verslag af.

Index

"Kermit"pool 196
Abyaneh 85
Adelaide 278
Agrigento 22
Akhamar 62
Al Ain 109
Alanya 52
Albany 288
Alexandroupoli 35
Ali Sadir 80
Alice Springs 225
Amata community 232
Anamur 52
Anloo 9
Antalya 52
Anzac hill 226
Ardabil 73
Assisi 17
Astara 74
Auffach 14
Augusta 293
Ayers rock 231
Ayuthaja 148
Azerbejan 74
Baba Dag 49
Balie 151
Ballina 254
Bam 97
Bandar Abas 99
Bandar-e-Anzali 75
Bangkok 145; 146
Barramundi 226
Batemans Bay 264
Billingup 295
Bima 161
Bitter Springs 224
Blackbutt nature reserve 257
Boggy hole 228
Bondi beach 260
Boomkroonpad 126
Borobodur 156
Bospores 38
Bremers bay 287
Brennerpas 14
Bridge over the river Kwai 144
Brighton 270
Brindisi 25
Brisbane 249
Bromo 157
Bromo vulkaan 158
Brusselton 295
Bunburry 295
Bursa 40
Byron bay 253
Calcutta 113
Canberra 265
Canopy" walk 126
Cape le Grand national park 286
Cape Leeuwin 293
Cape Otway 275
Cape range national park 192
Carnavon 182
Catania 21
Cathedral ferns 262
Cefalu 25
Cemoro Laweng 157
Chadus 75
Chaiya 142
Chak Chak 94
Chawang 138
Cherating 127
Chimaera 51
Circular pool 196
City beach 249
Cooma 269
Cooper Pedy 240
Coral bay 182
Cowes 272
Curtin springs 229; 232
Dalyan 47
Damnoen Saduk 143
Darling harbour 258
Darwin 217
De Blue Mountains 262
De Burj Al Arab 109
De Night Safari 116
De Olga's 230
De Rocks 257
Dempier 197
Demre 51
Denmark 290
Denpasar 151
Devil's Marble 225
dingo's 245
Dizim 77
Dogubayazit 63; 67
Dubai 104
Durian 130
East alligator river 221
Eli creek 246
Emam Khomeini square 86
Emam moskee 87
Emirate tower 111
Enrice 23
Ephesus 43
Ergoli park 71
Esfahan 86
Esperance 285
Etna 20
Eurong 246
Exmouth 188
Fern pool 196
Flinders range national park 280
Floating market 143
Francois Peron park 179
Fraser eiland 244
Fremantle 170; 298
Frilled lizards 220
Gaziantep 57
Geraldton 177
Gilimanuk 154
Glenelg 279
Gocek 47
Gold coast 252
Golden triangle area 123
Goreme 54; 55
Gouda 10
great leatherback schildpadden 130
Great ocean road 275
Great wall of China 281
Gympie 249
Hamadan 81
Hammersley iron mines 194
Harbour bridge 258
Hatta 110
Hermansburg 228
Holy shrine of Khomeini 77
Honeymoon bay 198
Honeymoon pool 298
Huskisson 264
Igouminista 27
Indian head 247
Innamincka 243
Instanbul 37
Ioannian 30
Iskenderin 56
Izmir 41
Jameh moskee 89
Java 155
Jim Jim falls 222

Kakadu national park 220
Kalbarri national park 178
Kanchanaburi 144
Kapadoya 55
Kapas eiland 131
Karaj 78
Karijini national park 195
Kas 50
Kashan 85
Kata Tjuta 230
Katara pas 33
Katherine 223
Katoomba 263
Kaunos 47
Kayakoy 49
Kerman 96
Khao San road 146
Kings Canyon 229
Kings park 302
K-mart 301
Ko Samui eiland 136
Komodo 162
Konista 31
kookaburra 270
Kosciuszko Nat. Park 269
Kota Bharu 131
Kuala Lumpur 122; 124
Kuala Tahan 125
Kuantan 127
Kusadasi 41
Kuta 159
Kuta beach 158
Labuhan labang 154
Lake Mckenzie 244
Lake Wabby 246
Lamai 140
Lancelin 176
Larissa 33
Lombok 164
Lone pine park 251
Lovina beach 152
Lucca 16
Luxemburg 12
Magpies 278
Mahan 97
Maku 69
Malatya 59
Mandu Mandu gorge 187
Manly 258
Manta rays 182
Marang 130
Margret river 294
Marmaris 44
Masulah 74
Mataram 164
Mataranka 224
Melaka 120
Melbourne 270
Menara toren 123
Messina 20; 25
Meteora 33
Millstream national park 197
Mini Kapadokya 73
Monitor lizard 122
Monkey forrest 168
Monkey Mia 180
Monodendri 30; 32
Montecatine 17
Moreal 25
Mount Ararat 63
mount Bruce 195
Mount Cho 251
Mount Faber 117
Mount Nameless 193
Murray river 278
Myra 51
Nakhon Pathom 144
Naktom 136
Namadgi national park 267
Napels 19
Nemrut Dagi 58
Nemrut national park 57
Newcastle 256
Niederau 13
Ningaloo homestead 190
Ningaloo Marine Park 184
Nobbies 273
Nourlangie rock 222
Observation desk 271
Ochard road 114
Old timer mine 240
Oludeniz 47
Olympisch park 261
Olympos 51
Oman 110
overlander roadhouse 179
Pacific highway 256
Palermo 23
Palm valley 227
Palm-eiland 111
Pamukkale 43
Patara 50
Patpong 147
Paycan's 69
Pemberton 292
Persepolis 92
Perth 169; 174; 298
Petronas towers 123
Phatthalung 136
Philip island 272
pinguïns 273
Pinnacles 177
pitjantjatjara 234
platypus 259
Point Samson 198
Port Augusta 282
Port Dickson 121
possum 264
Prachuap Khiri Khan 142
Prambanan 156
Probolingo 157
Qareh Kalisa 67
Qom 83
Quoka 299
RAC 301
Rainbow beach 244
Rasht 75
Redbank gorge 227
Reggio 20
Richmond 261
Rockdale 259
Rodos 44
Roeborne 198
Rome 18
Rottnest island 299
San Vito lo Capo 23
Sape 164
Sarayin 73
Selinunte 23
Sentosa eiland 117
shaking minarets 87
Sharjah 104
shell beach 181
Shiraz 90
Sienna 17
Singapore 114
Sithorio 34
Snake-creek 198
Snavelbekdier 259
Soesterberg 11
Soloman's prison 79
Soltaniyeh 78
South bank 250
St. George 243
St. Kilda 271
stingrays 185
Strzelecki-track 241
Stuttgart 12
Subway 301
Sumbawa 162
Surabaya 155
Surfers Paradise 252
Sydney 257

Sydney Aquarium 259
Tabriz 69
Takht-e-Soleiman 79
Taomina 20
Tasmanian devil 251
Tavtan 60
Teheran 77
Telstra tower 266
Teman Negara national park 124
Tennant creek 225
The gap 290
The natural bridge 290
The Nullarbor Plain 284
The opera house 257
The Royal Flying Doctor Service 284
The valley of the giants 291
Three Sisters 263
Tidbinbilla reserve 266
Tom Price 194
Torquay 275
Towers of silence 95
Tree top walk 291
Turquoise bay 187
Turtle island 46
Twin falls 222
Ubirr 221
Ubud 165
Uchisar 54
Uluru 231
Utrecht 9
Van 61
Vaticaan 18
Victoria 269
Vikos Gorge 30
Vlaminghead lighthouse 188
Waddinxveen 9; 12
Waddy point 247
Weano gorge 195
West Mc.Donnell 227
Window on the wedlands 220
Windy harbour 292
Wipena pound 281
Woerden 11
Wombat 251
Woollies 302
Yardi creek 186
Yazd 93
Yellow water billabong 223
Yogyakarta 155
Zagorohoria 30
Zanjan 78
Zoasterism 94
Zuytdorp kliffen 181